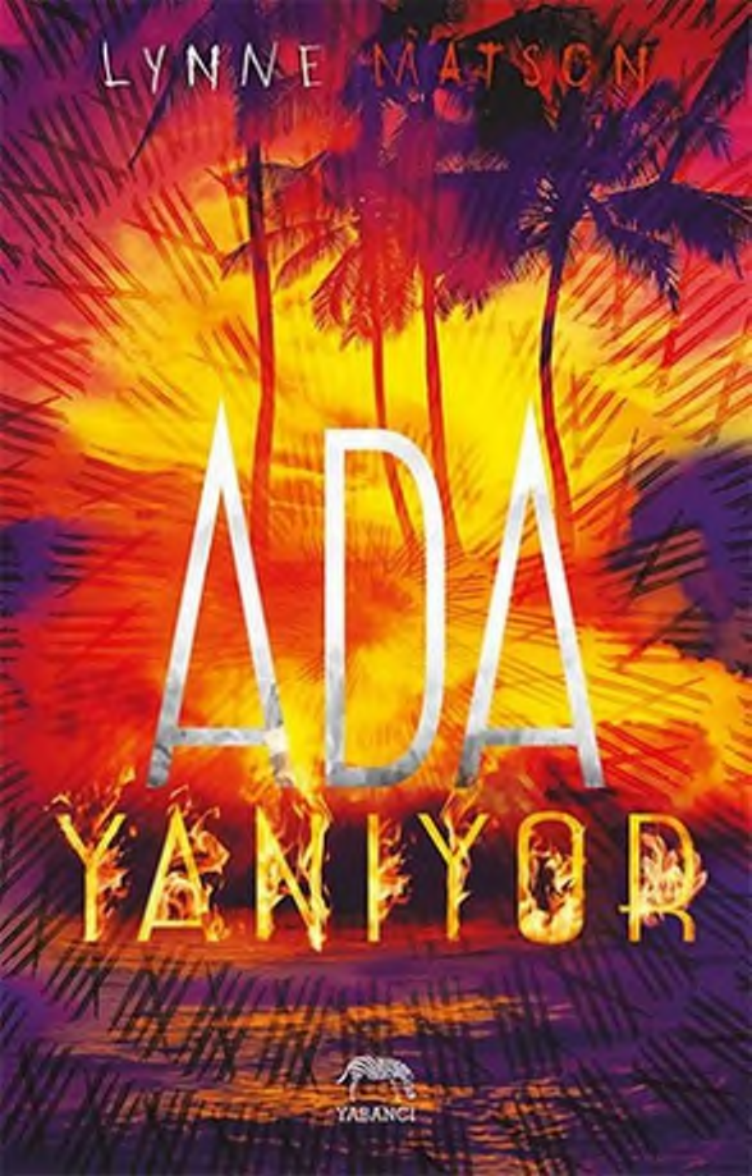

LYNNE MATSON
ADA
YANIYOR
YABANCI

Ada Yanıyor
Özgün Adı | *Nil On Fire*
Lynne Matson

YABANCI

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Tuğçe Nida Sevin
Redaksiyon | Özgür Emir
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz
Kapak Görselleri | Shutterstock, Getty Images

1. Baskı, Eylül 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-03-3

Türkçe Çeviri © Bige Turan Zourbakis, 2016
© Yabancı Yayınları, 2016
© Lynne Matson, 2016

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap–Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy – İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı–İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

LYNNE MATSON

ADA

YANIYOR

Çeviren

Bige Turan Zourbakis

STEPHEN İÇİN, DAİMA

KALICI OLAN ÜÇ ŞEY
VARDIR: İNANÇ, ÜMİT VE SEVGİ.

BUNLARIN EN ÜSTÜNÜ DE
SEVGİDİR.

–1. KORİNTLİLER. 13:13

BÖLÜM 1

NİL

ÖĞLEDEN SONRA

Paulo yavaşça gözlerini kırpıştırdı. Bilinci yavaşça, renkler, kokular ve seslerle çevrelenmiş, parçalı kareler halinde geri dönüyordu.

Siyah kayalık platformda tek başına durdu. Kesif bir ölüm kokusu, uzaklardan gelen çıtırtılı alev sesleriyle birlikte havayı dolduruyordu. Güneş başının üstünde dumansız bir ateş gibi yanıyordu, hâlâ en tepedeydi. Fakat duvara kazınmış resmin üstünde açılan kapı yok olmuştu. Skye gitmişti.

Paulo'nun buradan ayrılma fırsatı gitmişti.

Katı ve yıkıcı gerçek, kafasına dank etti.

Başaramadım, diye düşündü.

Boğazından, yaralı bir hayvan iniltisine benzer bir feryat koptu. Ellerinin ve dizlerinin üstünde sert siyah kayaya düştü, o kadar sert düşmüştü ki, çakıl taşları avuçlarını çizdi, kanattı fakat Paulo, içinde büyüyen dehşet ve aklını başından alan şaşkınlıkla, bunu umursayacak durumda değildi. Bu kapıyı nasıl kaçırmıştı? Skye'a el sallamıştı, kızın kurtulmasına minnettardı, kendisi sonuncuydu ve zamanlama doğru gelmişti; üç ay önce başlayan bir döngünün tamamlanışı, o ve Skye daha doğmadan yıllar önce başlamış bir döngünün sonuydu. Sadece Paulo tereddüt

etmişti, açıklayamadığı sebeplerden ötürü tereddüt etmişti. *Hatırlayamadığı* sebeplerden ötürü.

Zaman kaybetmişti, esrarengiz dakikaları görünmez bir varlık tarafından çalınmıştı.

Şimdiyse Nil Adası'nda yapayalnızdı.

Öfkeden gözleri doldu; eliyle çabucak yaşları sildi Paulo, aslında yapayalnız olmadığını bilerek hemen kendini toparladı. Adada sırtlanlar, aslanlar ve pumalar da vardı ve Paulo, adanın besin zincirinde en güçlü halka olmadığının bilincindeydi. Öksürdü, sonra boğulur gibi oldu, ağzı duman ve tuz tadıyla doluydu. Çayırdan yükselen yoğun hava suratında sıcak bir tokat gibi patlayıp onu kendine getirdi.

Dağdan kaçması gerekiyordu. Burada ona uygun bir şey yoktu, şu an için yoktu.

Tamı tamına üç ay boyunca da olmayacaktı.

Paulo ayakta durdu, sessiz siyah düzlüğe son bir bakış atıp bir adım geriledi. Sonra kaçacak yer olmasa da, arkasını dönüp koşmaya başladı. Basamaklardan aşağı indi, yanan çayırı geçti.

Etrafında, ada alev alev yanıyordu.

Ada gitmesine müsaade etti.

Bekleyecekti.

Beklemeye alışkındı. Bir keresinde, asırlarca beklemişti. Zaman, adayı görünmez bir kefen gibi sarıyordu, akışkan ve sürekliydi, hem silah hem kalkandı.

Ada zayıflamıştı ama henüz yenilmemişti.

Çocuk koşmaya devam etti, dumanların ve alevlerin ve kanın arasında koşarken ada seyretmek için yerini aldı. Ve beklemek için. Ve hepsinden de öte, yenilenmek için.

İşte böylece başladı, yeniden. Sadece bu kez, ada hiçbir zayıflık göstermeyecekti.

Ya da merhamet.

O dönem kapanmıştı.

BÖLÜM 2

SKYE

21 MAYIS, GECENİN BİR VAKTİ

Deli değilim. Deli değilim. Deli değilim.

Galiba deliyim. Eğer delirmediysem bile, kesinlikle kıyısındaydım.

Dün öğleden sonra Rives ve ben Madrid uçağına bindik. Sekiz saat önce şehre indik, neredeyse dakikası dakikasına. *Zaman* mefhumum hâlâ çok keskindi. Bazen saymayı kesmeliyim, günler bitip geçmişe karışırken farkında olmayı bırakmalıyım, diyordum. Ama sonra günleri saymanın kendimce *hatırlamanın,* zamanın faniliğini ve kıymetini kendime hatırlatmanın bir yolu olduğunu düşünüyordum.

Dolayısıyla sayıyordum.

Arkadaşlarla yeniden toplanıp alevli bir Hawaii günbatımının altında Dex'e gözyaşlarıyla veda edişimizden üç hafta ve Nil Adası'ndan son kaçışımızdan bu yana neredeyse dokuz hafta geçmişti. Nil, hâlâ var olan bir mekân, kaçmak ya da ölmek için tamı tamına 365 gününüz olan yerdi.

Rives ve ben başarmıştık.

Kaçmıştık. Elimizden geldiği kadar çok insanı kurtarmış ve adanın tik–tak işleyen saatini arkamızda bırakmıştık.

Ancak o son kapıdan geçerken bir şey benimle birlikte gelmişti, güçlü bir şeydi; varlığını hissediyordum. Gecenin karanlığında bana bir şeyler fısıldıyordu. Uzaklardan gelen bir fısıltıydı bu, işitmek istemediğim bir sesti. Kapatamadığım bir sesti.

Benden daha güçlü olmasından korktuğum bir sesti.

Rüyalarım, geri döndüğümüz gece başlamıştı. İlk önce harlı bir yangın, boğucu dumanlar görmüştüm. Kana bulanmış eller ve zalim kahkahalar ve çoktan ölmüş olmasına rağmen bir arkadaşımızı arkada bırakmanın verdiği ıstırap. Diğer rüyalarımda başka bir arkadaşım, açıklanamaz bir biçimde adada kalmayı seçen Paulo vardı. Alevler ve korkusunun arasında son sürat koştuğunu gördüm, sadece *nereye* koştuğunu ya da *neden* kaçtığını göremedim. Arkasında ona musallat olanı hiç göremedim ama kesinlikle bir şey vardı.

Tıpkı burada bir şey olduğunu bildiğim gibi. Rüyalarımda, karanlıkta.

Şimdilerde rüyamda sadece karanlığı görüyordum: İki kapı arasında bulunan, genişleyerek açılan kör karanlık, soğuk, tüketici ve korkutucu derecede uçsuz bucaksız.

Fakat boş değildi.

Asla boş değildi.

O karanlıkta yaşayan bir şey vardı, görünmez bir sis gibi kıvrılıyor, karanlık ve buz gibi ve gerçekti. Bana erişiyor, sözcüksüz fısıldıyor, kömür karası parmaklarıyla beni tırmalıyordu; gündüz düşlerimi istila ediyor, gecelerime musallat oluyor, zihnimin karardığı ve savunmasının düştüğü o anlarda girecek delik buluyordu.

Onu içeri almayacaktım.

Ama dışarıda da bırakamıyordum.

Rives'a anlatmadım. Gerçi bence o farkındaydı. Bana baktığında gözlerinde görüyordum: Endişesini, korkusu-

nu, sevgisini. Beni dik tutan, aklımı kaçırmamı önleyen sevgisini. Çünkü o korku dolu anda, karanlıkta tutsak olmuşken –*kayıp düşmeme* birkaç saniye kalmışken, bir nefes sonra gidecekken– Rives'a uzanıyordum. Onu her zaman buluyorum ya da belki o beni buluyor. Her şekilde, beni geri getiriyordu.

Her seferinde.

Deli değildim.

~~Deli değildim~~.

Benim adım Skye Bracken ve bunların hepsi gerçek.

BÖLÜM 3

RIVES

28 MAYIS, NEREDEYSE GECEYARISI

Etrafına bak. Dikkatini ver.

Başkalarının görmezden geldiklerini fark et.

Babamın klasik nasihati, Nil Adası'ndaki 365 günüm boyunca acı çeke çeke uyduğum nasihat. Ömrümün sonuna kadar beynime işlemiş, bir parçam olmuş nasihat. Uğraşsam bile, uygulamayı kesemeyeceğim nasihattı.

Hepsini dikkatle süzdüm: Skye'ın gözlerinin altındaki halkaları, gözünün altında bere izi gibi duran o morlukları; kimsenin bakmadığını zannettiği sıralarda pırlanta kolyesini çekiştirişini.

Oysaki ben her an bakıyordum.

Ayrıca, konu Skye olunca, *her şeyi* fark ediyordum, özellikle de görmezden gelmeyi kafasına koyduğu sorunu.

Odanın ortasında bir fil oturuyordu, Skye'ın uykusunun içine edecek kadar büyüktü. Nerede uyursak uyuyalım, Skye sağa sola dönüyordu, geceleri huzursuz ve rüyalarla doluydu. Gündüzleri de farklı sayılmazdı. Son haftalarda birkaç kez onu tam anlamıyla dalıp gitmiş buldum, gözleri odaklanmadan uzaklara bakıyordu. Kafan nereye takıldı diye sormadım hiç, sormama gerek yoktu.

Adayla alakalıydı. Kesin.

Cidden sinirimi bozuyordu.

Ada zaten ikimizden de birçok şey alıp götürmüştü. Biz vaktimizi doldurmuş, ceremesini çekmiştik. Hayatta kalmıştık. Tamamdı.

Gevşemek için kendimi zorlayarak Skye'ı yakınıma çektim, yanağının göğsüme yaslandığını hissettim. *Skye güvende*, diye hatırlattım kendime. *Biz güvendeyiz. Birlikteyiz.*

Skye gerçekten uyuyor gibi görünüyordu. Nefes alışı düzenliydi, dudakları kapalı ama yumuşaktı.

Ben de nefesimi yavaşlatıp onunkilere uydurdum. Böyle anlarda kendimi yenilmez hissediyordum, biz yenilmezmişiz gibi hissediyordum. Ada bizden bir dakika daha çalamayacaktı. Ada, maziydi.

Skye geleceğimdi.

Öyle mi?

Alaycı fısıltı kırık bir cam gibi beynimi kesti, kalpsiz ve deliciydi. Donakaldım, kendimi rahatlatmaya çalıştım, o anlık görüntü solana kadar kendimi şimdiye demirledim.

Bir saniye sonra Skye büzüldü ve çığlık attı. "Rives!" Sesi boğuktu. Tüm bedeni sarsıldı, teni buza döndü.

Skye'ı kendime yapıştırdım. "Buradayım," diye fısıldadım, nazikçe saçlarını okşadım, titreyişlerini geçirmeye çalıştım. "Bir şey yok. Sadece bir rüyaydı."

"Rives," dedi Skye tekrar, rahat bir oh çeker gibi. Fakat kalbi hâlâ küt küt atıyordu, tıpkı benimki gibi. Uzunca bir süre öyle yan yana uzandık. Ben onun saçlarını okşuyordum, Skye kötü ruhları kovmaya çalışıyordu.

On hafta önce adadan ayrıldığımızda kazandık sanmıştım.

Artık pek emin değildim.

BÖLÜM 4

NIL ADASI

ÖĞLEDEN SONRA

Bu seferki gelen güçlüydü.

Buzlar diyarından geliyordu ama ruhu ateşten yapılmaydı. İki dünya arasında seyahat ederken şuurunu açık tutmak için yiğitçe savaştı, çatlamanın kıyısına gelecek kadar sıkı tutundu bilincine, tıpkı buraya daha önce gelen biri gibi: Ama o bir kızdı, daha eski zamanlardan bir ziyaretçinin soyundandı. Tek farkları kız tam olarak etiyle, kanıyla tanıdıkken bu oğlan yeniydi. İçindeki doğuştan gelen güç hariç, bu insanın hiçbir yanı tanıdık değildi; o içsel güç her yanında belli oluyordu, varlığında çok güçlü akan bir nehirdi, öyle ki ada bu gücü zamanın ve uzamın lifleri arasında hissetti... Bu onu doğru tercih kılmıştı. Gerekli seçim. Ada ona ulaşmak için, ona seslenmek için neredeyse yok olan gücünü son damlasına kadar kullanmıştı ama cevap almıştı.

Bu oğlan işe yarayacaktı.

Yaraması lazımdı.

Ada oğlanın yuvarlanarak kapıdan düşüşünü ve siyah kumlara yığılışını izledi. Oğlan kıpırdayıp gözlerini kırpıştırırken, parlak güneşe karşı siper almak için elini gözüne kaldırırken ada bekledi. Şiddetli ışıkla birlikte oğlanın yüreğini korku yaktı. Çocuk bir an, nefes almayı kesti.

Sonra hemen doğruldu.

Ağır ağır, tüm kasları ve duyuları tetikte, tek bir derin nefesle zihnindeki tüm sis kalktı. Oğlan düzenli ve sakinleştirici soluklar aldı, bilerek isteyerek kalp atışlarını yavaşlattı, etkileyici bir güç gösterisiyle etrafına baktı.

Bedeni hafiften kuzeye doğru dönüktü, ayakta durdu, bir zamanlar diğerlerinin toplandığı alana doğru baktı. Düşünceleri netti, düzenliydi. Çoğu, geride bıraktığı insanlara, keşke söyleseydim dediği cümlelere odaklıydı ama düşüncelerinin bir kısmı buraya bağlı kaldı, kendi güvenliği ve iyiliğiyle ilgiliydi.

Korkmuyordu.

Hızlı ve özverili tepkisi adayı memnun etti. Adanın bu insana ihtiyacı vardı, tıpkı bir öncekine olduğu gibi. Ama o zaman, ada başarısız olmuştu.

Bir daha başarısız olmayacaktı.

Bedeli fazlasıyla büyüktü.

Hafthor, birisinin –ya da bir şeyin– onu izlediğinin farkında olmadan yarı çömelir pozisyonda durdu. Solunda, okyanus mavi gökyüzüne doğru engince uzanıyordu; Hafthor koyu mavinin içinde İzlanda griliğinden eser bulamadı. Suyun ilerisinde güneş pırıl pırıl parlıyordu, bulut yoktu, ışınları Hafthor'un çıplak omuzlarını ısıttı, denizden esen tuzlu rüzgâr tenini okşadı. Hafthor ayak parmaklarını oynattı. Ayaklarının altındaki, yüzeyi ısınmış pütür pütür siyah kumlar serindi. Sağ tarafında gür palmiye ağaçları upuzun yükseliyordu, çevresinde Hafthor'un daha önce hiç görmediği uzun ince ağaçlar yer alıyordu. Kum çizgisinin bitişinde kümelenmiş çalı sırası adanın ilk savunma kalkanını oluşturuyordu.

Hafthor bitki örtüsünün başlangıcına gözlerini kısarak baktı. Bir kanguru meraklı gözlerle onu süzüyordu. Hafthor da tıpkı bu hayvan gibi kıpırdamıyordu; onun yerine, kangurunun hemen arkasındaki noktaya gözlerini dikmişti.

Birkaç metre ötede, ağaçların arasında, dikey bir şey gözüne çarpmıştı: Derme çatma bir sığınak, doğal olamayacak kadar simetrik, üçgen bir şekil. Hafthor ağaçlara doğru ilerledi, hâlâ kumlara basıyordu ama kanguruyu korkutacak kadar yaklaşmıştı. Hayvan zıplayarak uzaklaştı ve yeşilliklerin arasında kayboldu.

Yakından inceleyince bu sığınak eskiye benziyordu. Terk edilmişti.

Davetkâr değildi.

Hayır, diye düşündü Hafthor.

Burada saklanmayacaktı, burada olmazdı. Nerede olduğunu ve niçin burada olduğunu anlayana kadar yaklaşmayacaktı. Hafthor yardım arayacaktı, oysaki bu sığınak hiçbir yardım sunmuyordu. Hafthor'un, kendisinden başka hiçbir şeyi –ve hiç kimsesi– yoktu ama bu yeterdi. *Kim olduğunu bildiğin sürece asla kaybolmazsın*, derdi babası olsaydı. Hafthor omzundaki dövmeye dokunarak cesaretini toplamaya çalıştı.

Ben Hafpór'um, diye düşündü. Kendisinden başka güveneceği birisi yoktu, o yüzden öyle yaptı.

Elini indirip sığınaktan uzaklaştı ve dikkatlice etrafına baktı.

Uzaklarda, kapkara bir dağ göğe doğru yükseliyordu. Hafthor'un arkasında kalan dağın bir eşiydi, iki tepe Hafthor'un durduğu plajı parantez işareti gibi kavramıştı.

Hafthor kuzeye doğru çıkıntı yapan tepeyi inceledi, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ama rahattı.

Derken, ipekten bir tüyün narin dokunuşu gibi, Hafthor sırtından itildiğini hissetti, ada esintisi onu ileri doğru yönlendirdi. Hafthor birisinin ona rehberlik ettiğini ya da bu hareketin, adanın son güç rezervini tükettiğini bilmiyordu.

Kuzeye, diye düşündü. *Kuzeye gideceğim.*

Ve öyle yaptı.

***

Daha kuzeyde, Nil Köyü'nün kenarında Paulo, Duvar'ın önünde dikiliyor, kendini yapayalnız hissediyordu. Köy'de kimse kalmamıştı, in cin top oynuyordu. Bir zamanlar ona değer vermiş, kendine bakamadığı zamanlarda onu koruyup yaşatmış insanlara ait isimlere uzun uzun baktı. Skye, Rives ve Dex gibi isimlere. Skye'ın ismine gözlerini dikti, dostluklarına minnettardı, Skye'ı hayal kırıklığına uğrattığı için üzgündü, gerçi sebebini hâlâ anlayamıyordu. Yavaşça bıçağını kaldırıp maksatlı bir hareketle bir tik attı. Önce Skye'a, sonra Rives'a. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Jillian. Brittney. Zane. Sırasıyla birer çizgi çekti, ondan önce burada bulunmuş insanların hikâyelerini tamamladı, ömürlerinin bitimine şahit olduğu, dört tam mevsim geçirmiş ve mevsimleri yarıda kesilmiş insanlardı. Dex'in çarpısını sona sakladı. O işaret unutulmayacak ya da affedilmeyecekti.

Paulo aynısının bir daha olmayacağına dair, hayatı üstüne yemin etti.

Adanın bir başkasını daha almasına izin vermeyecekti.

Tatminkâr bir edayla arkaya doğru adım attı. Tam karşısındaki duvarda bazı boşluklar hâlâ sırıtıyordu, hâlâ boştu, Paulo onları doldurmamayı seçmişti çünkü hiç tanışmadığı insanlara, hiç bilmediği kaderlere aittiler. Birkaç isim çarpıcı bir biçimde eksikti: Mesela Rika, mesela Maaka. Onların ismi burada olsaydı, Paulo onlara da tik atardı çünkü kaderlerini biliyordu. Hayatta kaldıklarını biliyordu. Ancak onlar yollarını tek devam etmeyi seçmişti, Köy'e katılmamışlardı ve Paulo bu seçime hürmet etti.

Onun seçimiyse farklı olacaktı.

Paulo sonuncu isme, Brittney'ye doğru yürüdü, artık o adı ya da yanındaki olumlu işareti görmüyordu; hemen altındaki boş alana odaklanmıştı. Boş bir sayfa, temiz bir defterdi. Paulo bıçağını Duvar'a doğru kaldırıp özene bezene beş harf kazıdı: P–A–U–L–O.

Tek başına yaşam mücadelesi verme dönemi kapanmıştı.

Dudaklarından bir tebessüm geçti çünkü şu anda, tek başınaydı. Köy'ün tek insanıydı, muhtemelen adanın da tek insanıydı. Ne tuhaftır ki, Skye'ın oradan ayrılmasının üstünden geçen haftalar boyunca Paulo başka hiçbir yaşayan insan görmemişti; sadece hayvanlara rastlamıştı. Başıboş vahşi hayvanlar bir o kadar başıboş kapıların içinden düşüp düşüp duruyordu, zararsız hayvanlar yırtıcı olanlara yem oluyordu. Paulo'nun içinde çok tuhaf bir his, adanın beklediğini söylüyordu... Bir şey ya da belki birisini bekliyordu. Ya da belki Skye'ın teorisi doğruydu: İnsanlar olmayınca adanın gücü azalıyordu. Zayıflıyordu.

Ancak Paulo buradaydı.

Dolayısıyla hayat devam etti. Ada devam etti ve varlığıyla birlikte soğuk gerçek oradaydı: Paulo uzun süre yalnız kalmayacaktı. An meselesiydi. Hatta belki çoktan başkası gelmişti de, onun haberi yoktu.

Paulo, Duvar'a sırtını verip Köy'e doğru döndü, sonra Nil Dağı'na baktı.

Buradayım, diye düşündü, dimdik ve güçlü durup. *Artık korkmuyorum. Zamanı gelince yolladığın kişilerle tanışacağım ve savaşacağız.*

İşte benim seçimim bu.

Ardından, işe koyuldu.

BÖLÜM 5

NİL

ÖĞLEN

Her öğle vakti, taze et, gurur ve güç vaadi getiriyordu. Adanın iştahı iyice kabarmıştı, doymak bilmiyordu. Bir kere, yaşam ve ölümün inanılmaz kudretinin tadını almıştı ve bir daha aynısını görmek için kuduruyordu. Daha fazlası için yanıp tutuşuyordu, ihtiyacı vardı.

Yakında, alacaktı da.

Bugünün ödülü, yarının gücü olacaktı.

Kendine ait olmayan kana bulanmış bu dişiden eşit miktarda canlılık ve öfke yayılıyordu, kızın bedeninde hüküm süren yaşam elektriği öylesine şiddetliydi ki, başıboş kapı açılmak için minimum kuvvet sarf etmişti; ada kızın enerjisini kullanmıştı.

Almış, kullanmış, coşmuştu.

Lezizdi.

Kapı onu içine çekip alınca kız korkmadı bile; bilakis, refleks olarak kan sıçramış eliyle bıçağını çektiği gibi ıslak metali onu yutmaya hazırlanan, yanardönerli kapıya doğru savurdu. Havayı kesme hareketi içgüdülere dayanıyordu, kendini korumak doğal tepkisiydi, gerekirse başkalarına zarar verebilirdi.

Bıçağını kaplayan ılık kan, bunun kanıtıydı.

Ada akıllı davranıp diğer insanı arkada bırakmış, bir güçle kapıyı kapatmıştı, gücünü ve kızı koruyarak. Bir keresinde, kapı

iki insanın aynı anda girmesine izin vermişti fakat odak noktasının ikiye bölünmesi felaketle sonuçlanmıştı. Ada ikisini birden üstüne taşıyamazdı ve bunu yapmaya çalışırken muazzam boyutta enerji kaybetmişti fakat o girişimin asıl bedeli, iki ödülü de kaybetmesiydi. İki insan da arada yitip gitmiş, beraberlerinde elektrikleri de kaybolmuştu: Adanın hasretle yanıp tutuştuğu yaşam güçleri. Adanın ihtiyaç duyduğu güç. Ada o gün sınırların gerekliliğini ve dengenin gücünü öğrenmişti: Bir kapı, bir insan. Bir seferde bir transfer.

Ada aynı hatayı iki kere yapmayacaktı.

Bunu da insanlardan öğrenmişti. Hatalar tekrar edilmemeliydi. Önlenmeliydi. Ve iyileştirilmeliydi.

İşte bu kız da, adanın son hatasını düzeltmenin anahtarıydı.

Bu kız ölümcüldü. Öfkeliydi.

Tek kelimeyle kusursuzdu.

İki dünya arasında seyahat ederken fiziksel biçimini kaybettiği hissine kapılsa da, bu kız, transfere kanının son damlasına kadar direnmişti, beklenenden de öte bir dayanıklılık ve direnç göstermişti, hoş bir sürprizdi.

Daha da iyisi, transfer esnasında geçen o hayati saniyelerde –şuursuz zihninin, savunmasız yattığı o kıymetli saniyelerde– ada kızın ömrünü tüketene kadar savaşacağını, çoktan sahip olduğu içsel gücü bileyeceğini keşfetti. Ada ona izin verecekti. Ada büyümesine olanak sağlayacak bol fırsatlar yaratacak ve kızı mümkün olduğunca güçlü olmaya zorlayacaktı... Ama bu sorun olmayacaktı çünkü o değerli anlar sırasında, ada çoktan kızın kaderini seçmişti.

Mücadele, tadından yenmeyecekti.

Uyanma vaktiydi.

Carmen anında gardını alarak uyandı.

Bıçağı elinde olmadığından kendini çıplak hissederek bir anda çömelme pozisyonu aldı. İyi de, zaten çıplaktı, ki

bu yüzden tek savunma aletini kaybetmek ona daha zor geldi. Dört bir yanında, kayaların arasından yılankavi yollar çizerek akan suları gördü; okyanusu göremiyordu ama kıyıya vuran dalgaların sesini duyacak kadar yakınındaydı.

Bu da neyin nesi? diye düşündü Carmen.

Hâlâ çömelmiş vaziyette yavaşça döndü, denizden esen serinliği teninde hissetti, Kolombiya'ya has yapış yapışlık yoktu. Tam tur atarak çevresindeki sessizliği, insansız ıssızlığı, yabancılığı enikonu inceledi. Biraz uzakta bir zebranın tetikte dikildiğini, bir şeye baktığını fark etti. Muhtemelen ona bakıyordu.

Carmen daha önce kitaplar dışında, hiç gerçek bir zebra görmemişti. Hiç hayvanat bahçesine gitmemişti. Gitme ihtiyacı duymamıştı, babası hayvanları onun ayağına getirirdi. Evcil hayvanat bahçesi, derdi adına.

Carmen'in bir zebrayı sevip okşamaya hiç niyeti yoktu.

Eğer canına kastederse onu öldürürdü.

Neredeyim ben? diye merak etti, dikkatlice çevresini kolaçan ederken. Ufacık bir korku sızısı baş gösterdi ve Carmen hiç duraksamadan hemen yok etti onu. Korkuya ya da korkunun getirdiği savunmasızlığa vakti yoktu.

Yavaşça ayağa kalkıp geri geri yürüdü, en son hatırasını zihninde yeniden canlandırdı.

Buz.

Sıcak.

Acı.

Bütün acı ona ait değildi. Bunu düşünüp tebessüm etti.

En son anımsadığı net resimde, kendini olduğundan daha çekici zanneden büyük çocuk Carlos şaşakalmıştı. Carmen'e sürpriz yapmayı düşünmüştü. Carmen'i kuytuda kıstırıp ona bir ders vereceğini sanmıştı. Carmen'in defalarca onu reddedişinden hoşlanmamış, alaycılığından hiç haz etmemişti. Fakat Carmen'in süratini, el becerisini

beklemiyordu. Carmen'in, öz babasının onu, özellikle Carlos gibi hayır cevabından anlamayan çocuklara karşı, *kendini savunma* konusunda bizzat yetiştirdiğini bilmesinin imkânı yoktu. Sonunda dersini alan Carlos olmuştu. Yanağına attığı çiziğin izi, ömür boyu kalacaktı.

En önemli anda Carmen daha güçlü çıkmıştı.

Babam görse gurur duyardı, diye düşündü. Gelgelelim, babası burada değildi ve *burasının* neresi olduğu hakkında Carmen'in en ufak bir fikri yoktu.

Ancak ruhunun derinliklerinde emin olduğu bir şey vardı: O, Carmen Medina'ydı, Bogota'nın en büyük inşaat firmasının sahibi, çekirdekten yetişme, zekice hamlelerle başarıya ve zenginliğe adım adım ulaşmış Juan Felipe Medina'nın en küçük kızıydı. Carmen onun genlerini, onun pervasızlığını, onun kurnazlığını taşıyordu.

Burada yalnız olabilirdi ama korkmuyordu.

Carmen cevapları bulmak istiyordu. Kıyafet giymek istiyordu. Ancak hepsinden öte, eline bir silah istiyordu.

Bir silah istiyordu kız. Ada bir şekilde bulmasını sağlayacaktı.

Çevresine uyum sağlamasına yetecek kadar zaman tanımıştı ona.

Isı ve havayı toplayıp sırtından hafifçe ittirdi kızı. Ada kan istiyordu ve zamanı gelince, bu kız kan dökerdi.

O zamana kadarsa ada oyununu başka yerlerde oynayacaktı.

İçeri doğru dönerek yüzeydeki çatlağa uzandı ada. Yerini kolayca saptadı, arkada kalmış görünmez tırtıklara, o açıklığın tamamıyla kapanmasını önleyen hassas noktaya, zamanla büyüyen, geçmişin kalıntısına odaklandı. Ada hesaplı bir hamleyle hassas noktaya yaslandı, iki dünya arasındaki yarığı genişletti: Açık olmaması gereken, hele hele şimdi hiç olmaması gereken jilet inceliğinde bir boşluk vardı.

Ama açıktı. Açık ve savunmasızdı.

Adanın baskısı altındaki yarık bir nebze genişledi. Güç akımı leziz bir dalgalanma şeklinde adada yuvarlandı. Bu boşluk aracılığıyla ada ondan kaçanı arıyordu, elinde tutmak için yanıp tutuştuğu insanı arıyordu: Kızı, Skye'ı. Eğer ona sahip olamazsa, onu incitirdi.

Zamanı gelmiş sayılırdı.

BÖLÜM 6

SKYE

2 HAZIRAN, SABAHIN GEÇ SAATLERİ

Yok artık! *Karanlık.* Karanlık güç kazanıyor, besleniyordu, göremediğim, bakmaya cesaret edemediğim bir yerden güç alıyordu.

Ancak son kâbusumdan uyandığımda anlamıştım: Karanlıkla yüzleşmek zorundaydım, hem de şimdi, daha geç olmadan. Çünkü karanlık güç kazandıkça, ben güç kaybediyordum, muhtemelen uyumadığım için –en azından iyi uyumuyordum. Uyku karanlıkta olan bir savaştı. *Karanlıkla* savaştı. Bir şeyler feda edilecekti ve ben feda edilenin kendim olmasını istemiyordum.

Eğer karanlık kazanırsa, ben kaybedeceğim.

Kendimi kaybedeceğim.

Gideceğim, sonsuz karanlığa, iki dünya *arasındaki* karanlığa karışıp yiteceğim –tıpkı Sy gibi, tıpkı hiç tanışmadığım diğerleri gibi. Artık Duvar'ın her zaman doğru olmadığını biliyorum. Bir olumlu işaret her zaman o kişinin geri döndüğü ya da kapıdan *geçtiği* anlamına gelmiyordu; sadece o insan bir kapıyı yakaladı demek oluyordu. Sy bunun en iyi örneğiydi.

Adada doğru olduğunu sandığımız birçok şey yanlışmış ya da en azından tamamıyla doğru değilmiş.

Ancak ben, ben hâlâ gerçeğe ulaşmak için yanıp tutuşuyordum. Adanın geçmişine dair, Paulo'nun niçin kaldığına dair gerçeğe. Karanlığın içinde neyin yaşadığına dair. Belki de merakım, pervasızlığım gibi genetikti çünkü artık karanlıktan kaçmak yerine ona *yüzümü dönersem* ne olacağını merak ediyordum. Belki kendi şartlarım içerisinde karanlığa uzanırsam, beni çağıranın ne olduğunu ve niçin çağırdığını görebilirdim. İşte o zaman o her neyse onu yenebilirdim, çünkü sonunda rakibimi tanımış olurdum.

Bir yanım, bunun çılgınlık olduğunu, hani duvarları sünger döşeli bir odaya kilitlenecek tarzda bir delilik olduğunu biliyordu.

Ancak diğer yanım da işe yarayabileceğini biliyordu. Dahası, hamlemi gündüz gözüyle yapacaktım. Karanlıkla gündüz gözüyle yüzleşmek, karanlıkta buluşmaktan daha güvenliydi sanki. Işık benim kalkanım, benim silahım olacaktı. O yüzden bugün, güneş doğunca karanlıkla yüzleşecektim. Hatta belki ne istediğini de çözerdim. Çünkü o karanlık bir şey istiyordu; sadece ne olduğunu ben bilmiyordum.

Seni istiyor, diye tısladı bilinçaltım.

Hayır. Kendi kendime şeytanın avukatlığını yapıyordum. Belki de *benden* bir şey istiyordu.

Bunun farkına varmak, tıpkı cevapları bulmak kadar kritikti. Bilgi, güçten fazlasını getiriyordu; insana özgürlük sunuyordu. En azından Nil Adası'ndayken böyleydi.

Beni tek dizginleyen, korkuydu. Herhangi bir korku da değil üstelik, özellikle bir korku: Bu karanlığı benim yarattığımdan korkuyordum, karanlık belki de içimden geliyordu, Dex'in ölümüyle açılan boşlukta yaratmıştım. Karanlık bir nevi vicdan azabının dışa vuruşuydu. *Hepsi kafamın içindeydi.*

Karanlığın içine bakarsam, kendimi görmekten korkuyorum.

Ancak zihnimin sakin, metanetli kısmı beni aklın yerinde diye temin etti ve ruhumun vahşi bölümü –Adada hayatta kalmama yardımcı olan bölüm– aynı fikirdeydi. Her nasılsa, kâbuslarımdaki karanlığın gerçek olduğundan emindim: Yabancıydı ve ölümcüldü ve görmezden gelinemezdi. *Nil Adası'ndan kalmaydı.* Yanımda getirmiştim, o son kapının bir gölgesiydi.

Belki de, sonunda, onu kabul etmeli ve onunla vedalaşmalıydım. Çünkü eğer onu yanında getiren bensem, kovan da ben olmalıydım.

Bir planım vardı. Plan kısa bir uyku çekmeyi kapsıyordu. Ve bugün olacaktı.

Rives arkadaşlarını görmeye Marsilya'ya gider gitmez karanlığı sonsuza dek kovalayacaktım. Nokta.

Şimdiden kendimi daha iyi hissediyordum.

Benim adım Skye Bracken ve beni özgür bırakacak gerçek buydu.

İki saat sonra berbat bir hata yaptığımı anladım.

Tam tahmin ettiğim gibi karanlık hemen içime sızdı, yaşamla ve görünmez fısıltılarla dolu açgözlü bir siyahlık yılan gibi sokuldu, yaklaşmam için yalvarıyordu. Kenara kadar emekledim, aramızdaki görünmez çizgiyi sezdim ve minicik bir zerremin bile geçmemesi için müthiş derecede dikkatli davrandım. Tek görebildiğim, siyahlıktı. Uçsuz bucaksız, dehşet verici siyahlık.

Daha derine eğilip bakmama fırsat olmadan çizginin büküldüğünü hissettim.

Karanlık zaferle coşuyordu, yılışık pençeleriyle bana uzanıyor, kurdele gibi uzun şeritler halinde kapkara hisler yolluyordu –ve karanlık sınır çizgisine ulaştığı saniye,

fısıltılar kulakları sağır edici bir raddeye ulaştı. Geriye çekildim, fazla yavaş, fazla geç kalmıştım. Karanlık buzdan parmaklarıyla omzuma sürtündü ve muazzam derinliğiyle şoke oldum.

Hissetmiştim.

Tümünü. Özünü. İsteğini.

Beni istiyordu.

Karanlık beni olduğum yere çaktı, görünmez iplerle beni bağladı. Rives diye feryatlarla bağırdım fakat karanlık bütün sesi emiyordu; çaresizliğimi, yakarışımı, her şeyi, hatta sesimin tınısını bile yuttu.

Toplu iğne başı kadar bir ışık parladı.

Mikroskobun altında incelenen böcek bendim, ışıkla karanlık arasında kalmıştım, zaman ve mekân ve benden çok daha büyük bir şeyin içinde mikroskobik bir noktacıktım. Işık huzmesinin yansıttığı o hayati sınırı resmen gözümle görebiliyordum.

Işık bir kez titreşti, sesler korosu tek, berrak bir tona dönüştü: Şüphesiz insandı.

Görmeye çalışarak iyice yaklaştım ve çizgi anında inceldi. Karanlık dişlerini gösterdi, ışık soldu ve bir saniye için, eğer o çizgiyi tamamıyla geçersem, bir daha asla geri dönemeyeceğimi adım gibi net anladım.

Âdeta bir düğmeye basmışçasına var gücümle çabaladım, tüm kaslarımla, kanımla, kemiğimle ve irademle savaştım. Kurtulup özgür kaldım, uyandım. Güneş ışığıyla dolu evin içinde, tenimde ince bir ter tabakasıyla, yatakta tek başıma uzanıyordum. Hâlâ titriyor, hâlâ istiyordum.

Artık uyandığıma göre, neden hâlâ aynı duyguyu hissediyordum?

BÖLÜM 7

RIVES

2 HAZİRAN, SABAH

Beni Skye'dan uzaklaştıran her adım kurşun gibiydi, çekim gücünü hissettiren bir mıknatıstı.

Onu yalnız bırakma.

Bu sessiz düşünceyle durdum. Neredeyse dönecek, gerisin geri eve yürüyecektim.

Ama yapmadım.

Skye benden biraz serbest alan, biraz yalnız zaman istemişti. İlerlemeye, yürümeye devam ettim. Hareketlerimi sürdürdüm. Trene bindim, koltuğuma geçtim fakat kaygımın ağırlığı üstümden silkip atamayacağım kadar büyüktü.

Skye iyi, dedim kendi kendime. Sonuçta bu kız, bir taş ve bir tutam iple doksan kiloluk vahşi bir kediyi haklayan kişiydi.

Bu net gerçeği hatırlayınca rahatladım.

Ancak tren istasyondan ayrıldığı saniye, beynimin içindeki fısıltı ayyuka çıkıp patladı: *ONU YALNIZ BIRAKMA.*

Çok geç, diye düşündüm, ayağa fırlayarak.

Bırakmıştım bile.

BÖLÜM 8

NIL

ÖĞLEDEN SONRA

Diğeri pek söz dinlemiyordu.

Zihni, kızınki kadar korumalı değildi, duyuyordu ama kulak asmıyordu, kendine bile. Eşini terk etmiş, kızı savunmasız bırakmıştı.

Güç dengesi yer değiştirmişti, tıpkı yüzey üzerindeki yarık gibi. Tıpkı adanın odak noktası gibi, bir oraya bir buraya uzanıyordu. Belki de bu yer değişimi olmalıydı, ne de olsa o kız sebep olmuştu.

Hakikaten de, o kız sebep olmuştu.

Ada bunu çok açık görebiliyordu. Son yazılmıştı; gelecek tıpkı bin güneşten ışıyan aydınlık gibi önünde uzanıyordu, pırıl pırıldı ve şimdiye doğru parlıyordu.

Artık her şey ona kalmıştı, çocuğun arkadaşına, adı Skye olan kıza. Dinleme ve duyma, hepsinden de öte hayatta kalma gücü olana.

Bu zaman zarfında, ada içinde kalan azıcık güçle akıllıca seçimler yapmalıydı, hem orada hem burada. Burada adı Hafthor olana, Öngörü potansiyeline sahip erkeğe karşı bir yakınlık besliyordu. Ada çoğunlukla Öngörü ödülünü dişilere bahşederdi fakat arada birkaç istisna yaşanmıştı. Bir yargıda bulunmak için çok erkendi.

Şimdilik ada her şeyi Hafthor'un gözünden görecekti. İnsansı görme yetisi arada sırada işe yarar, hatta kavrayış gücü getirirdi ve ada, eline geçen her fırsattan istifade edecekti.

Ada, Hafthor'un gözlerinden izlemeye başladı.

En gür palmiye ağaçlarının arkasından kızı inceliyordu Hafthor. Uzun, siyah örgü saçlar, çıkık elmacık kemikleri. *Güzel olabilirdi,* diye düşündü, *tebessümü haricinde.* Gülüşünde bir zalimlik gizliydi sanki.

Ve kız bir hırsızdı.

Hafthor seyrederken kız boş köye salına salına girmiş, üstünde isimler yazan –bazıları yeni eklenmişe benzeyen– tahta duvarın yanından geçmiş ve sazlık çatılı küçük bir kulübeye, kendi malıymış gibi adım atmıştı. Yine de Hafthor onun malı olmadığını biliyordu, tıpkı dışarı çıkarken elinde taşıdığı ipin ya da içi su kabağı testileriyle dolu kumaş çuvalın ona ait olmadığını bildiği gibi.

Gizli halk hiç onaylamayacaktı.

Hafthor burada kendinden başka kimseyle karşılaşmamıştı ama var olduklarından emindi: Dikkatlice toplanmış yatakların üstünde izlerini görmüş; rüzgârda seslerini duymuş, ağaç kovuklarından fısıltılarını işitmişti; çiçek tarlasının ortasında hâlâ ölülerinin sessizce yattığını hissetmişti.

Hafthor gizli insanların varlığını her yerde duyumsuyordu ve onlar saygı bekliyordu.

Belki bu kız da varlıklarını sezmişti çünkü köyün içinde fazla vakit harcamadı. Kafasını sağa sola uzatıp bakındıktan sonra yüzünde tatmin dolu bir ifadeyle dümdüz Hafthor'un saklandığı yere doğru yürüdü. Hafthor arkaya doğru çekilip ağaçların arasına karışarak kayboldu. Kız ona bakmadan önünden geçti, yüzündeki tatmin, temkine dönüşerek sürekli omzundan arkasını kolluyordu, âdeta takip edildiğini sezinliyordu.

Kız güneyin yolunu tutarken Hafthor onu gözlemeye devam etti.

Ağır ve ağdalı saniyeler geçti.

Ardından, Hafthor onu takibe geçti, görünmemeye büyük özen gösterdi, gerçi fiziksel boyutları göz önüne alındığında işi zordu. Öte yandan kız, ince ve çevik, olağanüstü derecede sinsiydi. Hafthor birkaç dakika içinde kızın izini kaybetti.

Şimdi siyah kumlu plajda tek başına dikiliyordu, Köy'ün güneyindeydi, ilk başladığı yerde. Çember tamamlandı, diye düşündü çevresini inceleyerek, *yeniden başlamak için bir mesaj*. Farklı bir yöne gitmeliydi.

Hafthor parmaklarını omzundaki dövmeye bastırdı, sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. Gözlerini kapatıp dinledi.

Güneye, diye fısıldadı deniz. *Güneye doğru git.*

Hafthor da hiç tereddüt etmeden güneyin yolunu tuttu.

BÖLÜM 9

NİL

ÖĞLENE DOĞRU

Paulo, yüzünü dağa doğru çevirmiş, Kemerler'in içinde duruyordu. Dağ, sessiz bir kafa gibi adamn tepesinde yükseliyordu. Paulo tek insan olduğunu düşünse de, ruhunun derinliklerinde, bu adada yalnız olmadığını biliyordu. Ancak elbette şu âna dek, başka insanlar gelmiş olmalıydı.

Paulo onları neden hiç görmemişti?

Piyonlar, diye düşündü aniden. Hepimiz bir oyunun parçasıyız, oynatılacak parçalarız. Belki de oyunun tek piyonu oydu, belki de değildi. Ancak Paulo için pek önemi yoktu. Diğerleri ya da ada üstünde hiçbir kontrol gücü yoktu. Fakat kendisini kontrol edebilirdi.

Edebilir miydi?

Dağa ne kadar zamandır gözlerini dikmişti?

Morali bozularak bakışlarını dağdan ayırmasıyla düşünceleri Skye'la geçirdiği o son güne kaydı. Başarısızlığına. Gözlerini önüne çevirdi ve bakışları yere inince karşılaştığı şeyle hayrete uğradı.

En küçük kemerin tabanına, ufacık düz bir taşın üstüne kazınmış Skye'ın baş harfleri ona bakıyordu. *S. B.* İki harfin tepesinde de *Araştır* ve *İçine Bak* yazıyordu.

Paulo sözcükleri okudu, tekrar tekrar okudu, anlamlarını çözmeye çalıştı. Skye bu mesajı ona mı bırakmıştı yoksa? Paulo'nun kalacağını anlamış mıydı?

Paulo'nun bilmediği neler biliyordu acaba?

Paulo boynu tutulana kadar baktı Skye'ın baş harflerine, sonra kafasını kayalıkların oradan onu çağıran yükselen dalgalara doğru çevirdi. Sarp siyah kayalı uçurumdan aşağı gayet rahatça inmeye başladı, ayağı hiç kaymadı. En dibe ulaşınca durdu. Görünmez bir el arkasında bir buz gezdirince sırtındaki tüyler diken diken oldu.

Koş, diye fısıldadı deniz.

Titreşen bir kapı gökyüzüne doğru yükseldi. Başıboş bir kapıydı, hâlâ Paulo'yu huzursuz eden kapılardan biriydi.

Koştu. Siyah kumsal boyunca kapıdan kaçtı, başıboş kapı sert bir hamleyle kıvrılırken Paulo önünde kaldı ve sonunda pırıltılı kapı içe doğru göçtü. Yanıp sönerek kayboldu. Gitti.

Paulo göğsü inip kalkarak ellerini dizlerine koydu ama uyanık gözlerle içinden saymaya başladı.

Bir.

İki.

Hava ağırlaştı.

Sana koş, *dedim*. Kıyıya vuran dalgalar kahkahalarla gürledi. Birincinin yok olduğu noktada ikinci bir kapı yuvarlanmaya başladı, göğe doğru yükseldi ve Paulo'nun üstüne doğru ilerlemeye başladı.

Hayır, diye düşündü Paulo güçlenerek; çoktan depara kalkmıştı. *Bugün değil. Kendi istediğim zaman gideceğim, kendi irademle.*

Kendimi ben kontrol ediyorum.

Siyah bir kedi çalılıkların arasından başını uzattı, kulakları dimdikti. Paulo adımlarını bile yavaşlatmadan sağa saptı, kediyi çalılıkların arasından yakaladığı gibi arkasını

döndü ve hayvanı doğruca titreşen kapıya fırlattı. Işıltılı renklerden bir gökkuşağı kedinin üstüne aktı. Paulo sendeleyerek denize doğru gitti, kedi gözden kaybolurken yüzünde zaferin sıcaklığı vardı. *Bırak bu başıboş kapıyı kedi alsın,* diye düşündü zevkle, *bilinmeyen bir diyara gidiş bileti. Benim zamanım henüz gelmedi.*

Paulo'nun bitirmesi gereken bir iş vardı ve tamamlamaya ant içmişti.

Kapı pıt diye çöktü; hiç vakit kaybetmeden denizden esen rüzgâr hızlandı.

Öğle vakti geçmişti.

Paulo ellerini beline koyup yüzünü dağa doğru çevirdi. *İyi deneme,* diye düşündü hafif bir tebessümle. *Ama hâlâ buradayım, hâlâ savaşıyorum. Daha düşmedim.*

Hafthor, ağaçların arasında durduğu noktadan siyah saçlı çocuğu ilgiyle izliyordu. Çocuk son birkaç dakikadır, pırıldayan havadan oluşan iki duvardan kaçıp kenara fırlamıştı ve bu duvarlar, İzlanda'da Hafthor'u yakalayan duvarların aynısıydı. Çocuğun sürati ve çevikliği dikkat çekiyordu. Yüzündeki ifade de bir o kadar kayda değerdi: Kararlılık ve huzur. O duvarların ikisine de dokunmaya hiç niyeti yoktu ve dokunmamıştı.

Burası hakkında bir bildiği var. Hafthor çocuğun temiz beyaz şortunu ve çıplak omzundaki kabile dövmesini süzdü. *Benim bilmediğim önemli bir bilgiye sahip.*

Bu kişi, tanışması gereken kişiydi.

Çocuk arkasını dönerken Hafthor ağaçların arasından ortaya çıktı.

"Merhaba," dedi, elini kaldırıp selam vererek.

Çocuk olduğu yerde döndü. Onu gördüğü için en ufak bir şaşkınlık içinde değildi, hatta apış arasına koyduğu eprimiş palmiye yaprağı karşısında bile ağzı açık kalma-

dı. Bilakis, çocuk gülümsüyordu. Munis bir gülüşü vardı, güven yayan bir gülüş.

"Ben Paulo." Çocuk ona doğru yürüyüp elini uzattı.

"Hafthor."

Kısaca tokalaşıp ellerini bıraktılar.

"Bana şu duvarları anlatsana." Hafthor ışıldayan duvarların kaybolduğu noktayı işaret etti. "Bizi buraya onlar getirdi, değil mi? Ama tehlikeliler?"

"Evet ve hayır." Paulo gözlerini dağa doğru çevirdi. "Hadi Köy'e gidelim. Sana açılan kapıları ve bildiğim her şeyi anlatırım. Ayrıca sana daha rahat giysiler ayarlarız." Dudakları kuru bir tebessüm kıvrıldı. "Nil Adası'na hoş geldin."

Öğlen vaktinin heyecanı geçmişti ve bir çelişki eksikliği çok sıkıcıydı. İkili kuzeye doğru yol alırken ada diğer tarafa döndü. İçine döndü, topraktaki yara izine, iki dünya arasındaki yarığa döndü çünkü bu dünyanın daha fazla insana ihtiyacı vardı. Bir başkasını arama zamanı gelmişti, o kız gibisini, Carmen gibisini arama zamanıydı. Ancak ada doğru seçime rastlayana kadar elinden kaçırdığı insanla kedi fare oyunu oynamaya devam edecekti: Dişiyle, Skye'la.

Kızın direnci kırılmamıştı hâlâ, hoş bir sürprizdi bu çünkü kırıldığı zaman çekeceği acı nefis olacaktı. Şu mücadele bile, kırıldığı zamana ulaşma hazzını yaşatacak kadar heyecanlıydı. Zihni bir yerinden çıt edecekti muhakkak; yıllar önceki atasından hiç farkı yoktu çünkü, o erkekten, Scott'tan. O da kendini adaya eş görmüştü.

Hiç de adaya eş değildi.

Ancak bu kız farklıydı. Özeldi. Savaşıyordu, hem de çok savaşıyor, hayranlık verecek bir yoğunlukla karşı koyuyordu fakat eninde sonunda o da adaya göre bükülecekti. Sonra da kırılacaktı.

Hepsi kırılırdı.

Belki de o kadar özel biri değildir, diye düşündü ada hayal kırıklığı duyarak. Sonuçta bir insan parçasıydı.

Hemencecik bıktı ondan.

Onu kırmak istiyordu, hem de şimdi.

BÖLÜM 10

SKYE

5 HAZİRAN, ÖĞLEDEN SONRA

Bir şey değişti.

Kenara çok yaklaştığım gün, benimle karanlık arasındaki kırılgan denge yer değiştirmişti ancak benim lehime değildi. Artık kazanamayacağımı biliyordum, karanlık savaşımıza varını yoğunu koyarsa kazanamazdım. Benden büyüktü, benden güçlüydü ve birdenbire bana daha düşkün olmuştu. Ne kadar çılgınca gelse de, beni tüketmeye can atıyordu. Fakat inatçı yanım, savaşın çoktan kaybedildiğini kabul etmeyi reddediyordu. Belki zaferin kime ait olduğuna karar veren, savaşçının gücü değil, yüreğinin büyüklüğüydü.

Karanlığın bir yüreği olduğuna inanmıyordum.

Oysa benim vardı.

Bana bir şans tanıyordu; tanımak zorundaydı. Kendime umut vermek için böyle diyordum. Çünkü her zaman bir umut vardı, değil mi? Bir keresinde Paulo'ya aynen böyle söylemiştim.

Paulo.

İlk başta o ses Paulo'ya ait sanıyordum, neden onu arkada bıraktığımı soruyordu. Sonra konuşan Dex zannettim, neden onu seçmediğimi soruyordu.

Şimdiyse bambaşka birisi olduğundan eminim. Tıpkı benim gibi karanlık tarafından esir alınmış birisi.

Ses bir kıza ait ve içgüdülerim bana kızın başı dertte diyor. Demek bu yolda iki kişiyiz.

Adım Skye Bracken ve hâlâ buradaydım. Zar zor. Acı dolu gerçekti bu.

BÖLÜM 11

RIVES

7 HAZİRAN, GECENİN BİR KÖRÜ

Skye'ı kaybediyorum.

Karanlıkta yanımda uzanıyordu, kolumu beline dolamıştım. Son kâbusu yeni durulmuştu, titremeleri nihayet geçmişti.

Ama Skye uykuya dalmamıştı.

Alakası yoktu.

Son zamanlarda uyuduğunu söylemeye bin şahit isterdi. Yürüyen bir hayaletti. Beti benzi atmış, gözlerinin çevresi grileşmiş, bütün gün eski halinin bir gölgesi gibi süzülüyordu.

Tepemin tası atıyordu çünkü elim kolum bağlıydı.

Skye gevşedi ve sonra nihayet uyuyakalarak içimi rahatlattı. Beş dakika geçti geçmedi, yine kaskatı kesildi.

"Hayır!" diye sesi çatladı, tüm bedeni kazık gibiydi, çarşafı yumruklarıyla sıkıyordu.

"Skye," diye fısıldadım. "Rüya görüyorsun."

Bir kıkırdama sesi duyar gibi oldum. Karanlığın örttüğü, zalim bir kıkırdamaydı. Ancak bu Skye değildi ve gecenin hiçbir komik yanı yoktu.

Nil'in bir kalıntısıydı.

Bizi sen bıraktın, diye düşündüm. Damarlarımın içi öfkeyle kaynadı. *Bitti, gitti.*

Siz gittiniz, diye cevap verdi düşünceler, soğuk ve keyifliydi. *Aslında ben sizi hiç bırakmadım.*

On beş dakika sonra Skye'ın kâbusu tekrar döndü.

Uyan, rüya gör, çığlık at, tekrarla.

Gün ağarınca karanlığı üstümden silkeledim. Skye'a yardım bulmanın zamanı gelmişti, hem de hemen. Ayrıca kimi arayacağımı çok iyi biliyordum.

Çaktırmadan balkona çıkıp Skye'ın babasına telefon ettim.

Birkaç saniyede cevap verdi. "Rives?" Sesi endişeyle doluydu. "Her şey yolunda mı?"

"Yardımına ihtiyacım var." Durdum. "Skye'a bir haller oluyor ve Nil'le ilgili."

BÖLÜM 12

NIL

ÖĞLEDEN SONRA

Belki de bu yanlış seçimdi.

Geçişini sağlarken verdiği his muazzamdı, hem güçlüydü hem kusurlarla doluydu. Ada onun uyanmasını bekledi, başka birisini seçme vaktinin geçtiğini biliyordu. Zaman, adanın kontrolünde olmayan tek şeydi.

Artık çocuk buradaydı.

Gerisi ona kalmıştı.

Son haftalarda, adanın rehberlik ve koruma kapasitesi dramatik seviyede düşüşe geçmişti, özellikle enerjisi durmadan yarığın diğer yakasında kalanlara odaklandığı, hem gerekli hem de tahrip edici bir yaşam elektriği arayışıyla geçtiği için böyleydi.

Burada bulunan insanların devamlılığını sağlamak için o kıymetli yaşam elektriğinden daha fazlasına ihtiyaç vardı.

Adanın azalan gücünün son damlaları, iki ayaklıdan çok dört ayaklı yaratıklar edinmek amacıyla harcanmıştı çünkü insanlar, hayatlarını idame ettirmeye yetecek kadarını yanlarında getirmiyordu. Ne var ki, bu yaratıkların davranışları ve insanların onlara karşı tepkileri, insanların kendileri kadar tahmin edilemezdi. Bazen insanlar bu yaratıkları kurtarıyor, bazen onları öldürüyordu ve seçimleri, en iyi deyişle hayret vericiydi.

Ada insanların eşit derecede şefkat ve zulüm kapasitesine sahip oluşlarına hayret ediyordu. Aşk ve nefretin, tutku ve duyarsızlığın, bencillik ve özverinin derinliğine çok şaşırıyordu. Ada daha önce hiç bu kadar farklı duygular, bu derece sınırsız yıkım ve aynı zamanda kurtarma yetisi görmemişti. Ve inanç. Adaya her inen, içinde bir inanç tohumu barındırıyordu; kendilerine, başkalarına, geleceklerine ve daha büyük bir varlığa inanç. Bazı tohumlar diğerlerinden daha büyük oluyordu ama hepsinin beslenmesi gerekiyordu çünkü o inancın büyümesiyle, güç kazanıyorlardı.

Adanınsa güce feci halde ihtiyacı vardı.

Ancak gereksinim duyduğundan fazlasını almayacaktı çünkü kendine hâkim olmak da bir güçtü. Özgür iradeden doğan bir güç, bunu da adaya yine insanlar öğretmişti. Şimdi seçim, adanın en büyük umudu olarak kaldı ve elbette umudun kendisi. İnsanların, hem şimdi hem de ilerleyen günlerde ne yapılması gerektiğini göreceği umudu.

Çocuk kıpırdadı.

Ada geri çekilerek izlemeye koyuldu.

Calvin inledi ve kafası anında çalışmaya başladı. Birkaç saniye içinde ayaklanmış, koşuyordu.

Dört bir yanında siyah çakıl taşları kilometrelerce uzanıyordu, hayatında hiç görmediği tüyler ürpertici bir coğrafyadaydı. Az önce geçtiği, girişini bile göremediği tünel kadar kömür karası bir kayalıktaydı. Park yerinde volta atıyordu, Koç onu kaytarırken yakaladıktan sonra sanki sporda en iyisi olduğunu çoktan kanıtlamamış gibi, birkaç tur koşma cezası aldığı için siniri bozulmuştu. Calvin takımdaki en hızlı koşucu, en iyi atletti, hatta *eyalet* çapında en iyi atletti, nokta. Sonuçta daha çaylakken Bay Futbol ödülünü kazanmıştı, en iyi olduğunun somut kanıtıydı bu. Hepsi bir yana, Alabama eyaletinin gördüğü en iyi geri koşucusuydu. Biliyordu.

Aynı zamanda tam şu anda ciddi anlamda şapa oturduğunu da biliyordu; sadece nasıl ve neden olduğunu anlayamıyordu. Karanlık, suratının tam önünde belirmiş ve ardından onu bütünüyle yutmuştu. Görünmez bir kızgın damga gibi derisini kavurmuştu, öylesine acı veriyordu ki, ateş buza dönüştüğünde hâlâ yanıyordu. Her taraf doğaya aykırı derecede siyahtı.

Şimdiyse Calvin koşuyordu, devlere ait kadim bir ateş çukuru silsilesine benzer kömür karası yerde koştu. Hava onu yutmadan önce on kilometre koşmuş olması, uyluklarının yanması hiç önemli değildi. Açık kayalıkta ileri fırladı, nereye koştuğundan ya da neden kaçtığından emin değildi. Bir seksen altı boyundaydı, kasları taştan yapılmaydı, eskiden Chicago Bears'de savunma oyuncusu olan, Alabama'nın gururu babası Dothan tarafından biçim verilmişti. Calvin, Koç'una kafa tutmaktan, ona yanıldığını söylemekten hiç korkmamıştı. Koç'a onun, Calvin Jackson'ın, ekipteki en iyi bacaklara sahip olduğunu ve 400 metrelik hızlı koşuda geçilmediği için Koç'un çok şanslı olduğunu söylemişti. Hiç korkusu yoktu, o zaman yani.

Oysaki şimdi, taşlı arazide koşarken ödü patlıyordu. Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı. Mavi göğe rağmen, Calvin safi siyahlık görüyordu.

Beyninde kıvrım kıvrım ilerleyen siyahlık, fokurdayan, köpüren bir karanlık âdeta sıcak havanın onu içine çektiği andan itibaren yaşadığı duyguların doğrudan yansımasıydı.

Bu bir tesadüf değil, diye düşündü korkuyla. *Cezalandırılıyorum.*

Ve koşmaya devam etti, çaresizce, ne aradığını bilmeksizin.

***

Calvin denen çocuk, kesinlikle uçma duygusundan keyif alıyordu.

Elektriği damarlarında, kaslarında ve dokularında inanılmaz bir güç ve dayanıklılıkla çağlayarak koştu.

Fakat çocuğun korkusunun derinliği ve genişliği hüsrana uğratıcıydı.

Korku, karanlığa açılan kapıydı, bazen korku o kapının ta kendisiydi. Ada, korkunun bu erkekte hüküm sürme ihtimalini amaca zarar verici bir gelişme olarak kabul etti. Korku içsel anlamda negatif olmak zorunda değildi ama bu insanların içinde, gayet olumsuz olabiliyordu.

Belki de ada hatalı seçim yapmıştı. Belki de ada yanlış türde bir güce doğru çekilmişti. Bu daha önce yaşanmıştı.

Ancak Calvin adındaki çocuk koşarken ada yargısını geri aldı. Belki de bu çocuk, adayı şaşırtırdı. Daha önce bu da yaşanmıştı. Ne olursa olsun, güçlü bir erkekti. Ve buradaydı.

Ada yeni kana rağmen, hâlâ onu istiyordu.

Ona ihtiyacı vardı, Skye adındaki kıza. Adaya göre o kız, diğer kimseye benzemiyordu, kız da adayı çok iyi anlıyordu.

Ancak ada, kızın neden göremediğini idrak edemiyordu.

Ada zamanın ağırlığını, geri alınamazlığını hissetti. Ada kıza defalarca erişmişti, hem sınırın hem de kızın zihninin limitlerini zorlamıştı. Yine de kıza hâlâ ulaşamıyordu, hüsran içindeydi, hatta kız güçteki değişimi kendi üstüne çekmesine rağmen. Ada bu gerçeğe hayran olmadan edemezdi. Kızın iradesinin gücü çelikten kuvvetliydi, adanın elinden çıkma olmayan bir kazandan dökülmüştü.

Bu değişmeli, diye karar verdi ada.

Kızın iradesi, adaya karşı değil, ada için bükülmeliydi. Çünkü gecikmeden cevap vermezse, cevap verme zamanı geçecekti ve sonuçlar felaket olacaktı. Adanın rezervleri tıpkı zaman gibi azalıyordu, zamanla, her geçen saatle birlikte kan kaybediyordu. Yakında ada ona seslenemeyecek ya da yarık izini bozulmadan tutamayacaktı.

Evet, diye karar verdi ada, oğlanın koşmasını izlerken o kızı düşünerek. Zamanı şimdiydi. Yeni bir kart oynanmalıydı. Kolay olmayacaktı, acılı olacaktı ancak Skye denen kız güçlüydü. Dayanabilirdi.

O halde olacaktı.

Ada son kalan gücünü toplayarak geleceği kazanmak için geçmişin ruhunu çağırdı. Kızı kazanmak için.

Skye'ı.

BÖLÜM 13

SKYE

10 HAZİRAN, SABAH

Skye.

Bana bak, Skye. Bana bak.

Sesi eskisinden de yakından geliyordu.

BAK.

Tamam, diye çıkıştım. *Sen kazandın.* Bütün gece yalvar yakar olmuştu. *Bakacağım.*

Kızın sesine doğru döndüm ve onu sahiden görünce şoka uğradım; olağanüstü derecede netti. Karanlıkta, benim yaşlarımda bir kız duruyordu, benim kadar gerçek ve canlı ve yorgundu; karanlığın ortasında yüzmüyordu, sanki karanlık tarafından bağlanmıştı. Mavi gözlerinde çaresiz bir ifadeyle bana uzanırken içime bir yakınlık, yoldaşlık doldu. Kız da benim gibi tutsaktı, uyanamadığım kâbusa ortaktı.

Bana yardım et. Beni seç.

Bir adım yakınlaştım. Kıza yardım etmeli, onu çekip özgür bırakmalıydım.

Belki ikimizi de özgür bırakırdı.

Bu düşünce, haftalardır hissetmediğim bir umut ekti içime.

Karanlık kıpırdamadı. Kızın dudakları kıpırdadı.

Skye.

SKYE.

Rives'ın sesi kızın sesini bastırdı, bu da çok garipti çünkü Rives bağırmıyordu ve onu göremiyordum. Fakat karanlıkta, bu uzak diyarda, son zamanlarda onu duymadığım şekilde duyabiliyordum, ardından Rives'ı hissettim. Sesi beni sıcacık sarıp kadife bir iplikle yakınına çekti. Benim halat attığım direğim, yer çekimimdi. Rives olduğu sürece, kaybolup gitmeyecektim. Halat gerildi.

Kız yok oldu, karanlık artarak yoğunlaştı.

Panik yükseldi. Rives burada olmamalıydı, karanlığın bu kadar derinine girmemeliydi. Karanlık iliklerime kadar kavrayan elini gevşetti: Rives'ı da istiyordu. Birdenbire dehşete kapıldım, kendim için, Rives için, o kız için... Çünkü hepimiz karanlıkla savaş veriyorduk ama yapayalnızdık.

Rives! Çığlığım yankılanarak kayboldu, sözcüklerin ortasında ağzımın içi siyahlıkla doldu.

Anında ışığa doğru çekilerek, havayı yuta yuta uyandım.

Rives'ın ismi dudaklarımda kalmıştı ama etten kemikten yapılma gerçek hali koltukta yanımda oturuyordu. Beni incelerken hasta gibi görünüyordu.

"İyi misin?" Yüzüne uzandım ama yukarı kalkan elimi havada tuttu.

"Dur," dedi. "Sana ne demeli? Kâbus görüyordun. Bağırıyordun. Seni sarsarak uyandırmak zorunda kaldım Skye. Bundan bahsetmeye hazır mısın?"

"Hatırlamıyorum ki." Gülümseyerek gerindim, nefes alışımı yavaşlatmak için özel bir çaba sarf ettim.

Rives bana uzun uzun bakıyordu. "Çok kötü bir yalancısın, farkında mısın? Nasıl kötü yalan söylenir rolüyle Oscar'ı alırsın." Açık panjurların arasından yüzüne güneş ışınları vuruyordu ama gözlerinin üstüne gölgeler düşmüştü.

"Kâbuslar gitgide kötüleşiyor Skye. Artık onları görmezden gelemezsin. Başa çıkmak zorundasın. Eğer benimle konuşmak istemiyorsan, Jillian'a anlatmaya ne dersin?"

Bakışlarımı kaçırdım.

Dur, dedi içimde cılız bir ses. *Baskı yapmayı kes. Gündüz gözüyle beni oraya yollama.*

"Jillian'la konuştum bile, hatırladın mı?" diye gayet sıradan sordum. *O da kendi iblisleriyle yüzleşiyor,* demek istedim. *Benim dertlerime ihtiyacı yok.* Fakat onun yerine, "Charley ile de bin defa konuştum. İyiyim," diye ekledim.

Rives yüzünde meşum bir ifadeyle beni dinledi.

"Hadi ama Rives." Elimi uzatıp parmaklarımı saçının arasına soktum. Adadan kurtulmamızdan bu yana saçları uzamıştı, dibinden tutup onu kendime, dudaklarını dudaklarıma çekebileceğim kadar uzun değillerdi ama. Elimdeki imkândan faydalanıp onu, kalbimi acıtacak kadar sevdiğim erkeği öptüm.

Lütfen tartışmayı uzatma, diyordu dudaklarım.

"Merak etme." Kapalı dudaklarının üstüne yalvarır gibi mırıldandım.

Rives alnını benimkine dayadı. "O kadar kolay değil Skye."

"Biliyorum." Sessizce doğruldum, arkasından Rives'ın yoğun bakışlarından özellikle kaçarak yerde ayakkabılarımı aradım. Bazen Rives görmesini istediğimden fazlasını görüyordu, bazen benim kaçırdığım küçük şeylerdeki anlamı yakalıyordu. Ancak Rives görüyor olsa bile, ben şu anda o karanlığa ya da kâbuslarımı istila eden o kıza kafa yormak istemiyordum. "Bugün Como Gölü'ne gidiyoruz, değil mi?" dedim neşeli neşeli.

"Yanlış," dedi Rives kararlı bir tonla. "Plan değişikliği yaptım. Gainesville'e gidiyoruz. Öğleden sonra uçağımız var."

"Ne? Neden?"

"Çünkü senin kâbuslarının gizemini çözmemiz lazım." Bir elini saçında gezdirdi. "Belki bir çeşit travma sonrası ada stresi bozukluğudur ama her neyse, uyumaya ihtiyacın var. Ayrıca korkudan yüreğim ağzımda. İyice çığırından çıktı. Bana da anlatmıyorsun Skye. Kafanda olan bitene dahil etmiyorsun beni." Sesi çatladı. "Belki babanın yardımı dokunur. Denemeye değer."

Rives'ın yüzündeki umut dolu ifade karşısında gözlerim doldu ama ağlamayacaktım. Enerjim tükendi ve şu anda bünyemde kalan güce son zerresine kadar ihtiyacım vardı. Şimdi düşünüyordum da, Rives müthiş bir noktaya parmak basmıştı. Babam, elimizdeki tek Nil uzmanıydı. Bildiğim kadarıyla o günlerde Scott Amcam'a yardım etmişti ve emin olduğum bir şey varsa, o da rüyalarımın Nil'le bağlantılı olduğuydu.

"Tamam," dedim yavaşça. "İyi. Gainesville'e gideriz ve babamla konuşurum. Belki o..."

Rives birden eğilip onu öpüşüm kadar şiddetli bir biçimde beni öperek düşüncelerimi yoldan çıkardı, sanki bu planına karşı direnmemi bekliyormuş gibi istek ve rahatlamayla dolu bir öpüşmeydi. Dudakları boynumda gezindi, sonra yüzümü avuçlarının arasına alarak inledi. "Uçağa yetişmemiz için burada durmak zorundayım."

Hop diye ayağa fırlayıp odada gezinmeye, kuş gibi adımlarla eşyalarını toplamaya başladı. "Sen de toplansan iyi olur Skye'ım." Dürülmüş bir tişörtü bana doğru fırlattı. "İki saat sonra yola çıkacağız."

"Emredersiniz Kaptan." Ayağa kalkıp asker selamı çaktım.

"Ne yani, şimdi de korsan mı olduk?" Rives tek kaşını kaldırarak sırıttı. "Yoksa bir kere korsan olan, ömür boyu

korsan mı kalır? Bir seferinde bir kanoyu çalıp kaçırdığını hatırlıyorum."

"Bunu yaptığıma sevinmiyor musun peki?" *Yoksa hiç tanışmamış olacaktık.*

Rives tişörtü yere atıp beni şöyle bir döndürdü, sonra sulu bir öpücükle beni yere bıraktı. "Ne kadar sevindiğimi tahmin edemezsin," diye mırıldandı.

"Edebilirim aslında." Elimi çenesinde gezdirip Nil'in, adadaki son anlarımızda bizimle paylaştıklarının tümünü düşündüm. "Edebileceğimi sen de biliyorsun."

"Doğru." Rives beni bir daha öptü. "Dürüst bir korsansın. Şimdi hemen toplanmaya başla, miço."

"Patron sensin, Kaptan," dedim pişmiş kelle gibi sırıtarak. Ancak gülmeden duramıyordum. Rives ve ben kıyafetlerimizi toparladık. Şakalaşıp gülüştük, etrafımızdaki ve aramızdaki her şey birkaç dakikalığına kusursuz derecede normal göründü. Bir şekilde, her şeyin yoluna gireceğini biliyordum; girmek zorundaydı.

Ben iyi olmak zorundaydım.

Yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmiştik, artık kaybedemezdim.

Yine de havaalanında, Rives tuvalete gidince hemen bir Red Bull alıp mideye indirdim. Abartmak istemiyordum ama kafeine feci halde ihtiyacım vardı.

Uçakta uyumaya cesaretim yoktu.

BÖLÜM 14

RIVES

10 HAZİRAN, ÖĞLEN

Tam öğle vakti kemerlerimizi bağladık.

Yanımda oturan Skye sırt çantasından bir kitap çıkardı. En azından günlüğü değildi.

Camdan dışarıya bakarak dün geceki cehennemi kafamda yeniden canlandırdım. Öncekilerden farklı bir gece değildi, sorun da buydu. Sabaha kadar oturup Skye'ın içindeki iblislerle savaşmasını izlemek iğrenç bir durumdu; zifiri karanlıkta Nil Köyü'nde nöbet tutmaktan beterdi. En azından adadayken bir işe yaradığımı hissedebiliyordum. Köy'ü koruyordum, önem verdiğim insanları koruyordum. Buradaysa beş para etmiyordum. Skye'a yardımım dokunmuyordu. Tek yapabildiğim, onu uyandırmaktı.

İşte bu yüzden babasını aramıştım.

Ona Skye'ın zıvanadan çıkmış uykusuzluğunu, gün içindeki mesafeli halini ve acımasız dehşetli rüyalarını detaylarıyla anlatırken beni sessizce dinledi. Hatta son zamanlarda edindiği enerji içeceği alışkanlığını bile aktardım. Skye gizli kapaklı içtiğini sanıyordu ama boş kutuları benden saklayamazdı.

Tek saklayabildiği, düşünceleriydi, ki bu da berbattı.

Eskiden zihnini okuyabilirdim. Resmen düşüncelerini

beynimde duyabilirdim, Nil'deki son anlarımızda oluşan güçlü bir bağ sayesinde düşünceleri beyninden benimkine doğru süzülürdü. Nil *tarafından* dağlanmış bir bağ. Gelgelelim, son günlerde o bağ zayıflamıştı çünkü Skye beni dışlıyordu. Hatta beni dışarı atıyordu; beyninden ve düşüncelerinden dışarı. Bir zamanlar Skye'ın zihnini bulduğum yerde Nil-karası bir duvar yükseliyordu. Belki kendini, belki de beni koruyordu. Her iki şekilde de, böyle olmasından nefret ediyordum.

Eskiden birbirimizi kollardık.

Skye'a şöyle bir baktım. Ara öğününe dokunmamıştı, kitabının kapağını kaldırmamıştı. Tam anlamıyla uyuyakalmıştı. Dudakları hafif aralık, gözleri kapalı Skye yavaş ama düzenli bir ritimle nefes alıp veriyordu. Az önce bir Red Bull'u mideye indirdiği göz önüne alınınca böyle sızıp kalması etkileyiciydi.

Uyu, diye düşündüm, bu an uzasın ve Skye sağlam bir uykuya gömülsün diye diledim. O zaman gözünün altındaki halkalar dinlenebilir, o yarım ay karalıklar tamamen ortadan kalkabilirdi.

Tam bunu düşünüyordum ki, Skye irkildi. Eliyle elime yapıştı, tırnaklarını avucuma batırdı. "Ne istiyorsun?" dedi çatlak bir sesle. Sesi çıkmıyordu, sanki suyun altındaydı.

"Skye." Boşta kalan elimle yanağını okşadım. "Uyan."

Skye anında göz kapaklarını kaldırdı, göğsü inip kalkıyordu, elimi ölümüne sıkarak tutuyordu. Bana döndü ve kalbim durdu. Çelik grisi beneklerle dolu gözleri korku ve çaresizlikle dolup taşıyordu, bir şey daha vardı, kuvvetli bir şey.

İstekle, diye düşündüm. *İstekle doluydular.*

Ama bana karşı değildi.

Bakışlarımı ondan ayırmadım. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Hiç kimseyle." Gözlerini kaçırdı.

"Skye. Bana bak. Lütfen."

Baktı. İçi Nil hayaletleriyle dolu, hortlak görmüş gözlerle baktı.

"Adayla mı konuşuyorsun?" diye sordum doğrudan.

Çok şükür, olumsuz anlamda başını çevirdi.

"O zaman kiminle konuşuyorsun?"

Düşünürken, özellikle ne kadarını paylaşsam diye hesaplarken hep yaptığı gibi yanağının içini çiğnemeye başladı.

"Bir kızla," dedi sonunda. "Onu duyuyorum Rives. Her gece. Her uykuda. Ne zaman gözüm kapanıp içim geçse. Beni rahat bırakmıyor."

Kaşlarımı çattım. "Bir kız mı? Tanıdığın birisi mi yani?"

"Hayır. Ben onu tanımıyorum ama o beni tanıyor. Adımı biliyor." Duraksadı. "Galiba başı dertte, yardıma ihtiyacı var. Peki ama ona nasıl yardım edebilirim?" Hayalet görmüş ifadesi değişip hüsrana dönüştü. "Biliyorum, o dönüş kapısından bu tarafa geçmek benim için daha uzun sürdü, Jillian anlattı. Yani ben o karanlık tünelde herkesten daha uzun kaldım." Skye dimdik gözlerimin içine baktı. "Sence, Nil Adası son yolculuğum sırasında, hani o iki dünya arasındaki karanlıktayken bana bir şey yapmış olabilir mi? Başı dertte olan insanları duymamı sağlayan bir şey? Bu dünyada başı belada olanları?" Skye bir fikrim olabilir gibi bakıyordu. Bir fikrim olmasını umuyordu yani.

Oysaki yoktu.

Nil'e karşı öfkem bir gün biter mi acaba?

"Sinirlenmeyi bırakıp düşün, tamam mı?" Skye gülümseyerek elimi sıktı.

Tanrım, onu seviyordum.

Tekrar odaklandım. "Elbette ada sana bir şey yaptı. Bana yaptı, bize yaptı. Ancak, bu dünyada ya da boyutta

ya da her neyse başı dertte olan insanları duyabileceğini düşünüyor muyum?" Omuz silktim. "Bilmiyorum. Uzak bir ihtimal. Ama yoktur demem." Skye'ı düşünceli düşünceli süzdüm. "Şu kız," dedim yavaşça, Skye'ı uyutmayan soruna dönerek, "onu gördün mü? Yoksa sadece sesini mi duyuyorsun?"

"Önceden sırf sesini duyuyordum. Ama..." Skye konuşurken bir saç tutamını parmağına doladı, işte gergin Skye'a has tipik bir tik daha. "Artık görüyorum. Çok gerçek. Nasıl bir tip olduğu kafamda çok net. Ben mi hayal ediyorum yoksa gerçekten o mu bilmiyorum. Belki de hepsini ben uydurdum." Garip bir kahkaha attı. "Belki de kafayı sıyırıyorumdur."

"Sıyırmıyorsun. Sana inanıyorum. Ayrıca belki onu düşünürsen, ben de onu görebilirim."

Skye'ın yüzü umutla aydınlanıp hayaletleri kovdu. "Harika bir fikir." Serbest elimi avucunun içine aldı. İki elimi birden sımsıkı tutup kol koyma yerinin el verdiği ölçüde yaklaştı ve yavaşça alnını benimkine dayadı. "Gözlerini kapat," diye fısıldadı.

Kapattım.

Diğer yolcular silinip kayboldu, Skye'ın varlığı ışık gibi içime doldu. Hayat, kan, kemik ve nefes gibi. Gözlerim kapalı, ellerimiz sımsıkı haldeyken bağımızı hissettim, somut ve gerçekti, avuçlarımıza temas eden deriden daha derindeydi ama beynimde, Skye'a uzandığım zaman tek bulduğum şey, karanlıktı: Nil'deyken ölü yaprak çayı içtiğimde düştüğüm karanlık kadar masif ve devasa, geçit vermez bir siyah duvardı.

Ancak adada değildik, uçaktaydık. Ölü yaprak çayını aylar önce bırakmıştım.

Hayal kırıklığım şimdi, o zaman çayın vurduğu gibi acı acı çarptı beni.

Geri çekilerek gözlerimi açtım. Skye gözlerinin içi gülerek, hevesle bakıyordu.

"Onu gördün mü?" Umut dolu ses tonu içimde bir şeyleri ezdi.

"Skye." Kelimelerimi dikkatlice seçtim. "Sanırım beni o kadar uzun zamandır dışlıyordun ki, artık içeri alamıyorsun. Hani ilk geri döndüğümüzde nasıl bütün düşüncelerimi işitebiliyordun, ben de seninkileri?"

Başıyla onayladı.

"Son günlerde senden hiç haber almadım. Âdeta zihnin kapalı. Bir duvara tosladım." Hafifçe tebessüm ettim. "Ama hakkını yememeli Skye. Olağanüstü bir duvar. Safi siyah. Geçilmez. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazsın."

Skye donakaldı. "Az önce ne dedin?"

"Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazsın dedim."

"Ondan önce. Siyahlıkla ilgili."

"Burada ne zaman sana uzanmaya çalışsam," hafifçe başıma vurdum, "masif bir kara duvara çarpıyorum. Beni dışarı mı kilitliyorsun yoksa kendini mi kapatıyorsun, kestiremiyorum."

Skye bembeyaz olmuştu.

"Hayır," diye fısıldadı. Sonra iç geçirdi. "Hay aksi. Sanırım ikisi de. Seni dışarıda tutuyordum. Kâbuslarımdan haberin olsun istemedim, seni de içine sürüklemek istemedim." Ortada komik bir şey olmadığı halde kahkaha attı. "Ama sanırım çoktan sürüklemişim."

"Kafam karıştı."

Skye bana hiçbir kural yok bakışını attı. "Her gece rüyamda siyahlığı görüyorum, tıpkı iki kapı arasındaki karanlık gibi Rives. Her *uyuduğumda*. Canlı, Rives. Biliyorum. İncecik bir ışık huzmesi de var ama galiba orası kızın olduğu yer, karanlığın içinde. Ama o karanlık..." Üstünden bir

ürperme geçti. "Gerçek ve güçlü ve tıpkı o kız gibi, benden bir şey istiyor."

Karanlık gerçek ve güçlü ve benden bir şey istiyor.

Dehşetten boğazım kurudu. Karanlık, kulağa hiç hoş gelmiyordu. Nil'in şeytani oyunu gibiydi.

"Bahsettiğin karanlık." Sakin olmak için kendimi zorladım. "Bana gösterebilir misin? Beni içeri alabilir misin, bilerek beni dışarıya hapsettiğinden değil ya neyse..."

"Denerim." Skye gözlerini kapattı.

Rtves diye sakin ve berrak bir şekilde düşündü Skye.

Bu bir çağrıydı.

Bir davetti.

Zihinsel bir kilit tık etti, bir duvar yerinden oynadı. Skye'ın elini tutuyordum, *içeri doğru* onu takip ediyordum. Kafamın içini engin bir siyahlık doldurdu; boyutu karşısında koltuğuma mıhlandım. Daha önce sadece kenarına sürtünmüştüm, tıpkı gelgit sularının yükseldiği çizgiye değmek gibiydi. Skye'ın beni dışarıda tuttuğunu tam anlamıyla idrak ettim. Beni geride beklettiğini.

Beni koruyordu.

Ancak şimdi gördüm, *hissettim*. Karanlık esniyordu, açtı ve yüzde yüz Nil siyahıydı. Çaresizce Skye'ı istiyordu.

Skye bunu nasıl görememişti?

Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım çünkü anlamıyordum. Ya da belki de anlıyordum. Sezgilerim beni yepyeni bir dehşetin kıyısına getirdi.

"Gördün mü?" diye sordu Skye. Hâlâ umut doluydu.

"Evet." O siyahlığın istilası karşısında toparlanmaya çalışarak yutkundum. "Çok şeydi..." Karanlığı tek kelimeyle özetleyecek sözcüğü aradım ve başarısız oldum. "Yoğundu." Skye'a baktım. "Daha fazla yapma Skye. Beni dışarıda bırakma. Biz bir ekibiz. Bu olay her neyse, tek başına dayanmak zorunda değilsin."

Skye başıyla onaylayıp nefes verdi, rahatladığı açıktı.

Skye ellerimize bakarak avucumun içinde kıvrılan bir çizgiyi takip etti, Labirenti anımsatan bir yol gibiydi. "Şimdi gördüğün karanlık?" Sesi de, dokunuşu kadar yumuşaktı. "Biliyorum, kulağa o kadar kötü gelmiyor ama uyuduğumda daha kötü oluyor Rives." Yüzünü buruşturdu. "Ben uyuduğum zaman," diye devam etti, "karanlık canlanıyor. Kız bana seslenirken karanlık uzanıyor. Kızı dinlemeye çalıştıkça karanlıkla savaşmak zorlaşıyor. Sanki ikisinden biri olmazmış gibi. Uykuya daldığım zamansa, uyanmayacağımdan korkuyorum. Hiçbir zaman." Sesi bir fısıltıya dönecek kadar alçalmıştı.

"Öyle olmayacak." Avucumu onunkine bastırıp arada hiç boşluk bırakmadım. "Ben buna izin vermem. Bir daha uyuyakaldığında orada olacağım. Yanında." Nasıl yapacağımı bilmiyordum –hay aksi, neler olduğuna bile anlam veremiyordum– ama Skye'ı görünmez iblisler, özellikle de Nil'den doğan iblisler yüzünden kaybetmeye hiç niyetim yoktu.

Skye başıyla onayladı. "Her zaman yanımdasın, biliyorsun. Beni her zaman geri getiriyorsun. Ama son zamanlarda..." Bakışlarını kaçırdı, "beni duymuyorsun."

Kanım dondu. "Ne demek seni duymuyorum?"

"Cevap vermiyorsun." Yanağının içini ısırdı.

"Cevap vermiyorum," diye tekrar ettim.

Onu yarı yolda bırakıyorum.

Böyle düşününce tepem attı. Benim savaşım ne zamandı? Hak ettiğim fırsat? Neyle savaştığım hakkında en ufak bir fikrim yokken, ben nasıl onun kahramanı olacaktım? Kuralları olmayan bir oyunda ya da bilmediğimiz kuralları olan bir oyunda piyonduk. İçimden mide bulandıran bir ses ikincisi geçerli diyordu. Nil'in yarattığı, belki Nil'in yönettiği. Bu dünyada bir Nil sürgünü.

"Rives." Skye çok alçak sesle konuştu. "Senin hatan değil, eğer hatalı olan varsa o da benim, üstelik sırf seni dışladığım için değil. Sanırım karanlığın çok derinine indiğim için beni duyamıyorsun. O kadar derine dalıyorum ki, beni istediğimden öteye çekiyor. O birkaç saniyeliğine, karanlık kazanıyor." Gözlerini kapadı. "İşte o zaman çığlık atıyorum ve sen cevap vermiyorsun."

*Merde.**

Işığa uzanan bir kâbustu, pençeli ve dişliydi. Görebilseydim, suratına bir yumruk atar, yere severdim. Öldüresiye döverdim onu.

Ama göremiyordum. Sorun da buydu.

Çözüme odaklandım. Skye'a. Önemli şeylere.

"Skye, dinle. Bu şey, bu karanlık, kazanamaz. Hiçbir zaman kazanamaz. Kontrol sende. Bu şey her ne haltsa, sen ondan daha güçlüsün. Unutma, hepsi kafanda. Eğer beni dışarı attıysan, karanlığı da dışarı atabilirsin, değil mi?"

"Sanırım." Skye ikna olmuşa benzemiyordu. Yorgundu. Başını omzuma yasladı ve parmaklarımı parmaklarına doladım.

"Düzelecek, bir şey olmayacak," dedim inatla. "Her neyse, bunu atlatacağız. Eğer Nil sana bir şey yapmışsa, bunun üstesinden birlikte geleceğiz. Ada bize bu yüzden bu yeteneği verdi, değil mi? Bağımızı. Tek başına savaşmaman için."

"Tamam," diye fısıldadı Skye. Uzun bir süre, konuşmadı. "Çok yorgunum, Rives. Sanki o kızı hüsrana uğratıyorum. Kim olduğunu bilmezsem ona nasıl yardım edebilirim?" İçleri çelik grisi beneklerle dolu gözleri incecik bir gözyaşı tabakasının altında parladı. Skye nadiren ağlardı. Sadece öfkeliyken ya da tam anlamıyla bitmişken ve şu anda, ikincisi olduğunu biliyordum.

* (Fr.) Bok, kahretsin. –*çn*

Tükenmişten de öteydi.

Bu gizemli kızın da suçu vardı. Eğer o kâbus karıyı aradan çıkarmayı başarabilirsek, karanlığı da beraberinde götürür ve Skye'ın uyumasına izin verirdi.

"Tekrar dene," dedim birden. "Bana o kızın tipini göster. Madem artık bilerek beni dışarıda tutmuyorsun, belki yardımım dokunur. Bir elin nesi var, iki elin sesi var, değil mi?"

"Doğru." Skye doğrulup omuzlarını dikleştirdi, cesaretini topladı. "Gözlerini kapat," dedi. "Kızın zihnimde kalan resmine odaklanacağım. Siyahlığı düşünme, tamam mı? Kızın sesine odaklan. Ben böyle kurtuluyorum."

Skye'ı düşündüm. Gülüşünü, kahkahasını, adaya kahrolası her gün kafa tutarkenki ifadesini düşündüm. Nefes almayı, yaşamayı istememe sebep olan kızı düşündüm. Kafasındaki siyahlığı tepeden tırnağa süzen ve ona kayıtsız kalan kızı düşündüm.

Bizi düşündüm, aramızdaki bağı. Bizi birbirimize bağlayan altın rengi ipliği.

Karanlık kudretli bir buz soğukluğuyla beynime aktı, beni daha derine çekerken Skye'ın eli avucumun içindeydi; bağımız gerildi, göremediğim ancak hissettiğim, kuvvetli bir iplikti. Bir ışık yandı, tıpkı sönmek üzere olan bir ampul gibi titreşti. Ben odaklandıkça ışık kümelenip bir lambaya dönüştü. Bir tünel oldu. Yok, yok, bir haleydi, sarışın bir kafa. Ana hatları ortaya çıktı. Bir surat.

Bir kız. Bir ses.

Hayır.

O sesi tanıyordum.

Kızı tanıyordum.

Siması bütünüyle capcanlı karşımda parladı, kâbus gerçek olmuştu.

Gözlerimi aniden açtım, soluğum kesildi. *Hayır, bu olamaz.*

"Ne oldu?" Skye gözlerinin içi umutla dolu, öne eğildi. "Onu gördün mü? Sarı saçlı? İri gözlü?"

"Gördüm." Sesim uzaktan geliyordu.

"Onu gördün," diye hayretler içinde nefes verdi Skye. "O halde gerçek. Belki onu kurtarabiliriz."

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Kurtaramayız."

"Neden?"

"Çünkü o kız öldü," dedim dümdüz bir sesle. "Ben onu toprağa gömdüm, Nil Adası'nda. Adı Talla'ydı."

BÖLÜM 15

NİL

ÖĞLEDEN SONRA

Yakında olacakların keyfini çıkarmak ne kadar hoş olurdu, diye zevkle heyecanlandı ada. Bağları çok güçlüydü, sarmaşık gibi iç içe geçmişti ve birisini kırmak, diğerini de kırmak demekti. Ada ikisini de parçalayacaktı, birisine ulaşma çabasının meyvesi olarak ikisi birden gelecekti.

Belki de bunca haftadır kıza odaklanmakla hata etmişti. Belki de asıl iradesini kırması gereken çocuktu.

Kırılacak olan, kırılabilir olan çocuk.

Evet, diye mantık yürüttü ada, oğlanın, Rives'ın mazisini gözden geçirerek. Bir keresinde bir kız yüzünden, adanın, daha Birinci Gün almamak için kendini çok zor tuttuğu elektriği güçlü dişi yüzünden neredeyse kırılmıştı. Bu çocuğu tekrar çatlama noktasına getirmek, daha da zorlamak ne kadar eğlenceli –ne kadar beklenmedik– olurdu. Bu kez, onunla birlikte kızı da, Skye'ı da alacaktı. Aralarındaki bağ, onların sonu olacaktı.

Adanın odak noktası anında değişiverdi.

Karanlık tıpkı rüzgâra karışan bir koku misali çağırdı, ilgi istedi. Ada yine yarıktan güç alarak bir başka erkeğe, herhangi bir dikkate değer bağı bulunmayan farklı birisine doğru ulaştı. Kibir sarmıştı ruhunu, içindeki karanlığa açılan bir pencereydi.

Her zaman içinde bir karanlık vardı ve adayı çeken buydu. Ada, bu erkeğe doğru çekilmişti.

Açılan kapı onu gafil avladı.

Bu çocuk, bulunması kolay, alması kolaydı. Manipüle edilmesi de kolay olacaktı.

Ada, taze kanın heyecanıyla titredi.

Ace neye uğradığını şaşırmış vaziyette yavaş yavaş uyandı.

Yere sürtünen yanağından kan sızıyordu ama silmedi; çevresine odaklanmakla, inceden bir öfkeyle ve müthiş sinir duygusuyla savaşıyordu. Bugün için planlar yapmıştı ve bu şekilde yoldan çıkmak, hiç aklında yoktu.

Beklenmedik gelişmelerden nefret ederdi.

Ace sağa sola bakarak ayağa fırladı. Dört bir yanı, yabancı ve tüyler ürpertici derecede sessiz, kömür karası bir yerdi. Burada çok feci bir şey olmuştu, hissedebiliyordu.

Artık kendisinin de dâhil olduğu bir şey.

Ace başına gelenlerin kendi suçu olduğu gibi garip bir fikre kapıldı. Ne de olsa, az önce Mikey'yi gammazlamıştı, bundan daha pislik bir hareket olamazdı ama şimdi göte gelen Mikey değildi; Ace'ti. Ayrıca, teknik olarak parayı Mikey almıştı. Mikey maşaydı, Ace beyin ve güzellik. Kusursuz karın kasları Ace'in müthiş avantajıydı ve kızlar buna bayılıyordu. Ace'e bayılıyorlardı.

Mikey çoğunlukla omurgasız bir tipti ve Ace ise vicdansız bir tipti.

Ama kahretsin var ya, eğer onu buraya karma attıysa bile, manzara berbattı. Onun dünyasının standartlarına göre yani.

Birdenbire Ace durumu anladı.

Birisi beni kaçırdı... Babama bir mesaj vermek için. Ace hafifçe gülümsedi çünkü eğer durum buysa, babası hemen fidyeyi getirip onu kurtarırdı ya da kurtaracak birini yol-

lardı. Babasının çok tanıdığı vardı. Babası öncelikle durumu düzeltir ya da uygun insanlarla durumu düzelttirirdi. Yani şimdilik, Ace tek başınaydı.

Hafif bir esinti sırtını okşadı. Yana dönmesiyle birkaç metre ötede kapkara bir ceset gördü ve dondu. Burada birisi yanmıştı. Uzun zaman geçmiş olmasına rağmen, Ace resmen yanık et kokusunu alabiliyordu. Bu koku Ace için yeni değildi ama kontrole sahip olmaması yeniydi.

Ortalıktayım, diye düşündü bir anda. Kararmış cesetten ve kömüre dönmüş yerden bir adım uzaklaşıp hemen harekete geçti, ölüden kaçmak dışında nereye gideceğini bilmiyordu. *Sakın elini kirletme,* babası ona böyle öğretmişti.

Ace pis işlerini başkalarına yaptırırdı, tıpkı babası gibi.

Oysa şimdi elleri kurumla kaplıydı.

Ace kaşlarını çattı.

Ada birinci çocuğu izlemeye kendini öylesine kaptırmıştı ki, ikinciyi neredeyse kaçıracaktı. Nadiren bu hataya düşerdi.

İkinci çocuk hafif hafif inledi.

Kolu kanıyordu, ada toprağını DNA'sıyla vaftiz ederken kolundaki kesik yüzünden ağlıyordu. Birinci çocuğun göremeyeceği bir noktaya inmişti, birbirleri arasındaki görüş gür çalılar tarafından kapatılıyordu. İkinci çocuğun damarlarında taze kan geziyordu, panik ve acıyla karışık şok pompalanıyordu.

Ada derin bir nefes çekip korkunun kokusunu aldı.

İkinci çocuk ada esintisi karşısında korkmuş, kaçış rotası içinde saklıymış gibi kendi içine kapanmıştı ki, adaya göre tam anlamıyla yanlış bir mantık değildi. Ada bu oğlanı dikkatlice süzdü; düşüncelerini elekten geçirdi, tepkilerini listeledi, korkusunu bir yana ayırdı. Bu da, birinci çocuk gibi başıboş kapının gelişini görmemişti. O sırada şaşırmıştı, şimdiyse ödü patlıyordu. Kımıldamıyordu. Korkusu, bütün tepkilerini susturmuştu. Bu çocuk bu gidişle tam potansiyeline ulaşamadan ölür, elektriği ziyan olurdu.

Bir sınav, diye karar verdi ada. Bakalım ikinci çocukta gelişme potansiyeli var mıydı yoksa zayıflığı değişmeyecek kadar kemikleşmiş bir iç kusur muydu? Hiç gelişmeyecek bir gücün ortaya çıkmasını beklemek saçmaydı. Sınav hemen şimdi başlayacaktı.

Ada esintisi yeni bir yönden esti, çürümüş et kokusuyla, taze et kokusunu birlikte çayırın uzak ucuna doğru götürdü.

Bu erkeğin etinin kokusunu.

Yangın izinin ilerisinde çimlerin arkasından iki kafa uzandı. Hemen havayı kokladılar. Peş peşe harekete geçip sinsice yürümeye başladılar. Sırtlanlar içgüdülerine göre hareket ederek ikiye ayrıldı, yaralı erkeği bir yırtıcı keskinliğiyle kıstırdılar.

Erkek hâlâ hareket etmemişti, panikten tutulmuştu. Donmuş pozisyonuyla gözleri fıldır fıldır sağa sola döndü, sırtlanları bir saniye gecikerek gördü. Hayvanlar acımasızca dişlerini gösterip hırlayarak saldırdı, et, diş ve kan birbirine geçti.

Erkek son nefesini çabucak verdi, yaşam elektriği ondan çabucak adaya boşaldı. Artık yoktu, hiç olmamış sayılırdı.

Ada bu güç akımıyla titredi, halinden memnundu.

Ace ayaklarının altında yerin sarsıldığını hissetti, sonra durdu.

Deprem mi? diye merak etti. Sağa sola baktı.

Doğuya doğru, galiba iki sırtlan iştahla bir şeye saldırıyordu. Ace sırtlanlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu fakat bir hayvanı yemek yerken rahatsız etmek kötüye alametti, o yüzden Ace çabucak diğer tarafa yürüdü. Vücudundaki her bir kemik ona koş diye bağırıyordu fakat sırtlanların onu fark etmesi riskini göze alamayacaktı. Nabzı kulaklarında atarak düşünmesini güçleştiriyordu. Ayrıca Ace bu olay her ne cehennemse, bu kâbustan kurtulmak için kafasını toplayıp sakinleşmeliydi. *Burası* her ne cehennemdiyse.

Fakat neresi olduğu önemli değildi.

Şu âna kadar hangi pisliğe bulaştıysa, Ace kurtulmanın bir yolunu muhakkak akıl etmişti; yalnızca doğru açıyı, doğru işareti bulmalıydı. Ace'in kesin olarak bildiği tek şey, o açı arkasında değildi.

Böylece öne doğru uzun adımlar atarak yürürken, kıyafetlerim nerede diye merak etti. Nakitle dolu cüzdanını da öyle. Parasını kaybetmesine gıcık olmuştu, kot pantolonu şeyinde bile değildi. Onu kimin çıplak gördüğü umurunda olmazdı. Giysileri olmadan iyi görünüyordu ve bunu biliyordu. Fakat parasızlık içine oturdu.

Bunun için çok çalışmıştı. Yani öyle sayılır.

Aniden durdu, afallamıştı.

Biraz ileride, birkaç zayıf dallı ağacın arasında bir gergedan homurdanıyordu. Sağ tarafta, bir futbol sahası uzağında bir fil duruyordu. *Nasıl oldu da tek başıma Afrika'da bir safariye düştüm?* Birisi onunla dalga geçiyordu. Babası duyunca çok pis kızacaktı.

Ardından Ace gözlerini kıstı. Siyah kayanın tepesinde bir kız dikiliyordu, *Sports Illustrated* kapağından fırlamış gibi, kanlı canlı karşısındaydı. Diri göğüslerinin üstünde bir bez, etli butlu kalçalarında daracık bir etek, karamel bir ten, uzun siyah örgülü saçlar ve dolgun dudaklar. Elindeki bıçaksa kusursuz aksesuardı.

Korkuları içten pazarlıklı düşüncelere dönüşerek gülümsedi Ace.

Yeni oğlan, savaşçıya doğru uzun adımlarla ilerlerken ada çocuğun vücudunu ve yürüyüşünü gözlemledi. Savaşçı, Carmen hazır bekledi; o da gözlemliyordu. Adanın ödülüydü o, bu çocuksa oyuncağıydı.

Eğlence başlamıştı.

Yarığın ötesinde kalanlar biraz bekleyebilirdi. Bekleyecekler, toprağa ekilmiş tohumların kök salması gibi büyüyüp sonunda

temeli çatlatacaklardı. Yarığın ötesinde kalan ikili, artık tek olmayacaktı.

Kırıldıkları ânı ada hissedecek ve bundan keyif alıp coşacaktı.

O zamana kadar, adanın tüm dikkati bu ikisinin üstündeydi.

BÖLÜM 16

SKYE

10 HAZİRAN, ÖĞLEDEN SONRA ERKEN SAATLER

Sevgilinizin eski kız arkadaşının başınıza musallat olduğunu öğrenmek sıradan bir şey değildir. Sanırım bugün benim şanslı günümdü. Karanlıktaki kız Talla'ymış, Rives'ın bir zamanlar sevmiş olabileceği bir kız. Rives'ın toprağa gömdüğü kız. Ayrıca sapıtmış beynimde Talla'yı görmekle kalmıyor, onu duyuyordum. Adımı biliyordu.

Beni tanıyordu.

Rives neden hortlak görmüş gibi oldu, anlıyordum. Camdan dışarıdaki bulutlar kadar soldu, bedeni doğasına aykırı bir sessizliğe büründü. Gözlerinin içinde hiç hoşuma gitmeyen bir boşluk oldu.

"Belki de hatıralardır," dedim inatla. "Belki senin beyninden çekip çıkarıyorum."

"Bu fikre inanmıyorsun, değil mi?" dedi. Aynı duygusuz ses tonu, sanki kritik bir sınırı geçmişti ve artık kendini kapatıyordu. Ancak elimi öyle bir sıktı ki, canım acıdı, sanki buhar olup uçmamdan korkuyordu.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ama ben onu nasıl duyuyorum Rives? Onunla hiç tanışmadım. Hiç mantıklı gelmiyor."

"Nil'in nesi mantıklı ki zaten?" dedi Rives, suratı taştan farksızdı. "Ne o zaman, ne şimdi. Babanla konuşmamız

gerek." Rives başını yaslanma yerine dayadı ama elimi bırakmıyordu. "Seni seviyorum Skye. Birisini bu kadar sevmenin mümkün olduğunu bile bilmezdim. Eğer seni kaybedersem..." Sustu, çenesi titreyerek yutkundu, kontrolünü yitirmemek için savaşıyordu.

"Kaybetmeyeceksin." Öne uzanıp şakağından öptüm onu.

Rives hiçbir şey demedi.

Aramızda tuhaf, gergin bir sessizlik oldu. Etrafımızda hayat devam ediyordu. Uçuş görevlileri koridordan geçiyor, sıcacık tebessümlerle soğuk içecekler uzatıyordu; saçını toplayıp kalemle tutturmuş bir kadın son sürat dizüstü bilgisayarıyla çalışıyordu, kendini kaptırmıştı; kel kafalı bir adam okuyamadığım bir dildeki gazeteyi tembel tembel karıştırıyordu; yanımızda bir çocuk oturuyordu, kulaklığını takmış, duyamadığım bir müzik dinliyordu. Sıradışı hiçbir şey yoktu, *Rives'ın eski kız arkadaşının beynimi istila etmesi dışında.*

Olağandışıydı –ve olağandışı derecede tüyler ürpertiydi– tıpkı Nil gibi.

Talla'yı gözümde canlandırmamaya çalıştım ancak Rives yanımda otururken öyle bir seçeneğim yoktu. Beyni kapasitesini zorlayarak çalışıyordu, dolayısıyla, doğal olarak benimki de. Çoğunlukla düşüncelerimiz özellikle diğerine yöneltildiği zaman ya da duygu yoğunluğu altında kaldığında birbirimizi işitirdik. Artık Rives'ın tekrar zihnime girmesine bilinçli olarak izin verdiğim için bağımız tüm gücüyle bir daha yüzeye çıkmıştı. Rives'ın düşünceleri şimdi kesintisiz beynime akıyordu, adanın başka görüntüleriyle doluydu. Başka bir zamandan, acı verecek kadar gerçek ve eh, ıstırap dolu görüntülerdi.

Talla, beynimde hapsolmuş kız, Rives'la birlikte capcanlıydı.

Onu hiç bu kadar net görmemiştim.

Yüzü profilden görünerek, uzun sarı saçları arkasında salına salına sahilde hızla koşan Talla; çenesini kaldırmış, karın kasları gepgergin halde, bir planör kayışını takan Talla; yüzünde bir morlukla, gözlerinin içi parlayarak Rives'la konuşan Talla; elinde bir mızrak, diğerinde ölü bir tavşan tutan, yüzünde serinkanlı bir ifadeyle duran Talla; bir sörf tahtası üstünde elleriyle kulaç atarak suya açılan, gözleri ışıl ışıl, buradan başka bir yerde olmak istemiyormuş gibi görünen Talla; karanlıkta Rives'ın kucağında gözlerini kapatan, yüzünde munis bir gülümseyiş olan Talla; gündüz gözüyle Rives'ın kollarında cansız yatan, gözleri sonsuza dek kapalı olan Talla.

Onu dışlayamıyordum, anıların akışını durduramıyordum; Rives'ın içinde kalan acı ve büyüyen öfkesinin üstüne dalga dalga çarpıyorlardı. Bir süre sonra kaldıramayacağım bir boyuta vardı. Bilmek istemediğim, bana ait olmayan ama öyleymiş gibi canımı yakan bazı şeyler vardı. Eğer bana ağır geliyorsa, Rives'ı öldürüyordu kesin.

"Rives." Ona doğru döndüm. "Kendine işkence ediyorsun."

Rives'ın çenesi kasıldı. "Ada da sana işkence ediyor."

"Pek sayılmaz."

Rives zalimce kahkahayı patlattı. "Nasıl böyle diyebilirsin Skye? Ada uyumana izin vermiyor, şimdiyse benim gömdüğüm bir insanın sesini duyuyorsun."

"Nasıl olur?" diye sordum, gözlerinin içine derin derin bakarak. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Rives başını sağa sola salladı. Boştaki eliyle burnunun kemerini sıktı, kesik nefes aldı ve diğer eliyle beni sımsıkı tutmaya devam etti. "Nefret ediyorum. Tam anlamıyla *nefret* ediyorum Skye. Biz başardık. Oradan *ayrıldık*. O zaman ada neden hâlâ seninle oyunlar oynuyor? Bizimle oynuyor?"

"Bilmiyorum." Yumuşak bir sesle konuştum. "Fakat babamla konuşana dek, sen benimle konuş. Bana Talla'dan bahset. Belki onu daha çok tanırsam, ne yapılacağını anlarım. Nasıl biriydi?" *Sıkı vücutlu, sarışın bir afet olmanın dışında.*

Rives yarım bir tebessümle gülümsedi. "Sahiden de çok sıkı vücutlu, sarışın bir afetti. Hayatımda tanıdığım en hırslı ve rekabetçi insandı." Durdu. Duygularını düşüncelere çevirdiğini, düşüncelerini de sözcüklerle şekillendirdiğini anladım. "Yüzücüydü," dedi sessizce. "Adaya düşmeden kısa süre önce Amerikan Ulusal Yarışları'nda dört yüz metre serbest yüzüşte ikinciliği kapmıştı. İkinci olmak onu mahvediyordu. Kazanmak istiyordu. Yaptığı her şeyde en iyi olmak istiyordu. Olimpiyat hayalleri vardı." Rives iç geçirdi. "Fakat ada bunu ondan çaldı." Rives kendine hâkim olmak için bariz bir çaba göstererek camdan dışarı baktı. "Talla mı? Sıcakkanlı ve yapmacık bir tip değildi. Fakat son derece dürüst ve abartı derecede sadıktı, tanıdığım malum birisi gibi." Başparmağını avucuma sürtüyordu. "Jillian daha önce hiç yorum yaptı mı, bilmiyorum ama senin bazı özelliklerin bana Talla'yı anımsatıyor. Doğrusunu istersen, ilk başta bu beni korkutmuştu. Ama sonra zamanla seni tanıdım ve seni Skye yapan her şeye âşık oldum. Bana Talla'yı hatırlatan kısımlar da dahil." Rives gayet gündelik bir şeyden bahseder gibi konuşuyordu ama yaralı olduğunu hissettim.

"Adada Jillian'ın en yakın arkadaşıydı." Bir soru değil, bir bilgi eklemiştim.

"Öyleydi. Jillian aynı zamanda Charley ve Macy ile de yakındı. Sonradan seninle. Ama Talla'yı gömdük, Skye. Ona veda ettik." İnanamayarak bana döndü. "Bir türlü aklım hayalim almıyor. Ya da belki de anlamak istemiyorum." Son kelimeleri çok sessizdi.

"Ben de. Ama mecburen anlayacağız."
Rives başıyla onaylasa da, başka bir şey demedi.
Diyecek bir şey yoktu ki.

İnmemizden bir saat sonra babam da bu durumu bir türlü anlayamamıştı. Ayrıca yüz ifadesinden anladığım kadarıyla, Talla'nın sesini zihnimde duymama Rives'dan daha az hoşnut olmuştu. Rives koşuya çıkmış, bizi biraz yalnız bırakmıştı, muhtemelen o da kendi içinde yalnız kalmak istemişti. Ben de bir koşuya çıksam iyi olurdu. Rüya göremeyecek, düşünemeyecek ya da kafama birileri musallat olamayacak kadar yorulana dek koşsam fena olmazdı.

İyimser düşünüyordum işte.

Babam hâlâ bunalımdaydı. Annemin misafir yatak odasındaki derme çatma çalışma masasının yerini değiştirmemişti. Babamın tam karşısında dikilebilmek için üst üste koyup kule yaptığı kitapların etrafından dolaştım.

Elimi babamın suratının önünde salladım. Düzgün düşünmesine ihtiyacım vardı, işe koyulmalıydı.

"Baba, Nil aşkına, odaklan. Scott Amcam da döndükten sonra karanlıkla ilgili kâbuslar görüyor muydu? Ya da herhangi birisiyle ilgili rüyalar?"

Babam hemen cevap vermedi ama en azından bağlamdan kopmamıştı. "Adadan döndükten sonra rüyalar görüyordu," dedi nihayet. "Kâbuslar da görüyordu. Sık sık uyandığını hatırlıyorum. Ter içinde, bazen konuşarak. Aynı odayı paylaşıyorduk, o yüzden kendi gözümle şahit oldum. Anımsadığım kadarıyla o rüyasında Jenny'yi görüyordu. Uykusunda onu anımsıyor, adını kâğıtlara çiziktiriyordu. Günlükten de biliyorsun. Sürekli olarak kızı düşünüyordu, bana açık açık söylemişti. Ve onu bulmaya gittiğini biliyorum." Babamın yüzünden pişmanlık geçti. "Nil'le alakalı başka kâbuslar da görüyordu eminim ama

hiçbir zaman karanlık üstüne rüyalardan söz etmemişti. Ancak," diye çabucak ekledi, destek olurcasına gülümseyerek, "bu demek değildir ki, öyle rüyalar görmüyordu."

"Peki ya ölü insanlar?" diye sordum lafı dolandırmadan. "Onlar da rüyasına girer miydi? Nil'e gömülmüş insanlar? Ya da özellikle bir kişi?" Her bir kelimeyle birlikte sesim yükseldi, histerik ya da kişilik bozukluğum varmış gibi oldum. Tam sınırda duruyordum; iki tarafa da sapabilirdim *çünkü hiç uyumuyordum.* "Çünkü ben rüyamda herhangi birisini görmüyorum, baba. Özellikle bir kişiyi görüyorum. Adada Rives'ın en çok değer verdiği, ölümünden en çok etkilendiği kızı görüyorum. Sesini duyuyorum, baba. *Her gece.* Benimle konuşuyor. Yalvarıyor. Yerlere kapanıyor. Ne istediğini bilmiyorum ama *bir türlü yakamdan düşmüyor.*" Gözlerim yaşlarla yandı.

"Ah, canım, gel buraya." Babam beni sarıp kucakladı, hani beynimdeki her bir hücrem asla öyle olmayacak diye haykırsa da, bana her şey yoluna girecek diyen bir kucaklamaydı. Kendimi kontrol altına almamı sağlayacak kadar uzun süre tuttu beni. Sonra kollarını indirip nazikçe omuzlarıma koydu.

"Skye, sen hayatımda tanıdığım en çetin ceviz insansın. Gözlerinde yıldızlar olan ama ayakları sapasağlam yere basan kızımsın. Bunu atlatacaksın, *geride* bırakacaksın. Biliyorum, eminim. Ayrıca Rives yanında. O da bunun bir parçası."

"Peki ama ne yapacağız? Ben ne yapmalıyım?" Bir ipucu bulurum diye uzun uzun yüzüne baktım.

"Bence," dedi babam yavaşça, "onu dinlemek zorundasın. Kızı. Fakat bence o kız senin sandığın kişi değil. Korkarım Talla yalnızca bir ses. Bir yüz. Bir mecra. Korkarım senin asıl duyduğun ses, Nil."

Babamın sözlerinin doğruluğu suratımda bir tokat gibi

patladı. *Nil.* Nil'i duyuyordum. *Nil* kafamdaydı, *Nil* benimle konuşuyordu.

Tabii ki Nil'di.

Sadece görmeyi reddetmiştim.

"Nasıl?" diye fısıldadım, yepyeni bir seviyede korkuya kapılmıştım. "Adayı nasıl duyabilirim? Bu nasıl olabilir?"

Babam başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Fakat bence *nasıl, neden* kadar önemli değil. Benim bildiğim bir şey var." Gülümsedi. "Şimdi, aynı o zaman da olduğun gibi, yeterince güçlüsün. Kendine güven. Gücüne güven, kişilik duyguna ve doğru yanlış kavramlarına güven. En son sefer adadan sağ çıkmana yardım etti. Tekrar yapabilirsin."

Nefesim kesildi, geri geri yürümeye başladım, tam bir gerçeküstü *şimdi ne oluyor* anına düştüm. "Ne diyorsun yani baba? Ne anlatmaya çalışıyorsun, ne demek tekrar yapabilirim? *Ne yani, Nil'e geri dönmem gerekiyor mu diyorsun?"*

"Ölümü çiğnersin." Rives kapıdan içeri adımını atmıştı, gözleri parıl parıldı ve Nil'de, plajda ilk rastladığımda gördüğüm o öfkeli ve pervasız Lider'e dönüşmüştü. "Skye'ın tekrar Nil'e gitmesine hayatta izin vermem."

BÖLÜM 17

RIVES

10 HAZİRAN, GECE

Oda gürültüyle, sıcaklıkla, *ah ASLA hayır* sesleriyle doldu.

Skye bana doğru döndü, elleri kalçasında, gözlerini kıstı. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin Rives. Ben koca bir kızım. Ama..." Tekrar babasına döndü, "Bana gerçekten adaya geri dön mü diyorsun? *Dalga* mı geçiyorsun? Çünkü bence hiç..."

Profesör Bracken'ın çıkışı Skye'dan farksızdı. "Sana kesinlikle Nil'e geri dön demiyorum! Asla! Söylemeye çalıştığım şey..."

"Çünkü karanlığı anlamıyorsun baba!" Skye babasına, omzundan ikinci bir kafa çıkmış gibi bakıyordu. "İğrenç bir şey! Eğer gerçekten Nil'se, o zaman yapamam..."

"Durun."

Sesimdeki demir sertliği Skye'ı da babasını da bir anda susturdu. Sessizlik bir bulut gibi çöktü.

"Daha fazla Nil yok." Sesimin ne kadar sert olduğu umurumda değildi. "Bitti bizim için. Bir daha asla Skye'ın o adaya geri dönmesine izin vermem." Dex'in çayırda kalan iki büklüm bedeninin görüntüsü zihnimde canlandı; Skye'ın kahrolası anısıydı, benim değil. "Neler çektiğinden haberiniz bile yok. Nelerden sağ çıktığını bilmiyorsunuz.

Hepimiz için neler yaptığını da." Profesöre dik dik baktım. "Skye'ın adaya dönüş yolculuğu üstüne pazarlık bile edemeyiz. Öyle bir şey olmayacak."

Profesör ifadesini yumuşattı. "Rives, sana katılıyorum. Önce bir dinle. Benim söylemeye çalıştığım şuydu..." Skye'a *izin ver bitireyim* bakışı fırlattı, Skye çenesini kaldırıp *iyi o zaman, otuz saniyen var* bakışı attı, "Skye metanetlidir. Adayı bir kere yendi ve kaçtı. Bir daha yapabilir, *burada.*" Sonuncu kelimesini vurguladı, ardından doğruca Skye'a baktı. "O cehennem adasının yakınına bile adım atmadan Nil'i kafandan silebileceğine adım gibi eminim."

"Ne demek 'Skye Nil'i kafasından silebilir'?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Profesör sakin sakin konuştu. "Rives, Skye elbette Talla'yı işitmiyor. İkinizin de çok iyi bildiğiniz sebeplerden ötürü bu mümkün değil."

Çünkü o öldü, diye düşündüm acımasızca. *Çünkü onu gömdüm, ada toprağını kazıp gömdüm.* Aklımdan en kaçık fikirler geçiyor, Nil, Talla'yı diriltti, diye düşünüyordum. Ancak mümkün olmadığını biliyordum, Nil belki Tanrı'yı oynuyor, insanların hayatlarını parmağında oynatıyordu ama Nil, Tanrı değildi. İnsanların yaşamlarını çalması onun her şeye kadir olduğunu göstermezdi; sadece acımasız olduğunu gösterirdi.

Ve katil olduğunu.

Tüm çarpılar adanın kötü hanesine atılıyordu. Anlaşılan, hâlâ kafamda çetele tutuyordum.

Profesör konuşmayı kesmişti, kafamın dağıldığını sezmiş olmalıydı.

"Devam edin," dedim. "Lütfen."

Başını salladı. "Skye, Talla'nın sesini ya da görüntüsünü hayal etmiyor. Sanrılar görüyor olsa, bir insanı bu kadar gerçekçi bir biçimde zihninde somutlaştıramazdı. O

yüzden Skye, Talla'yı duymuyorsa, demek ki Nil'i duyuyor. Ada, Skye ile konuşmak için Talla'yı kullanıyor. Asıl soru, neden?"

Nil, Skye ile konuşmak için Talla'yı kullanıyor.

Sebebini çok iyi biliyordum. Midem bulanarak gözlerimi Skye'a diktim. Piyon o değildi; bendim.

Skye ödüldü.

"Rives." Skye yavaşça elini elime uzattı. "Benimle gel." Beni çalışma odasından çıkarıp koridorda yürüttü. Sonra dışarı çıktı. Arka verandaya, puslu Florida gecesine adım attık. Havadaki nemden yıldızlar seçilmiyordu, sadece ay parıl parıldı. Nil de orada bir yerlerdeydi. İzliyor, kahkahalarla gülüyordu. Oyunlar düzüyordu. Serbest elimi sıktım.

Skye yumuşacık sesiyle kulağıma fısıldadı. "Kafayı yiyorsun, biliyorum. Ben de aynı durumdayım. Ama seninle konuşmam lazım. Sana ihtiyacım var."

Döndüm, koşmaktan nasıl kan ter içinde kaldığıma aldırmadan Skye'ı kollarımla sardım.

"Nil'den nefret ediyorum." Tükürür gibi savurdum bu cümleyi. "Oradan nefret ediyorum. Talla'yı kullanmasından, beni kullanmasından. Seni kullanmasından, kesinlikle seni istemesinden. Neden yakamızdan düşmüyor?" Geriye çekilip Skye'ın gözlerinin içine baktım, ellerini tuttum. "Talla'ya değer vermiştim. Gerçekten. Ancak o günlerde ona olan hislerim, şimdi sana olan hislerimin yanında okyanusta bir damla sayılır. Talla'ya karşı hislerimi küçültmek için yapmıyorum, sadece gerçeği söylüyorum. Ada içimdeki hisleri biliyor. Senin hislerini biliyor. O yüzden onu bir amaç için kullanıyor." *Bir uyarı gibi,* diye düşündüm. Sanki *Hey, daha önce bir kere beyninizi ve kalbinizi mahvettim ve bir daha yapmaktan hiç korkmam. Bunlar size çektirebileceğim acının bir tutamıydı.*

Talla'yı gömmek içimi dağlamıştı. İyileşmesi aylar süren bir kesik açmış, benliğimde menfur bir Nil yarası bırakmıştı.

Fakat Skye'ı kaybedersem, biterdim. Onu hak etmiyordum ama kesinlikle onsuz bir hayat hayal edemiyordum. Skye benim en yakın arkadaşım, geleceğimdi, iki kişilik bir ekip halinde dünyayı gezmek istediğim kızdı; ben fotoğrafları çekecektim, o hikâyeleri yazacaktı. Adadaki son anlarımızda Nil bizi birbirimize bağladı, Nil bizi koparırsa, bir yaradan fazlasının açılacağı kesindi; asla iyileşmeyecek bir uzvum sakat kalırdı.

"Rives?" Skye ellerini avuçlarımın içine soktu. "Senden kaygı yayılıyor ama şu anda ne düşündüğün hakkında hiçbir fikrim yok."

"Adanın seni incitmesine izin vermeyeceğim. Ama korkuyorum Skye. Şu karanlıktan, bu uzak Nil'den. Ada burada bizimle uğraşamamalı ya da uğraşmak istememeli. Seni görünmeyenden nasıl koruyacağımı bilmiyorum."

"Korumak zorunda olduğunu sanmıyorum." Skye'ın yanakları umutla kızardı. "Sanırım adanın ne istediğini çözdüm."

BÖLÜM 18

NIL

ÖĞLEDEN SONRA

Skye denen kız duymuştu.

Görmüştü.

Hatta belki de anlamıştı.

Adanın içinde umut ateşi yandı, yoğun ve saftı, adanın olduğu gibi tanıdığı, dolu dolu bir insan duygusuydu bu, içinden çıkıp tekrar içine akan bir nehirdi, yarığın bu yanında bir kapı açacak kadar kuvvetliydi. Denge doğru sağlanırsa, onun gibi bir başkasını arayacak bir kapıydı. Ancak son zamanlarda içsel denge şaşmış, adanın özü tehlikeye düşmüştü. Dolayısıyla birinci kapı yolundan çıkıp başka birisini alınca ada bu değişimi hiç şaşırmadan kabul etti. Ne var ki, ikinci kapının belirmesi ne kadar beklenmedikse, beraberinde gelen insanlar da bir o kadar beklenmedikti.

Bu çift tamamen farklı olmamakla birlikte, hayrete uğratıcıydı.

Biri, diğerinden nefret ediyordu ve yine de, çocuğu kapıya karşı uyarmaya çalışmıştı. İkisi arasında kız daha güçlüydü, onun gücü ikinci kapıyı, onu çağırmıştı. Çocuk kızı çekici buluyordu ve cazibesine kapılmıştı. Özgüveni yanlış yere yöneltilmişti, tıpkı ayağını bastığı yer gibi.

İkisini izlemek evlere şenlikti.

***

"Kahrolası," diye homurdandı Davey. Az önce gevşek bir taşa basıp tökezlemişti. Çatlak yere dikkatli gözlerle bakmak şarttı, ki Molly Hargrave'in, tam yanında çırılçıplak dolaştığı göz önüne alınırsa pek kolay değildi, hoş ilk iki dakikada birbirlerine bakmamaya ant içmişlerdi.

Davey ise bir dakika sonra andı çiğnemişti. Kim çiğnemezdi ki? Molly Hargrave. Çıplaktı. Bir erkeğin iradesi de bir yere kadardı.

Oysa anlaşılan Molly'de ikisine yetecek kadar irade gücü vardı. Bir kere bile, göz ucuyla bakmamıştı. En azından Davey iyi göründüğünün farkındaydı. Hatta, Emma dün gece ona söylemişti. Molly ne düşünüyor acaba diye merak ederken tekrar ayağı kaydı.

"Hay içine edeyim böyle işin!" diye söylendi Davey. Bu kez ayağı sıkışık bir noktaya girmiş, yürümesini tümüyle engellemişti.

"Dikkat eder misin biraz?" dedi Molly sabrı taşarak. Suratı başka yana dönüktü, güneşin vurduğu kestane rengi saçları göğüslerini kapatacak şekilde önüne düşmüştü. Sol taraftaki mavi meçi güneşte daha açık renk duruyordu. "Nereye gittiğine bak. Ayağını oradan kurtar ve gel."

"Ayağımın sıkıştığını nereden biliyorsun?" diye sordu Davey masumca. "Bana mı bakıyordun?"

Molly surat astı, sonra kızardı, çilleri ortadan kaybolacak kadar kızardı, Davey biliyordu çünkü bakıyordu.

"Hayır," diye yapıştırdı biraz hazırcevap davranarak. "Ancak ağaçlara ne kadar çabuk erişirsek, o kadar çabuk yardım buluruz. Ve kıyafet."

Adaya düştüklerinden beri yaptığı en uzun konuşmaydı.

Davey'nin hesaplarına göre, siyah kayalıklar üstünde yarım saattir dolaşıyorlardı. Neler olduğunu hâlâ çözemiyordu. Bir an sörf yapmak ya da kafa yapmak ya da her

ikisi için de öğle yemeğini ekiyordu; bir saniye sonra Molly ona dikkat et diye çığlık atıyordu.

Neye dikkat edeyim? diye merak etmişti içinden.

Sonra da bayılmıştı. Ayıldığında Molly Hargrave ona dimdik bakıyordu ve mayosu üstünden çıkmıştı. Molly'ninki de. İkisi de anadan doğmaydı ve şok içindeydi.

Davey hâlâ hayallerim gerçek mi oluyor yoksa tam bir kâbusa mı düştüm diye karar verememişti.

"Götün tekisin," dedi Molly birden.

Kâbus, diye karar verdi Davey.

"Kıyafetlerini ben çalmadım," dedi gayet gerçekçi bir tavırla. Göz kırpmasıyla Molly'nin somurtkanlığı arttı.

"Biliyorum," diye cevap verdi Molly, elleriyle alt kısmını kapatmaya özen göstererek. "Dün geceden bahsediyorum. Emma ile birlikte olduğunu biliyorum. Lauren'a söyleyeceğim." Lauren, Molly'nin en yakın arkadaşıydı, aynı zamanda Davey'nin kız arkadaşı sayılırdı.

Bir zamanlar, diye düşündü Davey.

Molly'nin, kızın onda ne bulduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ona tam olarak ne diyeceksin? Ve ne zaman diyeceksin?" diye sordu Davey, şaşırtıcı bir şekilde neşeli bir sesle. "Ve nasıl diyeceksin? Çünkü şu anda Lauren burada değil ve burası dediğimiz yer neresi, hiç bilmiyorum." *Ya da burada birlikte ne halt edeceğiz,* diye düşündü. Fakat bunu sesli dile getirmedi.

Ayağını bir çekişle kurtardı ve yüzünü buruşturdu.

"Bacağın kanıyor." Molly sessizce konuşmuştu.

"Gözlem yapmak dışında bir işe yaramıyorsun," dedi Davey. Ayak bileği boydan boya kesilmişti. Ayağından kıpkırmızı kan akıyor, siyah kayaların içinde açgözlüce kayboluyordu.

"Göt," diye mırıldandı Molly.

Davey bakışları önünde, yürümeye devam etti. "Molly, bana neye dikkat et diyordun? Ne gördün?" Sessizleşmişti.

"Artık bir önemi yok."

Yanlış cevap, diye düşündü Davey.

"Bence," dedi Davey, "çok önemi var. Bence önemli bir şey gördün. *Şu durumu* açıklayan bir şey."

"Bu durumun hiçbir açıklaması yok," dedi Molly yavaşça. "Lauren'a gitmeden önce seninle konuşmak istediğim için peşinden dışarı çıktım, sen de birisine mesaj yazıyordun. Bakmıyordun bile. Hava dalgalandı –biliyorum kulağına garip geliyor– ama dalgalandı ve hareket etmeye başladı. Sonra sana çarptı. Sen gözden kayboldun ve birkaç saniye sonra o tuhaf hava yine canlandı ve bana çarptı. Nokta."

Yine yanlış, diye düşündü Davey. *Bence bu daha sadece başlangıç.*

Zoraki gülümsedi. "Eh, bu hikâye biraz tuhaf, sence de öyle değil mi? Sen, ben, buradayız." Elini öylesine salladı. "Çıplağız."

"Tuhaf demek yetersiz kalıyor," dedi Molly. "Korkunç. Alınma ama birisi bu kâbusta yanında olmasını seçeceğin kişi kim diye sorsa, cevabım sen olmazdın."

"Biliyor musun, ne zaman birisi 'alınma ama' diye söze başlasa, devamında gelen hep alınıp gücenilecek bir laf oluyor," dedi Davey dostça bir edayla. "Ama ben de seni seçmezdim zaten."

Yalancı, diye fısıldadı ada.

Davey kaskatı kesildi.

"Duydun mu?" diye sordu.

"Neyi?" Molly durup etrafına baktı.

Davey dudaklarını büzüp kapattı. Etrafta gözlerini gezdirdi, önünde uzanan sessiz manzarayı inceledi.

"Emin değilim," dedi sonunda. "Ama içimden bir ses burada yalnız olmadığımızı söylüyor."

"Haklısın," dedi Molly. "Şurada bir kanguru var."

Davey, Molly'nin işaret ettiği tarafa doğru gözlerini kıstı. Aynen dediği gibi, kızıl tüylü bir erkek kanguru meraklı gözlerle onları süzüyordu. "O zaman Avustralya ve Yeni Zelanda civarları uzaklarda bir yerdeyiz, öyle mi?" diye dalgın dalgın sordu Davey, suratlarına bakan kangurunun büyüklüğüne hayret ederken. "Sidney'den çok uzak. Nasıl oldu bu ya?" Hayvana dimdik baktı ve nabzı bir tık hızlandı. Kangurunun arkasında, çizgili bir vahşi kedi taş kesilmiş duruyordu, koskocaman bir hayvandı, başını Molly ve Davey ve doğal olarak, kanguruya doğru uzatmıştı.

Davey çaresizce kaplanın kanguruyu süzüyor olmasını umdu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Molly. "Ama belki o herif biliyordur." Kayalığın hafiften bir tepeye dönüştüğü yükseltiyi işaret etti, iri kaslı bir çocuk orada dikiliyordu. Önüne iri kıyım cüssesine biraz ufak gelmiş, krem rengi bir kumaş sarmıştı –Davey içinden kumaşın biraz komik durduğunu düşündü– ama kolundaki kurukafa dövmesi hoş durmuştu. Öte yandan, çocuğun ön kolundaki devasa A dövmesine bir anlam veremedi. Çocuk birkaç kumaş parçasını elinde salladı ve Davey bunların kıyafet olduğunu fark etti.

Ayrıca durduğu kaya, kaplandan aksi yöndeydi.

"Her koşulda," dedi Davey hareketlenerek, "gidip bir merhaba diyelim."

Bir üçlü, *diye dalgın dalgın düşündü ada, ilginç çiftin Calvin denen çocuğa yaklaşmasını izleyerek. Üç denge getirirdi ve başlı başına güçtü, geleneksel bir ikiliden farklı türde bir denge yaratırdı. Olumlu bir gelişme, diye kanaat getirdi ada.*

Onları kendi haline bırakıp arkasını döndü.

Kuzeye doğru döndü, Dominic denene, diğerlerinden farklı bir adalıya döndü. Sudan dolayı adanın ilgisini uyandırmış-

tı ama ada o zaman onu alamamıştı ya da almayı seçmemişti, özellikle de elindeki hançer ve yüreğindeki kana açlık dururken. Fakat ertesi gün çocuk yine adanın ilgisini uyandırdı ve o sessiz anda, ada çocuğun gerçek ölçüsünü biçti.

Adaya ve diğerlerine iyi hizmet ederdi.

Şimdilik, Dominic denen çocuk tek başına dikilip derin suları inceliyordu, beyaz köpükler ayaklarının dibinde birikiyordu. Dominic daha önce yaptığı üzere özgüvenle denize adımını atıp daldı, nefesini tuttu, en ufak bir korku taşımıyordu.

Adanın ona ihtiyacı yoktu, henüz.

Fakat adanın şimdi ihtiyaç duyduğu birisi vardı, nihayet zihnini açan kişi. Yarığın diğer tarafında Skye sonunda gerçeğe ermek için karanlığa göğüs germişti ve arkadaşının yardımıyla, görmüştü.

Adanın yakarışı duyulmuştu. Takiben bir karar verilecekti. Skye seçim yapana kadar adanın elinden başka bir şey gelmezdi.

Ada geriye çekilip yarığın her iki yanını dinlemeye koyuldu.

BÖLÜM 19

SKYE

10 HAZİRAN, GECE

"Nil'in ne istediğini biliyorum." Rives keskin bir sesle konuşmuştu. "Seni istiyor."

"Hem doğru söylüyorsun hem yanılıyorsun," dedim. "Ada beni *sahiden* istiyor ve aynı zamanda istemiyor. Sanırım ada benden bir şey yapmamı istiyor ve galiba ne olduğunu buldum. Hani Ölüm İkizleri'ndeki kapı tam vaktinde açılıyor ya, doğru mu? Her haziran ve her aralıkta, gündönümü tarihinde?" Hızlı hızlı konuşuyordum, son yaşadığım aydınlanma ânı çok netti. "Eh, yaz gündönümüne birkaç hafta var. Bence Nil bu taraftan oraya kimsenin geçmemesini istiyor. Tek mantığa uyan fikir bu."

"Bu olanların hiçbirisi mantığa uymuyor ki," diye homurdandı Rives. Öne sürdüğüm fikri derinlemesine düşünürken sus pus oldu.

Konuşmaya devam etme dürtüme direndim, Rives'a bir dakika müsaade edip bana yetişmesini bekledim.

"Anlamlı bir noktaya parmak basmış olabilirsin." Sanki bunu kabul etmenin ceremesini çekecekmiş gibi sözleri zoraki bir şekilde sıraladı. "Ancak, eğer ada çocukların girişini durdurmaya bu kadar meraklıysa, neden Paulo'yu orada tutuyor? Sonra, o rastlantısal kapılara ne demeli? Şu

anda Nil'de kim bilir daha kaç çocuk toplandı. Bir kişiyi durdursan ne olacak?"

Bir kişi.

Bir kişi bir dünyayı değiştirebilir, diye düşündüm, içimde balon gibi şişen boşluğu boğarak. *Muhakkak iyi anlamda olmak zorunda değil.*

"Bir kişiyi durdursan ne olacak?" diye tekrar ettim yavaşça, kendi sesimdeki ağrıyı işiterek. "Bu bir başlangıç. Adanın istediği tam da bu, eminim."

Bir yanım, büyük bir yanım, hâlâ adanın yorgun olduğuna inanıyordu. Yaşamaktan yorgun, var olmaktan, canlar almaktan yorgun. Ben Nil'deyken adanın bitkinliğini sorgusuz sualsiz bir kesinlikle hissetmiştim. Bu düzeyde bir yorgunluğun geçmiş olabileceğini tahayyül edemiyordum.

Demek ki, birçok insanın kurtulmasına yardım ederken adaya etmemiştim –istediği biçimde yardım etmemiştim.

Paulo neden geride kalmıştı?

Ben ne kaçırmıştım?

Rives, güzel yüz hatlarını bozan hafif çatık kaşlı bir ifadeyle suratıma bakıyordu. Düşüncelere dalmıştım, bana izin vermişti; nereye gittiğimi anlamasının en iyi yolu buydu. Dimdik oturup konuşmamızı kaldığı yerden sürdürdüm.

"Ada o giriş kapısını bloke etmek istiyor," dedim kendimden emin. "Biliyorum."

"O zaman bırak Maaka yapsın," dedi Rives dümdüz bir sesle. "Adanın değiştiğini biliyor. Bizim bakış açımıza uymuştu, hatırladın mı? O halde bu taraftan Nil'e geçecek olanları durduracak kişi Maaka'dır. Ölüm İkizleri'nden ya da. Bu senin işin değil."

"Belki de öyle." Yumuşak bir sesle konuştum. "Sen, Maaka'yı benden daha iyi tanıdın. Bizimle birlikte adadan ayrılmayı seçti, bu da önemli. Ancak son derece umutlu ya

da anlayışlı bir hali yoktu Rives. Herhangi bir yorum bile yapacağından şüpheliyim."

Rives uzaklara baktı. Düşünceleri bakışını takip etti ve uzun bir süre boyunca çok ama çok uzaklarda kaldı.

"Bence Maaka halkına yardım etmek için doğru hareketi yapar," dedi sonunda. "Adaya ait mirasları ve gelenekleriyle çok gurur duyuyordu ama sonunda bence o da Nil'in değiştiğini anladı. Ayrıca bana öyle geliyor ki, Maaka bir şeye karar verdi mi, bir daha fikri değişmeyecek bir tipe benziyor. O yüzden bir tahminde bulunmam gerekirse, Maaka büyüklerine adanın sapıttığını anlatmıştır derim."

"Ben tahmin yürütmek istemiyorum," dedim. "Hem zaten Maaka gerçeği söylese bile, ya büyükler onu dinlemezse? Ya büyükler hâlâ ilk doğanları yollama taraftarı olursa? Ya da bunu teşvik etmeseler de, ya hiçbir eylemde bulunmazlarsa? Ya birisi yine de adaya gitmeye karar verirse? Emin olmak zorundayız." Sözlerimi ikna kabiliyetim perçinliyordu, damarlarımda zonklayan ağrıyı dindiriyordu. "Kimsenin o kapıdan geçip girmesine izin veremeyiz. O geleneği sonsuza dek sona erdirmeliyiz."

Sözlerimin kesinliğiyle birlikte içime bir rahatlık aktı.

Bana yardım et, demişti kız. *Beni seç.*

İstediği bu, diye düşündüm. *Kızın* –Talla ismini düşünmeye bile yaklaşamıyordum–, *adanın sesinin bana anlatmaya çalıştığı buydu. Nil haziranda açılan durağan kapıyı bloke etmeme ve adalıların geleneğini sonlandırmama ihtiyaç duyuyordu.*

Peki ama bu yeterli mi? diye düşündüm. Rahatlamamın üstüne şüphenin gölgesi düştü.

"Charley ve Thad ile konuşmak istiyorum," dedim birden. "Özellikle Thad'le. Amcamın günlüğünü okumalarını istiyorum, beni Nil'e ilk getiren buydu zaten."

"Neden?" Rives yoğun bakışlarla süzdü beni. "Ben senin amcanın günlüğünü okudum Skye. Sen de muhteme-

len artık ezberledin. Sence Thad ve Charley orada bizim bulamadığımız ne keşfedecek? Hem ayrıca göze çarpan bir şey olsa bile, ne yapacağız ki?"

"Elimde değil işte, belki o günlükte büyükleri ya da gitme sırası gelen ilk kişiyi ikna edecek bir şey olabilir mi diye merak ediyorum," dedim. "Belki günlükte yazan bir cümle, Thad'in yaşadıklarına cuk oturacak. Belki o da bir adalıyla, bize bir şey –sormayı akıl edemediğimiz bir şey– anlatabilecek birisiyle tanışmıştı. Belki de o kapıyı sonsuza dek yok etmenin ya da en azından açılmasını önlemenin bir yolunu bulabiliriz."

Rives yanıt vermedi.

"Denemek zorundayız," diye ısrar ettim. "Sormak zorundayız. Elimizden gelen her şeyi yapmak zorundayız, bu tarafta."

Rives sessizce küfür etti. "Nasıl bu kadar eminsin?"

"Çünkü ada yorgun. Çünkü o kız –*Nil*– yardım istedi. Benden *seçmemi* istedi," dedim sessizce. "Üstelik ilk kez olmuyor."

Rives'ın suratında bu kez şaşkınlık belirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen Nil'deyken hiç adanın sesini duyar mıydın?"

Orada geçirdiğimiz zamandan nadiren söz ederdik. En iyi kısmını zaten biliyor, zaten paylaşıyorduk. Fakat bu soru bir cevap istiyordu.

Rives'ın yüzünün aldığı değişimi izlerken daha ağzını açmadan evet diyeceğini anlamıştım.

"Nil'i duyduğumu anlamam biraz zaman aldı," dedi Rives. "Ama duyuyordum. Nil beni Koy'a çağırmıştı; Ayna Havuzu'nu öyle bulmuştum." Bakışlarını gece göğüne doğru çevirdi. "Ada anlamadığım bir şey çünkü bizim dünyamızdan değil. Ama gerçek mi? Canlı mı? Hem de nasıl. Kesinlikle."

Şimdi bana baktı.

"Ödümü çok fena patlatıyor Skye. Bu şeyle –bu canlı şeyle– nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bir şekilde burada senin kafanı darmadağın eden yabancı bir şey." Beni tutkuyla, neredeyse kontrolden çıkmış gibi öptü, sonra geri çekilip kendini toparladı. Onu seyrederken Lider Rives kükreyerek yeniden canlanmıştı. "Neden adayı duyuyor muydum diye sordun? Senin şimdi Nil'i duyduğunu biliyoruz. En azından öyle düşünüyoruz."

Rives inkâr halinde miydi yoksa bütünüyle ikna mı olmuştu, kestiremedim.

Beni seç, diye yalvarıyordu rüyalarımdaki kız. Nil'di bu çünkü Nil insanlara seçim yaptırtmayı severdi –ya da en azından *bana* seçim yaptırtmayı seviyordu. Adadaki son anlarım, hayaletler gibi dönerek yükselmeye başladı.

"Skye, konuş benimle," dedi Rives. "Benden bir şey saklaman dışında seni okuyamıyorum. Eğer bilmezsem, yardım edemem. Daha fazla sır tutmayalım."

Söyle ona, dedim içimden.

Derin bir nefes aldım. "Nil'deyken adanın yorgunluğunu hissediyordum, biliyorsun. Ancak son günümüzde Nil'i sadece hissetmekle kalmayıp onu duyduğum bir an gelmişti. Nil'in bana seçim yaptırdığı an."

"Seçim yaptırmak mı?" Rives kaşlarını çattı.

"Dex ve Jillian arasında." Gözlerimi kapadım, Rives'a bakmaya yüreğim dayanmıyordu. "Çayırdayken, sen çoktan platform kayaya tırmanmışken. Sırtlanlar etrafımıza toplanmıştı. Elimde bir tane taş vardı. Bir şans. Ada kimi kurtaracağım seçimini bana zorla yaptırdı Rives." Tekrar çayıra dönmüştüm, seçimimi yapıyor, kazanamayacağımı biliyordum. "Jillian'ı seçtim," diye fısıldadım. "Ve Dex öldü."

Çirkin gerçek ifşa olmuştu. Rives artık ne yaptığımı,

neden Dex'in kanının hâlâ elimde kaldığını biliyordu. Bu seçimimin arkasından defalarca ağlamıştım, artık gözyaşı akmıyordu ama o gün, içimde bir şey de Dex'le birlikte ölmüştü.

"Skye." Rives yumuşacık konuştu.

Gözlerimi açınca Rives'ın şefkatli bakışı karşısında içim acıdı. "Dex'in ölümünü üstlenme," dedi. "Tıpkı Nikolai gibi, Nil çoktan Dex'in kaderini biçmişti. Çok kan kaybetmişti. Sen onu seçsen bile, zaten yolculuğa dayanamayabilirdi." Rives gözlerini benden ayırmıyordu. "Şimdi bildiklerini o zaman bilseydin, yine aynı seçimi yapar mıydın?"

Başımla onaylamadan önce hiç tereddüt etmedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Jillian'ı kurtardın. Muazzam bir şey bu Skye. Ama anlasana," Sesine bir acele geldi. "Sen kendini düşünerek seçim yapmadın Skye. Tamamen başkalarını düşünüyordun."

Yaşa, demişti ada.

Kaplan benim canımı bağışlamış, sonra da beni kurtarmıştı. Ya da belki de bunu yapan adaydı; bir kere ilk günümde, bir kere son günümde.

Nil tercihimi ödüllendirdiği için mi beni esirgemişti? Yoksa Nil şimdi olduğu gibi, bana sonra da ihtiyaç duyacağını biliyor muydu?

Ne kaçırıyordum?

Rives'ın güven verici ağırlığına yaslandım. Sorusu içimde derinde olan bir şeyleri, küçük ama güçlü bir şeyi serbest bırakmıştı. Yine olsa aynı seçimi yapardım ve o ânın yine aynı biçimde yaşanacağını bilmek, beni rahatlatıyordu; güçlü bir düğüm hafifçe gevşiyor, acı çekmeden nefes alabilmeme imkân tanıyordu.

"Ne kaçırdık diye merak edip duruyorum." Parmaklarımı Rives'in kalbinin üstünde yelpaze gibi açtım. "*Ben* ne kaçırdım. Neden başladığımız eylemi bitirmedik?"

"Biz elimizden geleni yaptık."

"Yaptık mı?" Sesim çok düşünceli çıkmıştı, elimi indirdim. Kâbuslarımın karanlığı birdenbire bir mana kazandı: Siyah bir bayraktı, çok geç gelen bir ikazdı; hiç tanışmadığım insanlar için yazılmış, altında benim imzamı taşıyan bir ölüm fermanıydı.

Kelebek etkisi de, diye uyarmıştı babam beni bir keresinde. *Zamanda ya da kaderde bir dalgalanma. Seçimlerimiz hayatlarımızı tanımlar ve şekillendirir ve bizim seçimlerimiz, başkalarını etkiler.*

Benim Jillian'ı seçişim. Benim, Dex'i seçmeyişim.

Benim, Paulo'nun en sona kalmasına izin verişim.

Benim seçimlerim başkalarını etkiliyor, halka halka yayılan dalgalar bugüne ulaşıyordu. İsimlerini hiç bilmeyeceğim ergenler, hiç görmeyeceğim yüzleriyle hepsi Nil'de acı çekecek... Benim yüzümden. Benim Nil'i sona erdirme ve ölüm döngüsünü kırma seçimim yüzünden. Ama seçmemiştim ki.

Sadece her şeyi daha beter etmiştim.

Feci bir hakikat kafama dank ediyordu. Titremeye başladım. "Sanırım kendimizle birlikte adada yaşayan diğer insanları kurtararak orayı bizden sonra gelecekler için canlı bir cehenneme çevirdik. Nil'i kapatmadık; adanın doğasını daha kötüye doğru değiştirdik." Rives'dan geri çekildim çünkü içimdeki dehşet büyüyordu. "Gelmiş geçmiş en büyük kelebek etkisi başarısızlık sanırım. Bizim yüzümüzden, adaya yeni adım atanların yiyeceklerden ya da ölü yaprak çayından ya da Arama ya da kapılardan haberi olmayacak. Nasıl kaçacaklarından haberleri olmayacak. Hem ne biliyoruz o çayır yangınının ormanı küle çevirmediğini? En azından, büyük hayvanları ormandan dışarı sürdü ve artık yiyecek bulabilecekleri her yere gidecekler... Mesela Nil Köyü'ne. En kötüsü de ne biliyor musun?" Se-

sim boğuklaşıyordu. "Yeni gelenler bir yıllık zaman süresini bilmeyecekler... Tabii eğer Paulo bir mucize eseri onlara söylemezse."

"Söyler," dedi Rives büyük bir güvenle. "Herkesi doğru yola sokar. Ona inan Skye."

"İnandım," dedim sessizce.

Fakat bir şey değişmişti. Paulo'nun *zihninde* bir şey değişmişti, seçimini değiştirmiş, belki Paulo'nun kendisini de değiştirmişti.

Şu anda Paulo'nun neler yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Beni seç, demişti kız. Konuşan *Nil'di.* Ada bir keresinde beni seçmeye zorlamıştı; şimdiyse rica ediyordu. Bana doğru olanı yapma tercihini –ve şansını– tanıyordu. Hatamı düzeltme, başladığım işi bitirme şansımı veriyordu.

Paulo diğer tarafta ne yapıyorsa yapsın, önemli değildi, o kapıyı bloke etmeliydim. Yaz gündönümü geldiğinde Ölüm İkizleri'nde olmalıydım. Adayı sonsuza dek durdurmalıydım.

Tek başıma gitmeye niyetim yoktu.

Bu aydınlanmayla tüm hücrelerim ışıkla dolmuştu.

"Benimle gelmeni istiyorum Rives." Koluna yapıştım, hızlı hızlı konuştum. "Yaz gündönümünde Ölüm İkizleri'ne gel. Maaka'yı bir kere ikna ettin, bir daha yapmak zorunda kalabilirsin. Ya da bu akıl almaz geleneği sürdürmek isteyen başka bir manyak varsa..." Rives'ın, Nil'e yaklaşmaktan bahsetmek bile istemeyeceğini biliyordum. "Biliyorum, çektiklerinden sonra senden çok şey istiyorum. Ama gerçekten benimle gelmeni istiyorum. Tek başıma yapmak istemiyorum."

Rives yavaşça gülümsedi, dünyanın geri kalanını silip yok eden, muhteşem yeşil gözlerinin içinde lambalar yakan o içimi eriten Rives tebessümüydü. Ancak bu kez

gözleri fazla parlaktı, sanki kenarlarından taşmak üzere birikmiş duygular çok fazlaydı.

"Skye." Çatlak bir sesle konuşurken hafifçe başını iki yana salladı. "Sormana bile gerek yoktu."

BÖLÜM 20

RIVES

10 HAZİRAN, GECE

Nil kâbusu, ikinci raunt başlamıştı.

Ya da belki birincisi hiç bitmemişti.

En hastalıklı olanı da sapık Nil destanının en son bölümünün beni tamamen gafil avlamasıydı. Şu noktada artık beklenmedik sürprizlere alıştığımı sanırdım ama mesele ada olunca, çok yavaş öğreniyordum. Adeta adayla ilgili bir kör noktam vardı. Sürprizlerin gelişini hiç çakmıyordum.

Mutluluk veren bir düşünce değildi. Ya da güvende hissettiren.

Thad sürekli uyarırdı, *Gözleri dört aç.*

Her zaman, diye düşünürdüm.

Peki şimdi? Şimdi gözlerimi dört açsam bile, o kör nokta hâlâ orada olacak, hakikati görmemi engelleyecek diye endişeleniyordum. Beni tehlikeyi görmekten alıkoyacaktı. Hepimizi riske atacaktı. *Skye'ı* riske atacaktı. En kötü kısım da buydu. Skye tehlikedeydi ve sonunda görmüştüm, beyninde kükreyen karanlık sayesinde, kör noktam artık önemini yitirmişti. Babası da biliyordu.

Skye yaz gündönümü yaşandığında Ölüm İkizleri'ni tekrar ziyaret etmek istediğini anlatırken tüm bunlar adamın suratından okunuyordu.

"Dur bir annenle konuşayım," dedi babası sessizce. Sonra bana baktı. "Rives, bir dakika gelebilir misin?"

Skye kollarını göğsünde kavuşturdu. "Rives'a her ne diyeceksen, bana da söyleyebilirsin."

"Her şeyi değil." Babasının ifadesi değişmedi. "Erkek erkeğe kalmamız lazım. Baba, erkek arkadaş ilişkisi. Uzun sürmez."

Skye resmen sinir olarak gözlerini devirdi.

Profesör beni çalışma odasına çekip bir elini omzuma öyle bir yasladı ki, kıpırdamak gibi bir seçeneğim kalmadı. "Rives, ben Skye'ı tanırım. Senin de tanıdığını biliyorum. Yani biz olsak da, olmasak da, o Ölüm İkizleri'ne gidecek." Çenesi seğirdi. "Anlaşılan benimle aynı fikirdesin çünkü onunla gitmeyi kabul etmişsin."

Başımla onayladım.

"O zaman onunla birlikte gideceğiz. Umarız haklı çıkar ve o kapının açılmasını engellemek –bir adalının fikrini değiştirmek– şu fena ada döngüsünü sonsuza dek kırar. Fakat içimden bir ses bana Ölüm İkizleri'nde Skye'ın sandığından daha büyük tehlikeler olduğunu söylüyor ve onu sadece sen güvende tutabilirsin. Kızıma göz kulak olacağına söz ver."

"Söz," dedim.

Skye'ın babası beni tepeden tırnağa süzdü. "Umarım bu sözünü tutabilirsin." İç geçirdi. Elini indirdi ve sonra saçında gezdirdi. "Bir de, Rives?"

"Evet efendim?"

"Her ne yaparsan yap," sesi tehlike sinyalleri verircesine sessizdi, "onu o kapıdan uzak tut. Her ne pahasına olursa olsun. Anlıyor musun? Adaya geri dönmesine izin verme."

Omurgamdan aşağı bir buz düştü.

Her ne pahasına olursa olsun. Geri dönmesine izin verme.

Merde.

Skye ne kadar inkâr etse de, adaya bir dönüş yolculuğu planlıyordu. Babası anlıyordu ve artık ben de anlıyordum. Belki Skye henüz anlamıyordu; belki kendine bile itiraf edemiyordu. Of ya, bu iğrenç düşünceyi aklımdan bile geçirmemiştim çünkü bunu düşünmek istememiştim. Peki o halde niçin Thad'in, günlüğü okumasını istemişti?

Derken taşlar yerine oturdu.

Paulo'yu kurtarmak için.

Skye bu yüzden geri dönmek istiyor.

Bracken evinin sokak kedileri ve köpekleriyle dolu olmaması bir mucizeydi; ne de olsa Skye'ın birilerini kurtarma dürtüsü pek sınır tanımıyordu.

Beni bile kurtarmıştı.

Ama Nil'e geri dönmek? Düşüncesiyle bile iliklerime kadar titredim.

"Rives?" Profesör mıh gibi bir bakış attı. "Söz ver. Geri dönmesine izin vermeyeceksin."

"Sözüm söz," dedim.

Adamın çalışma odasından dışarı çıkarken büyük bir şevkle bu sözü tutabilmeyi diliyordum. Tek bildiğim, gerekirse bu uğurda canımı verebilirdim. Sadece umarım iş o raddeye varmazdı. Nil söz konusuysa, hiçbir şeyin garantisi yoktu.

Skye elinde cep telefonu, yüzünde tatmin dolu bir ifadeyle oturma odasında oturuyordu. İçimden bir ses, planlarının destansı boyutlara ulaştığını söyledi.

"Bil bakalım ne oldu?" Yüzünde güller açıyordu. "Az önce Charley ile konuştum. Seattle'da buluşmak yerine Thad ile ikisi bizimle Hawaii'de buluşacak. Onlar da bizimle birlikte Ölüm İkizleri'ne gelecek."

"Dalga geçiyorsun." Şoke olarak bakakaldım. "Thad asla kabul etmez. Hem zaten paraları yetmez."

"Kabul etti." Skye gülüyordu. "Ayrıca paraları var. Topu topu Seattle'dan uçağa binecekler, unuttun mu? Yaz tatili planımız için biriktirdikleri parayı kullanacaklar. Charley ile uzun uzun konuştuk, o da benimle aynı fikirde. Bir kapanış yapmak hepimiz için iyi olur, diyor."

Kapanış. Burnumdan soludum.

"Thad de bunu kabul etti. Teklife balıklama atladı." Cümlemden ironi damlıyordu.

Skye kızarma nezaketini gösterdi. "Eh, ilk başta arka planda, *Hayatta olmaz* gibisinden bağırdı ama sonunda geleceğini söyledi. Eh, tam olarak şu cümleyi kurdu," Skye parmaklarıyla tırnak işareti yaptı, "'Charley hayatta bensiz Nil'e yaklaşamaz.' İkili takım olduklarını söyledi."

Hislerini yüzde yüz paylaşıyordum.

"O zaman yolculuk başlıyor." Skye'ı uzun uzun süzdüm. "Ama Skye, beni iyi dinle. Bu yolculuk Ölüm İkizleri adasında biter. Ötesi yok. Nil'e geri dönmeyeceğiz."

"Söz veriyorum," dedi ağırbaşlı bir edayla.

Fakat tıpkı yüz ifadesi gibi, zihni de kapalıydı.

Bir bildiği vardı ve bundan hiç hoşlanmadım.

Çözmek için on gün yetecekti.

BÖLÜM 21

NİL

SABAH

Paulo, Hafthor'a dümdüz bakıyor, bu çocuk ne yapıyor diye merak ediyordu. *Daha doğrusu,* diye düşündü Paulo. Bu *adamın* ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hafthor canavar gibi, irikıyım bir tipti, Köy'ün kenarında siyah kaya parçalarından yapılmış üç kulübenin yanına çömelmişti ve sarı saçları, çalışırken gözlerine giriyordu. Hafthor bir adım geri atıp ortadaki eve dikkatli bir bakış attı. Kırılmış beyaz deniz kabukları evin açık kapı ve pencerelerini çevreliyordu, hepsi denize bakıyordu, hepsi biraz yamuk yumuktu, evlerin kendileri de öyleydi. Hafthor da, minik evler de orayla alakasız duruyordu, hiç çocuk olmayan ve hiç olmayacak bir mekânda çocuk oyuncaklarıyla oynayan bir koca adamdı.

"Ne yapıyorsun?" Paulo'nun gözleri fıldır fıldır bir eve, bir Hafthor'a kaydı.

"Çatıyı tamamlıyorum," diye cevap verdi Hafthor. Minik ahşap yapının tepesine bir avuç hindistan cevizi kabuğu daha yerleştirdi, *cılız kibrit çöplerini tutan bir deve* benziyordu.

"Orasını görüyorum," dedi Paulo kuru kuru. "Neden?"

"Çünkü henüz bitmedi."

Paulo alnını ovuşturdu, adada sıfır espri anlayışı olmakla kalmayıp aynı zamanda belki de akıl fikir yoksunu bir insanla nasıl esir kaldığını merak etti. Hafthor tuhaf bir tipti. Paulo ona ada hakkında genel bilgiler aktarırken, bir yıllık zaman süresini ve tek kaçış yolunun kapılar olduğunu anlatırken hiç tepki göstermemişti. Kapılar ya her gün, tahmin edilemez ve başıboş geçerek ya da üç ayda bir gündönümü kapısı açıldığında çıkıyordu. Hafthor sadece başını sallamış, sonra Paulo'nun sıraladığı bilgiyi sindirmek üzere yürüyüp gitmişti.

Bu haftalar önceydi ve Hafthor o gün bugündür bunlardan hiç söz etmemişti.

Dikkatlice ortadaki evin çatısını yerleştirdi.

Paulo iç geçirdi. "Neden evlere takıldın Hafthor? Yapabileceğimiz bir yığın iş var. Mesela yardım ve umuda ihtiyacı olan insanları bulmak. Oyun evlerine vaktimiz yok."

Hafthor aniden kafasını kaldırdı. "Bunlar oyun evi değil. Gizli halk için."

"Gizli halk?" diye tekrar etti Paulo. Geriye doğru küçük bir adım attı.

Hafthor başını salladı. "Annem bize İzlanda efsanelerini, gizli halk hikâyelerini öğretti. Gizli halk gerçektir ve onlara bir ev yapıp onları mutlu etmek için elinden geleni yapmalısın." Hafthor'un mavi gözleri bulutlandı. "Burada yalnız değiliz. Gizli insanlar var; bizim göremediğimiz insanlar. Onları hissediyorum. Ve Paulo... Gizli halk mutlu değil."

Paulo buna itiraz edemezdi. Minik evlere gözlerini dikti. Taş çatlasın otuz santim yüksekliğindeydiler.

"Şu gizli halk," dedi Paulo merakla, "oraya sığarlar mı?" Siyah kayanın yanında cüce evi gibi duran yuvaları işaret etti.

"Küçük olanlar için," dedi Hafthor, doğrulup boylu boslu dikilerek. "Büyükler için elimden bir şey gelmez. Ada çoktan onların evi olmuş."

Paulo'nun omurgasından aşağı tuhaf bir soğukluk, kemiğine bastıran buzdan bir parmak geçti.

"Onlar... İyi midir?" Paulo ses tonundaki tiz çıkıştan, korku emaresinden nefret etti. "Gizli halk?"

Hafthor omuz silkti. "Olabilirler."

Ama her zaman değil, diye düşündü Paulo.

Paulo açık alanda kocaman bir kedinin kaptığı çocukları hatırladı; oğlanın kısa bir süre savaşıp çabucak yenilişini hatırladı. Başka yırtıcıların elinden gelen başka ölümleri anımsadı, çoğu garipti. Adada sonsuza dek yitip gitmiş insanların, esas yırtıcının, yani adanın pençesinde can verenlerin yüzlerini hatırladı. Paulo hiçbir zaman adanın yüzünü görmemişti; her zaman saklıydı, gizlilik perdesi altında, karanlığın örtüsü altındaydı.

Burada her yer karanlık, bir keresinde Michael'ın Rives'a böyle dediğine kulak misafiri olmuştu.

Bu cümlenin doğruluğunu en derininde hissetti. Paulo hayatında hiç Michael ile konuşmamıştı ama onu uzaktan seyretmiş, içgüdüsü ve gücünden etkilenecek kadar izlemişti. Michael lafı gediğine koymuştu. Gerçekten buradaysalar, Paulo gizli halkla tanışmaya hiç niyetli değildi; gizli insanların düşüncesi akla ölü insanları getiriyordu, belki teyzesi Rika tarafından görünen insanları. Yoksa burada ada hayaletleri de mi geziyordu? Paulo küçük evlere baktıkça kendisini daha da güvensiz hissetti.

"Paulo?"

Kafasını kaldırınca Hafthor'un, gayet sıradan bir tavırla kollarını göğsünde birleştirmiş, onu yakından incelediğini gördü.

"Çoğu insan safi iyi ya da safi kötü değildir, doğru mu? İnsanlar..." Hafthor doğru kelimeyi bulabilmek için kollarını çılgınlar gibi iki yana salladı. "Karmaşıktır."

"Burası karmaşık," dedi Paulo yavaşça. Adayı düşündü, Skye ayrıldığından beri rastladığı başıboş kapıları, kaçmak için fırtına gibi koştuğu kapıları düşündü. Ancak artık adımları da seçtiği yol da daha belirgindi. Hayalet olsun olmasın, bazı şeyler geldiğinden beri daha az karmaşıktı –mesela son gün, bir yıllık miat, Nil Dağı kadar sabitti.

Paulo burada sonunun tamı tamına ne zaman geleceğini biliyordu.

Bu bilgi ona bir ölçüde rahatlık sağlıyordu, çok az şeye sahip olduğu bir mekânda hayati bir kontrol ölçüsü. Ancak onun zamanı değildi, henüz gelmemişti.

Şu anda, Köy'ün yanında Hafthor ve mini evlerinin yanında dikilirken Paulo'nun içinden ansızın çekip gitmek geldi, Ayna Havuzu'na doğru gitmek ve Hafthor'a içeride saklanmış duvardaki çizimleri göstermek istedi. Belki de onun adasındakilerden çok farklı bir tarihi, kültürü ve hikâyeleri olan –yine de görünmeyene bir o kadar bağlı– bu adam, belki bu adam o sembollerde Paulo'nun bulamadığı bir şeyler keşfederdi. Belki Hafthor çizimlerin ötesini görür, Paulo'nun gözden kaçırdığı bir manayı ayrıştırır ve herkese yardım ederdi. Çünkü Paulo hâlâ o gün, Skye'ı yarı yolda bıraktığı gün platformda ona neler olduğunu çözememişti. Zamanı kaybettiği gün. Belki çizimler Paulo'nun aramayı beceremediği bir sırrı ifşa eder, bir kere başarısız olduğu alanda başarıya ulaşmasına yardımcı olurdu.

Belki de Hafthor delinin teki değildi.

"Haklısın." Paulo başını salladı. "Ada mutlu değil ve ben sebebini öğrenmeye çalışıyorum. Bir dakika müsaitsen, sana bir şey göstermek istiyorum."

Hafthor evlerinden bir adım uzaklaştı. Belki artık o da

uzaklaşma dürtüsüne kapılmıştı çünkü arkasına bile bakmadan Paulo'yu takibe koyuldu.

Oradan ayrılma dürtüsünün kendisine ait olmadığı Paulo'nun aklının ucundan bile geçmedi, ada tam da böylesine niyet etmişti.

Ada memnuniyetle ikilinin kuzeye doğru seğirtmesini izledi. Güzergâhlarını, niyetlerini, hatta korkularını biliyordu; hepsi zihinlerinin yüzeyinin yakınlarında kolayca bulunabiliyordu, çok tipik insansı duygulardı. Oğlan, Paulo, kapalı alanlardan hoşlanmıyordu; sudan çıkıp Koy'daki tünele girerken duvarların üstüne üstüne geldiğini hissetti. Ada çoktan ihtiyaç halinde kullanmak üzere bu korkuyu listeye almıştı. Erkek, Hafthor, duvarların arkasında ne olduğuyla ilgiliydi daha çok, daha mantıklı bir korkuya sahipti. Bu ikisi dar geçitte sürüne sürüne gidedursun, ada kalp atışlarının gümbürtüsünü, derilerinden sular akarken kırılgan insan bedenlerindeki yaşam elektriğinin nabzını hissetti. Ne kadar baştan çıkarıcı olsa da, ada onları henüz almayacaktı.

Ama bir yudum tadacaktı.

Onlardan, zamandan.

Öyle olsun o halde.

Leziz.

Paulo, Ayna Havuzu'na adımını atınca ansızın artan ışık ve genişlik karşısında gözlerini kırpıştırdı. Derin bir nefes aldı, göğsü genişleyip tünel gevşerken yeraltındaki odanın duvarlarında ıslığımsı bir ses yankılandı. Paulo hayatında hiç bu kadar tatlı bir hava almamıştı. Maaka'nın onu buraya getirmesinden nefret ederdi; mağaradan dolayı değil, buraya gelmek için aşması gereken iğrenç yoldan dolayı. Havuz'un girişine yukarıdaki kayalık geçitten ya da aşağıdaki suyla dolu geçitten gelmesi fark etmiyordu. Hangi rotayı seçerse seçsin, klostrofobisi yüzünden duyduğu boğulma hissiyle bayılmasına ramak kalıyordu. Her

teşebbüsünde âdeta daha beter oluyordu. Yanılmıyorsa, geçidin duvarları en son yürüdüğünden bu yana daralmıştı. Kalp atışları bir nebze yavaşlarken Paulo yerin altındaki sulardan geçerek dışarı çıkma kararı aldı. En azından yol daha kısaydı.

Hafthor çizimlerle dolu duvarlara uzun uzun baktı.

"Beni bu yüzden buraya getirdin," dedi. Duruşu rahat, kolları göğsünde birleşikti, duvara dönük dikildi ve Paulo'yu imrendiren bir rahatlıkla gerindi. "Ne görmemi istiyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Paulo. "Bir ipucu. Benim görmediğim bir şey." Her zamanki gibi, Paulo'nun bakışı devasa elmasa, ortasında göz olan şekle çevrildi. Paulo'ya sesleniyor, onu kendine *çekiyordu*. Mağaranın içinde zaman döndü, iki oğlan ayakta dikilirken, ikisi de Paulo'ya en çok hitap eden çizime bakarken, ikisi de o anda kaybolmuşken Paulo ve Hafthor'un etraflarını sardı. O an geçti, bir sonraki de.

Zaman son sürat geçiyordu, tıpkı ada gibi ama ikili hareket etmedi.

Dört bir yanlarında ada güç ve zamanın yankısını yudum yudum içiyordu, zaman zayıf fakat sezilebilir, beslenip hayatta kalmayı sağlamaktan çok, olacakların bir habercisi gibiydi. Ada geriye yankılar kalmayana dek alabildiğini aldı ve sonra canı sıkıldı, sonra da sabrı taştı. Daha fazlasını istiyordu ama zaman adanın beklemesini istiyordu, en azından bu iki çocuk için. Ada muazzam bir çabayla başka tarafa baktı.

Her zamanki gibi, yine savaşçıya, dişiye, Carmen'e doğru çekildi. Güçlü ve tahmin edilebilir biri olan savaşçı, onu hayal kırıklığına uğratmadı. Belki de bugün ada onu hayal kırıklığına uğratırdı.

***

Carmen, Ace'i gizlice süzdü. Çocuk ayaklarının gürültüsünden çok, karın kaslarıyla ilgileniyordu. *Sinir bozucu,* diye düşündü Carmen. Yüzüncü kez, bu garip dünyada nasıl olup da bu herifle dip dibe kalmayı başardığını merak etti.

Ace saçlarını arkaya atıp düzeltti, yerinden çıkan bir tutamı içeri soktu.

"Hadi, yakışıklı çocuk," dedi Carmen iç çekerek, eli içgüdüsel bir şekilde kalçasına değerek. Yan tarafına değen metal bıçak, Ace ne düşünürse düşünsün, ona kontrolün kendisinde olduğunu hatırlatıyordu. "Daha hızlı yürü ve sessiz olmaya çalış, tamam mı?"

Carmen saydığı kadarıyla birkaç haftadır buradaydı ve şu ana değin tek bulduğu insan bu geri zekâlı Ace'ti. Bir sürü hayvan, garip yaratık görmüştü ve birçok kez kendisi de bir hayvanmış, birisinin eğlencesi olarak bir kafese hapsolmuş gibi hissedip huzursuz olmuştu.

Ancak Carmen kimsenin oyuncağı değildi.

Ayrıca Ace hiç eğlenceli değildi. Komik bile olamıyordu. Ne var ki, Carmen sonunda işe yarayacağını umuyordu, o yüzden böyle sülük gibi yapışmasına izin vermişti. Ayrıca, şu anda çevrede tek yaşayan ruhtu.

Carmen bulduğu cesedi düşünmek istemiyordu.

Neyse ki, terk edilmiş yaşam alanında ceset meset yoktu, sadece silah ve yiyecek vardı. Adanın batı tarafında bulunan sazlık damlı güzel köy evleri bir ateş çukurunun çevresine dizilmişti. Burada bir zamanlar insanlar yaşıyordu, hem de uzun zaman önce değildi. O kadar yakın zamandaydı ki, kümeste hâlâ tavuklar vardı, her gün taze yumurta veriyorlardı. Carmen bu yumurtalara, ayrıca ip, bıçak, örtü ve giysilere el koymuştu. Şortlar ve bandanalar bulmuştu, bandanalar göğsünü sarıp sımsıkı bağlayabileceği kadar genişti. Hatta Carmen saçlarını güzelce

toplayabilmek için sicim, ayaklarım koruyabilmek için sandalet bile bulmuştu.

Fakat o kampta kalmamıştı. Ceset olmamasına rağmen orası hayaletler ve kötücül bir şeyle, leş gibi ölüm kokan bir şeyle yankılanıyordu.

Tüm adada böyle bir pis koku vardı doğrusu. Carmen bu yüzden deniz kenarına yakın kalmayı tercih etmişti, esinti tuzlu tatlı ve tazeydi, yiyecekler boldu ve hayvanlar onu rahat bırakıyordu.

"Sen ne sessiz bir piliçsin," dedi Ace.

"Adım Carmen," diye yapıştırdı Carmen.

"Alıngan olmayalım." Gülerek ve özgüvenli bir edayla ellerini havaya kaldırdı. *Fazla özgüvenli,* diye düşündü Carmen.

Ace kızın aklından geçenleri okuyabilirmiş gibi başını yana eğdi. Ardından gülüşü ölen bir ateşböceği misali bir saniyeliğine parlayıp söndü. Yerine kırılgan bir ifade geldi. "Tamam Carmen, nereye gidiyoruz?"

"İhtiyacımız olanı alabileceğimiz yere."

Daha kuzeyde, Beyaz Kumsal'ın tepesinde Molly tanıdık görünen, kırmızı bir meyveyi ağaçtan kopardı. Nazikçe sıktı, burnuna götürüp kokladı. Tatmin olduktan sonra meyveyi Calvin'e uzattı.

"Eğer tatlı ve biraz geçkin kokuyorsa, yemeye hazır demektir," dedi Molly, Calvin'e. Yıllar var ki guava yememişti ama on iki yaşındayken Molly, resmen bir sene boyunca meyveyle beslenmişti ve guava en sevdiği meyvelerden biriydi. Neyse ki o dönem geride kalmıştı. Molly şu anda ekstra ketçaplı bir çizburger için neler vermezdi.

"*Geçkin* ne demek?" Calvin yeşil meyveye uzun uzun baktı ve şüpheyle kokladı.

"Olgun yani," diye açıkladı Davey. Meyvesini kaldırdı ve kafa sallayıp bir ısırık aldı. Calvin'e meyvenin içini gösterdi, koyu pembeydi.

"Kabuğu da yeniyor mu?" Calvin'in şüpheleri ayyuka çıktı.

"Kesinlikle," dedi Molly. "Guava bu."

Calvin omuz silkti. "Guava," dedi bir ısırık almadan önce. "Tadı garip." Çenesinden meyvenin suları aktı.

Ellerinde guavalarla güneye, denize doğru kıvrılan siyah kayalık uçuruma doğru yollandılar.

İnsan yoktu. Ev yoktu. Tekne yoktu.

İskele yoktu.

Yol yoktu.

Hiçbir medeniyetten eser yoktu.

Molly son birkaç günün gerçeğini kabul etmekte güçlük çekiyordu. Gizemli bir güç tarafından yakalanmış, gizemli bir diyarda gözlerini açmıştı. Tanımadığı bir ses, belki de altıncı hissi ona artık Avustralya'da olmadığını söylüyordu. Aynı his ona başının dertte olduğunu da söylüyordu: Kaybolmuştu, açtı, keyifsizdi ve ne olduğunu çözene dek bu tuhaf rüyanın içine hapsolmuştu.

Rüya değil, diye düşündü. *Daha çok bir kâbus.*

Sonuçta Davey buradaydı.

Molly, arkasını kollaması için seçeceği en son kişiyle mahsur kalmıştı. Davey onun arkasını kollar mıydı, ondan bile emin değildi, cidden ihtiyaç duyacağı bir an gelse nasıl davranacağını kestiremiyordu. Şu anda Calvin'i, Amerikalı arkadaş canlısı çocuğu daha güvenilir bulurdu ama o da Davey ile ikisinin toplamından daha fazla korkmuş durumdaydı. Bu da Molly'nin garibine gitti çünkü tanıdığı herkesten daha kaslıydı. Davey'yi dört yaşından beri tanıyordu fakat Calvin'le az önce tanışmışlardı.

Dolayısıyla, çok az seçeneği olduğundan Molly dün gece dışarıda, sahilde, yıldızların altında, dünyada adam kalmamış gibi Davey King'le –tanıdığı en çapkın herifle– uyumuştu. Resmen sırt sırta verip tenleri birbirine değerek uyumuşlardı –bu da çok acayip, garip ve kendi çapında sinirleri zıplatan bir durumdu– çünkü üşümek istemiyorlardı. Calvin onlardan birkaç metre ötede uyudu. Hal ve vaziyetin garipliği içinde Molly zaten çok az uyumuştu. Davey'den emin değildi. Çok az konuşuyorlardı ama Molly, onun da olan bitene dair en ufak bir fikri olmadığını anlıyordu.

Burada ondan daha çok bilgi sahibi olan tek kişiye odaklandı.

"Sen neler yiyordun?" diye sordu Molly, Calvin'e, guavayı mideye indirirken. Ne zaman yiyecek bulacaklarını bilmiyordu, o yüzden topladıkları bu meyveler uzun süre dayanmalıydı. Calvin'le dün tanıştıklarından beri başkasıyla karşılaşmamışlardı, nerede kaldı bir restoran ya da süpermarket görsünler, hoş zaten Molly'nin beş kuruş parası yoktu. Calvin'in işe yarar bir bilgi paylaşabilmesini canı gönülden arzu ediyordu. "Sen ne kadar dedin? Dört gündür mü buradasın?" diye sordu.

"Öyle bir şey," dedi Calvin. "Çoğunlukla çiğ yumurta. Altı yumurta yumurtlamış bir tavuk buldum. Yumurtaları çiğ çiğ yedim. Fena değillerdi." Omuz silkti. "Bir tane çiğ balık yedim." Tüm cüssesi dalgalanarak derin bir nefes verdi. "Midemde tutamadım."

"İğrenç," dedi Davey.

"Evet," diye onayladı Calvin.

"Ve hiç insan görmedin?" Molly kaşlarını çattı. "Bir tane bile?"

"Size rastlayana kadar hayır. Ama çokça hayvan gördüm. Garip yaratıklar da gördüm. Bir arada olmaması ge-

reken ve bir tropikal adada yaşamaması gereken hayvanlar. Mesela aslanlar, bir deve, iki maymun. Hatta bir zebra. Ve bir kedi yavrusu."

"Daha çok kaplan yavrusu desene," diye düzeltti Davey. Calvin'e baktı. "Kıyafetleri nerede buldum demiştin?"

"Dedim ya size. Bir çantanın içindeydi."

"Sadece bir çanta?" Davey şüpheli bir ses tonuyla tekrar etti. "Hani şey gibi, hoş geldin paketi? İçinde minicik çikolata ve fıstıklar ve nazik bir notla birlikte, *Selam Calvin, cennet adasına hoş geldin? Kaplanı sevme. Ölmemeye çalış.* Bunun gibi mi?"

"Hayır." Calvin ileri doğru bakarak yürümeyi sürdürdü. "Sadece bir çantaydı işte. Öyle ortalıkta duruyordu."

"Öyle ortalıkta duruyordu. İçinde giysiler vardı. Tam da üçümüze uyan giysiler ve tam da üçümüz çıplakken."

Davey yürümeyi kesip keskin gözlerle, esprili hali silinerek Calvin'e dimdik baktı. "Gerçeği söyle bana ve hemen şimdi söyleyeceksin."

Calvin bir elini saçında gezdirince güçlü kasları güneş ışığı altında parladı, sonra başını sağa sola çevirdi ve Molly bu hareketi onlardan çok, kendisi için yaptığını düşündü.

"Bak. Sana gerçeği anlattım Davey. Lafı dolandırmadan. Koşuyordum ve iki çanta buldum. Birinde giysiler vardı. Diğerinde biraz yiyecek vardı ama bozulmuştu. Cidden kokuşmuştu. Çürümüş yiyeceklerden dolayı anlaşılması zordu ama sanki o çantada yastığa benzer bir nesne daha vardı." Calvin omuz silkti. "Garipti." Sonra yutkundu ve gergince nefesini verdi. "Tamam ve cesetler gördüm. İki ceset. Sıska çocuklar. Biri beyaz, biri zenciydi. Oğlanlar, yaklaşık..." Davey'ye dönüp gözlerinin içine baktı, "Bizim yaşlarımızda. Ölmüş, sere serpe uzanıyorlardı. Üstlerinde aynı bunlara benzer giysiler vardı."

"Ne?" Molly yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Ce-

set mi buldun? Üstlerinde bunlara benzer giysiler olan?" Başını aniden öne eğip gövdesine sardığı kumaşa, canlanıp her an onu boğazlayabilirmiş gibi baktı. Bakışlarını ansızın Calvin'e çevirdi. "Aman Tanrım. Bu kıyafetleri cesetlerin üstünden mi çıkardın?"

"Hayır, canım!" Calvin'in gözleri yuvalarından fırladı. "Yok artık, ölülere böyle saygısızlık etmem. Ama çantalarına? O hakkımdı. Bunlar," Bacak arasındaki kumaşı gösterdi, "ve şunlar," şimdi de Molly'nin eteği ve üstünü işaret etti, "çantanın içindeydi."

"Cesetlerin yanında duran çantaların," dedi Molly. Her an kara bir delik açılıp onu tek parça halinde yutacak diye bekliyordu. "Oğlanlara ait," diye ekledi. "Sizin gibi."

"Aynen öyle dedi," dedi Davey ağzını yayarak.

Molly dönüp ona baktı, bir an için Davey'nin burada olduğunu unutmuştu. *Ne kıl bir herif,* diye düşündü. Fakat Davey'den beklenen hıyar davranışlar sayesinde tekrar odaklanması kolay oldu.

"Asıl sorumuz, neden?" diye devam etti Davey, Molly'nin serinkanlı bakışlarına aldırmadan. Molly bir an için Davey cidden kaygılı göründü, diye düşündü, sonra yerine hemen o ukala ifade yerleşti. "Neden öldüler? Neden buradaydılar?" Davey guavasını etrafa doğru salladı. "*Biz* neden buradayız?"

"Buna cevap verebilirim, en azından genel anlamda." Arkalarında bir erkek sesi duydular. İlk Molly döndü. Yanık tenli bir oğlanın karamel rengi gözleriyle karşılaştı. Beyaz kumsalda birkaç metre ileride dikiliyordu, köşeli yüz hatlarını yumuşatan bir tebessümle gülümsüyordu. Üstü çıplaktı, altında benzer şort ve sıkı kollarında kabile dövmesi vardı. "Ben Paulo," dedi gayet sıradan.

"Molly," diye cevap verdi.

Calvin irkilerek geri çekildi. "Tanrım! O elindeki sıçan

mı?" Paulo'nun biraz arkasında dikilen, sarı saçlı, saçlarını sıfıra vurdurmuş, elinden tüylü bir şey sallanan çocuğu işaret etti. Çocuğun, Paulo'nun özel koruması gibi durduğu Molly'nin dikkatini çekti, hoş Paulo'nun korumaya ihtiyacı yoktu ya, neyse. Aynı zamanda o dalyan gibi, adaleli Calvin'in titrediği de gözünden kaçmadı.

"Evet," dedi iri kıyım sarışın çocuk, yüzünde ciddi bir ifadeyle. Sıçanı hafifçe havaya kaldırdı. "Ama yemeyeceğiz. Sıçanlar mikrop taşır ve toprağa gömülürler. Diri diri gömecek kadar zalim değilim. Ölümü hızlı oldu." Elindeki ölü hayvana bakarak kaşlarını çattı. "Yine de, kan. Adanın canı çekiyor diye korkuyorum." İç geçirip Paulo'ya döndü. "Sen yeni gelenlerle konuşurken ben sıçanı gömmeye gidiyorum. Maalesef gizli halktan değiller."

Yürüyüp uzaklaştı.

Davey arkasından seslendi, "Kaplana dikkat et!"

Sarışın çocuk arkasını dönmeden tamam dercesine sıçan tutan elini havaya kaldırıp sık çalılıkların arasında gözden kayboldu.

"Gizli halk mı?" Calvin allak bullak oldu, sonra başını hızla Davey'ye çevirdi. "Peki sen ve kaplan takıntısı nedir?"

Molly, Paulo'ya doğru yaklaştı. "Ne adası?"

Dişi, yani Carmen, Köy'ü bomboş buldu, tam da adanın planladığı gibiydi. Diğerlerinden ne kadar uzun süre kopuk kalırsa, o kadar güçlenecekti. Ada kızın yaklaşmasını takip etti, onu inceledi, duygularını sırasıyla listeledi. Yanındaki kişi adanın zamanına ya da incelemesine değmezdi, öylesine getirilmişti.

Savaşçı, insan Köy'ünden istediklerini alırken ada dikkatini tekrar ikiliye çevirdi, adanın ilgisi başka yöne dağıldığı sırada ikili dörtlüye dönüşmüştü. Birisi katildi, öldürdüğü kurbandan hâlâ kan damlıyordu. Fakat kurban güç akıtamayacak kadar küçüktü, katilin kalbi işe yaramayacak kadar yumuşaktı. Her iki

açıdan da hayal kırıklığıydı.

Yine de ada seyretti.

Ada bir an için beşinden birini almayı düşündü, güçlerini beklemeden içine çekecekti. Fakat ada kural tanımak zorundaydı, kurallar geçit vermezdi, hepsi zamanla kemikleşmişti; ada zaman tarafından dizginlenirdi ve bir yıllık süreye itaat edilmesi zorunluydu. Adanın canını sıkan olay, bu civarlarda adaya erken bir ödül sunacak yırtıcılıkta hayvanların bulunmamasıydı.

Adanın hasretiyle yanıp tutuştuğu güç ve kan çok yakındı amā tutamazdı. Ayna Havuzu'ndaki gücün tadını aldıktan sonra beklemek, ada için tam bir eziyetti ve yine de mecburdu.

Çığlık atabilse, atardı.

Ancak adanın burada sesi yoktu. Bir çıkış yolu, bir rahatlama yolu yoktu. O da insanlar kadar tutsaktı ve bu yüzden insanlardan nefret ediyordu. Yine de, hiçbir şey sonsuza dek sürmeyecekti. Ne burada ne orada. Üç gün sonra yeni bir yer değiştirme olacaktı, belki de gelmiş geçmiş en büyük değişim.

Ada kendini teskin etmek için öteye, ileriye baktı. Birkaç gün içinde yeni bir ödül, belki de en iyi ödül gelecekti. Bu bilgi adaya kuvvet kattı, zamanın geçmesi de öyle. Zaman alır ve verirdi, zaman hep vardı. Zaman adaya hükmediyordu fakat ada kendi vakti içinde oyunlarını oynayacaktı.

Zafereyse topu topu üç öğlen kalmıştı.

Adanın yukarısında, yeni ay boşa salınmış yaşam elektriği gibi parlıyordu ve ada derin bir nefes aldı.

BÖLÜM 22

SKYE

18 HAZİRAN, ÖĞLENE DOĞRU

Şimdiyse ben Rives için endişeleniyordum. Kafamda aşağı doğru dönen girdabı durdurmuştum –deli olmadığımı artık biliyordum– artık mücadele eden, kendi iblisleriyle, adanın gölgesiyle savaşan Rives'dı. Ya da belki de altıncı hissiyle savaşıyordu. Bir savaş verdiği kesindi yalnız. Olmadık zamanlarda yumruklarını sıktığını, çoğunlukla da bana bakarken sıktığını görüyordum.

Mesela şimdi.

Honolulu'ya inmemize birkaç dakika kalmıştı, Charley ve Thad ile buluşmamıza da bir saat. İki saat sonra dördümüz ve babam, Mikronezya'nın ücra köşesindeki bir adaya gitmek üzere bir tekneye binmiş olacaktık, Rives ve benim üç ay önce terk ettiğimiz yere gidecektik. *Gündönümüne üç gün kala. İnmemize üç dakika.*

Hâlâ zamanı sayıyorum, diye düşündüm.

Acaba hiç vazgeçecek miyim, diye merak ettim.

En azından artık Nil'in kafamda olduğunu kabul ettiğim için karanlık dağılmıştı. Kaybolmamıştı ama katlanılabilir raddede geri çekilmişti, ruhumu çiğneyen korkularım olmadan uyuyabilmeme, kafayı kırmamı önlemeye yetecek kadar çekilmişti. Kızın ana sahneyi almasına yetecek kadar.

Kız daima oradaydı.

Rüyalarımda, gündüz hayallere daldığımda, düşünmeyi kestiğim sessiz anlarımda. *Beni seç,* diye durmadan yalvarıyordu. Onu kovmanın tek yolu, Ölüm İkizi'ne gidip adanın bir başkasını daha almasını önlemek olduğunu biliyordum.

Gerisi, Paulo'ya kalıyordu.

Daha iyisi, deli olmadığım gerçeğini idrak etmek, yanıp tutuştuğum rahatlamaya ulaşmamı sağlamıştı. Başımda hortlaklar geziyordu ama aklım yerindeydi. Önceden günlük yazmakla geçen zamanım artık egzersiz yapmaya ve zihnimde adalılarla tartışmalara gidiyordu –gerekirse bir araba dolusu büyüklerle kafa kafaya çarpışmaya hazırdım. Kendim gibi hissetmeye başladım, daha bir *ben* gibiydim.

Geri dönmüştüm.

Üç gün içinde adayı kafamdan sonsuza dek sileceğimi bilerek kendimi daha da iyi hissettim. Çünkü o kız –kız ya da Nil, kafamın içinde yardım dilenen her kimse– isteğini yerine getirdikten sonra beni rahat bırakacaktı, değil mi?

Başka bir alternatifi değerlendirmeyi reddediyordum.

Üç gün, diye düşündüm.

Uçak inişe geçti ve sert bir hamleyle yere değdi.

Rives'a dönüp gülümsedim. "İşte başlıyor," dedim dramatik bir edayla.

Rives çenesini sıkarak başını sağa sola salladı. "Bence hiç bitmedi ki."

"Charley!"

Sesimi duyunca atkuyruğu sallanarak arkasını döndü, Rives ile benim birkaç metre ileride olduğumuzu görünce gözlerinin içi güldü. Thad ile ikisi toplu taşıma girişinin yakınında, Honolulu havaalanında kolayca göze çarpan bir çift olarak dikiliyorlardı. İkisi de bir sırt çantası almış,

başka eşya taşımıyordular. Yolculuğumuz için fazla bavul hazırlamaya gerek yoktu. Rives ve ben de birer sırt çantasıyla gelmiştik.

Charley'ye sarıldım ve o da bana sarılırken gücünü hissettim. Artık onu tanıdığım için Charley'nin ağır aksanı beni kandıramazdı. Kız tam bir kas ve irade abidesiydi.

Rives ve Thad de ellerini birleştirdiler, sonra Thad, Rives'ı sertçe çekip sarıldı.

"Seni görmek ne güzel, kardeşim," dedi, duygusallaşan bir sesle.

"Aynen." Rives sırıttı.

Thad'in Nil'den sağ çıkmasının sevincini bir daha duydum; Rives'ın rahatlaması beni ayrıca mutlu etti.

Thad, Rives'ı bırakıp bana döndü. "Skye." Bana da en az Rives kadar sıcak sarıldı. "Ne zamandır görüşemedik, Nil avcısı."

"Keşke." Ben de ona sarıldım. "Yani keşke Nil'i tamamen avlamış olsaydım ya da en azından huzurla can vermesine yardım etseydim." Oysaki ikisini de yapmamıştım: Adayı öldürmemiş, adaya yardım etmemiştim.

Sadece durumu daha kötü yapmıştım.

Thad mavi gözlerinde yoğun bakışlarla beni süzüyordu.

"Anlaşılan son deneme, hı?" Gülüşü solarak sırt çantasını düzeltti. "Skye, dinle. Yalan söyleyemeyeceğim ve daha en başından açık açık konuşmak istiyorum. Bu yolculuğa dair içimde kötü bir his var. Sonuçta, Nil'i kurcalıyoruz, doğru mu? Ayrıca açılan bir kapının yakınlarında olacağımı düşünmek?" Kaşlarını kaldırdı. "Ödümü koparıyor. Aklımı *oynattırıyor*." İç geçirdi. "Orada bir yıl geçirdim Skye. Tamı tamına bir yıl. Kıl payı sağ çıktım." Safir mavisi bakışları tanımadığım ancak Nil'e ait olduğunu bildiğim hayaletleri yansıttı. "Sırf kayıtlara geçsin diye şimdi açıklamak istiyorum ki, bence bu çok kötü bir fikir."

"Al benden de o kadar, kardeşim." Rives başını salladı.

"Kayda alındı," dedim sinir olarak. *Başka seçeneğim olmadığını anlamadılar mı? Eğer gitmezsem, kafamın içindeki kız beni rahat bırakmayacak! Sonsuza dek!*

Kızın *defolmasını* istiyordum, tam da bu yüzden Ölüm İkizi'ne gitmek *zorundaydım.* Başka alternatif yoktu, benim için yoktu. Özgür kalmak istiyorsam eğer.

Rives'a bakış attığımda yüz ifadesinin bir maske kadar boş olduğunu gördüm fakat gözlerinde teslimiyetin yorgunluğu vardı. *Biliyor,* diye düşündüm içime su serpilerek. *Başka seçeneğim olmadığının farkında.* Gözlerimi Rives'dan ayırmadan sakin bir sesle ekledim. "Bir şey olmaz."

"Umarım haklısın," dedi Thad kuşkulu bir şekilde.

Ben de, diye düşündüm.

Thad, Rives'a döndü. "Eee, anlatsana. Bu küçük seyahat dışında ne var ne yok?"

Çocuklar samimi bir sohbete daldı, Avrupa yolculuğumuz ve Thad'in devam eden antrenman programıyla ilgili bol bol konuştular.

"Şahane olacak." Charley son derece özgüven doluydu. "Sen ve Rives'la birlikte, Nil'i sonsuza dek durdurmak için adaya bir yolculuk." Thad'e bakış attı, Rives'la kahkahalar atışını izledi ve düşünceli bir ciddiyete bürünerek tebessümü kayboldu.

"Charley, ne oldu?"

"Thad anlamıyor." Altın rengi gözleri parladı. "Bu seyahati keyfe bağlı, kafamıza estiği için yapıyoruz sanıyor. Öyle değil ama. Benim için değil." Durdu. "Bence Thad orada bir tam yıl kaldığı için bitti gitti, diye düşünüyor. Ama ben erken ayrıldım, planımda yoktu. Nil'e geri dönmek istiyorum demiyorum, hiç hem de... Yanlış anlama, istemiyorum. Ama içimde hâlâ sanki bir şeyler yarım kalmış gibi bir his var; adadan ayrıldığımdan beri böyleyim

ve gitgide daha kötü oluyor. Sanki adadan hazır olmadan ayrıldım, ada beni bırakmaya hazır değilken çıktım."

"Ama ada gitmene izin verdi." Cümlem daha çok bir soru tınısındaydı.

"Olabilir. Bazen emin değilim." Dudağını ısırdı, sonra bana baktı. "Biliyor musun bilmiyorum ama Thad beni kapıya doğru itti. Geri dönüş yoktu. Ama hâlâ vaktim gelmemişti diye hissediyorum. O yüzden senin kapıları bloke etme planına yürekten katılıyorum. Hatta belki de kapıyı yok etme planına. *Bu plan* her neyse, senin gerçekleştirmene yardımcı olmak zorundayım."

Hafifçe başını yana eğdi. "Sen ve ben hemen hemen aynı süre boyunca Nil'de kalmışız, biliyor muydun?"

Evet anlamında kafamı salladım.

"Ben senden kaç gün fazla geçirmişim biliyor musun?" Beni süzüyordu.

"Hayır."

"On," dedi Charley. "Ben Nil'de senden on gün daha uzun kalmışım. Ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bir anlamı var; kesinlikle var. Sen ve Rives rakamların sırrını çözdünüz bildiğim kadarıyla, toplamı on olan rakamlar: Üç, iki, bir, dört. Sen seksen dokuz gün boyunca oradaydın, ben doksan dokuz. Thad ve Rives ise tamı tamına üç yüz altmış beş. On," diye tekrar etti. Kafasını sağa sola sallayıp iç çekti. "Belki de olmayan bir şey arıyorum. Ama içimden bu yolculuk çok mühimmiş gibi geçiyor, sanki sen ve ben *şu anda* bir sebepten ötürü buradayız. Nil'deki rolüm henüz bitmemiş diyorum. Ama büyük bir şey olacak." Bana baktı. "Senin de içine doğmuyor mu Skye?"

Thad dönüp bakmamıza sebep olacak bir sesle burnundan güldü. Mavi gözlerinde sorular parlıyordu ve yanılmıyorsam, meydan okuyorlardı. "Siz ikiniz tehlikelisiniz. Ama her ne pişiriyorsanız, Rives ve beni de sayın."

"Olmuş bil. Hawaii'ye hoş geldiniz," dedi Charley yumuşacık bir sesle.

"Ne yazık ki kalamayacağız," diye homurdandı Thad.

Charley kahkaha attı. Elimi sıktı, sonra fısıldaşabileceğimiz yakınlığı bozarak gizli konuşmamızın sona erdiğini açıkça belli etti. Grupça, karayolu çıkışına doğru yürüdük.

Thad, Rives'ın başını işaret etti. "Hâlâ rasta yaptırmamışsın? Yavaş yavaş uzamaya başlarlar diyordum."

Rives omuz silkti. "Yok ya. Başka zaman, dostum. Başka yerdeydi."

Thad başıyla onayladı. "Anladım." Artık gülmüyordu. Ciddi bir ifadeyle, keskin bakışlarla bana döndü. *Bir Lider yüzü,* diye düşündüm. *Tıpkı Rives gibi.* "Nereden başlıyoruz Nil avcısı?" diye sordu.

Telefonuma babamdan mesaj geldi.

Kaldırıma yanaştım. Ne zaman hazırsanız hazırım.

"Babam burada," dedim. "Arabayı almış."

Babama cevap yazarken Rives anlatıyordu. "Skye'ın babası bu sabah uçağımızı ayarladı. Bizi bir adaya götürecek, oradan da bir tekneye bineceğiz. Birkaç gün içinde Tanrıların Adaları'na ulaşmış oluruz. Pasifik'teki üçlü adaya oranın halkı bu adı vermiş. Profesör, yani Skye'ın babası," diye ekledi Thad ve Charley'ye açıklayarak, "oralıların ana adaya Kutsanmış Ada adını verdiğini keşfetti, yani Maaka'nın memleketi. Oradan başlamalı ve umuyorum ki, orada bitirmeliyiz. Ölüm İkizleri, ana adadan kısa bir kano gezintisi uzaklığında. Ama oraya gitmemeyi umuyorum."

Rives'ın yüzüne bir endişe perdesi indi, sonra tekrar o boş duvar yükseldi.

Kapalı yumruğuna hafifçe vurdum. "Merak etme Rives. İyi gidecek."

Rives yumruğunu gevşetip parmaklarını esnetti. "Öyle

demeyi kes," dedi sessizce. "Ayrıca tekrar ediyorum, Gündönümü günü gelmeden Ölüm İkizleri'ne gitmeyeceğiz. O tarihten önce asla olmaz." *Hatta bana kalsa, hiçbir zaman gitmeyelim.*

Rives'ın düşüncesi beynimde bir feryat oldu.

Parmaklarımı parmaklarına kenetleyip onu kendime çektim ve öptüm. "Rives."

"Dikkatimi dağıtmaya çalışma Skye."

"Aklımın ucundan geçirmem." Thad kahkaha atarken sırıttım. "Ama o adaya gitmek zorundayım, biliyorsun."

"İşte arabamız." Rives imalı imalı konuşmamızı sonlandırarak öne doğru fırladı.

Onu izleyen Charley ve Thad de dışarı açılan otomatik kapılara yaklaştı. Bir parça öne geçmelerine izin vererek Rives'ın elini çektim ve düşüncelerimi ona doğru akıttım.

Ben o adada olmak zorundayım. Kimsenin o kapıdan geçmediğini garantilemek zorundayım. Kapıyı kapatmak zorundayım. Biliyorum, tek kişiyim ama denemek zorundayım.

Rives'ın yüzü bin parçaya bölünüp yerlere düştü, ardından hiçbir duygu kalıntısı görünmedi.

Beni duydu, diye tatmin oldum.

Bazen önemli olan güç, irade ve azimdi, düşüncelerim Kristal Havuz'daki pırlantalar kadar berraktı.

Rives gelsin gelmesin, ben Ölüm İkizleri'ne gidecektim.

Gelsin, diye umdum.

"Tabii ki seninle geleceğim," diye yapıştırdı Rives. Thad ve Charley şaşırarak bize doğru baktı. "Merde, Skye. Bu olaydan bütünüyle nefret ediyorum, tamam mı? Sakın bu kaçık planın içindeyiz diye mutlu olmamı bekleme."

"Kaçık değil." Sesimden buzlar dökülüyordu. "Nil'i kafamdan atmanın tek yolu bu. Senin kafandan atmanın da," diye ekledim.

Rives kollarını bana sardı. "Biliyorum," diye fısıldadı, yanağını başıma yaslayarak. "Sadece korkuyorum Skye. Hatta ödüm patlıyor. Bu geziden. Seni kaybetmekten."

"Beni kaybetmeyeceksin, beni kurtarmaya yardım ediyorsun." Saklamak için ne kadar çaba sarf etsem de, kâbuslarımı dolduran çaresizlik sesime sızmıştı. "İnan bana, ben de Ölüm İkizi'ne gitmek istemiyorum. Fakat büyükler kapıyı bloke etmeyi planlamadığı takdirde, durdurmak bize kalır. Biz durdurmak zorundayız. Sonsuza dek özgür olmamızın tek yolu bu." Rives'ın gözlerinin içine baktım. "Ancak herhangi bir eyleme geçmeden önce, Maaka ile konuşmamız lazım."

BÖLÜM 23

RIVES

18 HAZİRAN, SABAHIN GEÇ SAATLERİ

Benim, Maaka'nın peşine düşmem.

Skye'ın, Nil'i durdurmaya çalışması.

Can çıkar, huy çıkmaz, diye düşündüm.

Nil tam bir korku treniydi, karanlığa bürünmüş, gümbür gümbür bana doğru yaklaşıyordu ve durduramıyordum. Ada sadece beni almaya gelmiyordu. Ada, oyununu oynaması için hayatta kalan en güçlü kişiyi istiyordu, Nil'in biri hariç tüm ödüllerini çalan kişiyi. Evet, Paulo adada kalmıştı ama Ada, Skye'ı istiyordu. Skye yüz defa da inkâr etse, Nil'in onu istediğini *biliyordum*; Skye beni içeri aldığında karanlıkta hissetmiştim. İçten pazarlıklı Nil bir dümen çeviriyordu ve tek emin olduğum yanı, hiç iyi değildi.

En azından Thad ile aynı görüşteydik. İkimiz de Ölüm İkizleri ya da gündönümü kapısının yakınlarına gitmek istemiyorduk. Planımız dördümüzü buralardan uzak, çok uzak tutmaktı. Mümkünse, vakit kaybettirip oyalanmaktı. Yapabildiğimiz her şeyi ana adada yapmak, gerisini adalılara bırakmaktı. Skye'ı tehlikenin göbeğinden uzak tutmanın tek yolu buydu. Nil'in pençelerinden uzak tutmanın.

Çok geç, diye fısıldadı ensemden gelen soğuk ses.

Kaskatı oldum.

"Ne?" diye sordu Skye. Çelik benekli gözleri çok şey görüyordu.

"Sadece yaz gündönümüne üç gün kaldığını düşündüm. Ucu ucuna yetişeceğiz."

Hem gerçek hem yalandı. Ucu ucuna *kaçıracaktık.*

"Doğru." Skye endişeliydi. "Yetişeceğiz. Değil mi baba?"

"Evet, yakalayacağız Skye," diye cevap verdi babası. "Ama öncelikle adalılara, ana adaya odaklanalım, olur mu? Sahiden o Ölüm İkizleri'nden uzak durmanı yeğlerim."

Yapma ya. Ben de sahiden Nil'in beynimden uzak durmasını yeğlerim.

Skye bana kaşlarını çatarak baktı, sonra da arka koltuğa doğru kıvrıldı. "Thad, sana bir şey göstermek istiyorum. Amcamın günlüğü. Eminim Rives bahsetmiştir ama ilk başta Nil'e öyle düştüm. Okumanı ve amcamın notlarına bakmanı istiyorum."

Thad düşünceli bir şekilde defteri kabul etti ama yüzünde istemediği bir şey verilmiş bir insan ifadesi vardı.

"Niye?" Thad dümdüz sordu. Günlük elinde açılmamış halde duruyordu. "Şimdi ne faydası olacak?"

"İçinde bir şeyler sana tanıdık ya da önemli gelecek mi, dikkatimi çekecek mi diye merak ediyorum. Belki bu çılgın geleneği durdurma konusunda büyükleri ikna etmemize yardımcı olacak bir ayrıntı?"

Thad günlüğe başka gezegenden kopmuş gibi bakıyordu. "Skye, duydum. Ama sana yardım edemem. Seni temin ederim, bu günlüğün içinde büyüklerin bilmediği hiçbir şey yok. O yüzden, sağ ol, almayayım. Tekrar Nil'e dönemem. Başka birisinin zihni aracılığıyla bile olmaz. Kusura bakma."

Defteri Skye'a uzatma hamlesi yaptı ama Charley marifetle elinden kaptı.

"Ben bakarım," dedi.

Thad dudaklarını büzdü fakat bir yorum yapmadı.

İlerleyen birkaç gün boyunca defter Charley'nin elinden düşmedi, aynı Skye gibi kendisini kaptırmıştı. İkisi durmadan günlüğün üstünde kafa kafaya verip sessiz sessiz fısıldaşıyor, el kol işaretleri yapıyordu. Adı Nil olan korku treni tünelde iyice kükreyerek yaklaşıyordu.

"Bunu yapmayı kabul ettiğimize cidden inanamıyorum." Tekne açık sularda ilerlerken Thad gözlerini Charley'den ayırmadı. Charley, günlüğün ortalarındaki bir sayfayı büyük bir dikkatle irdeliyordu. "Bu macera nasıl güzel bitecek?"

"Tanrıların Adaları'na gideceğiz, büyüklerle ve Maaka ile konuşacağız, herkes Nil'in artık kötü, hem de çok kötü bir yer olduğunu ve kimsenin, özellikle de bizim gündönümünde ya da hatta başka zamanlarda Ölüm İkizleri'ne gitmemesi gerektiğini kabul edecek. Hepimiz kardeş kardeş yaşayacağız. Mutlu son."

Thad sesli bir kahkaha attı. "Tabii."

"Benim versiyonumu sevmedin mi?"

"Sevdim, dostum. Sadece... Nil'den bahsediyoruz. Nil her zaman beklenmedik sürprizler yapmayı sever." Başını sağa sola salladı. "Sandığımız gibi silkelenip bitmeyeceğini hissediyorum maalesef."

İç çektim. "Ben de."

En beter gerçek şuydu ki, Thad, adaya dair düşüncelerinde taşı tam gediğine koymuştu. Ada kuralları, ada oyunları. Sadece adanın bildiği bir sona doğru sürüklenmece.

Bir gün, dedim içimden. *Sonra bitecek.*

Soğuk kahkaha kafatasımın içinde yankılanınca tepki göstermedim.

Bir gün, diye tekrar ettim düşüncelerim zıvanadan çıkarak. *Sonra başlayacak.*

"Dört saat kaldı!" diye bağırdı profesör, fışkıran su seslerini bastırarak. "Dört saat içinde oradayız!"

Tik tak.

Hiç durmayan saat.

Dalgalarla birlikte zaman da geçti. Skye'ın amcasının günlüğü, Charley'nin sırt çantasında gözden kayboldu; konuşmamız da yok oldu.

Dalgalı deniz patlamış mısır gibi her taraftan köpürüyordu.

Charley'yi cidden deniz tutmuş, yeşermişti. Öte yandan Skye ve Thad, gayet serinkanlıydı. Skye sakin bir ifadeyle, yüzü kararlı bir biçimde duruyordu; Thad ise ciddi ve metindi, âdeta cenaze törenini gözden geçiren biriydi.

Tahmin etmem gerekirse, bence benim ifadem de Thad'inkinin aynısıydı.

Adaya yaklaştıkça daha beter oldum. Sadece benim midemi bulandıran duygunun teknede olmakla ilgisi yoktu, Nil'le ilgisi vardı. Kör noktam, beynimde kara bir delik misali genişlemişti.

Skye ileriyi işaret etti. "Bakın!" diye bağırdı su gürültüleri arasında.

Karşımdaki manzaramın tam ortasında elmas rengi bir dağ parladı. Ana adanın Nil'e ne kadar çok benzediğini unutmuşum. Gepgeniş uzanıyordu ve kocaman, muhteşem bir yeşil doruğa sahipti. Uzakta iki küçük ada sinsice çöreklenmişti, ikisinin de küçük yamalı yeşil dorukları ve siyah etekleri görülüyordu. Ölüm İkizleri. *Adı cuk oturmuş,* diye düşündüm, hem de ilk kez değildi. İkiz sivri yeşiller, birisinin üstünde bir plato, birkaç gün içinde açılacak bir ölüm geçidi.

Çok hoş.

Ölüm İkizleri'nin fotoğraflarını çektim, sonra birkaç tane ana adayı çektim. Görünürdeki tek insan uzun ahşap iskeledeki ihtiyar adamdı. Uzun objektiften adamın koyu kahve renkli gözlerinin cin gibi baktığını gördüm. Yüzü kırış kırıştı, kolları ve göğsü kaba siyah dövmelerle doluydu. Bizi bekliyor gibi görünüyordu.

Lensimin kapağını takıp fotoğraf makinemi çantama soktum. İskeledeki adama bakarken kafamda bir fikir belirdi. Düzgünce iskeleye yanaştık. Kırışık yüzlü adam kaptanımıza bir halat attı ve ikisi pratiğin verdiği kolaylıkla tekneyi bağladılar. Kaptanımız –Charles adlı bir adamdı– düğümü bir kere sıktı ve iskeleye atladı.

"Amca!" diye seslendi Charles sırıtarak. İki adam muhabbetle selamlaştılar.

Skye'ın babası bottan inip yaşlı adama elini uzattı. "Rangi," dedi profesör sıcak bir edayla. "Görüştüğümüze sevindim."

Rangi bilgiç bir gülüşle Skye'ın babasının elini sıktı. "İlginç zamanlama, Dr. Bracken."

"Hakikaten de öyle. Yarın yılın en uzun günü." Skye'ın babası anlamlı bakışlarını Rangi'den ayırmadan başını salladı. "Burası kutlamak için mükemmel mekân sanki."

"Bence hüsrana uğrayacaksınız, Dr. Bracken," dedi Rangi yavaşça. "Yarın akşama ilginizi çekecek hiçbir planımız yok." Gözleri kısa bir an dördümüze kaydı, tebessümü kayar gibi oldu. "Bence beyhude yere bir yığın yol tepmişsiniz."

Bakışlarını tekrar profesöre çevirdi.

"Olabilir." Skye'ın babası gülümsedi. "Ben kendime temkinli bir iyimser derim Rangi. Belki de hüsrana uğramanın peşindeyiz."

İkili gündönümü mevzusunun etrafında iki satranç oyuncusu gibi dans etti. Aralarında gergin bir sessizlik oldu, bilmediğim bir maziden doğuyordu. Ancak Skye'ın yüzündeki kararlılığı yanlış anlamadıysam, onun haberi vardı. Saniyeler geçti, zaman ziyan oldu. Nil treni nevrimi döndürecek şiddette gümbürdüyordu.

Yeter, diye düşündüm.

Öne bir adım atıp kendimi tanıttım. "Rangi, ben Rives. Tanıştığımıza memnun oldum."

Rangi benimle göz göze gelirken yüzünde şaşkınlık dolu bir ifadeyle benimle tokalaştı, bakışları göğsüme kaydı, tenimin rengini, yeni dövmelerimi süzdü. *Bir adalı,* diye fark etti. Beklemediği bir sürprizdi ama saygı duymadan edemedi, nasıl ele alacağını bilemediği bir faktördü. Maaka'ya ne kadar benziyordu.

Elini bırakıp kafa salladım.

"Rangi, niçin buraya geldiğimizi biliyorsun. Hiç numara yapmayalım. Yarın yaz gündönümü, ki burada dünyanın her yerinden çok daha büyük bir öneme sahip."

"Rives," diye uyardı profesör. *Israrcı olma,* diyordu ses tonu.

Çok geç, diye düşündüm.

Rangi'nin saklamadığı vakur edası bana Maaka'yı anımsattı. *Dışarılı,* diye bağırıyordu. Maaka'nın elli yıl sonraki haliydi. Kafamdaki fikir, sessiz bir eminlikle berraklaştı.

İncecik bir tebessüm ettim. "Rangi, bu adanın büyüklerinden misin?"

Gözlerinin içinden bir şaşkınlık ifadesi geçti. "Neden sordun?"

"Çünkü büyüklerden biriyle konuşmam lazım. Ve bence sen onlardansın."

Adam cevap vermeyince bastırdım. "Biliyorum, buraya adım atalı daha iki dakika olmadı. Fakat zaman çok kıy-

metli, hem burada, hem de diğer uzaktaki adada, bazı insanların Nil diye adlandırdığı adada. Sizin halkınızın başka bir isim verdiğini biliyorum."

Rangi sözlerimi cevapsız bıraktı. Yanıt vermeyeceğini anlayana kadar bekledim.

"Maaaka geri döndükten sonra sizinle konuştu mu?" diye sordum. "Size adanın ne kadar değiştiğini anlattı mı? Artık o eski yer olmadığını?"

Rangi'nin yüzündeki sıcaklık soğudu.

"Konsey toplantıları mahremdir, genç Rives. Büyükler Maaka ile görüşmüş *olsa bile,* sana neler konuşulduğunu anlatma özgürlüğüm olmazdı. Seni ilgilendirmez."

"Yanlış," dedim. "Beni kesinlikle ilgilendirir. Burada duran hepimizi ilgilendiriyor. İki dünyadaki bütün insanları, burada ve orada olanları, özellikle de yarın gitmesi için baskı yapılan şanssız çocuğu ilgilendirir."

Rangi hiçbir şey demedi. Yüzü bile seğirmedi.

Bu raddede bir sükûnet kumkuması bir büyük beklememiştim.

"O halde," diye tane tane anlattım, "Büyükler, Maaka döndükten sonra onunla konuşmuş olabilir de olmayabilir de. Maaka, bizim Nil dediğimiz adanın ne kadar değiştiğini onlara aktarmış olabilir de olmayabilir de ve büyükler onu dinlemiş olabilir de olmayabilir de. Sonra,yapılmış olabilecek ya da olmayacak bir toplantıya dayanarak da, büyükler yarınki gündönümü kapısı açıldığında kimseyi göndermeme konusunda bir karar almış olabilir de olmayabilir de. Durum özetle bu mudur?"

Rangi'nin kara gözleri hayretle gülümsedi. "Olabilir."

"Yardımın için teşekkürler," dedim alaycı alaycı, serin duruşum yok olarak. "Bahse girerim, eğer sorarsam, Maaka'nın nerede olduğunu bilmediğinizi söylersiniz?"

Rangi omuz silkti. "En son gördüğümde adanın kuzey kıyısında balık tutuyordu. Ama şu anda nerede olduğunu bilmiyorum."

Tabii ki bilmiyorsun, diye düşündüm. En azından Rangi, Maaka'nın burada olduğunu teyit etmişti. İçten içe ana karaya kaçar diye korkmuştum, o halde en azından onu bulma şansımız vardı; sadece kolay olmayacaktı.

Nil'e dair hiçbir şey kolay değildi zaten.

Skye beni çekiştirdi.

"Şuradaki Maaka değil mi?" diye işaret etti.

Siyah kumlu plajın ilerisinde, sol omzunda, göğsünde ve kolunda siyah dövmeler olan, gövdesi çıplak bir çocuk heyecanlı hareketlerle bir kızla konuşuyordu. Kız çiçekli sarı bir elbise giymişti, uzun saçları uçuşuyordu. Bir an için kızı Kiera sandım. Uzun uzun baktıktan sonra Kiera olmadığı anlaşıldı ama çocuk kesinlikle Maaka'ydı.

"Hı hı," dedim, Skye'ın elini bırakmadan. "Kavuşma ânı."

Koşmaya başladık.

"Bir dakika!" Rangi'nin sesi iskeleye vurup kırılan suları bastırdı. "Sizi evinize kadar götürseydim!"

Geri dönmedim. "Daha sonra," dedim. Duyup duymaması umurumda değildi.

Thad ve Charley arkamızdaydı. Gözlerimi Maaka'dan ayırmadım, tam da bu kadar yakınımdayken onu kaybetme riskini göze alamazdım. Maaka'nın cıva gibi kaçabileceğini biliyordum.

Sesimizi duyacak kadar yakına gelmeden Kiera benzer kız yürüyüp gitti. Maaka kollarını göğsünde bağlamış, sırtı bize dönük, kızın gidişini izledi. Arkasından yaklaşmamla Maaka döndü, muhtemelen nefes nefese kaldığım içindi; dayanıklılık yeteneklerim kullanılmamaktan azalmıştı.

"Rives." Maaka bir nebze şaşırdı. "Seni benim adama hangi rüzgâr attı?"

"İyelik zamiri kullanman ne hoş." Başımı salladım. "Seni görmek de güzel, Maaka." Başımla her saniye bizden uzaklaşan kızı işaret ettim. "Gördüğüm kadarıyla, hanımlarla aran hâlâ çok iyi."

Maaka dudakları hafifçe kıvrılarak güldü. "Seni buraya getiren nedir, Lider Rives?"

"Skye'ı hatırlarsın." Skye ona el salladı. "Bu da Charley ve Thad. Hepimiz Nil'e düşüp geri döndük. Senin gibi." Durdum. "Ya da senin gibi değil Maaka. Anımsarsan eğer, sen birinci sınıf bilet alırken biz ayakta yolculuk etmiştik."

"Ama hepimiz aynı yere düştük." Omuz silkti.

Homurdandım. "Orası tartışılır. Ancak bugünün konusu bu değil. Yarından bahsetsek mi, ne dersin? Ve sakın bana son baştan yazıldı deme, eğer kimse yarın açılacak o kapıdan geçmeyecekse ve adanın zamanı dolmadıysa tabii."

Maaka bana yoğun bakıyordu. "Paulo bizimle birlikte çıkmadı. Kalmayı seçti. Belki de bizim kaçırdığımız bir noktayı fark etmişti."

"Hiç sanmıyorum." Skye'ın sert sesini duyan Maaka aniden başını ona çevirdi. İçimden bir ses Skye'ın orada olduğunu unutmuştu diyordu.

"Neyi sanmıyorsun?" Maaka'nın kendini beğenmiş ses tonunu duyunca yumruklarımı sıkar gibi oldum.

Skye gevşememi sağlayan tehlikeli bir tebessüm çaktı. "Kalmayı seçtiğini sanmıyorum Maaka. Bence bir şey onun kalmasını sağladı. Bence Paulo o şeyin ne olduğunu gördü."

"Öyle mi?" dedi Maaka kuru kuru. Kollarını göğsünde kavuşturarak bizimle arasına dövmeden bir duvar çekti. Sağ omzundaki yeni dövmesi bana bakıyordu: Bir elmasın ortasındaki göz.

"Öyle." Skye diklendi. "Maaka, sen de adadan bizimle birlikte çıktın. Adanın değiştiğini biliyorsun. Orası hiç kimse için güvenli değil. Lütfen büyüklere bunu açıkladığını söyle."

Maaka göz ucuyla Skye'a baktı. "Neden söyleyecekmişim? Seni hiç ilgilendirmez."

"Ah, işte orada yanılıyorsun." Skye soğukkanlıydı, altta yatan ölümcül tehlikeli akıntıyı çaktırmayan soğuk bir suydu. "Beni çok ilgilendirir. Nil'i hâlâ duyuyorum Maaka. Her gece. Her gün. Nil beni çağırdı ve ben de buraya geldim."

Maaka'nın beti benzi soldu. "Ada seni çağırdı mı?"

"En azından birisi nihayet kulak verdi," dedi Thad hoş bir şekilde.

"Evet." Skye başıyla onayladı. "Beni çağırdı. Hâlâ çağırıyor, hatta, yarın kimsenin o kapıdan geçmemesini istiyor. Geleneğin bitmesini istiyor. Ada yorgun Maaka."

"Ama Paulo kaldı." İnatçı Maaka tekrar yüzeye çıktı.

"Evet, biliyorum." Skye sabrı taşarak iç geçirdi. "O tarafta Paulo'ya güvenmek zorundayız. Orada yaşananları kontrol edemeyiz. Ama *burada* yaşananları kontrol edebiliriz. Ve bu gelenek sona ermek zorunda."

İkili uzun bir süre yüz yüze dikildiler, tam bir deja vu ânıydı. Adada yaşanan benzer bir yüzleşme zihnimde canlandı. Tek eksik, arka plandaki Çıkmazdaki Adam resmiydi.

"Karar sana kalmaz," dedi Maaka sonunda. "Senin seçimin değil. Ya da benim."

"Kimin o zaman?" diye patladı Skye.

"Tanıdığın kimsenin değil. Evine dön Skye. Hoşça kal Rives." Maaka yürümeye başlayınca hemen önüne adım attım.

"Demek bu kadar? Senden pas? Buradasın, büyüklere

diyeceğini dedin ve bana dokunmayan ada bin yaşasın diyorsun? Benden sonra tufan diyorsun? Bu mudur?"

Maaka'nın gözlerinden pişmanlığa benzer bir duygu geçti. "O kadar kolay değil, Lider Rives."

"Uğruna savaşmaya değecek hiçbir şey kolay değildir," dedim. "Nil'in sonunu getirmekse, savaşmaya değer."

Maaka düşünceli düşünceli beni süzdü. Sanki sözcüklerini ölçüp biçiyor, güvensem mi diye tartıyordu. "Adı Lana," dedi sonunda. "Seçim ona kalmış. Ona bu yolculuğun o riske değmeyeceği nasihatini verdim: Adanın şimdiki haline dair bilgilerimi aktardım ve ona yarın onu takip etmeyeceğime söz verdim. Bundan ötesini yapamam."

Maaka'nın sözü, Maaka'yı bağlardı, beni değil. Bizi değil. Maaka tam bir oyunbozanlık ediyordu sanki.

"Yani daha fazlasını yapmam diyorsun?" dedim.

Maaka omuz silkti. "Bol şans, Lider Rives. Yüreğinle konuş." Durdu, suratı karmakarışık oldu. "Sana dediklerimi hatırla."

"Her zaman." Maaka'ya yan yan bakıp güldüm. "Demek orta buymuş, ha, Maaka?"

Maaka arkasını dönüp Ölüm İkizleri'ne doğru baktı. "Orta," diye yavaşça tekrar etti. "Son. Yeni bir başlangıç. Artık bilmiyorum." Ses tonundan içsel kargaşasını sezdim ve neredeyse haline acıdım. Neredeyse. "Zaman gösterecek," dedi sessizce. "Zaman geri alınmıyor." Kara gözleri çakmak çakmak, aniden bana döndü. "Sana söylediklerimi hatırla." Elini uzattı, bir ilk yaşanıyordu. "Lana benim kuzenim. Güçlüdür. Onun gibi." Başıyla Skye'ı gösterdi. "Lana'nın gitmemesini yeğlerim. Ancak kafaya koymuş. Belki siz bir fark yaratabilirsiniz. Belki siz bu döngüyü sona erdirebilirsiniz." Gözleri Skye ile benim aramda gidip geldi ve hangimize hitap ettiğini kestiremedim.

Ama önemli değildi. Tıpkı Thad ve Charley gibi, Skye ve ben de bir ekiptik.

Maaka'yla tokalaşırken içimden acaba hiç kendinde o mangal yüreği bulacak mı diye merak ettim. "Denerim."

Başını salladı. "Yapabileceğinin hepsi bu zaten."

Maaka arkasını dönüp yürüdü. İçimden tuhaf bir his, gerçek vedamız bu, onu bir daha görmeyeceğiz diyordu.

"Sen az önce neyi ima ettin?" Thad'in sesi, içimdeki aydınlanmayı böldü.

"Yarın Ölüm İkizleri'ne yolculuk etmeyi," dedi Skye. Rahatsız edici bir biçimde neşeliydi.

"Kimler geliyor?"

BÖLÜM 24

NIL

ŞAFAKTAN ÖNCE

Ada tek gözünü açtı.

Gene dinlenecekti ama şimdilik, uyanacaktı. Uyanmak zorundaydı, böylece öğle vakti geldiğinde ihtiyaç duyduklarını çağırabilirdi. İhtiyaç duyduğu kişiyi. O zamana dek, çoktan buraya düşmüş olanları izleyecekti. Mesela Paulo denen çocuğu, adanın beklenti duygusunu, hatta belki adanın gerçek umudunu paylaşan çocuğu. Onun rehberliğe ihtiyacı yoktu, bu da iyi bir durumdu çünkü ada enerjisini şu anda buna harcayamazdı; adanın sahip olduğu tüm kuvvet harekete geçmek zorunda olduğu anlara ve harekete geçmeyi başaramamanın başarısızlık getireceği o nihai âna ayrılmak zorundaydı.

Zaman gösterecekti.

Her zaman gösterirdi.

Güneş Nil Dağı üstünde yükseldi, umut vaat ederek ışıldıyordu. Ballı ışınlar pırıl pırıl altın huzmeler şeklinde doruktan aşağı dökülüyordu. Uzaktaki kenarda, gözün göremeyeceği noktada, sessiz platform duruyordu. Paulo dağa gözlerini dikmiş dururken siyah platformun ışıkla yıkandığını, yerdeki çizgilerin ve sarmalların pırıl pırıl beyaz kumlarla dolup beklediğini hayal etti.

Vakit tamamdı.

Paulo çaba göstererek dağa arkasını döndü. Ateş çukurunun çevresinde küçük bir grup sessiz sessiz oturuyordu, kimileri uzaklara dalmış bakıyor, kimileri yiyeceklerini didikliyordu. Paulo gün ağarmadan pişmek üzere bir düzine balık dizmişti; Koy'daki bütün su kabağı testilerini de alıp getirmişti. Tek bildiği yol için hazırlık yapıyordu. Hafthor sırtı ateş çukuruna dönük durarak denize ve minik evlerine doğru bakış attı. Molly, Davey'nin yanında oturmuş, bir tahta parçasının üstündeki balığı itiyordu. Calvin çömelmişti, uzun bir sopayla korları ittiriyor, kömürleri kurcalıyordu. Amara ateşin yanında oturuyordu, hiç kimseye yakın değildi. Her zamanki gibi ne yiyor, ne konuşuyordu. Büyük bir soğukkanlılıkla ve titizlikle tahta bir sopayı yontuyordu.

"Günaydın," dedi Paulo. Beşi birden kafasını kaldırıp ona baktılar. Paulo suratlarını inceledi, kaygılarını, sıkıntılarını ve ifadelerinin altında hep duran paniklerini inceledi. Bir kez daha, Rives'ın daha önce Köy'e nasıl da çaba göstermeden liderlik edişine hayret etti. Paulo o sıralarda kendi derdine yanıyor, kendi yolculuğunu düşünüyordu. Şimdiyse kendi korku nişanlarıyla boyalı bu çehreler, yol göstermesi için ona bel bağlıyordu. Paulo'ya güveniyordu.

Paulo bu görevi kotarabileceğinden tam olarak emin değildi.

Yine de buradaydı işte.

Aynı zamanda bu gençlerin olmaları gerektiği kadar korku içinde olmadıkları kafasına dank etti.

Paulo boğazını ve beynini temizledi. "Birkaç gün sonra geri döneceğim," diye bilgi verdi gruba. "Su kabağı testilerinin hepsi dolu, bu sabah Koy'dan doldurdum. Mümkün olduğunca bol yiyecek de istifledim ama kuru gıdaları dikkatlice bölüştürün; hepsi bu kadar çünkü. Yeni bir tavuğu-

muz var, o yüzden en azından yumurtamız olacak. Onları ziyan etmeyin. Hafthor her gün balık tutmaya gidecek. Size önerim, ateşin yanmaya devam etmesi için herkesin elbirliğiyle çalışması. Gece meşaleyle nöbet tutarsanız da fena olmaz."

Calvin'in gözleri yuvalarından fırlarken Molly gözlerini kısıyordu.

"Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu. Temkinli bakıyordu.

"Yapmam gereken bir iş var. Ben yokken, sorularınızı Hafthor'a sorun. Benden sonra adada en uzun kalan o."

Hafthor kollarını göğsünde kavuşturmuş, çok hafifçe başını eğip onayladı.

"Birkaç gün sonra dönerim." *Muhtemelen yanımda yeni bir misafirle,* diye düşündü içinden. Yeni ay, ihtiyacı olmamasına rağmen onu uyarırcasına parladı; oysaki Paulo biliyordu. Yarın yaz gündönümüydü, yılın en uzun günü ve en güçlü kapısıydı. Öğle vakti açılan kapıya çağrı almak, halkı arasında büyük bir şerefti, buna rağmen Paulo yarın kimsenin bu çağrıya cevap vermemesini umuyordu. Ancak bugün bir şey oluyordu; adanın son birkaç gündür enerji çektiğini hissediyordu ve Paulo dün gece gözünü bile kırpmamıştı, adanın merkezindeki sessiz titreşimlerin nabzını tutuyordu. Yeni ay sesleniyordu, Paulo geç kalma riskini göze alamazdı.

Beş surat, on göz. Hepsi ona çevrilmiş, bekliyordu.

Paulo pes etti.

"Size şu anda söyleyemem ama geri döndüğümde niçin ve nereye gittiğimi anlatacağım. Sözüm söz."

Hafthor, Paulo'ya tatminle başını salladı; Davey her zamanki gibi sinir olmuştu. Molly'nin ifadesi ciddi ve sıkıntılıydı. Amara herhangi bir ifade taşımıyordu. Kenarı tırtıklı siyah bir taşla tahtayı oymaya devam etti, yavaş ve hesaplı

hareketlerle tahtayı yontuyordu. Paulo kimseye itiraf etmemişti ama Amara'yı biraz ürkütücü buluyordu. Kız geldiğinden beri bütün vaktini arkadaş değil, silah yapmaya ayırmıştı.

Calvin sopasını ateşe fırlatıp ayağa kalktı. "Benim tek bilmek istediğim, burada ne tür hayvanlar yaşadığı, tamam mı? Bizi öldürebilecek hangi hayvanlar mesela. Çünkü bir kere uzaklarda bir jaguar gördüğüme eminim. Davey de kaplan gördüğünü iddia ediyor, akıl almaz bir saçmalık. Ayrıca başka neler yiyebileceğimizi bilmek istiyorum çünkü açlıktan geberiyorum ve iki haftadır mideme çiğ yumurta ve balık dışında bir şey girmedi."

"Cennete hoş geldin," diye mırıldandı Davey.

"Bu sabah bir tavşan gördüm," dedi Paulo dümdüz bir sesle. "Tuzak kurup avlayabilirsiniz. Ayrıca yumurtaları ateşte pişirebilir ya da hindistan cevizi, ananas ve kırmızı meyve toplamaya güneye gidebilirsiniz. Bildiğiniz gibi guavalar kuzey tarafta. Aynı zamanda kuzeyde, önceden kurulmuş yengeç tuzakları da var, son zamanlarda kontrol etmedim. Bir de..." Paulo durdu, Calvin'in kulağını dört açmasını bekledi. "Çamurlu ovadan uzak durun, Koy'dan iç tarafta kalıyor. En son saydığımda en az beş su aygırı vardı ve çok tehlikelidirler. Orada maymunlar da var ve tahmininizden daha çok can sıkarlar." Paulo yamuk bir gülüş çakmamaya çalıştı. "Ayrıca ilk başta dediğim gibi, burada bizden başka hangi hayvanlar olduğunu bilmiyorum. Ama tıpkı bizim gibi onların da karnı aç. Ateşi söndürmeyin."

Bunu dedi ve gitti.

Paulo daha yüreklendirici olmalıydım, diye düşündü ama son zamanlarda, gerçekçiliğin en iyi eylem planı olduğunu anlamıştı. Hayatta kalmak, diğerlerini hayatta tutmak için üç ayı vardı, ondan sonra tamı tamına üç ay sonra

muazzam başarısızlığını düzeltmeye çalışmak için ikinci bir şans elde edecekti.

Ama önce platforma ulaşması şarttı.

Kaybedecek zaman yoktu.

BÖLÜM 25

SKYE

YAZ GÜNDÖNÜMÜ, ŞAFAK VAKTİ

"Yoklar." Rives elleri bomboş, ağaçların arasından çıktı.

"Yok mu?" Çalıları elimle yokladım, çaresizce kanolarımız sihirli bir şekilde yeniden ortaya çıkar diye umutlanıyordum. Çıkmadılar tabii ki.

"Çalınmış. Alınmış. El konmuş. Yürütülmüş." Ağzının köşesi hafifçe yamuldu. "Gitmiş."

"Anladım." Sinirden saçımı başımı yolmamaya çalışarak bir hışımla yürüdüm.

"Tamam." Rives yumuşak bir sesle konuştu. Çoktan hesaplara başlamış, çoktan bir adım ilerisine geçmiş halde etrafına baktı. "Başka bir ulaşım aracı sağlamalıyız. Derhal."

"İşte bu yüzden dün gece yola çıkmalıydık," diye karşılık verdim.

Rives görünürdeki araştırmasını durdurdu. "Sahiden dün geceki tartışmayı sakız gibi uzatarak vakit kaybetmek istiyor musun?"

"Hayır." Patlamamak için sabırla mücadele ederek sahile doğru göz attım.

Ben dün gece Ölüm İkizleri'nde durağan kapının açılacağı Ruh Adası'nda kamp kurmak istemiştim ama Rives, Ölüm İkizleri'ne giden sularda gece gece yol almaya kar-

şı çıkmıştı. Gerçek anlamda ayak diremişti. Hatta, ayağını sertçe yere vurdu. Ben de sonuçta bir sürü savaş verirken birini de gözden çıkarayım demiştim ama şimdi keşke mücadele etseydim diyorum.

Her iki yanımız siyah kumsaldı, insandan ve deniz taşıtından eser yoktu. Uzaklarda, şafağın altın renkleriyle yıkanan Ölüm İkizleri selam veriyordu, sinir bozucu bir şekilde erişemeyeceğimiz mesafedeydi. Okyanusta yüzmek söz konusu değildi. Kayığa ihtiyacımız vardı, *hem de hemen.*

Gündönümü saati işliyordu.

Olduğum yerde dönüp Charley ile burun buruna geldim.

"Birisinden tekne ödünç almalıyız," dedim ona.

"Kürek çekebiliriz," diye ekledi Rives yardımsever bir edayla.

"Her neyse." Thad'in ruhu kararmış havası tepemize bindi. "Suda yüzen bir tekne bulalım da bitsin gitsin şu iş."

Issızlığın ortasında yer alan bir adaya göre, ne tuhaftır ki, her türlü kişisel su aleti gizemli bir biçimde ortadan kaybolmuştu. Üç saat uğraşın sonunda ahı gitmiş, vahı kalmış, salaş bir kayık bulduk ve babamın yardımıyla sonunda suya indirmeyi başardık.

"Gidin," dedi babam boğuk bir sesle. "Ama lütfen dikkatli olun. Seni seviyorum, Skye."

"Ben de seni seviyorum, baba. Merak etme. Dördümüz birbirimizden ayrılmadan duracağız. Öğleden sonra dönmüş oluruz."

Babam el sallayıp Rives'a manalı manalı başını salladı. "Bol şans."

"Elimizi çabuk tutalım," dedi Thad, deli gibi kürek çekerek. "Açılan kapı önündeki konuşmamızı ne kadar çabuk yaparsak, o kadar çabuk işimiz biter. Ne malum, belki de kız hiç çıkıp gelmeyecek."

"O en iyi senaryo," dedi Rives.

"Sakın en kötüyü söyleme," diye uyardı Thad. "Söyleme de, düşünme de. Sakın... Yapma."

Kimse tek kelime etmedi. Dördümüz doğruca Ölüm İkizleri'ne doğru belli bir ritim tutturarak kürek çekiyorduk. Acaba hepimiz kendince en kötü durum senaryosu kurmuş muydu diye merak ettim. Benimki neydi bilmiyordum ama başarısızlıkla bağlantılıydı.

Gel, diye dürttü kafamın içindeki kız; hâlâ Talla adını anmaya dilim varmıyordu. *Çabuk ol.*

İçimde yükselen paniği bastırmaya çalıştım.

Bir saat, diye düşündüm. Ruh Adası'na gitmek, Maaka'nın kuzenini kapıdan geçmemeye ikna etmek, kapıyı kırmak için bir saat vardı. Şu sonuncuyu nasıl yapacağımız hakkında en ufak bir fikrim yoktu gerçi. Hatta bir kapıyı yok etmek mümkün müydü, onu bile bilmiyordum.

"Atlama zamanı," diye bağırdı Rives.

"Atlama?" Sözleri beni zihnimden kopardı. Kara sular amansız kayalıklara intikam alırcasına çarpıyor, iki ada arasına beyaz köpükler tükürüyordu. Yüzme mesafesine yaklaşmamıştık bile. "Aşağı atlamak mı? Delirdin mi?"

"Evet, deliyim ben. O yüzden seninle buralara kadar geldim." Bana küreğini uzattı. "Ama ben atlamaktan bahsetmiyorum. Gerçek anlamda kaçalım diyorum." Soğuk suların ayak bileklerime prangalar gibi dolandığı yeri gösterdi. "Batıyoruz. İki ada arasındaki kanaldan tek parça halinde geçmemiz gerek." Azimli deniz tanrısı Rives geri dönmüştü. "Thad ve ben atlayacağız, siz ikiniz kürek çekmeye devam edin."

"Harika," dedim.

"Şahane," diye onayladı Thad, köpüklü bir avuç suyu alıp kayığın dışına atarak.

Rives ve Thad sessiz kulaç atma makinelerine dönüşür-

ken Charley de kayığımızı iki ada arasında yönlendirdi. Kocaman siyah duvarlar iki yandan bize doğru iniyordu, üstlerinden sular akıp parlıyorlardı, tıpkı Nil'deki Kristal Havuz'un duvarları gibiydi. Tam içimden *amma uzun sürdü,* diye düşünürken daracık geçitten çıktık, akıntılar yavaşlarken aydınlığa vardık. Aylar önce Paulo'yu takip ettikten sonra çıktığım dar kumsal on metre ileride bekliyordu. Görünürde kano ya da herhangi bir tekne yoktu. İnsan da yoktu.

"Hayalet kente benziyor," diye mırıldandı Thad.

Rives taştan bir heykele dönmüş yüzüyle hiçbir yorum yapmadı.

Çabuk ol, Skye! diye yakarıyordu kız mütemadiyen; kulağımı sağır eden tek kişilik bir koroydu.

"Daha hızlı!" diye bağırdım, küreğimi suya batırarak.

Kayığımız aniden durdu, bir taşa çarpıp oturduğumuz için ayaklarımın dibinde *çıt* sesiyle birlikte tahta kıymıkları savruluyordu. Bir gayzer açılmış gibi sular içeri fışkırdı ve hemen kayığı doldurdu. Dördümüz kayıkla aynı seviyeye ulaşan sulardaydık. Yarı yürüyerek, yarı dalgaları aşarak kıyıya ulaştık. Kayık arkamızda iz bırakmadan battı.

Düşe kalka kumsala çıktık, nefes nefeseydik ve üstümüzden sular damlıyordu. En zayıf yüzücü olarak, en son ben varmıştım.

İleride üç ağaç bizi karşıladı. Arkasındaki yeşillik bölgesi gürleşiyor, aralarından görülemeyecek kadar sıklaşıyordu.

Skye!

"Acele etmemiz lazım," dedim, hiç durmadan ağaçlara doğru fırlayarak.

"Skye." Rives koluma dokundu, kontrolünü kaybetmemek için savaş verircesine çenesi titredi. "Bana yakın dur. Lütfen?"

"*Sen* bana yakın dur." Güven verircesine elini çektim. "Hadi."

Thad hemen yanımda bana ayak uydurdu. "Skye, ne diyeceğini hazırladığını söyle."

Gülümsemeye başladım, köprüyü geçinceye kadar numara yap tarzı bir sırıtmaydı, sonra dürüst olmaya karar verdim ve gülüşüm soldu. "Thad, bunu yapmak zorundayım. Nil'i her gün duyuyorum; adayı şu anda duyuyorum. Kafamın içinde bir çığlık gibi. Bana gel diye bağırıyor. Charley'nin dediği gibi, kapanış yapacağız. Ada bizi burada istiyor, kapının bir başkasını daha almasını durdurmamızı istiyor."

Thad hiç ikna olmuşa benzemiyordu.

"Sen gelmek zorunda değilsin." Sabırsızlıktan dolayı, istemediğim şekilde tersler gibi konuşmuştum. "Burada kalabilirsin, Thad. Bu plajda. Sana gücenmem." Ağaçlara doğru koşmaya başladım. Thad takip ediyor mu diye bakmak için beklemedim bile; beynimdeki gürültü yüzünden hiçbir şey düşünemiyordum.

Gel, diye yalvarıyordu kız.

BENİ SEÇ.

Sözleri kafamdaki bütün boşlukları dolduruyordu, ben koşarken kanla ve umutla ve yaşamla ve duyguyla yıkanmış yakarışlar sürüyordu; görünmez bir iplik beni gözüm kapalı bulabileceğim bir patikada çekerek götürüyordu. Küçük adanın ortasına doğru yaklaştıkça yaprakların oluşturduğu çardak küçüldü. Rives dibimden ayrılmamıştı. Thad ve Charley hemen arkamızdaydı.

"Birisi buraya gelmiş zaten," dedim.

"Kim?" diye sordu Rives. "Lana mı?"

Lana mıydı? Cevap vermedim çünkü bilmiyordum. Sadece *hissetmiştim.*

"Sanırım bir kız," diye mırıldandım. "Ama kim oldu-

ğundan emin değilim." Ayrıca hiç mantıklı değildi ama bir oğlanın varlığını da seziyordum.

Anlaşılan hâlâ deliliğin sınırındaydım.

Ağaçlar aniden sona erdi; siyah taşlık bir açık alan önümüzde küçük bir sahne gibi beliriverdi, sadece tek oyunculu bir sahneydi. Geçmiş şimdiyle karışarak kafamda bir resim canlandırdı. Siyah taşa çömelmiş Paulo, karanlıkta yerde bazı şekiller çiziyordu. Yalnızca bu kez aydınlıkta diz çökmüş bir kız vardı. Uzun kahverengi saçları omuzlarına kadar iniyordu; başına beyaz çiçeklerden bir taç takmıştı. Platformun çevresine de beyaz çiçekler saçılmıştı. Yere kazınmış çizgi ve halkaların içini şeker beyazlığında kum doldurmuştu. Siyahın üstünde zıtlık yaratan beyaz nefes kesiciydi, ağaçların arasından süzülen saf ışıkla iyice belirginleşiyordu.

Siyah taşa adımımı attım, çıplak ayak parmaklarım beyaz kumla dolu dış halkaya sürtündü. Görünmez ses anında sus pus oldu, zihin istilası sona erdi. Kafamda mutlu ve huzurlu bir biçimde yalnızdım.

Düşünebiliyordum.

"Lana." Yumuşak konuştum.

Kız şaşkınlıktan ağzı açık kalarak aniden kafasını kaldırdı. Dün Maaka'nın yanında gördüğüm kızdı. Bakışlarıyla bizi süzüp Rives'da durdu. Gözlerini kısarak onu işaret etti. "Bu *benim* zamanım, benim kapım, senin değil. Sen de herkes gibi sıranı bekle." Rives'ın da kendisi gibi bir adalı olduğunu sandığını anladım.

Rives afallamıştı.

"Lana, sandığın gibi değil." Rives ellerini havaya kaldırdı. "Kimse senin kapını ya da sıranı almaya gelmedi. Ama gitmek istemezsin. Yemin ederim, o adaya gitmek istemezsin. Hepimiz orada bulunduk ve orası sandığın gibi bir yer değil."

"Doğru söylüyor," dedim. "Ada değişti Lana. İyi anlamda değil."

"Elbette, balık var, karides var, şahane siyah kumlu plajlar var, oturup meditasyon yapabilir, iç huzurunu falan filan bulabilirsin," dedi Rives tonlamasız bir sesle. "Ama karanlık bir yanı var ve hiç hoş değil. Bize sorabilirsin. Dördümüz de orada bulunduk ve seni, iyi bir fikir olmadığına ikna etmek için geldik. İnan bana, Lana, oraya gitmek istemezsin."

Açık alanın kenarından küçük bir keçi meledi ve arkasından bir dal kırıldı. Zane beyaza dönmüş sarı saçları gözüne girerek ağaçların arasından çıkıverdi. Bizi görünce durdu ve ağzı kulaklarına vardı. "Vay anasını. Bu ne, eski dostlar buluşması mı?"

"Zane!" Ona doğru koşup sarıldım hemen. Altı hafta önce Nil grubu buluşmamızdan beri onu görmemiştim ve birdenbire *burada* ortaya çıkmasını aklım almadı. Zane de bana sarılıp Rives'ın sırtına vurdu.

"Seni gördüğüme çok sevindim dostum ama koşullar çok garip," dedi Rives. Zane'e uzun uzun bakarken içimden Rives, Zane'in göz altı halkalarını ve çökmüş avurtlarını inceliyor, diye düşünmeden edemedim.

Yoksa ben de mi Zane kadar bitkin görünüyordum?

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Rives.

"Nil rüyalarımdan çıkmıyor Şef." Zane yutkundu. "Daha doğrusu, daha çok Sy'ı görüyorum. Her gece. Kan revan içinde öyle duruyor. Ve benimle konuşuyor. Güzel zamanlardan bahsediyor." Başını sağa sola salladı. "Ölüleri görüyorum," diye fısıldadı Zane çocuksu bir sesle. Normal sesine dönüp gülümsemeden kahkaha attı. "*Altıncı His* gibi ama senin başından geçince hiç havalı olmuyor."

"Çok üzüldüm," dedim, anlayışla. "Ben rüyamda Sy'ı

görmüyorum ama ben de Nil rüyası görüyorum. Biz de o yüzden buradayız. Peki ama sen burayı nasıl buldun?"

"Daha önce burada bulundum ya, unuttun mu? Üç ay önce?" Zane sırıttı. "Ama zaten bulurdum. Resmen ada beni buraya çağırdı, *geri* çağırdı. Sy'ın kafamdaki sesini bir GPS misali takip ettim. Biliyorum..." İki elini havaya kaldırdı. "Delilik diyeceksiniz. Son zamanlarda biraz kafayı üşütmüştüm."

"Muhtemelen ölüleri gördüğün içindir," dedi Lana hiç de tatlı olmadan.

Zane bakışlarını birden Lana'ya çevirdi. Tek bakışla kızın incecik beyaz elbisesini, saçındaki çiçekten tacı, ayağının dibindeki sepette oturan beyaz tüylü kediyi süzdü ve keçi yakınlardaki bir ağaca doğru yürüdü. İdrak ettiği, yüzüne düşen gölgeden anlaşıldı. "Anlaşılan siz kediler, bensiz partiye başlayacaktınız."

"Senin partin değil bu, *benim*," diye tersledi Lana.

Aynı Paulo gibi, diye düşündüm.

"Doğum günün kutlu olsun Lana," dedim sessizce.

Kız aniden kafasını çevirdi. Soğukkanlı bir gülüş atmadan önce kırılgan bir ifadeye büründü. "Doğum günüm değil. Henüz."

"Ne zaman peki?" Zane meraklanmıştı.

"Sana ne?" Lana kollarını göğsünde kavuşturdu.

Zane cevap veremeden önce ağaçların arasından Michael çıktı. Zane'i işaret edip, "Çok hızlı yürüyorsun dostum," dedi. Arkasından az görülen bir Michael tebessümüyle güldü.

Lana ellerini havaya kaldırırken Zane kahkahalarla gülüyordu. "Davet etmediğiniz birisi kaldı mı?"

"Beni ada davet etti," dedi Michael kıza dönüp. "Beni buraya çağırdı."

"Beni de." Zane başıyla onayladı. "İkimiz de cehennem gibi Sy kâbuslarının yanı sıra, adadan ufak bir davetiye aldık. Annem beni sörf tatilinde zannediyor." Omuz silkti. "Michael ve ben neredeyse bir haftadır burada kamp yapıyoruz. Teknesi vaktinde yetişirse babam yarın bizi almaya gelecek."

Lana ağzı yarı açık halde, onlara bakakalmıştı. Sonra çenesini itip kapattı, sinir olduğu her halinden okunuyordu.

"Veda partime bu kadar çok davetli katıldığı için çok memnun oldum," dedi imalı imalı. "Ama bu tek kişilik bir çıkış olmalı. Yeni kimliğimize yelken açarken eskiyi bıraktığımız, derin düşünceye daldığımız bir an yaşamamız lazım."

"Uf, çok Maaka'sın şu an," diye yorum yaptı Rives. Aynı Lana gibi kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Anlaşılan sana geleneksel postalama sözlerini sıralamış ama iyi kısımları atlamış. Adanın su aygırlarına, leoparlara ve seni öğle yemeğinde yiyecek bu tarz eğlenceli hayvanlara yuva olduğundan bahsetti mi?" Ayağının dibindeki sepette duran kar beyaz kediye doğru başını eğdi. "Şu kedi adada bir saniye dayanamaz. Bir sırtlana gece çerezi olur. Ayrıca ada artık yiyecekleriyle oynamayı seviyor, Lana. Yani o yiyecek sen oluyorsun."

Kız hiçbir şey demeden Rives'a pis pis baktı.

"Lana, ona kulak ver," diye telaşlandım. "*Bana* kulak ver. Ada değişti, inan bana. Gitmek istemezsin."

"Haklı," dedi Thad. Charley de başını sallıyordu.

Lana gözlerini benden ayırmadı.

"Madem bu kadar kötü bir yer, o zaman Paulo neden kaldı?"

Ne diyeceğimi bilemeden duraksadım.

"Aynen öyle," dedi kız ukala ukala. "*Haole*'ler bizim geleneklerimizi ya da adanın amacını anlamaz." Durdu. "Şimdi çekin gidin."

"Ne?" Zane şoka uğramıştı. "Gitmek mi? Delirdin mi? Bana bak, Lana, hepimiz bugün buradayız çünkü ada beynimizin dengesini hâlâ bozuyor. Zihnimizin *içinde.* Biz sana gitmemeni söyleyen kanlı canlı işaretleriz."

"Zane haklı," dedim. "Ada biz olmadan, sen olmadan var olamaz. Adanın vakti artık doldu." Teslim olmuş gibi ellerimi havaya kaldırıp kıza doğru yaklaştım. "Lana, biliyorum sana çılgınca gelecek ama ben adayı duyabiliyorum. Bana seni durdurmamı söylüyor. Bunu durdurmamı." Elimi havada şöyle bir döndürdüm.

Kız bir an şüpheye düşer gibi oldu. "Ada seninle mi konuşuyor?" diye sordu sessizce, gözlerini benden ayırmadan.

"Evet. Senin gitmeni istemiyor. Hiç kimsenin oraya gitmesini istemiyor."

Lana kendinden emin hali gitmiş, tereddütlü görünüyordu.

"Bu bir son," diye yavaş yavaş konuştum, "bir başlangıç değil. Lütfen gitme."

Kız arada kalmıştı, hissedebiliyordum.

"Ada belki de yerinde değildir," diye ekledi Rives. "Biz ayrılırken yangın çıkmıştı. Sahiden, bütün ada alev alevdi."

Lana, dönüp Rives'a baktı, kuşkulanmaya başladı. "Yalan söylüyorsun," dedi.

"Söylemiyor," dedim. "Çayırda bizi koruması için meşalelerle geziyorduk ve bir sırtlan arkadaşlarımızdan birini öldürünce sırtlanı yaktık. Ve bütün çayır tutuştu."

Lana'nın yüzü öfkeyle doldu. "Demek vicdan azabı bu, öyle mi? Adayı yaktınız ve şimdi suçluluk duyuyorsunuz. Ya da belki de arkadaşınızı kurtaramadığınız için duyuyorsunuz. Eh, orası sizin sorununuz. Benim kaderle randevum var."

Zane hayır anlamında başını salladı. "Dostum, randevun hiç iyi sonlanmayacak, orası kesin."

Lana ona uzatmalı bir bakış fırlattı. "Sen de randevu uzmanısın herhalde?"

Zane hafifçe sırıttı. "Ne diyebilirim ki? Kızlar havalı Zane'i sever. Bence sörfçü olmamdan kaynaklanıyor." Düşünceli düşünceli durdu.

Lana tartışmak için dudaklarını araladığı sırada ada esintisi arttı.

Kafamdaki sesler yeni çıkan bu durgunlukta infilak etti; beynimdeki kız acele et diye çığlıklar atmaya başlarken tüm düşüncelerimi yitirdim.

Lana'yı durdurmalıydım.

Seçmeliydim.

Lana'nın ayaklarının yakınındaki yer ışıldamaya başladı ve sonra dikey olarak havaya kalktı.

"Lütfen." Sözler boğazımı tıkıyordu. "Gitme."

Devasa kapı Lana'nın arkasında biçimlendi, yılan gibi kıvrılıyordu, hafif bir siyahlık katılmış hava yer değiştiriyordu. Derken siyahlık döküldü, geriye pırıl pırıl bir duvar kaldı. Tam yanımda Charley nefesini tuttu.

Rives bir kolunu önüme uzattı. "Lana!" Onunla konuşurken beni geride tutuyordu. Rives'ın belimi tutan kolu ve beynimin içinde bağıran kız tarafından esir alınmış, sıradan bir insandım. Kıpırdayamıyordum, düşünemiyordum. İhtiyaç duyduğum sözcükleri bulamıyordum.

Lana'nın yüzüne ışık prizmaları vuruyordu, dik başlılığı huşuya dönüştü.

"Yapma bunu," diye yalvardı Rives, Lana'ya. "Ada belki de yanıp kül olmuş bir kabuktan ibaret. Alevler içindeydi, Lana. Of, belki de volkan patlamıştır ve ada tümden yok olmuştur."

"Yok olmuş olsaydı, bu kapı açılmazdı." Arkasında dalgalanan havayı işaret etti. Artık yükselmiyordu, görünmez

kancaların üstünde kıvrılıyor, bekliyordu. "Eğer gelmemi istemeseydi, giriş kapısını açmazdı." Kızın sesinde özgüven yankılanıyordu.

"Yanılıyorsun," diyebildim. Ancak kız bana bakmıyordu, kapının görüntüsü karşısında transa geçmişti.

"Lana, dinle! O kapıdan geçersen ne bulacaksın, bilmiyorum," diye ilk Rives konuştu, "ama kesinlikle cennet değil."

Lana, Rives'a uzun uzun bakıp hafifçe tebessüm etti. "Hiçbir zaman değildi ki." Bunu dedi ve kapının içine koştu.

"Kahretsin," dedi Zane. Kızın arkasından bakakaldı ve bir sonraki olayı, meydana gelmeden bir saniye önce anlamıştım.

Zane. Dudaklarım işbirliği yapmaya çalışsa da, çok geçti; Zane kapıya doğru fırlamıştı.

"Zane!" Rives arkasından bağırıp üstüne atladı. Bu hamlesiyle titreşen kapıya birkaç santim kala durabildi. Zane'in gözden kaybolduğu kapıya bakakalırken, parlak ışıklar yüzünü yalarken heykel gibi dimdik durdu. Rives ağzını oynattı ama ses çıkmadı.

"Rives?" Öne doğru adım attım *–çok kolaydı–* ve uzanıp Rives'ı geri çektim. Hava bir aynaya dönüştü; Lana'nın yansımasını gördüm, ardından Zane'inkini. Sonra Paulo ve başka bir çocuğu gördüm, parlak bir insan kaleydeskopu içinde bazılarını tanıyordum, bazılarını tanımıyordum. Çoğunu tanımıyordum.

Diğerleri silikleşti ve çerçeveyi Talla doldurdu. Berrak mavi gözleri, gözlerimle buluştu.

Beni seç, diye fısıldadı yalvaran bakışlarla. Elini uzattı. *Skye, beni seç.*

Kulağımdaki Rives'ın sesi çaresizdi. "*Beni* seç, Skye. O gerçek değil."

Gel, diye fısıldadı Talla.

Ağrı benim değildi, acı benim değildi. Kızdan dışarı akıyordu, içime akıyor, içimden geçiyordu; her yerimi doldurdu ve başka his kalmadı.

Zaman dairesel bir aceleyle döndü. Görüntüler üst üste bindi, hızla girdap oldular.

Kapının içinden geçen Lana oldum; beni seç diye yalvaran kız oldum; elimi tutan Rives oldum; beni geriye çeken Rives oldum; *Beni seç* diye haykıran Rives oldum. Kapının içindeydim, kapının dışındaydım, kapıda yansımam çıktı, kendi kafamın içinde yitmiştim. Kızın sesi net ve hakiki yankılandı, kristal bir zil gibi kaosu kesti.

Beni seç, diye emretti o ses.

Rives'ı geri ittiğim gibi kapının içine fırladım çünkü o anda, seçim şansım yoktu.

Üzgünüm, diye düşündüm, gözlerimi kapatıp Rives'ın şoke olmuş yüzünü görmemek için. Sıcaklık etimi ve kemiklerimi kavurdu; karanlık üstümü örttü, zaferle dişlerini kamaştırdı, zalimdi, kontrolcüydü ve korkutucu derecede soğuktu. Kalbim durdu, siyah buzla kaplandı; karanlık bir santim daha yaklaşırsa çatlardım. Bir milyon cansız parçaya ayrılır, karanlıkta un ufak olurdum. O anda, karanlığın pençesinde çırılçıplakken, hayati bir hata yaptığımı anladım: karanlık kazanmıştı.

Aptalın tekiydim, Nil'in oyununa gelmiştim.

Bir daha asla geri dönemeyecektim.

BÖLÜM 26

RIVES

YAZ GÜNDÖNÜMÜ, ÖĞLEN

"Hayır!"

Skye'ın koluna doğru uzandım, havayı yakaladım, hayalet gibi parmaklarımın arasından kayıverdi.

Üzgünüm.

Skye'ın acı dolu düşüncesi beynimi kamçıladı, ağrı ve pişmanlık ve korkunç bir çaresizlikle doluydu. Düşünce soldu, kapının içindeki Talla kahkaha attı. Gülüşü zorbaydı, üstünlük taslıyordu.

Talla değil, diye düşündüm içim kararırarak.

Tanıdığım Talla gitmişti.

Skye da öyle.

Kapıya doğru fırladım ama bir metre ilerlememe kalmadan Thad beni sertçe geri çekti.

"Yapma dostum," diye uyardı.

"Bırak gideyim!" Kolumu elinden kurtardım.

"Li?" Charley kapıya doğru adımını attığında gözlerini bile kırpmıyordu. Işık titreşimli huzmeler şeklinde yüzünden dışarı yansıyordu. "Sen misin?"

Thad, Charley'ye doğru aniden dönünce kendimi Skye'ın arkasından kapıya attım. Özünü hissettim, zihnini, ruhunu hissettim. *Skye'ı* hissettim.

Yitip gittiğini hissettim.

"Hayır!" diye çığlık attım.

Sıcaklığı yutarken feryadım yok oldu. Siyah duvarlar üstüme üstüme geldi, sonra daraldılar; hayatımda hiç bu kadar sıkışık ya da tutsak hissetmemiştim. Karanlık beni istiyordu, Skye'ı istiyordu, akıl almaz bir seviyede açlık ve güçle burnundan soluyordu. Ancak aynı zamanda karanlığın Skye'ı benim kadar çok istemediğini biliyordum.

O benim, diye hırladım.

Sonra karanlığa değil, Skye'a odaklandım. Eğer acısını üstlenebilirsem, üstlenirdim.

Anında tek taraflı baskı gevşedi. Düşüyordum, bir atış gibi karanlığın içine doğru emiliyordum. Âdeta birisi bir mantarı çıkarmış, tek taraftaki basıncı boşaltmış gibi bir yöne doğru itildim. *Skye'ın* olduğu yöne.

Geçti, diye düşündüm tatminle.

Derken feci acı bana çarptı. Öncekinden daha yoğun, daha kırıcı, daha zalimdi. Mutlak sıfırın altı, tüm moleküllerimi çaldı.

Ve gözlerim karardı.

Gözlerimi siyah bir kayalıkta açtım, hem tanıdık hem yabancı.

Hafifçe kırpıştırarak uzun bir an boyunca yerimi yönümü tayin ettim. Kıyafetlerim yoktu, hiç şaşırmadım. On iki belirgin ışın çıkan basit bir güneşin ortasındaki elmas şeklindeki bir göz beni izliyordu. Bembeyaz kumlar siyah çizgilerin içini dolduruyordu. Havada deniz ve tuz kokusu vardı. İs yoktu.

Skye tam yanımda, gözleri kapalı, bilinci hâlâ açılmamış halde yatıyordu.

Ya da ölü halde, diye soğuk bir düşünce geçti aklımdan.

"Skye?" diye fısıldadım. *Hayır, bunlar olmuyor.*

Kafamın arka tarafından çok eğlenen bir fısıltı diklendi. *Tabii ki oluyor.*

Skye kıpırdamadı. Nazikçe parmaklarımı boynuna bastırdım. Cildi buz gibiydi ama nabzı hâlâ atıyordu. Yavaş ama düzenliydi.

Derin bir nefes alıp göz kamaştıran güneşi ile Nil cehennemine gözlerimi kırpıştırdım.

"Şef." Zane bana bir şort fırlattı. Dalgınca tuttum ve o sırada Skye'm üstünü bir kumaşla kapattı.

Bir metre ötede kapı kımıl kımıl kırpıştı, sonra Nil karasına dönüştü. Skye tam yanımda titredi.

Kapının içinden Thad düştü, az kalsın bana çarpacaktı. Yere değer değmez, kocaman kapı kıvrıldı, pis bir tıs sesiyle kendi içine çöküp yok oldu. Gözden kayboldu. Kapanmıştı.

Ve buradaydık.

Nil Adası'nda.

Skye güçlükle soluyarak doğruldu, sonra gözlerini kırpıştırdı. Göğsündeki kumaş kayıp düşerken içgüdüsel bir hareketle tuttu, sonra bir saniyede göğsüne sarıverdi. Anlaşılan, Nil oto-pilot hayatta kalma modu tam tekmil çalışıyordu. Ölüm kadar soluk bir yüzle, Thad'e baktı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Bu yanlış."

"Ya, aynen, çok yanlış," diye onayladı Zane. "Yanlış ötesi."

"Hayır," diye tekrar etti Skye. Gözlerini inleyerek uyanan Thad'den ayırmıyordu. Thad bilinci açılmış ve uyanmış gözlerle kapının asılı durduğu boş havaya baktı. "Sen olmamalıydın," dedi Skye. "Charley olmalıydı. Charley bu tarafa geçmeliydi."

Thad başını aniden Skye'a doğru çevirdiğinde suratından öfke akıyordu. "Ne zırvalıyorsun Skye? Hayır, Charley bu tarafa *geçmemeliydi*. Hiçbirimiz burada olmamalıydık.

Ayrıca o kahrolası adaya senin peşinden gelmeseydik, hiçbirimiz burada olmayacaktık."

"Onun hatası değildi." Sesimi sakin tutmaya gayret ettim. "Kimi suçlaman gerektiğini biliyorsun, o kişi Skye değil."

Zane bir şort alıp Thad'e attı ve Thad bir hışımla havada kaptı.

Skye kıpırdamamıştı.

"Skye?" Yüzüne düşen kıvırcık bir tutam saçını arkaya attım. "İyi misin?"

Skye beni ilk kez görüyormuş gibi baktı. Kollarını boynuma dolayınca rahat bir oh çektiğini anladım. "Rives," diye nefes verip beni sıktı. Kocaman bir dalga halinde duyguları üstüme yıkıldı: Rahatlama, aşk, umut, korku ve bir düzine farklı duygu, Skye'dan yansıyarak içimi doldurdu. "Teşekkür ederim." Fısıltısı kulağımı okşadı.

"Ne için?"

"Yanımda olduğun için. Peşimden geldiğin için." Sesi o kadar alçaktı ki, afalladım. "Bir an için karanlık kazandı. Sonra seni hissettim." Bunun üstüne Skye bana sımsıkı sarıldı, gayet nazikçe avucunu çıplak göğsüme, kalbimin üstüne koydu. Klasik Skye, güçlüklere göğüs geriyor. Bana göğüs geriyor. "Ve kaybolmadığımı anladım."

"Asla," dedim. "Biz bir ekibiz, unuttun mu?"

Başını salladı. Gözlerini bana doğru kaldırdığında sefil bir hali vardı. "O kapıyı kullanmak istemedim Rives, yemin ederim. Özür dilerim." *Yeterince güçlü değildim,* diye bir düşünce geçti içinden.

"Özür dilemene gerek yok. Nil çok..." Durdum. *Azimli mi? Aç mı? Güçlü mü?* Hiçbir kelime oturmadı ve artık Skye'ı ne kadar çok istediğini şahsen hissettiğim için adanın onu kandırıp o kapıyı kullanmasını sağlamasına hiç

şaşırmıyordum. "Nil'dir işte," diye bitirdim. "Sen de *gayet* güçlüsün, tamam mı?"

Skye başını sallayarak ve yavaşça nefes vererek geri çekildi, artık titremiyordu. Her nefesiyle daha önce adadan sağ çıkmış yanını çağırıyordu, bir başka Skye kalkanını takıyordu. Yanaklarına hafifçe renk geldi. Tam Skye şiddetinde değildi ama az kalmıştı.

Skye iyiydi.

Şimdilik, dedi o soğuk fısıltı.

Yüzümü buruşturdum.

Skye fark etmemişti, eteğini sıkı sıkıya bağlayarak metotlu bir şekilde hareket ediyor, şimdiden bizi bekleyen her şeye karşı kendini hazırlıyordu. "O kapı amma esaslıydı," dedi dalgın dalgın. "Sanki kapılara dayanmak artık daha zor." İlk tanıştığım Skye geri dönmüştü. Düşünceli, hesaplayan kızdı, kısa süreli paniği yok olmuştu. "Sanki kapılar da değişiyor."

"Katılıyorum," dedi Zane. "Bu kapı var ya, adi bir piç gibi canımı yaktı."

Birkaç metre ötede Thad taş kesilmiş, dikiliyordu, bütün kasları kilitlenmişti, gözleri Skye'daydı. "Skye, şunu bilmem lazım. Charley olması gerekti derken ne kastettin? Yoksa *ikiniz* buraya dönmeyi planlamış mıydınız?"

Skye'ın özrünü duymadığı belliydi.

"Thad..." diye başladım ama Skye yine elini kalbimin üstüne bastırdı, bu kez konuşmamı önlemek için yapmıştı. Omurgasını dikleştirip Thad'e doğru döndü.

"Hayır." Thad'in öfkeli bakışıyla göz göze durdu. "İnan bana, geri dönmeyi planlamıyordum, Charley de planlamıyordu. Fakat ben kapıya arkamı dönemedim, benden daha güçlüydü. Hiç beklemiyordum. Kapının içine adım attığımda da beni ne kadar çok istediğini hissettim. Gelmemi, hatta belki kalmamı. Karanlıkta kalmamı."

Gözlerini kırpıştırdı. "Tam uyanmadan önce de, karanlığın Charley'yi istediğini anladım. Charley'yi diğer tarafta görebiliyordum, kapının onu ne kadar istediğini, beni istediği kadar istediğini anladım. Belki hepsi benim beynimdeydi, Charley'yi gördüğüm, o isteği duyumsadığım içindi. Ama bana gerçek gibi geldi."

Gerçek olduğundan bir an bile şüphe etmedim.

"Ada, Charley'nin buradan erken ayrılmasından hoşlanmamış." Skye hâlâ sakin sakin Thad'le konuşuyordu. "Bunu nereden bildiğimi bilmiyorum ama öyle. Şimdi de kapıdan sen çıkınca ada..." Durdu, doğru kelimeyi aradı. "Çıldırdı," dedi sonunda. "Şaşkınlığını ve kızgınlığını hissettim." Skye hafifçe başını sağa sola salladı. "Adayı şaşırttın, ona bir gülle fırlattın. Belki ada fikrini değiştirmiştir ama sanmıyorum. Yoksa neden kızsın ki? Ayrıca adanın mutlu olmadığından da eminim."

"Nil hiçbir zaman mutlu değildir," diye mırıldandı Zane.

Thad sözlerini ya da bu kaçık ânı kafasında işliyormuş gibi Skye'a dümdüz baktı.

Skye da ona gözlerini dikti. "Yemin ederim, Thad." Skye'ın durağan sesinden sakinlik yayılıyordu, tüm korkuları yok olmuştu. *Önce düşün, sonra panik yap* mottosuyla yaşayan kız dimdikti. "Charley ve ben buraya gelmeyi planlamıyorduk. Bana inan."

Tik.

Tak.

Thad aniden iç geçirdi. Buzlu savunma kalkanı çıtırdadı. Elini saçında gezdirip derin derin nefesler aldı. Gözlerini sımsıkı yummuştu, suratı hâlâ öfkeden bir maskeydi ama artık o öfke Skye'a yönelmemişti, en azından tümüyle. "Sadece çok pis tepem attı."

Skye donuk gülümsedi.

"Her ne pahasına olursa olsun, bence ada senin olmandan mutlu değil."

"Güzel." Thad çenesini sıkıyordu.

"Eh, çok eğlendim," dedi Lana.

Elleri belinde, herkese tepeden baktı. Skye'a aksi aksi gözlerini dikti. Paulo birkaç metre ötede dikilmiş, dağın siyah taş duvarına yaslanarak bizi seyrediyordu. Kızgın değildi, sadece meraklıydı. Sanki bizi rahat bırakıyor ya da ne yapacağını kestirmeye çalışıyor gibiydi. Siyah taşların üstünde bir yığın kıyafet duruyordu. Yeni bırakılmış küçük küçük takımlar. Bir sandalet kümeciği de Paulo'nun ayaklarının dibindeydi.

Baştan planlamış, diye düşündüm.

Şimdi Zane'in, giysileri nasıl çabucak getirebildiğini çaktım. Lana elbette Paulo'nun düşünceli hazırlığından faydalanmıştı; üstüne bir ada eteği ve üstlük geçirmişti bile. Paulo bu detayı benimle aynı anda fark etti galiba.

"Kıyafetler için bir şey değil Lana." Paulo'nun sesini duyunca Lana aniden başını çevirdi.

"Paulo." Adını bir hakaret gibi anmıştı. "Duyduğuma göre abinin yerini almışsın."

Paulo kolları göğsünde birleşik ama gevşek bir edayla gülümsedi. "Hayır, Lana. Benim yerimdi. Benim zamanımdı. Benim yolculuğumdu, onun değil."

Lana içinde saygı uyandığı hafifçe yüzüne yansıyarak tek kaşını kaldırdı. Başını salladı. "Anladım. Öyle olsun. Yolculuğunda sana bol şans Paulo. Şimdiyse benim sıram."

"Bekle." Paulo soğukkanlılıkla kızı durdurmak için harekete geçti. "Ada bir zamanlar bildiğimiz yer değil artık. Sana anlatılanlardan farklı. Ada... Ada artık zalim." Durdu. "Tek başına kalmak isteyeceğin bir yer değil."

Ani bir yakıcı hava fışkırarak Paulo'nun sözlerini noktaladı.

"Eh, bu da yeni çıkmış." Zane düz platformun bitişiğindeki buhar deliğini işaret etti. "Galiba Nil içindeki buharı salıp rahatlıyor."

Lana burun kıvırdı. "Senin grubun bu mu? Onları kurtarmaya mı geldin, Paulo yoksa beni karşılamaya mı? Ben iyiyim. Buraya gelmek için on yedi yıl bekledim. Bırak gideyim."

"Seçim senin Lana." Paulo nötr bir yüzle konuştuysa da, gözleri kederliydi. Yaşlanmıştı. Son üç ay, çocukta görünmez Nil yaraları açmıştı. "Seni durdurmayacağım. Ancak burada sayıca çokluk daha güvenlidir, emin ol."

Lana kahkaha attı. "İyi denemeydi. Ben iyiyim. Adada görüşürüz."

Bunu söyledi ve ayaklarını vura vura çekip gitti.

Sadece Zane kızın gidişini izledi.

"İyi miyiz?" diye sordum Thad'e sessizce.

"Evet." İç geçirdi. "Dostum, bunun olmasını hiç tahmin etmiyordum."

"Nil işte," dedim kuru kuru. Belki Thad'in de bir kör noktası vardı. Sadece onun kör noktası burada değildi; sağ salim arkada, evdeydi.

Benim en kötü durum senaryom gözümün önünde gerçekleşmeye başlamıştı.

Paulo da mutlu değildi. "Neden geri döndün?" diye sordu Skye'a.

"Nil beni bırakmadı," dedi Skye.

"O ne demek?" Paulo kaşlarını çattı.

"Aynen söylediğim şey demek." Skye gülümsedi. "İşte buradayım."

Paulo başını sağa sola salladı. "Keşke gelmeseydin."

Al benden de o kadar, diye düşündüm. Paulo'nun dertli yüz ifadesi çoktan yükselmiş korku kotamı iyice artırıyordu. Kimse adaya geri dönmeyi seçmezdi, tabii ki Skye ha-

riç. Kuşkusuz bir ilkti. Her zaman her şeyi kafasına estiği gibi yapardı, bu huyunu severdim. Ancak burada düşündükçe mahvoluyordum. Nil kendi gizli planlarını yapmıştı ve ne olduğunu paylaşmazdı. Ödüllerini, oyuncaklarını elinde tutmak için numaralar yapardı.

Yani bizi.

Ancak o kısmı biliyorduk. Nil'in geri kalan gündelik rutini rüzgâr gibi değişmişe benziyordu. Adanın sağı solu belli olmazdı, aynı bizim gibi her daim değişkendi; bense sabit ögeyi bulmalıydım.

Belki şu anda sabit Skye'dı, diye nahoş bir düşünce geçti beynimden.

Hayır, diye vahşice karşı çıktım. Şimdiyse Paulo bana kaşlarını çatıyordu.

Omuz silktim. Paulo'yu da beynime davet edecek halim yoktu. Zaten içerisi yeterince kalabalıktı.

Kendini topla, Rives, dedim içimden. Nil'de hayallere dalmak ölüme giden kestirme yoldu, ayrıca Skye'a da faydası dokunmazdı. Skye kendi namına en ufak bir yardıma muhtaç halde görünmüyordu. Alnı dimdik, kartal bakışlarla platformu baştan aşağı inceliyordu. Yerdeki nesneleri listelediğini, işe yarayanları saklamaya özen gösterdiğini fark ettim, akıllıca bir Skye hamlesiydi.

Bıçağımı özledim. Daha doğrusu, Thad'in bıçağını.

Belimdeki boşluk tehlike hissi yaratıyordu.

Etrafıma bakınıp bıçak var mı diye platformu taradım ama bomboştu. "Paulo, buradaki bıçaklar," dedim, "sende mi?"

"Yanımda değil. Her şeyi toplayıp Köy'e geri götürdüm. Mızraklar, bıçaklar, giysiler." Omuz silkti. "Sahip olduğumuz tek mal varlığımız onlar olduğundan geride bırakmak yazık olur gibi geldi."

Epey etkilenerek başımla onayladım çünkü bu nakliyat birden fazla kez gidip gelmeyle bitmiş olmalıydı.

Thad öne adım atıp elini uzattı. "Ben Thad."

Paulo, Thad'le tokalaşırken yüzünde tanıdığını gösteren bir bakış oldu. "Thad, yani William'dan sonra Hiroto'dan önce olan mı? Duvar'da?"

"Aynen." Thad kafa salladı.

"Paulo." Başını iki yana salladı. "Ve tekrar hoş geldiniz. Bir insanın buraya geri döneceğine inanamıyorum, hele hele dört kişinin..."

"Planımda yoktu." Thad hâlâ kinayeli konuşuyordu.

"Kimsenin yoktu," dedim. Tekrar etmeye değer bir noktaydı çünkü içimden bir ses Thad, hâlâ Skye'ı affetmedi diyordu.

"Dostum, ben ne olduğunu bile anlamadım ki," dedi Zane. "Şeyi gördüm..." Lana'nın gözden kaybolduğu basamaklara bakarak sustu.

"Neyi?" diye sordu Skye.

"Neyi değil, kimi," diye cevap verdi Zane. Bana döndü. "Yemin ederim, Lana kapının içinde arkasını dönüp parmağıyla bana gel işareti yaptı. Çılgınlık biliyorum çünkü şimdi alnımı karışlamaya hazır ama yemin ederim, o sırada beni çağırdı. Ben de hayır diyemedim." Kızarıp bozardı. "Sizden kapının içinde Lana'yı gören oldu mu?"

"Ben başka birini gördüm." *Bir hayaleti,* diye düşündüm. Zalim bir hileyi.

"Ben de," dedi Skye sessizce. "Ben sadece hayatımda hiç tanışmadığım bir kızı gördüm. Adı Talla'ydı."

Thad aniden nefesini tuttu.

Skye bilen bir edayla ona bakış atıp Zane'e boş boş gülümsedi. "Ölüleri gören tek sen değilsin."

"Üçümüz diyelim." Thad alnını ovuşturdu. "Ben Li'yi gördüm."

"Charley gibi," diye mırıldandım, Charley'nin kapıya doğru adım atarken sorduğu soruyu hatırlayarak. "Demek ki altı kişiyiz," dedim. "Zane ve Michael, Sy'ı gördü; Skye ve ben Talla'yı. Thad ve Charley de Li'yi. O zaman altımız birden, Nil'de öldüklerini bildiğimiz insanların yürüyüp konuştuğunu gördük."

"Zombi kısmı çıkarılmış *Walking Dead* sanki," dedi Zane.

Zane'e sert bir bakış fırlattım. "İşin özü şu ki, Nil yeni numaralar yapıyor. Yeni akıl oyunları."

"Çok doğru." Paulo başıyla onayladı. Skye'a doğru dönüp heybesinden bir şey çıkararak ona uzattı. Skye'ın taşlı sapanını hemen tanıdım.

"Gözüm gibi baktım ama bana ait değil," dedi. "İstersen, senindir."

Skye gülümseyerek silahı hem güven verici hem de rahatsız edici bir rahatlıkla omzundan geçirdi. "Şimdi tek ihtiyacım bir taş."

Paulo da ona gülümserken karamel rengi gözleri bir an için aydınlandı. "Bence bensiz bulabilirsin." Bakışını Skye'dan ayırmadı fakat tebessümü solmaya başladı.

Skye gözlerini yere indirmişti. Kayadaki içi kum dolu oyuklara bakıyordu.

"Skye?" Bir adım yaklaştım. "Bir şey mi görüyorsun?"

"Hayır." Skye iç geçirdi. Öne doğru ilerleyip yerde kalmış bir ip parçasını alıp saçlarını sıkı sıkı topladı. Yüzünde ölümcül derecede sakin bir ifade vardı.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Zane.

"Şimdi üç ayımız var," dedi Skye. "Hayatta kalmak, diğerlerini bulmak için üç ay. Adanın son sırlarını çözmek için üç ayımız var. Son sefer gözden kaçırdığımız, en büyük sırrını çözmek için."

"Yani?" diye sordum.

"Yani Nil'i nasıl sonsuza dek yok edeceğimizi."

BÖLÜM 27

NIL

ÖĞLEN

Şu insanlar amma matraktı. Açıklanamaz şekilde aptalca davrandıkları, zafiyetlerini, korkularını ve kırılganlıklarını adanın görebileceği şekilde ifşa ettikleri âna dek, ne yapacakları o kadar belliydi ki.

Ada her birini kendi amacı doğrultusunda kullanacaktı.

Erkeği, yani Thad'i elde etmek hoş bir sürprizdi, içindeki burukluk keskinleşmişti, korkusu elle tutulabilirdi. Dirseğiyle kapıya sürterek dikkatsizce bir hata yapmıştı ve ada dayanamamıştı. Aslında Charley'yi, erkeği tarafından çalınan kızı istemişti. Ada bir anlığına küplere binmişti. Oyuna gelmiş, bir kez daha erkeği yüzünden Charley'den olmuştu; ikisini birden istemiyordu: Bağlantıları çok kuvvetli, bağları fazlasıyla büyüktü. Tek tek daha kolay lokmaydılar.

Dolayısıyla ada kapıyı kapatmıştı. En büyük pişmanlıksa diğer erkeği, Michael'ı kaybetmesiydi; çocuğun gücü adanın aklını çeliyordu, öyle ki ada onu çağırıyordu, Sy adlı erkeğin kanının bıraktığı iz aracılığıyla çağrısı kolaylaşıyordu. Michael da, Zane de, Sy'ın kanını bir işaret gibi taşımıştı ve ada onları geri çekmek için bu kandan faydalanmıştı. İnsanların beklenmedik davranışları adanın feci sinirini bozuyordu ve yine de, tam da bu tahmin edilemez halleri adanın lehine dönünce ağzını sulandırıyordu.

Çok geçmeden yeni çağırdığı oyuncaklarıyla oynayacaktı. Zayıflıklarını kullanacak, korkularını yem yapacaktı.

Ama önce ihmal edilenleri gözlemleyecekti. Öğlen adaya pahalıya mal olmuştu, ama aynı zamanda öğlen geride kalanlara da pahalıya mal olmuştu. Öğle saati eziyeti yarığın her iki tarafında da her zaman çok eğlenceliydi, ada bu gerçeği gözden kaçırmamıştı.

Mesela şimdi.

Charley siyah taş platforma bakakaldı. Mutsuz bir keçi ve miyavlayan kar beyazı kedi yavrusu dışında, orası bomboştu. Platformun çevresine saçılmış beyaz çiçekler onunla alay ediyordu. *Solmuş olmalıydılar,* diye düşündü, kapının yükseldiği noktadaki bir avuç çiçeğe bakarak. Çiçeklerin tazecik ve canlı durması çok yanlıştı. Oysa çoktan ölmüşlerdi de, farkında değildiler.

Gerçekler soğuk rüzgâr gibi çarptı yüzüne.

Kapı gitmişti. Thad gitmişti.

Charley ise buradaydı, kendi seçimini yapma ya da yardım etme fırsatından men edilmişti.

"Az önce ne oldu?" dedi Charley, yanındaki çocuğa doğru dönerek, adını hatırlayamıyordu. Çocuğun gözleri de kapının kaybolduğu noktaya kenetlenmişti. "Sakın bana böyle olduğunu söyleme. Lütfen bana bu bir kâbus ve birazdan uyanacaksın de."

"Bu bir kâbus zaten," diye onayladı çocuk, nihayet Charley'ye dönerek, "ama canlı kâbus." Anlayışlı gözlerle baktı. "Thad, erkek arkadaşındı, değil mi?"

Erkek arkadaş, diye düşündü Charley. Thad'e karşı hislerinin yanında amma cılız bir kelimeydi. Ruh ikizi, partner. Nil'den hediye, şimdi yine Nil'in çaldığı hediye.

Charley'nin bir anda öfkeden gözü döndü.

"Evet," dedi şoke edici derecede soğuk bir sesle. "Ve onu geri alacağım."

Michael kafa salladı. "Buradaki kapı. Üç ay sonra tekrar açılacak. Burada belirecekler..." Eliyle kayalık alanı gösterdi, "Tam üç ay sonra."

Üç ay, diye düşündü Charley.

Thad. İsmini tüm gücüyle düşündü. *Seni seviyorum. Sana inanıyorum. Akıllı ol, güvende ol, güçlü ol... Üç ay sonra görüşmek üzere.* Başka bir düşünceyi aklından geçirmeye yüreği dayanmıyordu. Ayrıca eğer Skye, *burada* Nil'i duyabiliyorsa, o zaman belki Thad de onu *orada* duyabilirdi diye bir fikir aklına geldi. Ona ufak bir teselli verdi bu. Daha tuhaf olaylar da yaşanmıştı sonuçta.

Charley başını dimdik tuttu. "O zaman hazırlanalım. Ancak bu arada, şu adadan çıkmanın yolunu bulmalıyız. Bizim teknemiz battı."

Michael evet anlamında kafa salladı. "Benim bir kanom var. Daha doğrusu iki, diğeri Zane'in."

Mantıklı, diye düşündü Charley. *Sonuçta kanomuz varmış.*

"Gitme vakti," dedi, kararlı bir sesle kediyi kucağına alarak. "Üç ayımız var."

Tik tak.

Sonradan, acaba bu düşünce bana mı aitti diye merak etti. Bunun şimdilik bir önemi yoktu.

Saat kesinlikle ilerliyordu.

Lana mağarayı eliyle koymuş gibi buldu.

Büyükannesi açık ve net tarif etmişti. *Dağın eteklerini takip ederek çepeçevre dolaş. Siyah kayalıklardaki boşluğu, bir patikanın başlangıç noktasını bul. Patikanın kenar çıkıntısına gelince büyük kulağı ara.* Lana bu tarife hiç tereddütsüz uymuştu ve buradaydı: Mağaranın esneyen ağzı birkaç metre ötedeydi.

Lana hiç vakit kaybetmeden mağaranın girişine doğru ilerledi. Burada zaman boşa harcanmazdı, kıymetliydi. Kullanılırdı. Keşfedilirdi.

İçine dönüp keşfedilirdi.

Adayı içine davet etmek için, diye nasihat etmişti büyükannesi. Lana için her şey Dinleme Mağarası'nda başlayacaktı, tıpkı adını aldığı büyükannesi için de başladığı gibi. Lana'nın büyükannesi Alana, adadan dönen son kâhinlerden biriydi. Son birkaç on yıldır bir sürü adalı kadın Öngörü yeteneğini bulamamış ya da bulduysalar bile, geri dönememişlerdi. Mesela Lana'nın teyzesi Lina geri dönmemişti, kaderi birbirine geçmiş bir aile gizemi ve sırrıydı.

Lana farklı olacaktı. Biliyordu. *Hissediyordu.*

Yine de mağaranın girişinde duraksadı. Mağaranın ağzını eleştirel bir gözle süzdü. Lana içinden bunu itiraf etmeyi kendine yediremezdi ama burayı bulmadaki kolaylığı karşısında biraz huzursuz olmuştu, ancak diğer yandan başarısı çoktan parlayan özgüvenini iyice cilalamıştı. Mağaranın nasıl gözden kaçabileceğini, kolaylıkla fark edilemeyeceğini gördü. Mağara ağzının önünü ayrık otlar kaplamıştı, yukarıdan yamuk bir açıyla sarkıyordu, kabaydı. Mağaranın ağzı esasında doğuya bakıyor, dağa doğru açılıyordu ve sanki tek yutuşta lavları mideye indirmek ister gibi kocaman açık duruyordu. Ama buralara kadar akacak lav yoktu; bu mağarayı oyan lavlar çoktan yok olmuştu. Kuzeye doğru ileride, hâlâ sessiz bir tıslamayla denize akan lavlar bulunabilirdi fakat ergimiş nehir görülemeyecek ya da işitilemeyecek kadar uzaktaydı, uzaklardaki buhar bulutları tek sıcaklık iziydi.

Burada tehlike yoktu, sadece güvenlik vardı.

Ya da teyzesi öyle vaat etmişti.

Lana, Paulo'un uyarılarını hatırlayarak temkinlice mağaraya adımını attı. Tam beklediği üzere, mağara ağzı sol

tarafta şaşırtıcı derecede ferah bir odaya açılıyordu. Tavanı eğimliydi, aşağı, *içe* doğru eğimliydi, lav ya da su ya da adanın geçmişinde başka bir tabiat gücüyle oyulmuş bir cepti. Küçük mağara Lana'nın büyükannesinin tasvirine harfiyen uyuyordu, tek farkla içerisi ıssız değildi.

Yakın zamanda birisi burada bulunmuştu.

Bir köşede bir yığın hindistan cevizi ve ananas yığılıydı, yanında bir su kabağı testisi ve hindistan cevizi kabuğundan bir bardak vardı. Meyvelerin yanında iki tomar kıyafet katlıydı. Tomarlardan birine bir çanta yaslanıyordu. Bunlardan başka hiçbir şey, Lana'dan başka kimse yoktu.

Beklediği üzere, yalnızdı.

Lana rahatlayıp mağaranın içinde dolaşmaya, yeni eviyle tanışmaya koyuldu. Su kabağı testisini kaldırdı, içinin dolu olduğunu görünce sevindi ve kokladı. Kokusuzdu. Bardağa biraz döküp parmağını sokarak tadına baktı.

Su, diye düşündü sevinerek.

Hepsini içti, sonra su kabağı testisiyle bardağı yere koyup geri kalan eşyaları didikledi. Kıyafet tomarı yataktı, artı bir bandana ve şort vardı. Çantanın içi bıçakla doluydu. Çoğu tahtadandı ama garip bir sürpriz olarak bir tane de metal vardı.

Paulo resmen bu mekânı ona hazırlamak için büyük zahmete girmişti. Düşünceli ama gereksizdi, gerçi bıçaklar işine yarayabilirdi. Lana metal bıçağı eline alıp, su kabağı testisini incelediği titizlikle incelemeye koyuldu. İlkel, ham ve katıksız metal burayla alakasız duruyordu. Pas tutmuş kenarları, eski görüntüsü veriyordu.

Lana irkilerek pasın pas değil, kurumuş kan olduğunu fark etti.

"Koy yere," diye emretti arkasından sert bir ses.

Lana aniden kafasını kaldırınca kızın tekinin, o metal bıçağın bir eşini kendisine doğrulttuğunu gördü. İncecik

bir çehreden bakan ışıklı siyah gözler onu soğuk soğuk seyrediyordu. Kızın omzundan aşağı kalın bir saç örgüsü iniyordu. Duruşu ve kılığı Lana'ya benziyordu, sadece bu kızdan düşmanlık yayılıyordu.

"Hemen," diye üsteledi kız. Sözünü vurgulamak istercesine bıçağıyla işaret etti.

Lana kıpırdamadı.

Bıçağı elinden bırakmadan kızı dikkatlice süzdü, şaşkınlığı içinde öfkeye dönüştü. Bu *onun yolculuğu*, burası *onun mağarasıydı. Onun* zamanıydı. Bu kız kim oluyordu da ona emir veriyordu?

"Niye?" Lana gayet sakin sordu.

"Çünkü ben öyle diyorum." Kız gözlerini, tıpkı bıçağı gibi Lana'nın üstünden ayırmadı.

Sessiz bir işaret almış gibi, birden karanlık mağara kapısından içeri iki oğlan adım atıp kızın yanında askerleri gibi durdu. İkisi de dinçti, gergin karınları, uzun kasları ortadaydı ancak benzerlikleri adale yapılarıyla sınırlıydı. Birisi siyah, düz ve parlak saçlıydı, açık renk gözlü ve bronzlaşmış açık tenliydi. Mühim bir aksesuar gibi ukala bir gülüş takınmıştı. Diğer çocuk siyah saçlı, kara tenli, kara gözlü ve ifadesizdi. Lana'ya yaşayan bir gölgeyi anımsattı. Üçü arasında en telaş verici tip oydu.

"Sana bıçağı yere koy dedim," diye tekrar etti kız. Buzlu ses tonunda İspanyol aksanının tınısı duyuldu.

"Ben her söylenene uymam," dedi Lana soğukkanlı bir tavırla.

Kızın gözlerinden bir saygı pırıltısı geçti. "Ben de," dedi. Bıçağını bir nebze indirdi.

Lana da aynısını yaptı.

Kız birden bıçağını beline kadar düşürdü.

"Carmen," dedi kız, bıçağını elinden bırakmadan. Gölgelere karışıp kaybolmasına bir adım kalmış çocuğa doğru

başını çevirdi. "Bu James," dedi. "Bu da Ace." Şimdi de parlak düz saçlı ve ukala ukala sırıtan çocuğu işaret etti.

"Selam," dedi Ace. Göz kırptı.

Lana gözlerini devirebilir ya da burun kıvırabilirdi fakat bakışlarını kızdan ya da James'ten ayırmaya cesaret edemiyordu. Ace'in aksine, James onun varlığını kabullenmemişti. Bakışları derinden sinir bozan, yırtıcı bir hayvana benziyordu. Hayır, yırtıcı hayvan değil. İnsanın içine işleyen bakışlardı, sanki Lana'nın içini okuyormuş gibiydi.

"Lana," dedi, arkaya doğru adım atma dürtüsüyle savaşarak. Zaten sırtının duvara dayandığını, sayıca üstün olduklarını ve kapana kısıldığını fark etti. Hem de kendi mağarasında.

Öfkesi yeniden alevlendi.

"Eee, ne zamandan beri burada kalıyorsunuz?" Lana *benim mağaramda* dememek için dilini ısırdı.

Carmen'in gözleri yandaki duvara kaydı, çizik izleri duvarda grafiti gibi birikmişti.

"Bu mağarada mı? On sekiz gün," diye cevap verdi. "Birkaç gün de adada." Gözlerini Lana'ya çevirip başını yana eğdi. "Ya sen?"

Gelenekler Lana'nın dilini bağlıyordu. Rives ve Skye onu adanın değiştiğine dair uyarmıştı; Maaka da öyle. Lana'ya başıboş kapılardan bahsetmiş, tek başına olmayacağına dair onu uyarmıştı. Fakat Lana kendi mağarasının bu kadar kalabalık olmasını, bedenler ve silahlar ve paylaşması yasaklanmış tarihin ağırlığı tarafından kapana kıstırılacağım hiç tahmin etmemişti. Üstelik, tüm bunların hemen birinci gün omzuna çökmesi kaldıramayacağı kadar ağırdı.

"Ben bunu istemedim ki," diye mırıldandı Lana, elini bir nebze daha alçaltarak.

"Hiçbirimiz istemedik." Carmen sesindeki soğukluğu yitirmiş, yerini başka bir duyguyla doldurmuştu.

Acıma mı? diye merak etti Lana omurgasını dikleştirerek. Kabul edilemezdi. Kimsenin ona acımasına gerek yoktu, onu tutsak da edemeyeceklerdi. Lana'nın bir yanı Carmen'e, Ace'e ve şu gizemli James'e bir yıllık süreden ve kapılardan –her şeyden, hatta onu buraya getiren kapıdan– bahsetmesi gerektiğinin farkındaydı, ancak diğer yanı, bilgisini paylaşırsa onlarla yakınlaşmış olacağını biliyordu; sırdaş olacaklardı ve bu da Lana'nın yolculuğunun tabiatına aykırıydı.

Bırak haole'lerle *Maaka ve Paulo arkadaşlık kursun,* diye düşündü. *Bana ne.*

Bıçağı elinde tutarak Carmen'e doğru yürüdü. "Siz burada kalıyor olabilirsiniz," dedi soğuk bir sesle, "ama bu demek değildir ki, mağara size ait. Ve bu," Lana bıçağı havaya kaldırdı, "benim. Adanın geri kalanı kimseye ait değil." Ölçülü bir adımla Ace'e doğru ilerleyerek Carmen ve James'ten uzaklaştı. Tam tahmin ettiği üzere Ace bir yana kaydı ve Lana o boşluktan sıyrıldı. Nereye gittiğini bilmeksizin hızla hareket etti, özene bezene kurduğu açılış günü planı ilk saat içinde paramparça dağılmıştı.

"Bırakın gitsin." Carmen'in sesi arkasından takip etti.

Lana dönüp bakmadı. En azından bu eli kazanmanın tatmini içindeydi. Fakat savaşı kazanmadığı su götürmez bir gerçekti. Mağarasını kaybettiğini hiç sormadan anlamıştı ve çok siniri bozuldu. Evsiz barksız, amaçsızdı, demek *haole*'ler ilk geldiklerinde böyle hissediyordu ve bu benzerlik hiç yakışmadı. Ada bıçakları ve iki özel korumaya sahip bir kız *haole* ise Lana'yı bambaşka bir seviyede öfkelendiriyordu.

Hayır, bu adada hayat huzur içinde değildi.

Lana derin bir nefes verdi. Her haltı bilen Rives haklı çıkmıştı, hoş, Lana asla bunu kabul edip çocuğu ihya etmezdi. Yalnız kalmaması gerektiğini, adanın artık yalnız *kalabileceği* bir yer olmadığını söyleyen Paulo'ya gelince... O da bunu baştan biliyor muydu?

Lana uçurumun kenarından yürürken gözlerini kırpıştırdı. Her taraf insan doluydu. Onun mağarası, platformu, arkası, önündeki hava. Her yerde gözleri hissetti, izliyorlardı.

Tekrar iç geçirdi. Bir başına kalma arayışı içinde kaçmak... İnsanlardan, adadan kaçmak için ne tarafa döneceğini şaşırdı. Fakat denemeye kararlıydı.

Carmen, Lana'yı serbest bıraktı.

Bıçağı feda etmekten hoşlanmadı ama biliyordu ki, bazen son hamleyi yapana kadar insanların kazandıklarını sanmasına izin verilmeliydi. Carmen'in işi bitmemişti. Lana gözden kaybolduktan sonra James'e döndü.

"Bir bildiği var," dedi yavaşça. "Bize anlatmadığı bir şey biliyor. Bize söylememeyi tercih etti."

"Ne gibi?" dedi Ace. Merak içinde mağaranın çıkışına döndü.

"Bilmiyorum," dedi Carmen sinir olarak. "Ama saklamaya değecek kadar önemliyse, bizim öğrenmemize değecek kadar önemlidir." Gözlerini tekrar James'e çevirdi. "Kiminle buluştuğunu, neler konuştuğunu öğrenmek istiyorum. Nereye gittiğini. Takip edilmesini istiyorum." James'e bir baş işareti vermesiyle çocuk tek kelime etmeden yola çıktı. James neredeyse hiç konuşmazdı ama Carmen'e göre, beyin ve dayanıklılık açısından Ace'ten fersah fersah ilerideydi. Carmen, James'le tanıştığında leopardan kaçıyordu ve meyve ve balıktan oluşan akşam yemeğini paylaştıktan sonra birbirlerinin arkasını kollamak üzere

sözleşmişlerdi. Yine de, Carmen ne James'e ne Ace'e yüzde yüz güveniyordu ve onlar da ona güvenmemeliydi.

Günün sonunda, Carmen sadece kendine güvenirdi. İçgüdüleri ona Lana'nın sırlar sakladığını söylüyordu. Sır demek bilgi demekti ve Carmen birilerinden paylaşmamaları gereken bilgi koparma konusunda uzmandı. Kilit nokta, doğru açıyı, doğru girişi, zayıf noktayı bulmaktı.

Lana'nın zayıflığı, Carmen'in kazancı olacaktı.

An meselesiydi.

BÖLÜM 28

SKYE

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 94 GÜN KALA, ÖĞLEDEN SONRA

Rives'ın eski ölü kız arkadaşını artık kafamda duymuyordum. Adaya dönmeye değerdi neredeyse.

Neredeyse.

Nil'e geri dönmüştüm.

Bu olaylar nasıl olup duruyor? Sanki bütün hayatım Nil ekseninde dönüyordu. Ben büyürken Nil ailemizin üzerinde bir gölge gibiydi, sonra günlüklerde Nil'i okudum, amcamın gözlerinden gördükten sonra kendim birinci elden tecrübe ettim. Kaçtım ve sonra, şansıma, gerçek dünyada Nil hayaletinin kafaya musallat olma sırası bendeydi... Şimdiyse tekrar buradaydım.

Ancak kıvrık basamaklar bizi platformdan uzaklaştırırken korkunç bir netlikle, bu Nil'in, benim terk ettiğim Nil'le aynı olmadığını gördüm. Kesinlikle izimizi bırakmıştık.

İleride siyah kayalık, kömür karası bir zeminle birleşiyordu. Yeşil filizler umut gibi bitmişti fakat yangın, bir zamanlar canlı olan çimenlerin geniş bir kısmını tarumar etmişti. En uzak uçtaki gür ağaçlar, uzuvsuz siyah çubuklara dönüşmüş, kırılacak kemikler misali yükselerek tüyler ürpertici sopalar gibi bu bölgeyi çevrelemişti. Görünürde

hiç hayvan yoktu. Âdeta birisi capcanlı bir kır manzarasını almış, bozulmaya lanetlemişti.

Arazi, leş gibi ölüm kokuyordu.

"Skye?" Rives sıcacık ve capcanlı elini elime soktu.

Yürümeyi kestim. Dönüp bakınca göz göze geldik. Saf yeşil, griliği sınırda tutacak kadar parlaktı.

"Hâlâ benimle misin?" diye sordu durgun bir sesle. "Şimdide misin?"

Anlamasına minnettardım. İyi miyim diye sormasına gerek olmamasına, çünkü cevabın *kesinlikle hayır* olduğunu bilmesine.

Dex burada öldü. İyi değilim. Durum *iyi değil.*

"Çayırdan geçmeyeceğim," dedim. "Hatta yakınından bile yürümem."

"İyi karar," diye onayladı Thad. Tam yanımda gözleriyle yanık tarlayı taradı, uzak uçta dolaşıp takıldı.

Thad'in bakışını takip ettim. Yerle bir olmuş çayırın ortasında altın rengi bir şey parladı. İkinci ışık, birinciyi takip edip bir kıvılcım gibi aniden çaktı. Işık hareket etti, sıcak ve canlıydı... Ve tüylü. Gözlerimi kıstım. Çayırın ta ilerisinde, iki dişi aslan gözlerini bize dikmiş dolaşıyordular.

Bir anda vücudumdaki bütün hücrelerim bana koş diye emretti; hatta ada meltemi bile arkadan ittirdi. Çayır ve yıkımı arkada bırakmalıydık, tam şu saniye.

Rives'a döndüm. Hâlâ bana dimdik baktığını görünce şoke oldum. "Gitmemiz lazım. *Hemen.*"

Rives kıpırdamadı. Üçüncü bir aslan başını kaldırdı, dev gibiydi ve fazlasıyla uyanıktı.

"Rives!" Parmaklarımı suratının dibinde şıklattım ve Rives gözlerini kırpıştırdı. "Aslanlar. Çayırın diğer kenarında."

Rives bakmak için başını çevirdi ve yırtıcı hayvanları görünce suratı düştü.

Paulo ve Zane metrelerce ileride, siyah dağdaydı. Altımızda, badem göz çizimli kayalık güneşin altında göz kırpıyordu. *Sizi görüyorum,* der gibiydi. Artık her şeyin gözü vardı; mikroskop altındaydık, her açıdan izleniyorduk. Tepemizdeki güneşten, platformdaki güneşten, taşlardaki çizimlerden... Rahatımızı kaçıracak kadar yakınımızdaki, altın rengi tüylü bakışları aç ve muhtemelen mideleri boş yaratıklardan.

Rives'ın elini çekiştirip kelimelerin beceremediğini ifade etmek için düşüncelerimi, hislerimi ve dokunuşlarımı kullandım; heceler dilime dolanıyor, korkudan, aslanlardan ve *Nil*'den düğümleniyordu.

Thad benim kadar sessiz hareket ederek çabucak bizi takip etti. Taşların üstünde ritmik bir birliktelikle hareket edip Paulo ve Zane'e yetiştik.

"Paulo," diye hırladı Rives, "şunu gördün mü? Çayırın uzak ucunda aslanlar var."

"Gördüm." Paulo arkasına bile bakmadan hızlı hızlı yürüdü, bir yanında Zane'le siyah kayanın kenarından seğirtti. "Çimenlere inmeyin," diye ekledi sakince, adımları seriydi, koşmaktan bir tempo aşağıdaydı. "Beni takip edin."

Hiç ikiletmedik.

Yukarı doğru, uzağa doğru ilerleyerek dağda kaldık, hiç duraklamadan çukurlarla dolu siyah taşların üstünde düşe kalka yol aldık, ta ki sonunda çayır görünmez oldu ve lavlar bizi karşıladı. Balçık gibiydi, yoğundu, siyahtı ve aralarda kan kırmızısı çatlaklar oluşmuştu, buharlı akıntı yolumuzu değiştirip aşağıya doğru gitmemize sebep oldu. Dört bir yanımızda, hava sıcaktan boğuluyordu. Özgürlüğüne kavuşan buharlar tıslıyor, zaten tüylerimizi diken diken eden şu anları korkunç seslerle noktalıyordu.

Rives bir kez daha arkamıza baktı, gözleri fıldır fıldır, omuzları dikti. Aklından geçenleri anlamak için zihnini

duymam gerekmiyordu. Aslanlar bizi takip ediyorsa, kapana kısılırdık, önümüz lav, arkamız yalçın kayalıktı.

Beşimiz mümkün olduğunca hızlı Nil Dağı'nın tabanına doğru iniyorduk. Kimse konuşmuyordu. Herkes sessizlikte kovalama sesi işitecek mi diye kulak kesilmişti.

Sol tarafımıza doğru uçurum daraldı. Kenardan lavlar aşağıdaki sulara damlıyor, havaya koca koca buhar topları saçıyordu. Zaman geçti, her an diken üstündeydik ve derken, mucizevi bir şekilde kazasız belasız dağın tabanına indik. Derin bir nefes aldım, uyluk kaslarım inişin etkisiyle titriyordu, neyse ki artık yerçekimine ve dik yamacın eğimine direnmek zorunda değillerdi. Burası artık dümdüz kayalıktı, sert ve genelde yassıydı. Yamacı arkamızda bıraktığımız için adımlarımızı hızlandırdık.

İleride güney yamaçlar seçiliyordu. Dağdan ve çayırlıktan uzağa attığımız her adımla bir nebze daha rahatlıyorduk, sanki araya mesafe koyunca güvende olacaktık, oysaki Nil'de güvenliğin göreceli olduğunu ve sürekli değiştiğini biliyordum. Yine de, çayırdan uzağa yürüdükçe kendimi daha iyi hissettim. Rives hemen yanımda çok konsantre görünüyordu; durmadan etrafına bakıyor, gözlemliyor, hesap yapıyordu. Thad'in suratı ifadesizdi, sanki öfkeyi geçmiş, şok durumunda kalmıştı. Zane ve Paulo biraz ötede yürüyordu, yüzleri görünmüyordu.

Güneyden esen hafif rüzgârda bir tuz kokusu saklıydı. Çok geçmeden buhar tıslamaları da yok olup hava serinledi.

Esintiyle birlikte üstüme bir tanıdıklık hissi çöktü. Scott Amcam'ın ilk günlerinde yürüdüğü yolun üstünden geçtiğimizi fark ettim ve bu tuhaf rastlantı, hiç hoşuma gitmedi. Kendimi kandırılıyormuş gibi hissettim. İçimden garip bir ses adanın bizi buraya ittiğini, adanın *beni* buraya getirdiğini, amcamın yolunu en baştan yürümemi sağladığını

söyledi. Sadece, günlüğü doğruysa eğer, amcam aslanlarla karşılaşmamıştı.

Teknik olarak, sen de aslanlarla karşılaşmadın, diye düzeltti beynim. Bizi takip etmemişlerdi, en azından bugün. Ada hislerim bana takip etmeyeceklerini anlatıyordu.

Nil'den bir hediye, yoksa bir uyarı mı? diye merak ettim.

"Uyarı," dedi Rives, uzayan sessizliği bölerek. "İçimden bir ses Nil'in artık hediyeler vermediğini söylüyor."

"Vay anasını," dedi Zane, alnındaki teri silip Rives'la yan yana yürümeye başlayarak. "Aklımı *oynatacaktım*. Heyecan katmak için manyak kedilerin hoş geldiniz partisi gibisi yoktur." Gözlerini ileri dikmiş giderken adımları yavaşladı. "Olamaz. Şu gördüğüm şey, sandığım şey değil..." Bakışlarını birden Rives'a, sonra tekrar ileriye çevirdi. "Şunu gördün mü Şef? Benden başka gören var mı?"

Thad tek eliyle gözlerine siper etti. "Yoksa bu... *Penguen* mi? Kahretsin, devasa."

"İmparator penguen," dedi Rives. "Penguen dünyasının kralı."

"Gerçeküstü," dedi Zane. Penguen uçurumun kenarında, dev bir kuş heykeli misali duruyordu.

"Penguenler *sıcak* kanlıdır. Kutup ayısından iyidirler," diye ekledim.

Zane parmağını bana doğrulttu. "Skye, şimdi ayılardan bahsetmeyeceğiz. Hiçbir türünden."

"Burada bir boz ayı var," diye önerdi Paulo. "Ya da en azından vardı."

Zane'in gözleri yuvalarından fırlayarak Paulo'ya döndü. "Yani penguenler ve boz ayılar dışında, son günlerde hangi eğlenceli mahlukat Adada takılıyor?"

"Asıl soru, hangisi takılmıyor?" Paulo korkusuzca Zane'i süzdü. Ben de çok etkilenerek Paulo'yu tepeden tırnağa süzdüm. Bu Paulo hatırladığım Paulo'dan çok fark-

lıydı. Bu Paulo sakindi, kendinden emindi, zihinsel ve fiziksel olarak çok daha güçlüydü. Maymun dışkısına bulanmış, panik dolu ve mağlup çocuk gitmişti. Topallaması bile geçmişti.

"Pumalar gördüm, bir jaguar, su aygırları, gergedanlar, filler ve bir orangutan," diye devam etti Paulo. "En az ölümcül olan da sincaplar, tavşanlar, kuzular ve bir yaban domuzuydu. Hatta bir deve ve bir kanguru bile gördüm. Elbette aslanlar ve bir penguen." İleriyi işaret etti, devasa kuş hâlâ kıpırdamamıştı. Acaba ölmüş de, yana mı devrilmemişti diye merak ettim.

"Aylar boyunca hiç insan görmedim, sadece hayvanlar vardı," dedi Paulo düşünceli bir sesle. "Bir gün bir keçi karşıma çıkıyordu, ertesi gün bir ayı. Bir gün karnımı doyuracağım bir hayvan, ertesi gün yem olacağım biri. Hiçbir mantık ya da tutarlılık yoktu." Omuz silkti. "Sonra sonunda insanlar geldi. Ama artık başıboş kapılardan düşen hayvanların çoğunluğu yırtıcılar. O kadarını biliyorum. Nil, hiç de huzur dolu bir yer değil."

"Nil hiçbir zaman huzur dolu olmadı." Rives sessizce konuştu. "Bizim için." Ağır bir nefes verdi, gözleriyle grubumuzu taradı. "Bize genel bir plan lazım. Bence Köy'ün yolunu tutalım ve sen yolda bizi bilgilendir." Paulo'ya baktı. "Uyar mı?"

Paulo başıyla onayladı. Rives'in liderliği ele aldığına sevinmişe benziyordu.

"Eee, bizler ve Lana haricinde burada başka kim var?" diye sordu Rives. Sanki hiç ayrılmamışçasına yine Liderlik rolüne soyunmuştu; kendisi farkında mıydı acaba diye merak ettim.

"Ben sadece bildiklerime cevap verebilirim," diye yanıtladı Paulo. "Köy'de, altı kişiyiz. Bence başka insanlar da var, işaretlerini gördüm. Gizli halk." Kendi kendine gülümsedi.

"Ama..." Durdu ve hüzünlendi. "Tıpkı hayvanlar gibi, adanın aurası da değişti." Suskun kalmayı yeğledi.

"Bizi bu şekilde yarı yolda bırakamazsın dostum," dedi Zane. "Ne demek adanın aurası değişti?"

Paulo başını sağa sola salladı. "Kararı size bırakıyorum."

Tekrar dağa doğru bakış attı.

"Lana için mi endişeleniyorsun?" diye sordum.

"Evet ve hayır," dedi. "Evetten çok hayır." Gülümsedi. "O, Maaka'nın *kuzenidir*."

Bu akrabalık bağı kızı normalden daha dayanıklı ya da daha inatçı mı ya da tam tersi mi kılardı emin değildim. Her iki şekilde, Lana ortalıkta görünmüyordu. Adada yeni birine göre, kesinlikle çok çabuk gözden kaybolmuştu. Tıpkı Maaka'nın yaptığı gibi ayrılmaya ikna etmesi çok zor, belki de daha zor olacağa benziyordu. En azından Maaka'nın zamanı sona ermişti. Öte yandan, Lana'nın dönemi yeni başlıyordu.

Nil'de yangın çıktığını duyunca bile hiç istifini bozmamıştı.

"Yangın ne kadar kötüydü?" diye sordum Paulo'ya sessizce. "Biz çıkarken her şey yanıyordu."

"Her şey değil," dedi Paulo. "Yangın çayır ve korudan dışarı yayılmadı. Ama meyve ağaçları kül oldu. Birkaç mango hayatta kaldı ama çok değil. Her tarafta ölü yaprak çalıları bitti."

"Çok hoş." Thad başını iki yana salladı.

"Elimden geleni kurtardım," dedi Paulo. "Acıkırsanız haber verin. Biraz kuru meyve var."

"Duydunuz mu?" Rives yürümeyi bıraktı.

"Neyi?" Başımı eğip kulak kesildim. Thad ve Zane de durmuştu. Alabildiğine siyah kayalar görüyorduk, çukurlar, delikler ve tümseklerle uzuyordu.

"Birisi bağırıyor," dedi Rives. "Dinleyin."

Rives'ın duyduğu ses her neyse artırabilmek için elimle kulağımı sardım, dalga seslerini elemeye çalıştım.

Siyah dik saçlı bir çocuk ortaya çıktı, sanki bir topun ağzından parlak mavi Nil semalarına fırlatılmış gibi siyah taşlık bir yükseltinin arkasından uçtu. Bize doğru son sürat koşuyordu. Göğsünde açık kahve bir kayış, kalçasından omzuna kadar geçiyordu. Bir elinde uzun tahta bir kılıç taşıyor, çılgınlar gibi savuruyordu; diğer eli kâh oynadı, kâh bize işaret etti. Dudakları kıpırdıyordu, ağzı kocamandı ama açık hava haykırışını çalıp götürüyordu.

"Ne diyor?" Zane parlak ışıklara doğru eliyle siper ederek gözlerini kısarak baktı.

"Emin değilim ama tahmin etmem gerekirse..." Rives birden sustu çünkü Paulo, "Koşun!" diye bağırdı.

Çocuğun arkasından, yükseltinin ardından üç kurt sürü halinde kovalayarak fırladılar. Çocuktan bir futbol sahası uzaklıktaydılar ama arayı kapatıyorlardı.

"Ah, yo," diye inledi Zane, topukları kalçasına değerken. Rives'ın yüzünden birden ıstıraplı bir ifade geçti, hemen ardından şiddetli bir azimle bana baktı. Çoktan koşmaya başlamıştık.

"Bu taraftan!" diye bağırdı Paulo, ileriyi işaret ederek. Yamaçtan aşağısını gösteriyor, doğruca penguene doğru gidiyordu. Çocuk olağanüstü bir süratle taşların üstünden atlayarak bize yetişti.

Kurt sürüsü de mesafeyi kapatıyordu, dişlerini gösteriyor, hırlıyor ve çok fena görünüyorlardı, üçü artık on metre gerimizdeydi. Gidecek başka yer yoktu: yine kapana kısılmıştık. Uçurumun kenarı bir yanımızda, ağzından köpükler fışkıran kurtlar diğer yanımızdaydı. Otuz dakika içinde aslanlardan kurtlara geçmiştik ve Nil'de ölümün kapısını hiç ayrılmamışız gibi tıklatıyorduk.

Koşmaya devam ettik.

Penguen şaşırdı, irkilerek uçurumdan aşağı badi badi yürüdü. Hayvanın hareketi sayesinde zaman kazandık. Kurt sürüsü hayati öneme sahip bir nebze yavaşladı; bizimle devasa siyah beyaz hayvan arasında ikilemde kalır gibi oldular... Ya da belki gafil avlandılar. Belki onlar da devasa bir penguenden ne bekleyeceklerini bilmiyordu. *Penguenler saldırgan mıdır? Saldırırlar mı?* Çoğu hayvan korkmuş ya da açsa saldırırdı, tek bildiğim bu penguen her ikisiydi. Babam bana Antartika hayvanlarına dair bilgi vermemişti, doğada hayatta kalma eğitimimde beklenmedik bir boşluktu.

"Arkasından!" diye bağırdı Paulo, dev kuşu işaret ederek.

Altımız birden kocaman kuşun ardından seğirttik. Penguen garip bir ses çıkardı ama kımıldamadı.

Paulo gerimizde kaldı. "Bana güveniyor musunuz?" diye sordu.

"Başka seçeneğimiz var mı?" diye mırıldandı Thad.

"Evet." Başımla onayladım.

"Atla dediğim zaman, hepimiz atlayacağız!" Paulo tekrar gruptan koptu. "Sakın koşmayı kesmeyin!" diye bağırdı uçurumun kenarına doğru yaklaşırken.

"Uçurumdan aşağı mı?" diye dehşet içinde sordu Zane.

Kılıcını savuran çocuk Paulo'ya yetişmişti. Yüzündeki ağır ifade hiç değişmedi, gözleri ilerideydi.

"Beş metre!" diye seslendi Paulo önden hızlanarak. Derken uçurumun ötesine doğru koştu ve birden gözden kaybolup düştü. Çocuk da hiç duraksamadan kılıcını havaya savurdu ve bir çığlıkla Paulo'nun ardından uçurumdan zıpladı. O da havada gözden kayboldu.

"Atlayın demedi," diye bağırdı Zane.

"Atla!" diye haykırdım.

Rives tam yanımda, kendimi aşağı bıraktım.

BÖLÜM 29

RIVES

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 94 GÜN KALA, ÖĞLEDEN SONRA

Skye boşluğa doğru atladı.

Tabii ki ben de peşinden.

Uçurumdan ileriye doğru atıldım. Ne kollarım sallandı ne duraksadım. Sadece bilinmeyene doğru atladım –lanetli boşluğa– çünkü karada kurtlar kol geziyordu.

Kurtlar.

Nil semalarında sırtımızda planör olmadan uçtuk. Hemen altımda, köpük köpük sular kabul edilmiş bir dua ya da sudan mezar gibi bekliyordu, Nil saçmalığının ortasında yepyeni bir sürprizdi. Düşüşüm korktuğum kadar kötü olmadı. Derin bir nefes alıp ciğerlerimi doldurmaya, soğukkanlı kalmaya çalıştım fakat beynim, kurt üçlüsüne takılmıştı. *Kurtlar.*

Adanın hainlik sütununa üç koca çarpı daha attım.

Vücudum arkamda kalan uçuruma doğru büküldü, içgüdüsel bir dürtüyle tüylü yaratıklar aradım, takip ettiler mi diye baktım. Bir surat belirdi birden –şaşkın bir insan suratı– ve sonra suya çivileme battım. Okyanus kafamın üstüne dolup yankılar yaparak gümbürdedi.

Anında her şey sakinleşti. Işık azaldı, sesler boğuklaştı; sular ipek bir koza gibi beni sarıp sarmaladı. Her tarafım

köpük doluydu, hiçbir şey göremiyordum ama Skye yakınımdaydı, hissediyordum. Yakındaydı ve güvendeydi.

Paulo bizi kurtarmasa boku yemiştik.

Skye'ı düşünerek tekmeler ata ata yüzeye çıktım. Çayırdaki suratı beni bitirmişti. Dex'i düşündüğünü biliyordum. Herkes için pek çok şey yapmıştı, sonra Nil onu gerisin geri getirmiş, akıl sağlığı karşılığında bedenini takas etmişti. Skye'ın Ölüm İkizleri'ne bir iple çekildiğini biliyordum. Derinde bir yerde, adanın onu geri çekeceğinden başından beri korkuyordum zaten.

Yine de bu bilgi bir işe yaramamıştı. Önemli değildi. En ufak bir fark yaratmamıştı. Durdurmaya gücüm yetmemişti ve işte buradaydık. Nil'in eline düşmüştük ve ada bize asla unutturmuyordu.

Rivessss... Tıslama sesi dalgaların üstündeydi, rüzgârla esiyordu.

"Kurtlar," dedi Thad. Sesini duyunca irkildim, suda tam yanımda yüzdüğünü görünce afalladım. Kendi ada düşüncelerime hapsolduğumdan farkında değildim.

Hiç iyi değildi.

"Adanın iğrenç bir espri anlayışı var." Su tükürdü. "İyi misin?"

"Evet." Adayı kafamdan çıkarıp yanında yüzdüm.

Etrafına bak, dikkatini ver.

Skye çoktan kayalara tırmanıyordu. Paulo aşağı eğilip bileğinden tutarak onu yukarı doğru çekti. Esaslı bir kılıç taşıyan ve kamikaze tavırlı siyah saçlı çocuk Paulo'nun yanında dikiliyordu, göğsünden geçen kayışla bağladığı ev yapımı samuray kılıcı omzunun arkasından görünüyordu. Birkaç metre solumda, Zane sudan çıkmış gruba doğru kulaç attı.

Bastığım yere dikkat ederek sudan çıktım ve doğruca Skye'a doğru yürüdüm. Bir eliyle saçındaki suları sıkıyor-

du. Gözlerinin içine baktım, ikimize de yetecek kuvveti buldum. "Skye?" Tek kelime, bir milyon soru içeriyordu.

Başını salladı. "Gayet iyiyim. Sen?" Gözlerimin içini süzüyordu.

"Elbette." Hafifçe vurarak cevap verdim.

Skye tekrar başını salladı ama gözlerinde bilen bir bakış gizliydi, sanki cevabımdaki saçmalığı yakalamıştı, sırf böyle davranıyorum diye bir şekilde her şey yolunda olacakmış ayaklarına yatmama gerek yoktu. Sanki az önce bir kurt sürüsü tarafından kovalanışına şahit olmamıştım.

Skye elimi sıktı.

Parmak ucuna kalkıp kulağıma fısıldadı, "Önce düşün, sonra panik yap." Üstüne sırıttı. "Panik yapma vakti gelince ben sana haber veririm."

"Anlaştık." Yavaşça gülüşüne karşılık verdim. Skye bir tabiat gücüydü, Nil gücüydü. Cesur, akıllı bir kızdı, yaklaşık üç ay önce bütün adayı neredeyse indirmişti ve işte bir kez daha yapmayı kafaya koymuştu. Kendini çok hafife alıyordu. Ne kadar sıkı ve güçlü olduğunu hafife alıyordu.

Oysa ben biliyordum.

Ayağını denk al, Nil, diye düşündüm. *Bizi geri getirdin ve belki de çiğneyemeyeceğin lokma ısırdın.*

Adanın verecek cevabı olmaması içimin yağlarını eritti.

Skye'ın eli elimde, uçuruma dikkatlice göz gezdirdim. Orada kimse yoktu. Hareket yoktu, yüz yoktu. Ama yemin ederim orada birisi vardı, ben onu gördüğüme ne kadar şaşırmışsam, o çocuk da beni gördüğüne o kadar şaşırmıştı.

Ya da kız.

"Ne oldu?" Skye boştaki eliyle gözlerine siper yaptı ve çenesini kaldırıp yukarı baktı.

"Hiç. Düşerken birisini gördüm sandım ama belki de yanıldım."

"Lana olabilir." Paulo'nun bakışı benimkini takip etti.

"Burada bir mağara vardır. Daha doğrusu, orada kaldı." Eliyle gösterdi. "Mağaranın ağzı, uçuruma karışır ama özellikle arıyorsan, hemen bulursun. Adaya ilk geldiğimizde hep önce oraya gideriz." Omuz silkti. "Adaya has bir şey işte."

"Adaya has bir şey işte, ha?" Thad'in şüpheleri yüzünden belliydi. "Başka kaç tane *adaya has şey* var acaba? Bizimle paylaşmadığın?"

Paulo suratını bile buruşturmadı. "Ben ne biliyorsam, hepsini biliyorsunuz. Belki benden çok biliyorsunuz, Skye ile birlikte olduğunuz için." Gülümsedi. "Ama bana istediğinizi sorabilirsiniz. Cevabı biliyorsam, söylerim."

Thad sakinleşerek başını salladı.

"Gitmemiz lazım." Paulo uçurumun dibini tarayarak rotamızı belirlemeye çalıştı. Kayalık burundan sapana kadar, kurbağa hoplayışıyla gidecektik.

"Hey şef." Zane beni dürtükledi, başıyla pek de gizlemeden kulağındaki suları silkeleyen, siyah saçlı çocuğu işaret ederek alçak bir sesle fısıldadı. "Sence de çaylağa giriş bilgilerini versek mi?"

"Çaylak olduğundan emin değilim," dedim. "O kılıç bir gecede peyda olmamıştır."

"Doğru," dedi Zane. Çocuğa yaklaştı, çocuk da ayakları taşın üstünden bir metre açık durarak, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kibar bir merakla Zane'i süzdü. Kısa siyah saçları sanki bir zamanlar yanları kazınmış üst kısmı uzun bırakılmış kızılderili modeli kesimliymiş. "Ben Zane," diye elini uzattı Zane.

"Kenji." Çocuk baş selamıyla karşılık verdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum dostum." Zane sırıttı. "Gerçi burası her zamankinden daha kafayı kırmış. Güzel samuray kılıcı," diye ekledi. Ardından Zane şaşırtıcı bir biçimde iş bitirici göründü. "Eee, sen nereden geldin?" diye

sordu. "Kuzeyden mi? Yoksa yağmur ormanlarından mı? Herhangi birisini gördün mü?"

Çocuk afallamıştı.

Zane kendinden şüphe etti. "Belki de biraz geri sarmalıyım. Benim dilimi anlıyor musun?"

Kenji sinir olarak gözleri parladı.

"Evet, herhalde anlıyorum." Çocuk hafiften gözlerini devirdi. "Ben Sacramentoluyum dostum. Bu bir bokken kılıç, katana cinsi değil. Ayrıca siz, gördüğüm ilk insansınız."

Zane kızardı. "Anladım. Ben de Lagunalıyım," diye Kenji'ye bir daha el salladı. "Evet. Nil'e hoş geldin."

"Nil mi?" Kenji kaşlarını çattı.

"Nil." Başımı salladım. "En azından bazılarımız buraya bu adla hitap ediyor."

Thad'e bakış atıp ona, *Sen ilgilenmek ister misin?* gibisinden sordum.

Başını bana doğru eğdi. "En son hatırladığım kadarıyla dostum, sen Lider'din, ben değil. Anlaşılan bu Nil sana ait."

Ya da Paulo'ya, diye düşündüm.

Kaldığım yerden devam etmesini bekleyerek Paulo'ya döndüm. Sanki bu konuşma hiç önemli değilmiş gibi, gözlerini ilerideki kayalıklara dikmişti. Sanki bu *giriş* önemli değildi, sadece atılan adımlar önemliydi. Şu mesafeli hali aklıma Maaka'yı getirdi, gıcık eden bir kıyaslamaydı.

"Başka insanlar başka isimler vermiş," diye devam ettim, sinir olduğumu belli etmemeye çalışarak, "ama adı bir yana, hepimiz buradayız. Bir yerlerde var olan ancak hiçbir haritada görünmeyen bir adadayız."

"Neden buradayız?" diye sordu Kenji.

"Evrensel soruyu buldun dostum." Zane başını salladı. "Ağzına sağlık."

"Bence biz neden Nil Adası'ndayız demek istedi," diye ağzını yayarak lafa girdi Skye. "Harika bir soru ve bence

artık tek cevabı yok. Ancak en basit cevabı kapılar. Seni bir kapı alıp buraya getirdi ve yine bir kapı eve geri götürecek."

"Kapı," diye tekrar etti Kenji. "Sıcak hava."

"Aynen öyle," dedi Zane. "Portal. Kapı. Bayılma tüneli. Hiç sihirli olmayan karnaval gezisi."

Thad ada oyunlarına dair bir şeyler mırıldandıysa da, duymazdan geldim.

"Kapılar her gün öğlen vakti açılıyor," dedim, sadede gelerek. "Adanın bir yerlerinde. Hiçbir zaman aynı yerde iki kere açılmıyor. Ama eğer yakında bir kapı yakalamazsan, üç ay içinde, dağda kocaman bir kapı açılacak, hepimizi alıp götürecek kadar büyük. Uzun lafın kısası, hayatta kalmak için üç ayın var. Bunu yap ve evine dön."

"Eskisinden farklı bir giriş," diye sessizce gözlemde bulundu Thad, mavi gözleri berraktı. "Önceden planlanmış bir grup çıkışına doğru gün saymak. Ada aynı Nil değil, değil mi?"

"Hiçbirimiz için değil. Belki Paulo için öyledir." Paulo kendi adına birkaç metre öteden uzun adımlarla yürüyor, başı çekiyor ya da belki de sadece mesafeyi koruyordu.

Paulo'yu tanıyorsam, ikinci seçenek geçerliydi.

"Tüm bunları nereden biliyorsunuz?" Kenji savunmaya geçerek sordu.

"İlk elden deneyim ettik." Kenji'yi rahatlatmayı umarak gülümsedim. "Sen ne zamandır buradasın Kenji?"

"Bir haftayı biraz geçti. İki haftaya yakın bence." Kılıcının kayışını düzeltti. "Kıyıdaki ormanda kalıyordum, her gün ufak ufak çevreyi keşfediyordum. En güneye, buraya kadar geldim. Bunca zaman boyunca bir tane bile kapı görmedim. Hiç. Ama bir sürü hayvana rastladım, çoğu da arkadaş canlısı değildi, kurtlar gibi." Arkasını dönüp uçuruma doğru baktı. "Eee, siz ne zamandır buradasınız?"

"Hangi sefer?" diye sordu Thad kuru kuru.

"Ne?" Kenji başıyla Thad'i gösterdi.

Uçurumun dibinde yolumuza devam ederken ekip halinde ona her şeyi anlattık. Daha çok Thad ve ben konuştuk, arada Zane lafa girdi çünkü üçümüz onun adımlarına ayak uyduruyorduk. Skye, Paulo ile yavaş tempoda koşuyordu ve Paulo tahmin ettiğim üzere Skye'dan uzaklaşmamıştı. *Dost mu, düşman mı? Müttefik mi, tek başına mı?*

Bu Paulo'yu çözememiştim.

Güney Sahili burnunu döndük ve topografya değişti. Taşlık, engebeli kıyı şeridi yerini incecik, siyah kumlara bıraktı; bir plaj önümüzde alabildiğine uzanıyordu. Med–cezir çizgisinin hemen ilerisinde gür bambular büyümüştü, yemyeşil ve kocamandılar. Bir panda ağzında bir bambu sapıyla aradan başını uzattı.

"Ah harika," dedi Zane. "Biraz daha ayı varmış. Şahane."

Hepimiz suya doğru yanaşıp pandayı rahat bıraktık. Hayvan halinden memnun görünüyordu ama zorlamaya gerek yoktu. Birinci günümüzde, daha hayvanlar huzursuzken hiç gerek yoktu.

Ayıyı geride bırakırken Paulo yavaşlayıp yanıma geldi. "Rives, Kenji'yle ilgilendiğin için teşekkürler. Ben hiçbir zaman ne diyeceğimi, nereden başlayacağımı bulamıyorum. Senin yaptığın kadar kolay değil. İnan bana, biliyorum." Yamuk yumuk gülümsedi. "Senin işin bu, benim değil." Paulo samimi gözlerle kocaman gülümsedi.

Çocuğu tamamen yanlış yorumladığımı fark ettim. Dinliyordu ama kaçmıyordu. İhtiyacım olduğunu düşündüğü için beni sıkmamaya çalışıyordu.

Müttefik, diye kanaat getirdim.

Hayır anlamında başımı salladım. "Burası artık senin adan, Paulo."

"Hiçbir zaman benim olmadı. Ya da senin. Ada kendi halinde var." Güneşe doğru bakıp kaşlarını çattı. Öğle saati

çoktan geride kalmıştı. "İlerlemeye devam etmeliyiz. Gece inmeden Köy'e varmamız gerek ve daha Kemerler'e ulaşmadık bile."

Paulo tempoyu artırıp tekrar sus pus oldu. Skye ve ben yanında yürüyorduk, Thad, Zane ve Kenji de arkamızdaydı. İki üçlüydük, biri Nil uzmanı, biri Nil çaylağına sahipti, iki grupta da ikinci kez bulunanlar ağırlıktaydı.

Nil demek, denge demekti.

Çevremizde ötüşen ya da havlayan bir şeyler yoktu. Hatta ayaklarımızın altında kayan siyah kumlar bile sessizdi, ada âdeta kulak kesilmişti.

Nil hep bu kadar sessiz miydi?

"Senin için çok endişelendim," dedi Skye çabucak. Paulo'ya bakıyordu. "Ben ayrıldıktan sonra. Burada yalnız kaldın, yangının ortasında. Her şeyin ortasında." Hafifçe başını iki yana salladı, zihnindeki kaygılardan silkinirken yaptığı klasik bir Skye hareketiydi, sanki sihirli bir yazı tahtası gibi görüntüleri hemen silebilirdi.

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

"Ne kadar süre yalnız kaldın?" diye sordu.

Paulo etrafına bakındı; yürürken sürekli böyle yapıyordu. Tıpkı *benim* gibi.

"Bence hiçbir zaman yalnız değildim," dedi nihayet. "Tam olarak değil. Skye, biliyorum buradan ayrıldığınız gün kapıyla ilgili ne olduğunu öğrenmek istiyorsun. Doğrusu, ben bile emin değilim."

"Sen sanki bir şey gördün. Seni izliyordum ve çok şey görünüyordun..." Skye doğru kelimeyi bulmaya çalışırken kafamdan bir görüntü geçti: Paulo platformda dikilirken yüzünden bir gölge geçti, karanlık gözlerinin içini kararttı. Benim değil, Skye'ın anısıydı bu.

"Kaybolmuştun sanki," diye bitirdi Skye. "Korkmuş de-

ğildin ama bir şey görmüştün galiba. Fikrini değiştiren bir şey. Seni durduran bir şey."

Paulo yüzünde hayaletler olan bir ifadeyle baktı. "Olay da bu zaten Skye, hiçbir şey görmedim. Senin kapıya atladığını hatırlıyorum, ondan sonra kapı kapandı ve ben yalnızdım. Ama kapının kapandığını görmedim."

"Yani gözlerin karardı?" Skye'ın iki kaşının ortasında bir çizgi belirdi.

"Hayır. Sadece anımsamıyorum. Sanki hafızamın bu parçası alınmış. Silinmiş. Çalınmış. Bilmiyorum." Derin bir nefes verdi. "Ve yine oluyor, belki o zamandan bu yana birden fazla kez. Sanki dalıp kalıyorum ve kendime geldiğimde kıpırdamamış oluyorum ama zaman geçmiş oluyor." Paulo başını sağa sola salladı. "Açıklayamıyorum. Sanki ada zamanı çalıyor."

"Hiç hoşuma gitmedi," dedi Skye.

Net bir anım canlandı. Ayna Havuzu'nda ben, Talla'nın sesini duymayı bekliyordum. Boşa zaman geçiren ben. Ama duyduğum Talla değildi; Nil'in ta kendisiydi.

Merde.

Paulo da *tam öğle vakti* zaman kaybetmişti.

"Ada zamanı çalıyor," dedim yavaşça. "Herhangi bir zamanı da değil üstelik, en kıymetli zamanı. Öğleni. Ciddi bir sorun olabilir bu."

Skye'a bakış attım. "Nikolai ile platformu bulduğumuz günü hatırlıyor musun?" Skye'ı o âna geri döndürmekten nefret ettim ama başka şansım yoktu. "Hepimiz sanki saatler süren bir zaman çizimlere bakakalmıştık. Hayır," diye kendimi dışımdan düzelttim, "saatler sürmüştü ama dakikalar geçmiş gibi hissettik. Hatırlıyor musun?"

Skye başını yana eğdi. "Hatırlıyorum. Ama saatler geçmişti zaten, geçmiş gibi değildi. Bence o gün vakit kaybetmedik, sence?"

Evet, demek istedim ama yüz ifadesi beni engelledi. Sanki beni okumaya çalışıyordu. Ben zaman kaybettiğimizi düşünmüştüm ama Skye öyle düşünmedi.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Gerçek buydu. Ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"Şef." Zane alçak sesle konuştu. "Galiba birisini gördüm."

İşaret etti. Plajın uzaktaki kısmında, siyah kumların çakıl taşlarına dönüştüğü noktada iki taşın arasından görünen insan ayakları bize dönük duruyordu. "Uyuyor mu?" diye sordu Zane. Güneşin altında gözlerini kısarak gölge yapmaya çalıştı.

Sabit, diye düşündüm. Bu pozisyon bana doğaya aykırı geldi.

Yakına doğru koştum ve sahiden de, bir beden yarı çıplak vaziyette Nil havasına maruz kalmış, bir çukura kaçmış etle kemik karışımı şeklinde yatıyordu. Göz çukurları korkunç bir şekilde boştu. *Etrafına bak, dikkatini ver,* diye mırıldandılar. *Ölüm her yerde, sizi izliyor.*

Anladım, Nil.

Belki de nihayet öğreniyordum.

Thad hemen yanımda defalarca yutkundu, çılgına dönmüş gözlerini kırpmadan bir bana bir cesede baktı, sonra dönüp kuma kustu. Birkaç adım sendelerken boğulur gibi oldu. "Bir dakika," dedi ve tekrar öğürdü.

"İstediğin kadar." Bakışlarımı Zane, Paulo ve Kenji ile birlikte birkaç metre ileride duran Skye'a çevirdim. "Mümkünse, yardıma hayır demem." Gözlerimi tekrar Skye'a çevirip Thad'i işaret ettim. *Şu anda sana benden daha çok ihtiyacı var,* diye düşündüm. Sözcükler beynimde kurşun gibi ağırdı. Thad, ilk ada ziyaretinde bir sürü insanı gömmüştü. O anıları birinci gün tekrar yaşamak eminim çok berbattı.

Biliyorum, benim için öyleydi.

Skye kafa salladı. Thad'e doğru dönerken biz de çalı maya koyulduk.

Dördümüz dikkatlice hareket edip taşların arasında çıplak bedeni özenle örttük. Adanın ölülere saygısı olm yabilirdi ama bizim vardı. Yine de, iç karartıcı bir işti b çünkü Nil'de çürüme çok yavaş ilerliyordu. Hepimiz ağz mızdan nefes alıyor, ölümün kokusunu bile duyma riskin girmek istemiyorduk.

Görevin ortasında bir yerde Thad el attı. Göz göze gelmedim, gelmeye çalışmadım. O da herkes gibi adanın kötü ruhlarıyla uğraşmak zorunda kalmıştı ve ikimiz de biliyorduk. Skye bana taşlar uzattı.

En son taşı da koyduktan sonra ellerim beyaz mercanlarla dolu çantamı aradı, üstüne bir haç ya da yıldız ya da bir işaret koymak istedim, *Burada birisi yatıyor* dercesine. Ama elimde bir şey yoktu. Mercan yoktu, işaret yoktu. Bu kişinin kim olduğuna dair bir fikrim yoktu, kimliğini ya da cinsiyetini bilmiyordum. Belki Budistti, belki Hıristiyandı. Belki de inançsızdı. Hiçbir zaman öğrenemeyecek, onu hiç tanımayacaktık.

Bu ânın çarpıcılığıyla sarsılarak bir adım geri attım, bir yerlerde birisi bu kişiye değer veriyordu. Artık siyah Nil taşlarıyla örtülü bu insana, adı Duvar'da yer alan ya da almayan bu kişiye.

Duvar belki de tarihe karışmıştı.

Ellerimin titrediğini fark ettim.

Ellerimi yumruk yapıp geri geri yürüdüm. Kenji hemen yanımda beti benzi atmış haldeydi. Skye'ın dik başlı ama dehşete düşmüş ifadesi, Archie öldükten sonraki yüzünden farksızdı.

Zane'in suratıysa savaş gazisine benziyordu. Thad midesi bulanmış ve sarsılmış durumdaydı.

Çok fazla, çok çabuk oldu, diye düşündüm. Dördümüz için de. Buradaki son günümüzde gördüğümüz ölümün katıksız anısı canlanmıştı. Bir kez daha yine adanın insafına kalmıştık.

"Hadi gelin." Paulo başını yana çevirip yürüyüp gitmeye başladı, aramızda en ağırbaşlı oydu.

Paulo'yu dinleyip takip ettik, hepimiz bu mezarlıkla aramıza mesafe koymak istiyorduk. Denizden esen meltem kahkaha gibiydi.

Ada sessizliği tüyleri ürpertiyordu.

Tekrar siyah kumsala dönünce Thad kolumu yakaladı. "Az önceki halimden dolayı özür dilerim." Bana baktı. "Şey gördüm..." Başını sallayarak cümlesini kesti, gözleri hâlâ üstümdeydi. "Uzun zaman oldu kardeşim. Nil'in nasıl akıl oyunları oynadığını unutmuşum." Omuzlarını dikleştirdi, gözleri çok anlamlıydı. Tamamen odaklanmış, tamamen netleşmişti. "Bil ki, arkanı kolluyorum. Skye'ınkini de." Skye'ın, Paulo'nun yanında yürüdüğü yere doğru bakış attı.

"Karşılıklı, kardeşim. Özre gerek yok."

Kafa salladı.

Güney Sahili'nin son kısmını yan yana geçtik. Skye, Paulo'yla yürüyordu; Kenji ve Zane onlardan sonraydı. Thad ve ben en arkadaydık.

Kemerler hemen önümüzde belirmişti.

"Rives." Thad ölçülü bir sesle konuştu.

"Evet?"

"Arkanı dönme ama galiba takip ediliyoruz."

BÖLÜM 30

NIL

AKŞAMÜSTÜNE DOĞRU

Ada insanların, adanın nasıl bir yer haline geldiğine alışmaya ve uyum sağlamaya çalışmalarını izledi. Şu âna dek iyi gidiyorlardı. Hatta o kadar iyiydiler ki, ada müdahale etmemeyi seçmişti.

Bugünkü öğle vaktinden kalan güç hâlâ dalga dalga yansıyordu ama ada bilerek bu gücü saklamayı tercih etmişti. Depolamayı, en gerekli âna kadar beklemeyi. Şimdilik ada onun, Skye adındaki kızın, adanın hepsinden çok ihtiyaç duyduğu kızın burada olmasından dolayı bayram ediyordu.

Fakat ona henüz ihtiyaç yoktu.

Şu an için ada beklemek ve izlemekle yetiniyordu. En önemli an gelene dek idareli hareket edecekti. İşte o zaman var gücüyle dâhil olacaktı, en çok ihtiyaç duyduklarına yaslanacaktı çünkü başka seçeneği kalmayacaktı.

Acının gelmesi için yanıp tutuşuyordu, bedeli hepsi ödeyecekti. Çünkü ada geleceği görüyordu, son çoktan belliydi.

Ada ağlayabilseydi, ağlardı.

Calvin hayatında hiç vücut egzersizi yapmadan ya da ev yemeği yemeden bu kadar uzun süre durmamıştı. Şu anda kereste taşıyor, yiyecek avlıyor ve sanki Alabama güneşi altında iki günlük egzersizi bitirmiş gibi terliyordu, tek

fark arkasından sıcak duş ya da serin klima olmayacaktı. Vücut çalışma rutini tam anlamıyla bozulmuştu. Her sabah bir yanı tutulmuş ve ağrılar içinde uyanıyordu ve sözde şilte bok gibiydi. Ağırlık odası, takım arkadaşları, ailesi ve özellikle büyük boy çift kişilik yatağı burnunda tütüyordu. Açık havada uyumak cazibesini ilk gece yitirmişti. Calvin hiçbir zaman kampçı bir tip değildi ve bu ada kâbusu bildiklerini teyit ediyordu: Dişini sıkmak iğrençti.

"Bastığın yere dikkat et," diye uyardı Davey.

Calvin elleri odunlarla dolu halde durdu. Köy'ün kenarından yedi sekiz metre ilerideydi, ateş çukuruna birkaç metre daha vardı. Ancak burada, çepeçevre ağaç ve çalıların, taşlık ve bitkilerin arasında bir şeyler saklanmış olabilirdi. Kaplanı unutmamıştı.

"Solundaki parlak yeşil çalılar," diye devam etti Davey. "Onlara değmek istemezsin, inan bana. Hafthor bu çalılara ölüyaprak dedi ve içinde *ölü* geçen hiçbir kelime hoş değildir."

"Çok doğru," dedi Calvin. Şimdi bakınca aynı parlak yeşil çalıların devam ederek Köy'ü yaşayan bir yarım duvar misali çevrelediğini fark etti, ara ara kapısız girişler misali kesilmiş boşluklar vardı. Ya da çıkışlar. O ve Davey, Köy'den ayrılırken kıyı şeridini takip etmişti, o yüzden bu taraf onlara yabancıydı.

"Ölüyaprak çalıları." Calvin parlak yeşil yapraklara gözlerini dikti, yeşil elmalı şeker kadar canlı renkliydiler. "Burası nasıl bir yer böyle, bitkiler bile seni öldürebiliyor. Kaplanlar yeterli değilmiş gibi?"

"Değil mi ya?" Davey başıyla onayladı. Geçerken yapraklardan uzak durmak için Calvin kadar dikkatli davrandı. "Ne yana baksan tehlikeli güzellik." Bakışlarını ileri çevirip tuhaf bir kahkaha attı. "Şekil A'da görüldüğü gibi," diye mırıldandı.

Molly ateş çukurunun yanında, tek başına taşların üstünde oturuyordu. Yeni yakılmış küçük bir alev yanıyordu, henüz görünürde kömür yoktu. Amara ya da Hafthor'dan da eser yoktu. Calvin çok etkilendiğini kabul etmek zorundaydı. Kendisi sıfırdan ateş yakmayı zor beceriyordu ama Molly? Paulo'yla ateş yakma çubuğu üstünde kısa bir alıştırma yetmiş, sorunsuz bir şekilde ateşi yakıvermişti. Kız ateşi söndürmezdi de, emindi. Calvin gizliden gizliye Molly'nin açık havada vakit geçirmeyi seven bir aileden geldiğini düşünüyordu çünkü kızın doğada yaşam becerileri şahaneydi, adadan ya da açık havada olmaktan hiç korkmuyordu.

Ateş çukuruna yaklaştıkça Davey iyice içine kapandı. Âdeta bir ampulün sönüşünü izlemek gibiydi.

Calvin elindeki odunları yere koyarken avucuna bir acı saplanmıştı.

"Kahretsin," diye homurdandı. Üç odundan en büyük siyah olanı alıp ateş çukuru yakınlarında bir taşa çaldı.

"Ne oldu?" Molly yanına oturdu.

"Kıymık battı." Calvin avucunu çimdikleyip yüzünü buruşturdu.

"Kıymık mı?" Davey de tek kaşını kaldırıp odun yükünü Calvin'inkilerin yanına attı. "Ühü ühü koca Cal. Benim topuğumda Sidney büyüklüğünde bir kıymık var. Ayrıca ayağımdaki iyileşmeyen feci kesiği de saymıyorum." Ayağının yan tarafına baktı, kabuk tutmuş bir yaranın üstünde boncuk boncuk kan damlaları kıpkırmızı parlıyordu. "Kanlı şeyler kanlı kalır."

"Belki de bastığın yere daha dikkat etmelisin," dedi Molly, şeker bir sesle.

"Dikkat ederdim ama taşların arasında sivri dişli hayvanlar var mı diye dikkat etmekle meşguldüm." Davey omuz silkti. "Öncelik meselesi falan filan."

Molly hafifçe çenesini yukarı kaldırdı. "Hiç görmedim, sen gördün mü? Sivri dişli hayvanlar?"

"Son zamanlarda görmedim. Ama konumuzla alakası yok." Davey, Calvin'in sağ tarafına oturup omuzlarını yuvarladı ve tutulan kaslarını gevşetmeye çalıştı.

"Yok mu?" Molly, Calvin'e döndü, Calvin'se o sırada tahta parçasını koca koca parmaklarıyla çıkarmaya çalışıyor ve maalesef başarısız oluyordu. "Dur." Elini uzattı. "Bir de ben bakayım."

Calvin tereddüt ettiyse de, elini uzattı.

Molly, Calvin'in elini avucunun içine aldı ve müthiş bir konsantrasyonla derisini nazikçe parmaklarının arasında yokladı. Tırnakları uzun değildi ama yine de biraz batıyordu. "İşte!" dedi zafer dolu bir sesle. Minicik bir tahta kıymığını kaldırıp Calvin'e gösterdi, sonra sinir bozucu kıymığı bir fiskeyle uzağa attı.

Ellerini uyluklarına silip tekrar Davey'ye döndü. "Bence çok önemli. Sivri dişleri olan hayvan görmemen yani. Yavaş yavaş buradaki hayvanların bize bulaşmak istemediğini düşünmeye başladım."

Davey gözlerini Molly'nin bacaklarından ayırmadan anlaşılmaz bir şeyler geveledi.

Molly öne eğilip parmaklarını çocuğun yüzünün önünde salladı. "Davey, dikkatini ver!"

"Veriyordum." Davey gülerek ağzını yaydı.

Calvin kahkaha atmaya başlamıştı ki birden dondu. Kahverengi bir şey ayak bileğinin yanından sürünerek geçmişti. Yere odaklanıp gözlerini kıstı, sonra gevşedi. *Kahretsin.* Bu ada sinirlerini harap ediyordu.

"Ne oldu?" Molly de yere dikkatlice bakıyordu. "Hiçbir şey göremiyorum."

"Sadece bir yaprak. Ama yemin ederim örümcek sandım." Calvin yeri iyice incelemeye başlamıştı.

"Örümcek yok," dedi Molly neşeli neşeli. "Ya da herhangi bir böcek."

"Gerçekten mi?" Davey meraklandı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Paulo bize burayı anlatırken dinledim." Molly, Davey'ye sinir olduğunu saklamadan çocuğu süzdü, Davey ne zaman yanlarında olsa Molly'de oluşan bu ifadeye alışmıştı Calvin. Davey ise kendi adına, Molly'ye takılmaktan zevk alıyordu. En tuhaf olanıysa, Davey, Molly'nin yanında değilken sahiden kafa birine benziyordu. Ağırlığını koyan, gayet düzgün bir adamdı, tıpkı bugün Calvin ile ikisi odun toplamaya gittiğinde aileleri, ev hayatları ve bu ucube yer hakkında sohbet ettikleri zaman olduğu gibi. Davey gayet rahat ve serinkanlıydı, çabuk sinirlenip parlamıyordu –oysa şimdi öyle değildi, Molly'nin yanında öyle değildi. Bu ikisinin arasındaki mazi her neyse, Calvin adadan öncesine, belki çok eskiye dayandığını seziyordu. Ve henüz o defter kapanmamıştı.

Molly'nin çenesi de kapanmamıştı.

Davey'ye sabrı taşarak *Çok salaksın* bakışı atıyordu.

"Paulo üstüne basa basa burada böcek olmadığını söyledi. Böcek yokmuş, yılan yokmuş." Molly, Davey'ye burun kıvırdı. "Örümcek de yok."

Calvin de Paulo'nun konuşmasını kaçırmıştı ama bu yorumu kendine sakladı.

"Tamam." Davey kafa salladı. "Örümcek yok. Ama..." Düşünceli düşünceli durup Molly kadar sakin bir sesle konuştu. "...kaplanlar, su aygırları ve inanılmaz büyük hayvan çeşitleri var, örümcekler onların yanında evcil kalır."

Omuz silkme sırası Molly'deydi.

Davey hemen pes etti. "Paulo dönmüş mü diye bakmaya gidiyorum. Gizemli gezintisi cidden kabak tadı verir oldu."

Güneydoğuya, Paulo'nun gittiği yöne, dağın arka planda kaldığı çiçeklerle dolu arsaya doğru seğirtti. Calvin acaba ne kadar uzaklaşacak diye merak etti.

Molly'ye baktığında kız da Davey'yi takip ediyordu.

"Eee, sizin ikinizin olayı nedir?" diye sordu Calvin.

"Olay molay yok," dedi Molly, kestirip atarcasına, bakışlarını Davey'den ayırıp eteğini çekiştirerek. "Sadece ben varım, bir de Davey var. Bu kadar."

"Hı hı." Calvin, Molly'ye olumsuz anlamda kafasını sallıyordu. "İkinizin geçmişi var, hem de okkalı bir geçmiş. Neyle ilgili olduğunu bilmiyorum ama kesinlikle bir alıp veremediğiniz var."

Molly iç geçirdi. Yerden küçük siyah bir taş alıp parmaklarının arasında oynayarak konuştu. "Davey ile birlikte büyüdük," diye itiraf etti. "Onu kendimi bildim bileli tanırım. Abim JT, Davey'nin en yakın arkadaşı. Davey hep bizimleydi. Derken birkaç ay önce, Davey benim en yakın arkadaşım Lauren ile çıkmaya başladı. Ve buraya gelmemden... *Gelmemizden* bir gece önce," diye düzeltti, "onu başka bir kızla yakaladım." Molly bakışlarını tekrar uzaklaşan Davey'ye çevirip sustu.

"Eee sonra?" diye dürttü Calvin.

"Bu kadar işte." Molly hafifsercesine omuzlarını sikti. Diğer tarafa dönmeden önce Calvin kızın gözlerinin içindeki kırgınlığı yakaladı.

"Hıh." Calvin avucunda kıymığın battığı yere başparmağını bastırdı. "Hiç sanmıyorum."

"Neyi sanmıyorsun?" Molly kaşlarını çattı.

"Hepsinin bu kadar olduğunu sanmıyorum. Ama neyse..." Calvin ellerini kaldırdı, "Bilmek istediğimi söylemiyorum. Sadece dahası var diyorum, o kadar."

Molly çenesini ellerinin arasına yaslayıp tekrar Davey'ye baktı. Davey ise Paulo'nun gittiği yola doğru bakarak

ayakta dikiliyordu. "Belki de." Başını Calvin'e doğru çevirdi. "Belki de yoktur ama. Bilmiyorum." Molly gözlerini kapadı. "Bir şey fark etmez, özellikle de burada."

"Buranın neden farklı olacağını anlamıyorum," diye yavaşça konuştu Calvin. "Belki de burada daha önemlidir, bilmiyorum. Kahretsin." İki eliyle başını ovuşturdu. "Sadece daha az önemli olmaz diyorum. Anlıyor musun?"

Molly gülümsedi. "Anlıyorum."

İkisi de uzakta duran Davey'yi izlerken bir sessizlik oldu. Davey ise başka bir şeyi seyretmekle meşgule benziyordu.

"Eee, sizin oralarda sık sık kamp yapar mısınız?" diye sordu Calvin, Molly'ye sohbet olsun diye.

"Hayır."

Çenesi düştü. "Gerçekten mi? Ateş yakma yayını ustaca kullanıyorsun. Ayrıca, buradan bir parça korkmuyorsun. Kaplanlardan, böceklerden. Karanlıktan. Hiçbir şeyden."

Molly, Calvin'e gülümsedi. "Unuttun mu, Avustralya'dan geliyorum, dünyanın en tehlikeli hayvanlarının yaşadığı kıtadan. Ölümcül salyangozlar, Freddy Kruger'ı korkutacak örümcek türleri ve hiçbir yerde bulunmayan en zehirli yılan türleri, bir yığın köpekbalığı ve timsah ve muhtemelen katil koalaları da saymıyorum." Sırıttı. "Ben botlarımı giymeden önce şöyle bir sallamaya alışkınım. Ama burada? Yılan yok, örümcek yok, diğer hayvanlar da botlarıma saklanamayacak kadar büyük, bu da içimi rahatlatıyor. Ancak..." Tebessümü soldu. "Buradan korkuyorum, hayvanlar yüzünden değil ama. Bizi buraya getiren şeyden, göremediklerimizden korkuyorum."

Molly, kumsala doğru baktı. Esintide yavaş yavaş sallanan dalların arasından hafif beyazlar ve ışıklarla canlı mavi sular parlıyordu. "Burada diğer hiçbir şey göründüğü gibi değil bence."

Calvin birdenbire bir örümcek görmeyi dileyiverdi. En azından o zaman neye karşı olduğunu bilirdi. Çünkü Molly'nin sözleri çok doğruydu. Burada kanını donduran bir hava gizliydi. Sinirlerini bozan, onu diken üstünde hissettiren.

Zaman burada ağırdı, beklenti doluydu, tıpkı fırtına öncesi sessizlik gibiydi.

Calvin'in bildiği kadarıyla, yarınki öğle saati o kadar çabuk gelmeyecekti.

Ada kendi eliyle yapmadığı zincirlere tutulmuş, sadece izliyordu.

Ve dinliyordu.

Ve öğreniyordu.

Calvin denen çocuk sandığından daha akıllıydı. Belki de korkusu sonuçta onu mağlup etmezdi. Ya da belki de ederdi.

Ada ilkinin olmasını umdu, yalnızca umdu.

Sahiden de, yarınki öğle vakti o kadar çabuk gelmeyecekti.

BÖLÜM 31

SKYE

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 94 GÜN KALA

Yürürken Paulo'ya şöyle bir baktım, birçok açıdan yeni bir arkadaşa dönüşmüş eski dostumdu. Ona soracak bir milyon sorum vardı ama üstüne gitmedim.

Buradaki ilk kaldığım sefer çok şey öğrenmiştim.

Paulo neler öğrenmişti acaba? Sonuçta, o hiç ayrılmamıştı. Yapılı kaslı, uzun saçlı ve bunları gösterecek sessiz özgüvene sahipti, iyileşmiş yaraların incecik izlerini taşıyan bacakları ise burada geçirdiği zor zamanların kanıtıydı. Nil'de hayatta kalmıştı ve bir Nil gazisiydi... Adanın en eski gazisiydi, yaşla değil, geçirilen günle belirlenen bir kıdeme sahipti.

Paulo da konuşmuyordu. Rahat bir sessizlik içinde yürümeye başladık. Güney Sahili'ni geride bırakırken Rives tekrar Thad'le sohbete koyuldu.

Çok geçmeden Kemerler tam karşımızda yükselmeye başladı, nefes kesici ve ihtişamlıydılar. Görünmez devler ya da Tabiat Ana'nın ellerinin oyduğu devasa kayalar olan Kemerler göğe kule gibi yükseliyordu, kıvrımlı, hantal ve içleri boştu. Siyah taştan Kemerler diplerindeki sulardan pırıl pırıldı, en tepeleri mat siyahtı ve tepeden vuran ışıkla yıkanıyordu.

Paulo sessizliği bozdu. "Bu yolu seçtik çünkü size Kemerler'de bir şey göstermek istedim. Uzun sürmez."

"Dalga geçiyorsun." Rives'ın inanmayan sesini arkamızda duyduk; yaklaştığını işitmemiştim. "Sen kendin karanlık çökene dek geri dönmeliyiz demiştin ve bir günlük yeterince ada sürprizi yaşadım. Sonra baksak olmaz mı?"

"Bence sonra yapmamalıyız. Burası..." Paulo bir elini salladı, "Sağı solu belli olmayan bir yer. Bakarsınız yarın yok olur. Bozulur, değişir. Şansa bırakmak istemiyorum. Korkutucu bir şey değil, söz. Ama..." Gözleri benimle buluştu, "Skye'ın görmesi gerek."

"Rives, bugün yılın en uzun günü." Gülümsedim. "Buradaki her neyse görmemize olanak sağlayacak kadar aydınlıkta kalacağız."

Rives'ın sıkı ifadesi bozulmadı. Gözlerini Paulo'ya kenetledi. "Skye'ın görmesi gereken, tam olarak nedir?"

"Bekle," dedi Paulo teşvik edici bir sesle. "Önünde açılacakları bekle."

Sakin özgüveni bana hafiften Maaka'yı anımsattı fakat Maaka'nın her zaman tenezzül eden bir Konfüçyüs gibi konuşmasının aksine, Paulo nazik ve sabırlıydı. Ancak bu gizemli yolu uzatmanın sebebini daha fazla açıklamadı.

Sadece bekleyin, demişti.

İçim içimi yese de, bekledim. Sorularımı kendime sakladım, Kemerler'de, görmem gereken neyin gizli olduğunu merak ettim. Ayrıca neden ben? Neden tek beni ayırmıştı?

"Bu taraftan." dedi Paulo. Gösterdiği yöne sapıp Çıkmazdaki Adam'ı geçerek yukarı tırmandım. En küçük taş kemere, suyun kenarından en uzakta olana yürüdük. Rives durup diğerlerinin yetişmesini bekledi ama gözleri üstümdeydi.

En sonuncu kemerin arkasına eğildi Paulo. "Bakın." Kemerin tabanına yakın noktada zemini işaret etti. Bir yemek

tabağı büyüklüğünde yassı bir kaya tabanın dibine sokulmuş duruyordu. Kayanın yüzeyine kaba saba kazınmış sözcükler okunuyordu.

Araştır.

İçeri bak.

Sözcüklerin altında iki küçük harf *S.B.* diyordu. Hepsi aynı tarafa eğikti, sanki aynı el tarafından kazınmıştı.

"Bu kelimeleri sen mi kazıdın?" Paulo'nun gözleri umutla doluydu.

Başımı hayır anlamında sallayıp yanına çömeldim. Tek parmağımla *S.B.* harflerinin üstünden geçtim. "Bunlar hem benim," dedim, "hem de amcamın adının baş harfleri." Paulo'ya bakış attım. "Scott Bracken, senin teyzen Rika ile tanışan amcam."

Paulo gevşeyerek derin bir nefes verdi. "Seni bugün buraya getirmekte haklıydım," dedi kendinden emin. *"Bunun bir ipucu olduğunu biliyordum. Belki benim için* bırakmışsındır sanmıştım ama artık amcanın senin için bıraktığını anladım."

Yirmi yıllık bir ipucu nasıl olabilir? diye merak ettim.

Sende de yirmi yıllık bir günlük var, diye yardımseverce önerdi zihnim.

Dışımdan okudum. "'İçeriye bak' Ne anlama geliyor ki? Onlar da bizim gibi kapı arıyordu, biliyorum. Peki ama 'içeriye bak' ne demek? Neyin içine? Kendimizin mi? Bu kayanın mı?"

Kaya hiç kımıldamadı.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Paulo. Beni dikkatlice süzdü. "Teyzemi tanıyan amcanla aynı baş harflere sahip olduğunuzu bilmiyordum. Hani teyzem ona kaderinden bahsetmiş."

Senin kaderin adayı baştan sona sarıyor, demişti Paulo'nun teyzesi amcama.

Ama bitirmedin, dedi vicdan azabım bana. *Başarısız oldun.*

Derken, rüzgârın bir fısıltısı misali, başka bir düşünce gelip diğerlerini dağıttı.

Henüz bitmedi.

Rives, Çıkmazdaki Adam'ın yanında dikiliyordu, profili bana dönüktü ve Thad'le sohbet ediyordu. İki çocuk da benden tarafa bakmıyordu.

Gözlerimi kapadım, bana ait olmayan bir düşüncenin yankısını duydum. Nil her yerdeydi: Geçmişimde, şimdimde ve belki de hâlâ kafamdaydı. Yoksa bu düşünce bana mı aitti, vicdanımın sesi tarafından mı fısıldanmıştı? İşin içinden çıkamıyordum.

"Skye?"

Kafamı kaldırıp Paulo'ya baktım.

"Sen buradan ayrıldıktan sonraki haftalarda, burada uzun uzun oturup düşündüm, tek başıma. Bu çizimi bulduğum günse özellikle *seni* düşünüyordum. Sanki çizim buradaydı da, ilk bakışta görmemiştim. Kabul ediyorum, çizim alçakta ve toz toprak harflerin üstünü kapatmış ama yine de. Bu kelimeleri, seni düşünene kadar görmedim. Şimdiyse tekrar buradasın. Bana çok garip geliyor. Sanki bir tesadüf gibi ama değil."

Nil'de tesadüf yoktur. Johan'ın sözleri beynimde hortladı.

Harfler, benim adımın baş harfleri. Benim başarısızlığım ve benim geri dönüşüm.

"Ne kaçırdık?" diye sordum Paulo'ya, anlamak için çırpınarak. "*Başarısız* olduk, Paulo. Ada ölmek istedi; bence hâlâ istiyordu. O yüzden buradayım, o yüzden döndüm. *Hissediyorum.* O halde son sefer ne yapmadık? Neyi görmedik?"

"Skye, o sonuncu günü beynimde bir milyon kez tekrar canlandırdım ve hâlâ bir cevabım yok. O günden beri de. Ada..." Durdu. "Farklı. Artık daha zalim. Aklıma daha iyi bir kelime gelmiyor. Daha haşin, daha acımasız. Bir gün

bir tavşana rastlıyorum ve avlamama kalmadan, bir kapı yükselip onu kapıyor. Ertesi gün bir kapıdan bir deve düşüyor ve bir aslan tarafından yeniyor, ayrıca ben deve bile yemem, o yüzden sanki bir uyarı alıyorum: *Sırada sen varsın.*" Paulo başını iki yana salladı. "Siz gittiğinizden beri iki kere deprem oldu. Birincisi o kadar kötü değildi ama ikincisi Nil Dağı'nda buhar delikleri açtı. Ada huzursuz. Sürekli olarak bir huzursuzluk *duyuyorum* ve bana ait değil."

"Tıpkı yorgunluğun bana ait olmadığı gibi," dedim. İdrak etmeye yaklaştım, sonra kavramaya kalmadan kaybettim.

"Anlaşılan küçük bir ada grafitisi bulmuşsun." Rives'm elleri çıplak omuzlarımdaydı. "Amcanın?"

"Sanırım." Taşa uzun uzun baktım, kelimeler kazınmış, oradan bana bakıyordu.

Araştır.

İçeriye bak.

"Amcam günlüğüne, adanın ona araştırmasını söylediğini yazmıştı," dedim yavaşça. Amcam mı araştırmalıydı yoksa bu kelime bana mı bırakılmıştı? Başka birisine bırakılmış bir misyon muydu, *herhangi* birisi için miydi? Bir farkı var mıydı ve ne fark ederdi?

Ada ona bu izi bırakmasını mı söylemişti?

Aniden, Rives'ı yerinden fırlatarak arkamı döndüm. "Ada amcama araştır demişti," dedim. "Ama amcam ne araştıracağını bilmiyordu. Kapı mı? Cevapları mı? Anlamayı mı? İnsanları mı?" Tanıdık bir hüsranla doldum. "Yine birinci kareye döndük Rives. Elbette, buradan nasıl ayrılacağımızı biliyoruz. Kapımız açılana kadar üç ayımız var. Ancak bu kez, hazır buradayken daha çok şey yapmalıyız. Adanın nasıl sonunu getireceğimizi çözmeliyiz. Ya da en azından tüm kapıları nasıl yıkacağımızı." Hissettiğim acilen harekete geçme kararlılığı, sesimden belliydi.

Araştır.

İçeriye bak.

"Belki de doğru yerlere bakmıyoruz." Ellerimle Rives'ın ön kollarını sımsıkı tuttum; gözlerimi gözlerine kenetledim. "Sorun şu ki, ne aradığımızı bilmiyoruz ama karar vermemiz lazım çünkü eğer vermezsek, o zaman saati *tekrar* kuracağız demektir ve bir sonraki grup bizden çok sürünecek. Burası gitgide zalimleşiyor, Paulo da söyledi. Rives, aramak zorundayız..."

Rives yavaşça bir parmağını dudaklarıma koydu.

"Arayacağız, Skye. Bütün adayı arayacağız. İnsanları, cevapları, ipuçlarını ve adayı sona erdiren tek destansı çözümü arayacağız. Eğer varsa, o çözümü bulacağız. Ancak bugün değil. Bugün Köy'e varmalıyız, oradaki insanlarla tanışmalı, herkesi hızlandırmalıyız. Ondan sonra, ekip olarak bir plan yapmalıyız, hep birlikte. Tek tek adım atacağız. Bir seferde bir *gün*. Tamam mı?"

Yeşil gözleri net ve berraktı, güven verici ve hazırdı... Tıpkı Rives gibi.

Başımla onayladım. "Haklısın. Çok haklısın." Kendimi zorlayıp yavaşça nefes aldım. "Hadi bir an önce Köy'e gidelim. Ama yarın araştırmaya başlıyoruz. Beklenmedik her şeyi. Adaya dair ipuçlarını. İlk sefer gözden kaçırdıklarımızı. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Rives gülümsedi.

Esinti saçlarımı okşadı, karanlıktaki kız gibi, bakmayı seçene kadar görmediğim o kız gibi fısıldadı. Ancak bu fısıltı her yerdeydi.

O zaman her yere bakacağım, diye düşündüm alnım açık. *İçeriye, dışarıya, adadaki her bir girinti çıkıntıya. Oynatmadık taş kalmayacak.*

Rives konuyu değiştirip Paulo'ya Köy hakkında, yiyecek depoları hakkında ve hayatta kalmak için temel görünen,

gündelik ayrıntılara dair bir milyon tane soru sordu ama kendi sorularımı eklemedim. Ben sırf hayatta kalmak istemiyordum, *daha fazlasını* istiyordum. Ben kaçmak, kapanış yapmak ve her şeye eşsiz bir son vermek istiyordum. Benim odak noktam buydu, her zaman bu olmuştu. Üç ay boyunca zaten uğraşmıştım ve bir gündür yine buradaydım.

Bir gün bile olmadı, diye hatırlattım kendime. *Bir öğleden sonra.*

Saatler değil, aylar geçmiş gibiydi. Adadaki son seferimde hissettiğim bitkinlik sanki buradan hiç ayrılmamışım gibi çöktü. Kapıdan geçtiğim saniye üstüme çarptı, anında uyanmayı güçleştirdi. Şimdiyse yorgunluk, tıpkı rüyalarımın karanlığı gibi zihnime baskı yapan yoğun bir rüzgâr misali etrafımda dönüyordu ama karanlıkla sürekli verdiğim savaş, işime yaramıştı. Artık o yorgunluğu tanıyor, ona meydan okuyordum çünkü bunun, adanın yorgunluğu olduğunun farkındaydım, benim değildi. Ben nerede bitiyorum, Nil nerede başlıyor, kesin bir çizgi vardı, bilincindeydim, bu çizgiyi ben çekmiştim çünkü bana ait olanlar *bana* aitti.

Rives'a bakıp aynısını hissettim. *Benim,* diye düşündüm.

Benim olan her şeyi, kanımın son damlasına kadar savunacaktım.

Rives'ın bakışları endişeyle doldu. "Skye?"

"Rives?" diye karşılık verdim kaşlarımı kaldırıp.

Rives dudaklarını kıvırıp sırıttı. "Biliyorum her şey kontrolün altında ama kayıtlara geçmesi için. Sona kalmaktan hoşlanmam." İleride diğer herkesin beklediği noktayı işaret etti.

"Hiçbir zaman kalmazsın. Bugünün ne özelliği var?"

Rives çenesini sıktı. Şakacı tavrı yok olmuştu. "Sakın bakma ama bence takip ediliyoruz."

BÖLÜM 32

RIVES

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 94 GÜN KALA

"Takip mi ediliyoruz?" Skye dönüp arkasına bakma dürtüsüne direnirken vücudu seğirdi. "Ne tarafından?"

"Ne değil. Kim. Bence bir insan. Belki Lana. Belki birden fazla kişi. Bilmiyorum. Tahminimce korkuyorlar ve bizim ne yaptığımızı çözene kadar mesafelerini koruyorlar. Sadece haberin olsun istedim, tamam mı?" Skye'ı kolundan tutup koşmamak için kendimi zor tutuyordum, hoş, kaçacak bir yer yoktu.

Her yerde gözler var, diye düşündüm. Benim gözlerim fal taşı gibi açıktı.

Elini tutmadım. Onun yerine, göz kırptım. "Bir kere kolladım seni, sonsuza dek kollarım."

Zane öksürdü. "Tamam, çifte kumrular, bir şey bizi çatır çatır yemeden harekete geçelim. Köy'e vardığımızda kendimi daha iyi hissedeceğim."

"Katılıyorum." Thad bir kere kafa sallayıp bana döndü. "Arkadasınız, değil mi?" diye sordu, kartal gözlerle. Gerçekte *Arkanıza dikkat edin,* diye uyarıyordu. Takip edildiğimizi o da biliyordu.

Başımla onayladım.

Güneye bakan yamaçtan tek sıra halinde Siyah Koy'a

doğru indik. Güney Sahili'nden daha dar olan Siyah Koy iki sarp yamacın ortasında sere serpe uzanıyordu, sanki okyanus devasa bir kaya parçasını oymuş, yerine içerlek kalan ve ağaçlarla çevrili kavisli bir plaj bırakmıştı. Koyun tam göbeğinde fundalar gürleşiyordu. Ağaçlar tuhaf kümecikler halinde artıyordu, tam ölümcül veya uysal şeylerin saklanması için mükemmel bir ortamdı.

Hiç konuşmadan suya ulaştık. Kömür karası kumlar, azalan akşamüstü güneşinde pırıl pırıl parlıyordu. Koyun çeşitli yerlerinde denize iri taş parçaları saçılmıştı, berrak suların altından gözle görünüyorlardı ve sivri tepeleri dalgaların çarpmasından beyaz köpüklüydü. Siyah üstüne siyahla dolu koy karanlık bir mekândı, özellikle geceleri.

Thad yanımızdan ve hafif arkamda kalarak yürüyordu. Sağımızda kalan ağaçlara bakıp duruyordu.

Ben de kendi adıma arkamıza göz atıp duruyordum. Görünmez gölgemizi henüz kaybetmemiştik. O kızı –ya da çocuğu– hissedebiliyordum.

Bahsimi hâlâ Lana'ya yatırırdım.

"Thad de en az senin kadar iyi gözlemci," dedi Skye sessizce ve iç çekti. "Gerçekten mücadele ediyor. Çok uzun zamandır adadan uzaktı. Şu anda ne düşündüğünü hayal edemiyorum."

"Tahminimce Charley'yi düşünüyordur. Onunla burada tanıştı. Tam bu sahilde."

"Bilmiyordum." Skye anlayışlı ve duygudaş bir bakışla baktı.

Omuz silktim. "Nereden bileceksin? Senden önceydi." Skye, Nil hakkında o kadar çok bilgiye sahipti ki, benden çok şey biliyordu, bazen her şeyi bilmediğini unutuyordum. Burada yaşamadığı, okumadığı bir geçmiş olduğunu. Bilmediğini.

Paulo, Zane ve Kenji ileride birbirlerinden birkaç metre uzak yürüyor, konuşmuyorlardı. Sanki herkes kendi kafasının içinde kaybolmuştu. Ya da belki de sadece ben öyleydim.

Nil'in serin ve tuzlu havası bizi sarmaladı. Nefesimiz bile Nil'in insafına kalmıştı.

Üç ay, dedim kendi kendime. Doksan gün.

Merde.

Çok uzun zaman, fazla uzun zaman. Bir günde çok şey olabilirdi. Olmuştu zaten.

Etrafına bak. Dikkatini ver.

Tek görebildiğim Skye, tek *hissettiğim* Skye'dı. Tam yanımda, beynimde. Ruhumda. Destansı bir kör nokta diye buna denirdi. Yumruklarımı çıkarıp nefes alışımı kontrol etmeye çalıştım, kafamı temizlemem gerektiğini, yoksa ikimizin de canından olacağını biliyordum. Ya da bize daha sonra fayda edecek –ya da zarar verecek– önemli bir şeyi kaçırabilirdim.

Kafamı tekrar Nil'in oyunlarına çevirdim.

Skye hâlâ Thad'in tek başına yürüyüşünü seyrediyordu.

"Burada olduğu için kendimi çok kötü hissediyorum," dedi. "Benim hatam olmamasına rağmen, öyleymiş gibi hissediyorum." İç çekti. "Ayrıca sanırım hâlâ bana biraz bozuk."

"Hayır, değil. Thad şokta. Burada olduğu için, geri döndüğü için şokta. Ama yakında atlatır." Sahildeki mezarın orada kendisini toparladıktan sonra gözlerindeki berrak bakışı ve şimdi düzenli bir şekilde ağaçları tarayışını düşündüm. "Bence atlattı bile."

"Gerçekten mi?" Skye'm ses tonunda rahatlamayla karışık merak gizliydi. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Charley güvende." Cevabı düşünmeden ağzımdan dökülüverdi.

Thad'in kafasındaki en kötü durum senaryosu gerçek olmamıştı. Ama benimki olmuştu. Skye buradaydı ve onu koruyamıyordum. Nil bu dersi kafama iyice kakmıştı.

"Bir şey olmayacak," dedi Skye özgüvenle. Korkumu anlamak için zihnimi okumasına gerek yoktu. "Başaracağız."

Tabii ki buna inanıyordu. Babası kadar iyimserdi ama Nil'den bahsediyorduk. Ayrıca, Nil artık daha zalimdi, daha insafsızdı, Paulo kendisi söylemişti. İşte bu insafsız Nil onu geriye çekmişti.

Skye'a doğru aniden dönüp ellerini tuttum, beni dinlemesi şarttı.

"Bak Skye, burada olmandan nefret ediyorum..."

"Biliyorum..." diye başladı Skye ama o hiç konuşmamış gibi lafımı sürdürdüm.

"Ama buradasın. *Buradayız.* İtiraf etmekten nefret etsem de, seni koruyamam, burada koruyamam. Adaya karşı koruyamam. Tanrı biliyor, denedim ama koruyamam. O yüzden senden bir kere rica edeceğim. Lütfen pervasız bir hareket yapma ya da tek başına hareket etme. Bir şeyi yapmadan önce etraflıca düşün, tamam mı? Bana danış. Ekip halinde yapacağız. Cidden, sakın aptalca bir şey yapma."

"Ölüyaprak çayı içmek gibi mi?" Skye kaşlarını kaldırdı.

"O başkaydı," dedim dümdüz bir sesle.

"Öyle miydi?"

"Evet."

Skye kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sen yapmayacağına söz verirsen, ben de ölüyaprak çayı içmeyeceğime söz veriyorum."

Hiddetli bakışlarını bana dikti.

"Gerçekten iyi olacağımı düşünüyorum," dedi sessizce.

"Biliyorum." Ses tonum ifadesizdi. Ancak altında salıveremeyeceğim kadar güçlü duygular kıvranıyordu. "Umarım haklısındır."

Siyah kumları geride bırakıp ağaçların arasına adım attık, yamacın içindeki kestirme yoldan gittik. Siyah bir patika girişi belirginleştiriyordu, pırlanta ve ışık tozuyla bezeli bir açıklıktı.

Girişte durdum. Sağımda, tam göz ucuyla görebileceğim noktada bir gölge yer değiştirdi. Gerilerek yana döndüm.

Orada hiçbir şey yoktu.

Hiç kimse, hiçbir şey.

Yine de izlenme hissi bir gölge gibi üstüme yapıştı. *İnsan, eşya ya da hayvan* mı diye Thad önceden sormuştu. İçimdeki his *insan* diyordu. Hayvanlar bu kadar uzun süre takip etmezdi. İçimdeki his aynı zamanda mağarasının önünden geçtiğimizi gören Lana'nın peşimize düştüğünü söylüyordu. Öte yandan, arkamızdaki herhangi birisi olabilirdi. Ancak her kimse, tereddüt içindeydi. Şüpheli, belki de kuşkucuydu. Belki bizim kimliğimiz ya da dürtülerimizden emin olmayan adaya yeni gelmiş bir misafir olabilirdi.

Bizim tek dürtümüz hayatta kalmaktı.

Arkamı dönüp ağaçlara doğru hitap ettim.

"Lana, eğer bizi takip eden sensen, problem yok. Biz Köy'e gidiyoruz, fikrini değiştirir de birileriyle birlikte olmak istersen, kalabileceğin ya da ziyarete gelebileceğin, kapıları sana açık bir yer. Sırf bilmen için söylüyorum, sen ve biz yokuz, arada ayırıcı bir çizgi yok. Artık hepimiz adalıyız. Hepimiz eve dönene kadar hayatta kalma mücadelesi veren insanlarız." Durdum, sesimdeki burukluğu duydum, Maaka ile yaptığım benzer bir tartışmayı anımsayarak bir Ada dejavu anı yaşadım. "Eğer sen Lana değil, bizi takip eden başka biriysen, o da sorun değil. İstediğin zaman Köy'e gelebilirsin. Yiyeceklerimiz, bilgimiz ve eve dönme planımız var, hepsini seninle paylaşırız. Ancak bir

uyarı: Biz yağmacıları ya da hırsızları sevmeyiz, kendimize ait olanı koruruz." Skye'a bakmamak için kendimi zor tuttum.

"Ayrıca çayırdan uzak dur," diye ekledi Skye fazladan bir tatlılıkla. "Adanın göbeğinde hilal doğana kadar oraya yaklaşma. O gece orada görüşürüz."

İşte benim kızım, diye düşündüm. İzleyen birileri varsa ada hakkında onlar kadar –hatta onlardan fazla– bilgi sahibi olduğunu akıllıca belli etmişti. Bir uyarı ve can simidi bir aradaydı.

"Hadi gel." Skye elimi tuttu. "Herkes çoktan gitti. Gidip Paulo'nun yeni arkadaşlarıyla tanışalım."

BÖLÜM 33

NIL

AKŞAMÜSTÜ

James, Lana denen kızı kolaylıkla takip etmişti. Kızın belli bitkilerden dikkatlice kaçtığını izlemiş, aynısını yapmıştı. Bir ağaçtan kırmızı bir meyve koparıp korkusuzca yediğini görmüş, aynısını yapmıştı. Fakat kız onun arkasında olduğunu duymamış, bir kere bile sezmemişti.

Gelgelelim, otoriter havaya sahip ve çakmak çakmak yeşil gözlü çocuk onu neredeyse iki kere görmüştü.

Abileri olsa utanç duyar, suratına baka baka alay ederlerdi. *Sen birilerini takip edebileceğini mi sanıyorsun, küçük J?* derlerdi. *Rehberlik etmeye hazır mı sanıyorsun kendini?* diye burun kıvırırlardı. *Hazır değilsin sen, daha küçük bir çocuksun. Rehberlik etmek için erkek adam olman gerek.*

Oysaki James, Kenya'da abilerinin yaptığı gibi rehberlik etmek istemiyordu. Büyük hayvan avına çıkan zengin Amerikalılara rehberlik ettiğini düşündükçe midesi bulanıyordu, para kazanacak olsa bile. Hayvanlar kanlar içinde kalınca, James'in de içi kanıyordu; ölürken gözlerindeki bakış içini parçalıyordu. Hayır, böyle bir olayda başı çekmek hiç ona göre değildi. Öldürmek bir insanı erkek yapmazdı.

Ama önderlik etmek yapardı.

Belki de o yüzden yeşil gözlü çocuk üçüncü kez dönüp ondan tarafa baktığında James neredeyse ağacın arkasından çıkacaktı ve çocuk, mağaranın kenarında konuştuğunda James, onun kalbine hitap ettiğini hissetti. Lana da böyle hissetmiş miydi diye merak etti. Lana da olduğu yerde kalıp kulak kesilmişti. Bir saat sonra grubun peşinden mağaraya girince James de aynısını yaptı.

James'i bu gruba Lana getirmişti ve şimdiye dek, kızdan daha ilginçtiler.

Çocuğun gruba önderlik edip kuru kemikleri gömüşlerini, uzun zaman önce ölmüş birisine basit bir gömme töreni yapıp, başlarını eğip hürmet gösterişlerini izlemişti. Bu harekete saygı duymamak elinde değildi. Ayrıca yeşil gözlü çocuk belli ki grubun sorumlusuydu. Hepsi ona bakıyor, onu takip ediyordu. Hatta yeşil gözlüye *kardeşim* diye hitap eden sarışın çocuk bile.

James çok az laflarını işitmişti ama bu kelimeyi, sanki ona edilmiş gibi net duymuştu.

James geri dönmesi gerektiğini, Carmen'e öğrendiklerini, gördüklerini anlatması gerektiğini biliyordu. Ama henüz işi bitmiş miydi, emin değildi. Carmen bilgi istiyordu ve bu grup bilgiye sahipti. Yeşil gözlü çocuk bu hakikati kendi ağzıyla ilan etmişti.

Belki de yanlış gruptayım, diye fikir yürüttü James.

Bekleyip görmeyi yeğledi.

Davey son bir saattir üçüncü kez Köy'ü çepeçevre adımladı. Buzlu koydan balık tuzaklarına kadar arada kalan her noktayı tek tek taramıştı. İsimlerle dolu tahta duvarın önünde volta atarak haddinden fazla vakit geçirmişti. Bazılarının yanında artı ya da ay ya da o tarz bir işaret yer alıyordu ama aralara yayılmış bir sürü çarpı işaretinden anladığı kadarıyla birçok kişi burada ecelini bulmuştu. Bu,

Davey'ye hapishane mahkûmlarının duvara attığı çentikleri hatırlattı, âdeta *buradaydım* diye bağıran bir izdi.

Korkutucu, diye düşündü. Adını bu listeye eklemeyi reddediyordu.

Yürümeye devam ederek Köy'ün dış kenarında görünmez bir çizgi çizdi. Huzursuz ve kaygılıydı, yerinde duramıyordu. Paulo başıboş kapıların her gün öğlen saati çıktığını ve garantili bir kapının üç ay sonra açılacağını anlatmıştı. Üç ay boyunca el el üstüne koyup oturacağını düşününce çıldıracak gibi oluyordu Davey. Odun toplarken, balık pişirirken, zamanın geçmesini beklerken ve bir de sürekli kaplan çıkacak mı diye etrafı kolaçan ederken tam anlamıyla kafayı sıyıracaktı. Hayatında hayalini bile kuramayacağı bir ada cehennemiydi burası.

Fakat sahilde Molly ile kıvrılarak uyuduğu gece o kadar berbat değildi, gerçi kızın farklı hissettiğinin farkındaydı. Hatta Molly sırf yalnız kalmamak için ona aynı kulübeyi paylaşalım mı diye teklif etmişti. Davey yine yapardı, her gün ve her gece, bu da başka tür bir işkence olsa da.

Paulo neredeydi?

Davey ağaçları gözleriyle taradı. *Ya Paulo geri dönmezse?*

Toptan ayvayı yeriz, diye düşündü karamsarlaşarak. Herkes üç ay sonra yerini yalnızca Paulo'nun bildiği gizemli bir dağda açılacak, bir o kadar gizemli bir kapıya bel bağlamıştı. Hem ayrıca tamı tamına üç ay geçtiğinden nasıl emin olacaklardı? Ya yanlış sayarlarsa? Davey her gün mütemadiyen tarihi içinden tekrar ediyordu, sanki daha sonra bu konudan sınava girecekti. *On gün,* diyordu uyanınca. *On gün,* diyordu yemek yerken. Yürürken on gün, yatmadan önce on gün. Ertesi gün sayıyı bir arttırıyordu. Bugün on birinci gündü ama zayıf bir sistemdi bu.

Sonra bir de, tam öğle vaktinin olduğunu nereden anlayacaklardı? Kol saati yoktu, duvar saati yoktu, zamanı gös-

teren güneş saati veya başka bir gereç yoktu. *Herhalde bir kapıyı yakalamak için vaktinde görmeyi umuyoruz,* diye düşündü.

Ancak henüz bir kapı görmemişti.

Öte yandan, siyah bir panter, bir vombat, bir bizon ve bir ayı görmüştü, üstelik hepsi aynı gün içindeydi.

Davey, Köy'ün kenarında dikilip durumun absürtlüğünü düşünüyordu ki, Paulo yamacın kenarından çıkageldi. Arkasında, onun yaşlarında üç çocuk takip ediyordu. İkisi sarı saçlı, ince, kaslı yapılıydı; ikisi de Melbourne'deki sörfçü kankalarından biri olabilecek tipteydi. Daha uzun boylu, daha kaslı olan az önce bütün tırnaklarını yemişe benziyordu; daha dağınık saçlı, kısa olansa biraz sıkıntılı görünüyordu. Gözlerinin altındaki deri koyuydu, öyle ki Davey içinden çok parti yaptığını düşündü. Üçüncü çocuğun sırtı dimdik, saçları siyah ve diken dikendi, omzuna ölümcül bir silah asmıştı. *Muhtemelen Amara ile tencere kapak olacaklardı,* diye geçirdi içinden, *tabii kız önce onu şişlemezse.*

Davey kıpırdamadan durdu, ellerini sokacağı cebi olmadığından kollarını göğsünde kavuşturup izledi.

Grup yakınlaştıkça daha bezgin göründü. İlginç şekilde, hepsi nereye gittiğini bilen adımlarla ilerliyordu, yani tam Davey'ye doğru.

Yamacın kıyısından bir çift daha belirdi, sahiden de çifte benzeyen bir ikili. Birbirlerine dokunmuyorlardı ancak hareketleri birliktelik içindeler diye bağırıyordu. Kız darmadağın, gür sarı saçlıydı, göğsüne halatımsı bir ip asmıştı. Uzun boylu, koyu renk saçlı çocuk da yanında amaçlı bir edayla yürüyordu ve üstünden bir güç havası akıyordu.

Aslında bütün grup adanın sahibi gibi, amaçlı bir edayla yürüyordu.

"Paulo bir sürü kişi getirdi." Arkasından Hafthor'un sesini duydu. Davey kafasını kaldırıp bakınca Hafthor'un ciddi çehresini gördü. İzlandalı çocuğun yanında Davey

kendini hep sıska hissediyordu, bu da futbol takımının en uzun boylu üyesi olan Davey için çok yeni bir duyguydu.

"Beş," diye yorum yaptı Davey.

"Görebildiğimiz beş," diye ekledi Hafthor düşünceli bir şekilde.

Davey gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. *Gizli halk,* diye düşündü. Hafthor resmen her an bir yerlerden perilerin fırlamasını bekliyordu. Oysaki bu ada sadece insanları ve hayvanları çağırıyor gibiydi. Peri yoktu. Ayrıca periler o kadar da korkunç gelmiyordu kulağa.

Kafasının içinde soğuk bir kahkaha çınğırak gibi çınladı; kulaklarında yankılandı, *kendi kafasının içinden* çıktı ve duyup irkileceği kadar yüksek sesliydi. Böyle anlarda Davey tereddüt ediyor, belki de Hafthor'un bir bildiği vardır diye düşünüyordu.

Paulo ve ekibi Davey'ye doğru ilerledi.

"Tekrar hoş geldin," dedi Davey. "Gezintin iyi geçti diye tahmin ediyorum?" Tek kaşını kaldırdı.

"Tam beklediğim kadar iyi değildi," dedi Paulo, "ki bu ada için hiç şaşırtıcı değil." *Yine de,* diye düşündü Davey, *şaşırmışa benziyorsun.*

"Davey, tanıştırayım, Zane, Kenji ve Thad." Çocuklar da sırayla ellerini kaldırıp selam verdi.

"Bunlar da Rives ve Skye." Çift el sallayıp merhaba dedi.

"Davey." Davey de elini kaldırıp sessizce isimlerini tekrar etti ve bir şey kaçırdığını sandı.

Hafthor yanına adımını attı. İçi balıkla dolu iki ağ tutuyor, tüy gibi hafifmiş gibi taşıyordu. "Ben de Hafthor."

"Hafthor mu?" Zane gözlerini kocaman açtı. "Dostum, sen enikonu bir Thor'a benziyorsun."

Davey kahkahasını içinde patlatırken Hafthor kaşlarını kaldırdı.

"Herkes nerede?" diye sordu Paulo.

"Molly plajda," dedi Davey, ilk önce Molly'nin yerini bildirdiğini fark ettiğinde bir saniye geç kalmıştı. "Calvin de. Amara malzeme kulübesinde mızrak ucu sivriltiyor." Omuz silkti. "Hepsi bu kadar."

"Küçük bir grup," diye yorum yaptı Thad.

"Yeni bir başlangıç," dedi Rives. Hemen yanında Skye'ın beti benzi attı.

Thad. Rives. Skye. Zane.

Kafasına dank etmesiyle Davey parmaklarını şıklattı. "Siz daha önce de buradaydınız! İsimleriniz o metrelerce uzayan tahtanın üstünde yazıyor." Başını yana eğdi. "Eee, nerelerdeydiniz?"

"Evdeydik," dedi Rives, anlaşılamaz bir ifadeyle. "Şimdi geri döndük."

"Ne?" Davey kafasından aşağı buzlu su dökülmüş gibi oldu, sanki havadaki sıcaklık aniden çekilmişti. "Eve mi gittiniz? Ve geri döndünüz? Olamaz. *Neden?*"

"Hadi Köy'e gidelim de, herkese aynı anda anlatalım." Rives konuşurken yürüdü ve grubun geri kalanı onu takip etti. "Davey, biliyorum bilgi almak istiyorsun," dedi Rives, arkama doğru bakış atarak ve ağaçların arasına göz gezdirerek, "alacaksın da. Ama önce yemek yemeliyiz, su içmeliyiz ve bizi yem yapmaya çalışmayan kurtlar, aslanlar vesaire olmadan bir saniye oturmaya çalışmalıyız, tamam mı?" Şimdiyse dümdüz Davey'ye bakıyordu.

Davey robot gibi kafa salladı.

Köy'e girdiği anda gözleri anında isimlerle dolu tahta duvara kaydı, o isimlerin bazılarının artık bir yüzü vardı. Rives. Thad. Skye. En azından artı işaretinin ne anlama geldiğini artık biliyordu. Birileri *hayatta kalmıştı.*

İyi de bir insan neden buraya geri dönerdi?

***

Karanlık aniden ve kalın bir perde gibi indi. Siyah bir örtü adayı sımsıkı sardı, ağaçları gölgelere bürüdü ve Lana'nın çevresindeki dünyayı daralttı. Tepede yıldızlar gökyüzündeki ateşli buzlar gibi göz kırpıyordu, evinden gördüğü kadar net ve parlaktılar. Bir taş atımı uzaklıkta, sazlık damlı evlerden bir yarım daire, açık bir merkezin etrafına dizilmişti, tam ortada bir ateş yanıyordu. Bu sabah onu durdurmaya çalışan, kabarık, kıvırcık altın rengi saçlı kız ateşin yanında başka bir kızla oturuyordu, diğer kızsa yüzünü o sarışın kıza çevirmiş, dinliyordu. Lana ağaçların arasından izlediği noktadan ikinci kızın siyah saçlarındaki mavi meçi seçebiliyordu; ateşin ışığında safir parçacıkları gibi parlıyordu. İkili heyecanlı heyecanlı konuşuyordu, duruşları ve gülüşleri çok rahattı, o anda bir yoldaşlık bağı kuruyorlardı. Lana'nın içinde bir özlem çukuru açıldı ama hemen doldurup kapattı Lana. Buraya eş dost edinmeye gelmemişti, hele hele *haole* insanlarla.

Rüzgâr başka yönden esince Lana'nın ağzı sulandı. Bu sabah yola çıkmadan önce heyecandan yemek yiyememişti ve bütün gün sadece meyveyle beslenmişti. Yeşil yapraklara sarılı bir şey közlerin üstünde duruyordu; mango ve et karışımı nefis kokuyordu. Büyükannesinin nasihati kulaklarında çınladı. *Kendi yolunu çiz; rotanı bul. Her seçim, kim olacağına tanıklık eder.*

Oraya arkasını dönmek Lana'nın hayatında yaptığı en zor hareketlerden biriydi.

Üşüyerek ve sinirlenerek sessizce uzaklaştı. Onun halkı tarafından inşa edilmiş, onun ve onun gibiler için bırakılmış kulübelerle dolu bir Köy'den saklanıyordu. *Haole* insanlar yağmacıydı, tıpkı Carmen denen *haole*'nin mağarasını istila etmesi gibi.

Uzaklarda bir hayvan uludu, Lana'nın rahatını kaçıracak kadar yakından gelen bir hırlama sesiyle birlikte tüyle-

rini ürpertti. Keşke mağarada olsaydı. Plan buydu ve Lana şu anda yeni bir plan yapmaya çalışıyordu, başarısızlığının suçunu *haole*'lerin başına yıkıyordu. Köy'e onlar tarafından el konduğunu biliyordu, yine de şimdi onlardan bir gece saklanmak zorundaydı, ondan sonra büyükannesinin tavsiye ettiği diğer mekâna geçebilecekti.

Lana varlığını kimseye çaktırmamak için yağ gibi hareket ederek ağır ağır ilerledi, en uzaktaki kulübeye, en güneydekine doğru yürüdü. İçeri sıvışınca bir ada definesi buldu: Kıyafetler, ipler, heybeler, hatta sandaletler. Ve silahlar. Bir sürü silah. Anlaşılan Paulo'nun deposu burasıydı.

Bir kumaş yığını gözüne çarptı. *Çarşaflar,* diye düşündü. Gereksiz bir lükstü ama madem ki buradaydı, Lana onlardan da ödünç alacaktı. Sonuçta bir gecelikti.

Lana gece kadar sessiz hareket ederek çarşafları raftan indirdi, birini yere serdi, ikincisiyle örtündü. Gece soğuğuna dayanmasına yetecekti.

Bir geceliğine burada uyuyacak, sonra yola devam edecekti.

Sonuçta, bu daha başlangıçtı. Dokuz ayı daha vardı.

Ada kızın uyumasına izin verdi. Diğer insanları, kızın geçici dinlenme yerinden uzak tuttu, gerektiğinde fısıltılar ve öneriler ve soğuk bir baskı kullanırken insanlar bunların kendilerine ait olduğunu sandı. Lana denen kız kendini çok iyi izole etmiş, kibriyle diğerlerini uzakta tutmuştu ve ada onun kendine koyduğu bu duvarları seve seve güçlendirecekti.

Tek başınalık ve kibir, her zaman adanın işine gelirdi. Kibirli insanlar bunu hep iş işten geçince anlardı, gururları gözlerini gerçeklere kör eder ve onları karanlıkta bırakırdı.

Ada onlara tam da bu haldeyken bayılıyordu.

BÖLÜM 34

SKYE

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 93 GÜN KALA, ŞAFAKTAN ÖNCE

Okyanus uzaklarda gürül gürüldü, gerçek okyanus sesi, yapay uyku makinesi değil. Haftalardır hiç hissetmediğim kadar iyi dinlenmiş vaziyette uyandım, uyanmadan sekiz saat uyumuştum, rüyasız ve derin bir uyku çekmiştim.

Adada bir kere de aklı başında bir olay yaşansa şaşardım.

Araştır.

Dünün olayları hızlı bir biçimde zihnimden aktı. Geçen aralık ayında buradaki ilk günümden farklı olmayan dün, garip bir dejavuydu. Dün, amcamın değil, benim deneyimlerimin yeniden canlanışıydı. Bazı anlar, sanki hiç ayrılmamışım gibi hissetmiştim.

Köy'e gelene dek. Yeni yüzlerle doluydu ve birdenbire sanki üç aydan daha uzun süredir yokmuşum gibi hissettim. Ateş çukurunun etrafına toplanan Molly, Davey, Hafthor, Calvin, Kenji ve Amara kendimizi tanıtıp geçmişimizi anlatırken bizi dinlediler. Calvin kıpır kıpırken Hafthor sinir bozucu bir dinginlikle oturmuştu; Davey içten pazarlıklı gibi bakıyordu, Molly ise içe kapanık bir tavırla. Kenji oldukça sakin görünüyordu. Amara tek başına oturmuştu.

Oturumu güçlü, sakin tarzıyla Rives yönetmiş, soruları alarak dürüst cevaplar vermiş ve herkesin içini rahatlatmıştı. Zane oturduğu yerde uyuklayarak erkenden yatmaya gitmişti. İnsanlar teker teker ateşin çevresinden ve konuşmadan koptu, uyumaya ya da kendi kendilerine mırıldanmaya gittiler. Bütün yeni gelenler arasında en çok Molly ile vakit geçirdim, belki de en çok soru soran o olduğu içindi. Molly her konuyu tek tek sorgulayarak amcamın günlüğünü ve burada geçirdiğim vakti öğrendi. Arama sistemi çok hoşuna gitti, buraya düşen ve giden insan sayısı ve adanın gizemli yapısı onda hayret uyandırmıştı.

"Afalladım," demişti, saçındaki mavi meçle oynayarak. "Sanki burası sırf arayış üzerine kurulmuş, değil mi? Başka insanları, yiyecekleri. Dikkat edilmesi gereken çirkin yaratıkları. Yatacak ya da çamaşırlarını kurumaya bırakacak güvenli yer ya da göremeyeceğin şeyleri aramaya dayalı. İçinde bir şeyleri, sahip olduğundan haberin bile olmayan bir şeyi arayıp hayatta kalmaya. Şimdiyse bu keşmekeşe bir son vermenin yolunu arayacağız, değil mi?" Heveslı bakıyordu. "Ben zor görevlere hazırım," dedi yavaşça. "Ama keşke neye dikkat edeceğimizi bilseydik."

Ben de, diye düşünmüştüm. *Ben de.*

Somut bir şey, bana yön gösterecek bir şeyim olsun diye içim gidiyordu. En son sefer gündönümünde açılan kapı ipucumdu, başlangıç noktamdı ve amcamın günlüğü rehberimdi. Bu kez ellerim boştu, yalnızca adayı tamamen ve kökten yok etmek için tutkuyla yanıyordum.

Araştır.

Kelime rüzgârda yankılandı, damarlarımda attı. Rives'ın elini belimden kaldırıp yavaşça yatağa koydum, onu uyandırmamaya çalıştım ama gereksiz oyalanmadım.

Son aylarda öğrendiğim bir şey varsa, o da Nil göz ardı edilmekten hiç hoşlanmıyordu.

Derin nefesler alarak dışarı yürüdüm. Ciğerlerim serin havayla doldu, kuru ve temizdi. Ateş çukuru soğumuştu, yanan ya da yanmayan meşalelerden eser yoktu. Buradaki son günümüzde, son *zamanımızda* sahip olduğumuz bütün meşaleleri kullandığımızı hatırladım.

Dalgalar devam ediyor, diye düşündüm. Arkamızda bıraktığımızı sandığımız Nil'i yaşıyorduk, geleceğe kalsın diye kurulmuş bir Nil'i değil.

Kuzeydoğudan yeşilimsi, şafak öncesi bir aydınlık, yaprakların arasından süzülüyor, yükselen güneşin yakıp yok edeceği gölgeler vuruyordu. Gölgelerden biri kıpırdadı.

Derken bir daha kıpırdadı.

Geceden kalan loşluğa sığınmış bir kız Baraka'dan sinsice çıkıp iki ağaç arasındaki karalığa karıştı. Gür saçları omzuna dökülmüş vaziyette, kuzeye doğru döndü, sonra çaktırmadan arkasına baktı ve göz göze geldik.

Lana.

Hemen dönüp hızlı hızlı kaçtı, tez adımlar atarken koşmasına ramak kalmıştı.

Onunla aynı hızda ilerlerken *Bana izini kaybettireceğini mi sanıyor gerçekten?* diye düşündüm inanamayarak. Bu adada üç ay geçirmiştim; o ise şimdiye dek bir gün geçirmişti. Belki adalıydı ama Nil Adası'nda ben de adalıydım.

Araştır, diye düşündüm.

Şimdi kızı, burası hakkında benim bilmediğim bir şeyler biliyor olabilecek kızı araştırıyordum. Geçmişine dayanarak bildiği bir şey olabilirdi.

Lana aramızdaki mesafeyi açtı ve açmasına göz yumdum çünkü yürümeye başladıktan birkaç dakika sonra tamı tamına nerenin yolunu tuttuğunu çözmüştüm. Gerçekten de tam tahmin ettiğim gibi ağaçlar seyreldi, sonra tamamen yok oldu. Ortaya kayrak taşı kadar siyah taşların ortasında duran, nefes kesici, berrak bir gölet çıktı. Züm-

rüt yeşilleriyle bezeli siyah taştan bir yamaç göğe doğru yükseliyordu, yan tarafından tanıdık bir sesle gürül gürül akan sulara şahane bir arka plan oluşturuyordu.

Koy'un kıyısına varınca Lana aniden arkasını dönüp bana vakur bir bakış attı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

"Sabah yürüyüşüne çıktım," dedim masum masum. "Ya sen?"

"Beni takip ediyorsun." Gözlerini kıstı.

Şu dramatik halinden çoktan usandığımdan gözlerimi devirdim. "Eee, ne olmuş? Ne fark eder?"

"Çok şey fark eder!" diye aksilendi. "Ben. Tek. Başıma. Kalmak. İstiyorum." Lana her kelimeyi tükürür gibi söyledi.

"O zaman Köy'de uyuman ne garip," dedim tatlı tatlı.

"Mağaram istila edilmişti."

"*Senin* mağaran?" Kaşlarımı kaldırdım.

Başından savarcasına elini salladı, sanki istediğinden çok daha fazlasını ele vermiş gibiydi. "Neden beni takip ediyorsun?" Ellerini havaya kaldırıp avuçlarını gösterdi. "Sizden hiçbir şey almadım, yemin ederim."

"Aldığını düşünmemiştim."

Lana kollarını göğsünde kavuşturup başını bana doğru eğdi. Lana ve ben kıpırdamadan birbirimizi kestik uzun bir süre. Koy'daki şelalenin gürültüsü bu duraklamada iyice yüksek çıktı.

"Evet." Kelimeyi uzattı, şu kısacık hecelere mümkün olduğunca küçümseme sığdırdı. *Meşgulüm,* diyordu lafı. *Burada dikilip seninle vakit öldürmekten çok daha önemli işlerim var.* "Ne istiyorsun?"

Lana'nın ses tonu tamı tamına Maaka'nın mesafeli sinir bozuculuğunun aynısıydı ve son sabır kırıntımı da yok etti. Eğer zamanı boşa harcayan biri varsa, o da Lana'ydı. Buraya Rives–Maaka oyununu canlandırmaya gelmemiştim,

tekrar edilesi bir döngü değildi. Hiçbir Nil döngüsü tekrar edilmemeliydi zaten, o yüzden buradaydım. Gündönümü kapısına kalan zaman azalıyordu ve benim, ikimizi aşan bir amacım vardı.

Kızı terslememek için kendimi çok zor tuttum.

"Lana, ne istediğimi biliyorsun." Sakince konuşmak için dişimi sıktım. "Bunun durmasını, sizin adanın modası geçmiş geleneğinin sona ermesini istiyorum. Şu anda burada olan bütün insanların eve ve sevdiklerine sağ salim geri dönmelerini istiyorum; her iki dünyadaki ergenlerin de Nil korkusu olmadan yaşamasını istiyorum. Bu çılgınlığı bitirmek istiyorum. Ada durdurulmalı Lana. Sonsuza dek. İşte ben *bunu* istiyorum."

Lana kara gözlerinde hesaplar yaparak bana baktı. "Cüretkâr," dedi sonunda. "Ve oldukça egoistçe, sence de öyle değil mi? Bu yerin sona ermesi gerektiğine karar verme hakkını sana kim veriyor?"

"Ada," dedim hiç istifimi bozmadan. "Sana bir kere söyledim ve bir daha söyleyeceğim. Adanın bitkinliğini, çaresizliğini hissediyorum. Beni geri çağırdı. Buranın ne olduğunu anlamıyorum ama sırf taş ve kumdan ibaret olmadığını biliyorum. Çok daha fazlası. Burası yaşıyor Lana. Canlı. Biliyor. Bir şey... Öbür dünyadan, belki de bizim sınırlı insan dimağımızın algısından öte bir şey biliyor. Ama şunu biliyorum: Ada yorgun, Lana. Ve bizim yardımımızı istiyor."

Lana dudaklarını büzerek bana uzun uzun baktı.

Cevap vermedi.

"Bana ne istediğimi sordun, ben de sana söyledim." Ses tonum gayet seviyeliydi. "Şimdi de senden ne istediğimi söyleyeceğim. Senden bize yardım etmeni istiyorum. Adanın korktuğunu ya da istediğini bildiğin veya ada tarihinizin size, adanın zayıflığı ya da gücüne dair anlattığı ne

varsa düşünmeni istiyorum. Bir anlamı olan her türlü özel ritüel, mekân ya da günün vaktini ya da bunun dışında kalan, bilmediğimiz, çok gizli ada bilgisini düşünmeni istiyorum. Bizim asla *bilemeyeceğimiz* bilgileri. Zihnini ve mazini taramanı istiyorum, sonra önemli gördüğün her şeyi benimle paylaşmanı istiyorum. Biliyorum, sizin geleneğinize göre benimle, *haole*'lerle konuşmamalısın ama seni temin ederim, o bir gelenek değil, önyargı." Gözlerimi gözlerinden hiç ayırmadım ama sesimi yumuşattım. "Amerikalılar bombalar atıp geleneğinizi değiştirdikleri için üzgünüm; inan bana, ben de olmasını hiç istemezdim. Keşke olmasaydı. Ama oldu ve artık başıboş kapılar peyda oldu, yırtıcı hayvanlar ve buraya getirilen hazırlıksız gençler de. Köy'e katılmak zorunda değilsin ama istersen katılabileceğini bilmelisin. Aynı zamanda arkadaşlık kurmak zorunda da değilsin ama yalnız gezmek zorunda olmadığını da bil. Son olarak, tabii ki bize yardım etmek zorunda değilsin ama gerçekten, gerçekten yardım etmeni isterim. Çünkü üç ay sonra o gündönümü kapısı açıldığında hepimiz her türlü yardıma ihtiyaç duyacağız, bir daha açılmamasını sağlamak isteyeceğiz."

İşte.

Bütün kartlarımı göstermiştim ve elim gayet iyiydi. Yine de Lana duygularını belli etmeyen yüz ifadesini bozmadı.

"Senden ne istiyorum biliyor musun?" Lana tek kaşını kaldırdı.

"Ne?"

"Adını."

Afalladım. *Kendimi hiç tanıtmamış mıydım? Platformdaki karşılaşmamızda? Bugün?*

"Skye," dedim yavaşça. "İsmim Skye."

Lana yavaşça başını salladı. "Eh, *Skye,* tanıştığımıza memnun oldum derdim ama..." Gözleri soğuklaşarak

omuz silkti. "Hiç olmadım. Seni ya da arkadaşlarını tanımıyorum ama hepiniz –ve özellikle sen– inanılmaz derecede bana ne yapacağımı söylemeyi kafaya koymuşsunuz, üstelik de ne ironiktir ki, kendi kararımı kendim vermem gereken tek yerde. Burada daha önce zaman geçirmişsin, anlaşılan benden uzun kalmışsın ve yolunu çizmişsin. Eh, tebrik ederim. Ama senin yolun, benim yolum olmak zorunda değil. Senin *arayışın* benimki olmak zorunda değil. Ben buraya daha yeni geldim ve sen kalkmış bana ne zaman ayrılacağımı ve ne yapacağımı söylüyorsun." Durdu. "Benim istediğim sizin gitmeniz. Beni. Yalnız. Bırakmanız."

"İstediğin buysa, yapacağım." Sessizce konuştum. "Fakat adanın da aynı davranışta olacağının garantisini veremem."

"O zaman ben kendim öğrenirim, değil mi?" diye sordu.

"Korkarak tahmin ediyorum ki, öğrenirsin." Lana, adanın ilgisinden pek hoşlanmaz gibime geliyordu. Koy'a bakış attım, keşke çok geç olmadan Lana bir ipucu verseydi. "Belki Ayna Mağarası'nda aradığını bulursun," dedim, arkadaş canlısı bir edayla. "Kendini hazırla, Lana, su buzdan soğuk." Koy'u gösterdim.

Bana dümdüz baktı. "Anladım." Sonra eğlenmeden, kuru bir kahkaha attı. "Her şeyi biliyormuş gibi bir havan var. Burası hakkında, doğruluk hakkında. Aradıklarını neden bulamadığına hiç şaşırmıyorum."

Ani bir kızgınlıkla yüzüm ısınarak öne doğru bir adım attım. "Hiçbir zaman her şeyi bildiğimi iddia etmedim Lana. Anlamıyor musun? Sana az önce yeterince bilgim olmadığını, o yüzden yardımını istediğimi söyledim!"

Kız başını sağa sola salladı. "Sen sürekli öyle düşünmeyi istiyorsun Skye. Umarım ada bana Öngörü'yü bahşeder." Kırıcı bir bakış attı. "Çünkü adanın senin için neler tasarladığını öğrenmeyi sahiden çok isterim."

Tek kelime daha etmeden dönüp havuza doğru yürüdü. Buz gibi su tenini ısırdıysa bile çaktırmadı; sular beline gelene kadar yürüdü ve arkasına bile bakmadan daldı.

Bu kez onu takip etmedim.

Arkamı döndüm ve Rives'ın göğsüne bodoslama çarptım. "Kuyruk," dedim, şaşırarak kafamı kaldırıp.

"Tesadüf," diye cevap verdi gözlerinin içi parlayarak.

Kendime rağmen gülümsedim.

"Eee, demek Lana ile çok iyi anlaştınız?" Ukalaca güldü.

"Ah, çok bilgi aldım ondan. Maaka kadar konuşkan ve cana yakın."

"Tahmin ettim." Bakışları arkamda kalan Koy'a doğru kaydı. "Peşinden mağaraya gitmeyi planlamıyorsun?"

"Ne anlamı var? Kız hâlâ eski ada dogmalarına inanıyor, yani burası tehlike değil, aydınlanma diyarı. Duvara anlatsam daha kolay olurdu."

"O duvara küt diye çarpmış gibisin."

Rives tek kaşını kaldırırken mesajı açıktı: *Belki de fazla zorladın.* Ve haklıydı. Daha önce bir kere Paulo'ya yaptığım gibi kızla kafa kafaya hesaplaşmıştım ve netice yine aynı olmuştu. Ancak bu kez pişman değildim. Paulo, adaya hazırlıklı değildi, oysa Lana uyarılmıştı. Sırları vardı, biliyordum. Lana'nın esasında ihtiyaç duyduğumuz cevaplara sahip olmaması ya da belki de cevaplara sahip olduğunu *bilmemesi* en büyük kaygılarımdı.

Belki de öyle, diye fısıldadı şelale.

Öyle derken nasıl? diye merak ettim. *Bildiğini mi bilmiyor yoksa hiçbir şey mi bilmiyor?*

"Şu anda kendi kendine mi yoksa birisiyle mi konuşuyorsun bilmiyorum," dedi Rives o tek kaşı iyice göklere kadar kalkarak. "Eğer ikincisiyse, öğrenmek istemiyorum sanırım."

Tam cevabımı yapıştırmak üzere ağzımı açmıştım ki, uzaklardan, *içeriden* bir çığlık havayı deldi, insan çığlığıydı ve dehşet doluydu, şelalelerin arkasından boğuk çıkmıştı.

Lana.

Rives'ın elini tuttum. Birlikte Koy'a koştuk, ayaklarımıza sular çarpa çarpa şelaleye doğru yöneldik. Koşamayacağımız noktaya kadar koştuk, sonra hızlı ve bir hışımla yüzdük, Lana'nın dehşet dolu çığlığı kulaklarımda yankılanırken soğuk su içimdeki adrenalini besledi.

Birlikte şelalenin arkasındaki geniş hava boşluğuna çıktık, ciğerlerimiz yanıyordu ve ıslak taşlık kenara tünemiş sıska bir çocukla burun buruna geldik. Biz yüzeye çıkar çıkmaz çocuk düşe kalka arkaya kaçtı. Sağ elinde dört çatallı bir mızrak tutuyordu ve aşağı düşerken titrekçe salladı.

"Ödümü patlattınız, be!" Çocuk kalbini tuttu, gözleri fıldır fıldır olarak Rives ve bana baktı. Rahatça sırıtarak kendi kendine kahkaha attı. "Tıpkı benim mağarada o kızın ödünü patlatmam gibi." Geçidin girişine doğru başını salladı. "İyi dinleyin, mağaranın içi *kapkaranlık*. Gün ortasında gece gibi." Çocuğun aksanından her kelime uzuyordu. Bahamalıydı yanılmıyorsam.

Çocuk gülümsemeye devam ederek pıt diye ayaklandı, jimnastikçi gibi hareket etmişti. "Ben Dominic. Ya siz?"

"Ben Skye." Gülümsedim.

"Rives." Rives elini uzattı.

Dominic, Rives'ın elini aşağı yukarı salladı, sonra mızrağıyla mağarayı gösterdi. "İçeri mi giriyorsunuz?" diye sordu, taşın kenarında yana çekilerek.

"Gördüğün kız," dedim telaşla, "iyi miydi?"

"Küçük bir kalp krizi geçirmek dışında mı?" Dominic kocaman sırıttı, sonra elini salladı. "İyi olacak. Birbirimizi köküne kadar korkuttuk, emin olun. Üstüne şimdi? Sizi gördüm, suyun içinden yaşayan hayalet gibi çıktınız. Gün-

lerdir kimseyi görmedim, sonra birden? Üç dakikada üç kişi gördüm." İnanamayarak başını sağa sola salladı.

Rives sırıttı. "Nerelisin Dominic?"

"Abaco adası, doğma büyüme." Tekrar güldü. "Sen?"

"Fransa. Ve Hawaii."

Dişlerimin takırdaması Rives'ın dikkatini çekti. Şelaleden akan sular *buz* gibiydi.

"Dudakların resmen mavi oldu." Kaşlarını çattı. "Ya derhal Lana'ya bakmalıyız ya da geri dönmeliyiz. Sen seç."

"Lana'ya bir bakmak istiyorum," dedim, sudan çıkarak. Ayağa kalkıp tekrar kan dolaşımımı hızlandırmak için parmak ucumda zıpladım. "Rahatsız etmek için değil, sadece iyi olduğunu görmek için."

Rives peşimden sudan çıktı.

"Sen, Dominic ile kalıp ona Nil hakkında açıklama yapabilirsin." Geçidin girişine varmıştım. "Bir dakikaya dönerim."

"Eşlik etmemi istemediğinden emin misin?" Rives mağaranın ağzına doğru baktı.

Evet dememi istediğini biliyordum ama bunu yalnız yapmam gerektiğini hissettim. Tam olarak ne yapacağımı bilmiyordum ama Lana'ya doğru çekiliyordum.

Acaba Rives da Maaka'ya karşı böyle mi hissetmişti diye merak ettim.

"İyiyim, Rives." Laf sokmamak için gülerek konuştum. "Oyalanmam. İhtiyacım olursa bağırırım ama cidden, sırf iyi mi diye bakmak istiyorum."

"Okları takip et," diye seslendi arkamdan.

Karanlık, kocaman bir lokmada yuttu beni. İçimden sadece üşüdüğüm için olduğunu söyleyerek titredim. Sol tarafta kaldım, oklar benden yanı işaret ediyordu. Daha önce buraya defalarca gelmiştim ama geçidin serinliği –tıpkı karanlığı gibi– daha beter olmuştu.

İskeletin yattığı çataldan geçerken ona göz ucuyla bile bakmadım.

Geçidin sonunda durdum. Şimdi gölgelerin üstümde kalmasına izin verdim, görünmez kalmayı umuyordum. Karanlığa gömülerek başımı öne doğru uzattım ve Lana'yı aradım.

Ayna Mağarası'nda ayakta duruyordu, onu profilden görüyordum. Yüzü havuza dönüktü, ellerini manyak gibi yumruk yapmış, öfkeyle, perişanlıkla ve yıkılan umutlarla dolu gözyaşları gözlerinden dökülürken omuzları titriyordu; doğru olduğunu biliyordum çünkü onları *hissedebiliyordum.* Yaşları değil, duyguları: Mağaranın içinde dönenen bir bulut gibi geziyorlardı... Derken Lana bana doğru döndü.

Öfke, acı ve kırgınlık gerçek bir dalga gibi bana çarptı, bir kapının görünmez sıcaklığı gibi ateşliydi, sadece bu ateşle yanmadım, *hissettim.* Lana'nın ne kadar içinin acıdığını hissettim. Beni görmemiştir diye dua ederek çabucak kafamı arkaya çektim. Onu bu şekilde görmemi hiç istemezdi, biliyordum.

Zaten benden hiçbir şey istemediğini biliyordum... Onu rahat bırakmam dışında.

Geri dönmeliyim, diye düşündüm. *Rives ve Dominic'in yanına dönmeliyim.* Ama Lana bu kadar bariz mutsuzken onu yalnız bırakmak bana yanlış geliyordu. O da en az benim kadar burada hapisti fakat benim aksime, onun destek sistemi yoktu.

Seni istemiyor, diye üzülerek geçirdim içimden. *Acımanı da, yardımını da.*

Bu düşüncenin gerçekliğini iliklerime kadar duydum.

Lana'nın dileğini yerine getirip onu rahat bırakacaktım. Her nedense onu tekrar göreceğimi biliyordum.

Arkamı dönüp Lana'yı yalnız bıraktım.

Ancak karanlık bana sahip olduğu için göbek atıyordu. Sürekli başımda dönen bitkinlik yine çöktü ama bu kez o yorgunluk farklıydı. Daha yoğundu, duygularla doluydu. *Mağaranın içindeki duygularla,* diye düşünerek irkildim.

Acaba Lana'nın duygularını mı hissetmiştim yoksa adanınkileri mi? Arada bir bağlantı var mıydı?

Anlamamla zihnim titreşti, takip edecek bir ip bulmuştum. İleriye doğru uzandıkça kafamdaki çizgiyi, Nil ile aramdaki bariz sınırı, buraya ayak basmadan önce verdiğim savaşlar sırasında büyük bir dikkatle diktiğim duvarları hissettim.

Bir yandan da merak ettim. Karanlığın içine *şimdi* baksam, şimdi şuurum açıkken ve Nil'le açık bağlantısı olan bir yerdeyken baksam, Talla'yı yine görür müydüm? Ya da başka birisini mi görürdüm? Başka bir şeyi mi?

Yoksa Nil'in kendisini mi görürdüm?

Bu düşünce kafamdan geçer gibi olurken karanlık iyice çöreklendi, o çizgiyi aşıp düşmemek için var gücümle savaştım. Çizgide dururken sırtımı taşa dayadım.

Hayır.

Zihnimde hareketlenirken düşüncelerim sivrildi, daha çok duvar yükselttiler, beni Nil'den ayıran çizgiyi kalınlaştırdılar. Duvarlar kafamda yükseldi, cam kadar berrak ama elmas kadar sertti ve akıl sağlığımla inşa edilmişlerdi. Nil'e zırnık koklatmayacaktım.

Nil de bana boyun eğmeyecekti. Karanlık, kara kaldı.

Karanlık kristal duvarlarımın dışında yılankavi bir devinimle geziyordu, hırlıyordu, açtı; simsiyah tüten bir duman gibi cama baskı yaptı, toplu iğne başı kadar girecek delik arıyordu.

Bariyerim dayandı. Nil'i sonsuza dek bir mesafede tutabilirdim, artık emindim. Kendi kuvvetimi hissettim. Camın her iki tarafı zihinsel bir güç, bir irade gösterisiydi.

Sorun şuydu ki, Nil'i kontrol altında tutmak için her şeyimi veriyordum ve yürümeye enerjim kalmamıştı. O yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Rives'ı çağırdım.

BÖLÜM 35

RIVES

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 93 GÜN KALA, SABAH

Skye'ın gözden kaybolduğu mağaraya bakakaldım.

Keşke ona bir fener verseydim ama elim kolum boştu. Ne fener ne bıçak. Bütün metal bıçaklar biz adadan ayrıldığımız dönemde gizemli bir biçimde sırra kadem basmıştı. Tek yardımcı olarak kendimi önerebilirdim... Ve Skye hayır, demişti.

Dolayısıyla gitmesine izin verdim. Skye desteğimi istemiyor ya da ihtiyaç duymuyor diye ona vermek istemekten vazgeçecek değildim.

Merde.

Şu üç ay çok uzun olacaktı.

Dominic'in sesiyle daldığım denizden çıktım. "Skye bir ateş parçası, değil mi?"

Ensemi ovuşturdum. "Tahmin bile edemezsin."

Dominic derinlerden gelen gür bir kahkaha patlattı. "Teyzem hep kadınlar asıl güçlü taraftır, bütün güç onların elindedir der. Bence haklı." Tekrar kahkaha attı.

Kahkahası geri çekilen bir dalga gibi zayıflayarak başını sağa sola salladı. Ciddileşti. "Hey, dostum. Burada seninle oturmuşum, bu yerde..." Çatallı mızrağını önümüzde akan şelaleye doğrulttu. "Ve neler olduğunu bilmiyorum.

Ben neredeyim? *Biz* neredeyiz?" Dominic başını yana eğdi. "Kendi kendime kayıp şehir Atlantis'teyim diye düşünüp duruyorum ama o şehir suyun altında, bense karadayım. Gerçi beni bir su ışığı aldı ama kumların üstünden. Hiç mantık kuramıyorum. Hem de hiç."

Dominic'in hikâyesi de bana mantıklı gelmedi.

"Su ışığı mı?" Kaşlarımı çattım.

"Bilirsin işte. Suyun altında bir ışık belirir ve bekler, köpekbalıkları ve balıklar o ışıkta gözden kaybolurlar." Omuz silkti. "Kimileri denizkızları denizden haklarını almaya geldi der, kimileri Atlantis şehri kendine ait olanları alıyor der. Bana göre hepsi kocakarı masalı ama ne diyeceğim, ben bir su ışığını gözümle gördüm. Daha on iki yaşındaydım, dün gibi hatırlıyorum. Ve iki hafta önce bir su ışığı karada ortaya çıktı. Kumda ayakta duruyordum tam. Beni aldı dostum. İşte şimdi buradayım."

Dominic'in hikâyesi beni afallattı.

Eski Nil'den bir anı canlandı.

Nil Köyü yakınında, kumsalda dikiliyordum, güneş pırıl pırıldı. Sudan yeni çıkmıştım ve Skye'ı kafamdan çıkarmaya çalışıyordum ki, onu görmüştüm. Eliyle beni yanına çağırmıştı, yüzünde azim dolu, kafa tutan ve savaşan bir ifade vardı. Bir mıknatısla çekiliyor gibi ona doğru yürümüştüm. Sonra, sözleri beni ateşe vermişti.

İkinci bir kapı var, demişti bana, heyecanlı bir telaşla, *bir eş kapı, her iki tarafta da sadece soğukkanlı hayvanları taşıyan suyun altında bir kapı. Soğukkanlı hayvanların izini sürüyor, balıkların mesela. Bizim kapımızın denge tahtası o, karşı ağırlığı.* Durmuştu, çelik rengi beneklerle dolu gözlerinden zekâ ve tutku fışkırıyordu. *Mantıklı mı?*

Hem de nasıl, çok mantıklı, diye düşündüm, anında şimdiye dönerek. *Hepsinin dengesi. Ve yaşayan örneği da tam yanımda oturuyor.*

Şimdi asıl soru şuydu, bu bilgiyi kendi çıkarımıza kullanabilir miydik?

Skye bilirdi ama burada yoktu.

"Hayır," dedim beni umutlu gözlerle seyreden Dominic'e. "Burası Atlantis değil. Buranın ismi Nil."

Dominic yine başını yana eğdi. "Hiç duymamıştım."

"Duymamışsındır. Ama inan bana, gayet gerçek."

Tekrar mağaranın girişine bakış attım. Karanlık bana gözlerini kırptı, Skye'ın rüyalarındaki karanlıktan pek farkı yoktu. Skye ya da herhangi birisinden iz yoktu. Yalnızca dümdüz karanlık vardı.

Onu yalnız bırakma.

Bu uyarı, şelalenin sularıyla birlikte akarak aceleyle geldi.

"Eee, Nil nedir?" diye sordu Dominic.

Hızlı hızlı konuşarak ayağa fırladım; Skye'a *hemen şimdi* ihtiyacım vardı. "Nil bir ada. Güneyde bir Köy var, deniz kıyısında. Biz dönmeden oraya varırsan, Paulo'yu bul. Bütün merakını giderir." Geçide adımımı attım ama son saniye döndüm. "Kusura bakma Dominic. Skye'ın bana ihtiyacı var. Sen Köy'e git. Sana bildiğim her şeyi anlatacağım. Ya da Paulo anlatır."

Dominic başıyla onayladı, sonra arkamda açılan boşluğu işaret etti. "O karanlık yerde güvende kal."

Rives.

Skye'ın çağrısı zihnimde taze ve netti, *Gelip beni hemen al* titreşimiyle yüklüydü. Ve hemen kayboldu.

Koşmaya başladığımda fısıltısının yankısı tamamen geçmemişti. Geçidin dörtte üçünde ilerleyince buldum Skye'ı. Sırtını duvara yaslamış, hareket etmeden çömelmiş duruyordu, başı önündeydi, kollarını beline dolamış, ayaklarını semsert yere basıyordu, sanki duvardan aşağı kaymış ve öylece kalmıştı.

"Skye?" Hemen yanına eğildim. "İyi misin?"

Cevap gelmedi, tepki vermedi. Korku buz gibi dondurdu beni.

"Skye?" Yanağına dokundum. Derisi soğuktu.

"Buradan çıkmam lazım." Sözcükler dudaklarından çıkarken âdeta bir Herkül kuvveti sarf ediyordu.

"Bir yerine bir şey mi oldu?"

Cevap gelmedi, tepki vermedi. Kendi içinde esir kalmış, karanlık tarafından tutuluyordu sanki.

Onu derhal çıkarmam gerektiğini anlamak için zihnimde bir fısıltı duymaya ihtiyacım yoktu.

Skye'ı kucağıma alıp göğsüme bastırdım. Geldiğim yola saptım.

"Hayır," dedi sesi çatlayarak. "Diğer taraftan."

Ayna Mağarası'na doğru dönmemle birlikte vücudu gevşedi. Robot gibi ilerliyor, gereken yerde çömeliyordum, uyluklarım yanarken ayrı kaldığımız birkaç dakika içinde Skye'a ne oldu diye merak ettim. Yaralı mıydı? Bir şey mi ısırmıştı? Saldırıya mı uğramıştı?

Ayna Mağarası'na adımımı attım; aniden aydınlığa çıkınca gözlerim kamaştı. Aynı anda Skye'ın bana yapışan tüm vücudu rahatladı.

"Vay canına," diye nefes verdi Skye, gözlerini açıp güneşi gören bir kedi gibi gerindi. "Çok tuhaftı." Gülümsedi, hatta esnedi. *Esnedi.* Sanki her şey gayet güzelmiş, az önce şekerleme yapmıştı, bir dakika önce Nil'in bağırsaklarında iki büklüm felçli gibi kalmamıştı. "İyiyim. Artık beni yere indirebilirsin."

"İyisin." Skye'ı nazikçe yere bırakırken dilimi ısırdım. Skye son derece gevşek bir ifadeyle iyice gerindi. Bu ani 180 derece dönüş karşısında şoke olarak bakakaldım. "Bir dakika önce parmağını oynatamıyordun Skye. Kıpırdayamıyordun. Acayip desem az kalır."

Beni dudaklarımdan öpmek için parmak ucuna kalktı. "Biliyorum. Ama artık iyiyim."

"Artık iyisin," diye tekrar ettim, arkaya doğru adım atıp gözlerinin içine bakarak. "Eh, ben değilim ama. Seni burada duydum," kafamı işaret ettim, "ve sonra top gibi büzüşmüş halde buldum. *Hareket edemiyordun Skye.* Tanrı aşkına, seni oradan kucağımda taşıyarak çıkarmak zorunda kaldım. Ne oldu?"

Skye iç geçirdi. "Lana'yı gördüm. Buradaydı ve ağlıyordu. Çok yalnız görünüyordu."

Lana'yı tamamen unutmuştum.

"Eee?" diye devam etmesi için sordum.

"Çok garipti." Kelimeleri tane tane sıraladı. "Bana onu rahat bırakmamı söylemişti aslında ama bir şeye bariz üzülmüşken onu ağlarken bırakmak bana yanlış geldi. Ben de geçidin içinde, karanlıkta, öylece dikildim, ne yapacağımı bilemedim." Skye yutkundu. "Lana bana doğru döndü ve sonra... Öfkesi üstüme akın etti; tarif edemiyorum. Bir dalga gibi hissettim ve tam o anda Lana'nın benimle *konuşmayacağını* anladım. O yüzden ben de geri döndüm. Ama geçidin içindeyken karanlık büyüdü, güçlendi. Daha... gerçek oldu. Sanki karanlıktan, *kendinden* iyice güç kazanıyordu. Çizgiyi geçmeye çalıştı ama izin vermedim." Skye bir zafer kazanmış gibi duruyordu.

"Ne çizgisi?" diye sordum, anlamayarak.

"Nil ile benim aramdaki çizgi." Skye gayet sıradan bir durummuş, sanki bariz ortadaymış gibi söylemişti. "Görebildiğim bir şey değil ama hissediyorum. Onca ay rüya gördükten sonra tam olarak nerede olduğunu ve şuramı nasıl güvende tutacağımı biliyorum." Şakağına vurdu. "Ama oradayken, belki uyanık olduğum için, iyice bakıp gerçek Nil'i görebilirim, diye düşündüm. Fakat Nil görmemi istemiyor." Önemli değilmiş gibi omuz silkti. "Artık iyiyim.

Seni çağırdım, sen de geldin. Sınırlarımı biliyorum Rives. Nil'e ait yerlerdeki gücü tahmin etmiyordum ve artık, hiçbir zaman öğrenemeyeceğim şeyler olduğunu biliyorum. Gardımı asla indirmeyeceğim. Bir daha yapmayacağım."

Çenem yerlere düşerek Skye'a bakakaldım. Ağzından çıkana ciddi ciddi inanıyordu.

"Şu söylediklerini kulağın duyuyor mu? *İkinci* kez oldu Skye. Bir kere dün, bir kere bugün. Nil iki günde iki kere beynine girdi."

"Bir kere." Çelik dolu gözleri parladı. "Sadece bir kere. Nil bugün kafamın içine giremedi. Dinlemedin mi? *Nil'i dışarıda tuttum.* Çok fazla odaklanmam gerekti, o yüzden kıpırdayamadım; o yüzden seni çağırdım. Sen de geldin." Gülümsedi ve meydan okurcasına başını dik tuttu. "Nil'in sandığından daha güçlüyüm ben, Rives. Bana biraz inan, tamam mı?"

"Sana inanıyorum, *chérie.*"* Bakışlarını yüzümden ayırmadım. "Tanıdığım en güçlü insansın. Sana güveniyorum Skye, güveniyorum ki, peşinden buraya geldim, tamam mı? Ama..." Durup mağarada etrafıma baktım. "Nil hâlâ bir bilinmeyen."

Gücü de öyle, diye geçirdim içimden. Fakat Nil'in bizim dünyamıza ulaşacak ve Skye'ı kandırıp buralara kadar çekebilecek kadar güçlü olduğunu biliyordum, bu da bizim tasavvur edemeyeceğimiz bir güç demekti. *Skye kendini buna karşı nasıl savunabilirdi?*

Üşüdüğümü hissederek Skye'ın arkasındaki duvara baktım. Yaşanmışlık ve hayatla doluydu. İnsan elleriyle kazınmış çizimler gözümde büyüyordu. O eller ki kaderleri uzun zaman önce yazılmıştı. Nil onların hepsiyle çizgiyi geçmiş miydi, onların da kafasının içine girmiş miydi? Bir keresinde tam buradayken benim kafamın içine girmişti.

* (Fr.) canım. –*çn*

Dün, Nil kesinlikle Skye'ın kafasının içine girmişti, hem de onu buraya geri getirene kadar. Ve bugün? Belki de Nil kafasının *içine* girmemişti ama beyniyle oynamış, onu felç edecek kadar oynamıştı.

Üçüncü bir darbeden korkuyordum.

3–2–1–4.

Nil rakamları, Nil kâbusları, mağaranın duvarını boylu boyunca süslüyordu. Belki de Nil'de üç darbe, dışarı çıkacaksın anlamına gelmiyordur; belki de sırf ikinci safhaya kadar ulaşabildin demekti. Bir sonraki adıma, bir sonraki evreye.

Ortaya.

Maaka gibi düşünmüyorsam ne olayım ama daha başlamadan işimiz bitti, diye düşünmekten daha iyiydi.

"Rives?" Skye ilkel şekillerle dolu duvarı işaret etti. "Bir şey görüyor musun?"

Evet. Hayır. Bilmiyorum.

Bir anım canlandı, bir düşünce kafama dank etti. Ben burada tek başıma dikilmiş, Talla'yı dinliyordum. Hızlı ileri sar, ikinci çekim. Ben, yanımda Skye'la platformda dikiliyorum, bilgi edinmek için yanıp tutuşuyorum.

Merde.

Nil çoktan iki kere kafama girmiş, bana zaman kaybettirmişti.

Bakışlarımı mağaranın duvarından koparıp Skye'a çevirdim. "Hani bahsettiğin o çizgi var ya. Silikleşebiliyor. Biz de o sırada yanlış tarafta olmak istemeyiz. Bence sanırım o sırada zamanı yitiriyoruz. Nil zamanı *çaldığı* zaman." Birdenbire *gitmek* istedim, ışığı tekrar suratıma yansıtan bu geniş, havuzlu mağaradan çıkmak istedim. Burada dikilmiş, Nil'in göbeğinde sırları ele veriyorduk.

"Hadi gidelim. Ama o geçitten değil. Okyanus yolunu kullanacağız."

"Hay hay Komutanım." Skye göz kırptı. "Dibe gömülü definelere karşı gözünü dört aç, tamam mı? Bunu derken, ipuçlarını kast ediyorum."

"Her zaman." Ama gülmedim.

Etrafına bak. Dikkatini ver.

Sadece artık tek gözle bakıyordum çünkü diğeri Skye'a odaklanmıştı.

BÖLÜM 36

NİL

SABAHIN İLERLEYEN SAATLERİ

Ada, Lana denen kızı seyretti, çünkü kız da seyrediyordu.

Lana sırtını bir kayaya dayamış, plajın kenarında beyaz kumlara oturmuş, Ayna Mağarası'na ev sahipliği yapan siyah yamacı inceliyordu. Skye'ın okyanustan çıkıverdiğini görmüştü, çocuk da –Lider– yanındaydı. Çocuk suyun kıyısında, sanki aralarında hava bile olmasına dayanamıyormuş gibi kollarını Skye'a sarmıştı. Öpüştükleri sırada Lana'nın içinde bir kıskançlık fırtınası koptu, sonra öfkesi yeniden yüzeye çıktı ve açıklanamaz kıskançlığına tuz biber oldu. Lana öpülmek istemiyordu, burada öpülmek, bir ikilinin parçası olmak istemiyordu. Kimseye ihtiyacı yoktu, *haole* olsun olmasın.

Yine de Skye ve arkadaş grubunun onu takip etmeyi kesmesini istiyordu.

Skye'ın onu mağarada ağlarken görmesi tepesinin tasını attırmıştı. Sinir krizi geçirmesinden birkaç dakika önce geçidin içinde bir oğlanla karşılaşıp şoke olmuştu. Lana duvarı yoklaya yoklaya yolunu buluyordu ve derken, hiç beklemediği bir anda bir insan eline değmişti. Lana yaygaracı bir tip değildi ama o sırada feci bir çığlık atmıştı. Oğlanı

görmemişti bile, sadece özür dileyen, kendi korkusuyla çınlayan sesini duymuştu. Lana konuşmadı, çocuğun etrafından koşup soluğu mağarada aldı. Havuzun önünde dikilirken nihayet kalp atışları yavaşlamıştı, kendi korkusu dağılıyordu. Peşinden öfke gelmişti. Şu basit gezisi neden bu kadar karmaşıklaşmıştı, neden bu kadar kalabalıktı? Sinirinden gözleri yaşarmıştı ve derken anında yalnız olmadığını hissetti. Arkasını döndüğünde Skye oradaydı, yüzünde acıma ve endişeyle karışık bir ifadeyle bakarken hızla gölgelerin arasına kaçmıştı tekrar. Tahammül edilemez bir durumdu.

Dolayısıyla Lana orayı terk etmişti.

Skye'ın oradan fırlayıp sinirini bozmasını beklememişti; *haole* fesatlığından bıkmış usanmıştı. Sorun şu ki, Lana artık nereye gideceğinden emin değildi. İki gün zarfı içinde *haole*'ler onu mağarasından, Köy'den ve son olarak da Ayna Mağarası'ndan, adadaki vaktinin ilk çeyreğini geçireceği mekânlardan kovmayı başarmıştı. *Öngörü'den önce derin düşünce,* demişti büyükannesi ona.

Lana iç geçirdi. Büyükannesinin anlattıklarına göre her şey çok düzenliydi. Ancak gerçekler, tam aksiydi. Lana en azından artık yanıp tutuştuğu şekilde tek başına kalabilmişti. Şu ânı olduğu gibi kucaklayacaktı.

Sağı solu alabildiğine beyaz kumsaldı, sakin ve çıtır çıtır, güneydeki kömür karası kumların kavuruculuğundan sonra çok serindi. Şu sessiz anda güneş omuzlarını ısıttı, haşin dalgalar karga gibi bağırdı; fısıltılar ve dahası gelecek vaatleriyle kıyıya vuruyorlardı.

Bacağına yumuşacık bir tüy değdi. Lana irkildi ve uyuyakaldığını fark edip şaşırdı. Bir tekir kedi baldırına sürtünerek incecik miyavlıyordu.

"Ah, ne tatlı şeysin sen," dedi Lana.

Gülümseyerek tekir kediyi kucağına aldı ve minicik

gövdesini göğsüne soktu. Kedicik de bütün vücudu mutluluk titreşimleri yayarak gurladı. Sonuncu dalga da geri çekilip ardında uzun bir sessizlik bırakırken Lana'nın ensesindeki tüyler anında diken diken oldu.

Arkasından tuhaf bir homurtu sesi geldi, peşinden de alçak bir hırıltı. Lana tekir kediyi elinde tutarak yavaşça döndü. Bir gün içinde ikinci kez, çığlık attı.

Koskocaman bir boz ayı arka ayakları üstünde durmuş, ondan daha uzun boyuyla geriniyordu. Çenesini kıtırdattı, feci bir sesti. Kulaklarını arkaya yatırıp dört ayak üstüne düşerken Lana geriye doğru sendeledi, sırtını verip uyuduğu küçük çalılığın onu koruma konusunda hiç işe yaramayacağının bilincindeydi, ömrüne birkaç saniye ancak katardı.

Öldüm, diye düşündü. *Bitti.*

Ne kadar acıklı bir son. Lana'nın kendini savunabilmesinin bir yolu yoktu, kaçacak delik bulamazdı. Zaman ileri ve geriye doğru hızlandı, silik bir anılar denizi ve bir pişmanlıklar kuyusu gördü, kucağında tuttuğu yavru kedinin kalp atışları ayaklarının altındaki ılık kumla ve tepesindeki sıcak güneşle karıştı. Dünyası daralıp karşısında ağzı açık, dişlerini göstere göstere ona doğru ilerleyen yırtıcı hayvandan ibaret kaldı.

Lana kollarını savunmacı bir biçimde kediye sarıp gözlerini kapadı, saldırının çabucak sona ermesini diledi.

Önündeki havanın sıcaklık, ses ve hızla verilen sıcak nefesle yoğunlaştığını hissetti. Yüzüne yapış yapış ve sıcak sıvılar püskürdü; bir şey yeri inleterek ayaklarının dibine güm diye düştü.

Lana aniden gözlerini açtı. Boz ayı ayağının önünde seğiriyordu, içi boş kalmış kapkara bir gövdeydi. Kar beyazı kum taneciklerinin üstünde tezat yaratan kızıl kan damlaları gözü alıyordu. Paulo, elinde kanlı bir bıçak, karnı ve

dövmeli kolları taze kana bulanmış vaziyette ayının tepesinde dikiliyordu.

"Onu öldürdün," dedi Lana küçük dilini yutarak.

"Evet, farkındayım." Paulo ona, Lana'nın sırf büyüklerde görmeye alıştığı bıkkın bir ifadeyle baktı. "Keşke öldürmek zorunda kalmasaydım." Ayıdan geriye adım atıp bıçağını bir yaprağa silerek konuştu. "Kaç haftadır izini sürüyordum. Köy civarlarında takılıyordu. Ara sıra ateş çukurundan yemek çalıyordu ve gitgide cesurlaştı. Tahminimce sadece karnı aç ve kendini şaşırmış. –Tı yani." Paulo acıyan bir ifadeyle yerde yatan ayıya doğru baktı, sonra kafasını aniden kaldırıp Lana'ya döndü. Gözlerinin içi çakmak çakmaktı. "Bırak bu da senin alarm çanın olsun Lana. Arkadaşlarım seni burası hakkında uyarmaya çalıştı. Burası artık eskilerin adası değil. Cidden, tam şu saniye burada olduğum için çok şanslısın." Başını yana eğdi. "Gerçi belki de şans değildi. Belki de kader böyleymiş. Senin ortana doğru hızlı sarıyoruz Lana. Planın her neyse, yapıldı. Bu ayı onun sadece bir parçası. Daha akıllı olmalısın. Her an tetikte olmalısın. Burada kafa dinlemeye vakit yok." İnceleyerek bakmaya başladı. "Ölmeye hazırsan tabii. Bir ayının karşısında ödün patlayarak durmak hiç zekice değil. Kabarıp iri duracaksın, savaşacaksın... En azından o zaman bir şansın olur. Bir an için, teslim oldun zannettim."

Lana vereceği ters cevabı içinde attı çünkü Paulo'nun sözlerindeki doğruluğu duymaktan nefret ediyordu.

"İki şey daha." Paulo'nun ses tonu sinir bozucu derecede ciddi ve gerçekçiydi. "Birincisi, bana borçlusun. Senden aslında hiçbir şey istemiyorum ama hepimizin ihtiyaç duyduğu bir şey var. O yüzden soruyorum: Önümüzdeki haftalarda her ne yapmayı seçersen seç, eğer üç ay sonra hâlâ hayattaysan, gündönümü kapısında buluşalım. He-

pimizin o günün sonunu göreceğimize dair içimde hiçbir şüphe yok."

"Benden erkenden ayrılmamı istiyorsun," dedi Lana yine horozlanarak. "Yolculuğumu kısa kesmemi. Öngörü yeteneği şansından feragat etmemi. Çok şey istiyorsun." Lana'nın sesindeki keskinlik Paulo'nun bıçağından farklı değildi.

"Kendi canın daha mı değersiz?" Yumuşak bir tonla sormuştu.

Lana ikinci kez dilini tuttu. Paulo'ya uzun uzun bakarken seneler senesi süren planlarının, bir çocuğun balonu gibi patladığını hissetti.

"İkinci şey neymiş?" diye öğrenmek istedi.

Paulo güneşi işaret etti. "Farkında ol Lana. Adada öğle vakti aynı bunun gibi hissettirir." Yamuk bir gülüşle geriye doğru adımını attı, sonra yavaşça arkasını döndü. "Ben destek kuvvet çağırıp ayının nerelerinden faydalanabileceğimizi anlamaya çalışacağım. Ben dönene kadar cansız hayvanın yanında takılmakta serbestsin ama yerinde olsam, dikkatli davranırdım. Başka hayvanlar da kan kokusunu alacak. Ayıyla ilgilenen tek avcı yırtıcı biz olmayabiliriz."

Lana yanaklarındaki kanın çekildiğini hissetti.

"Tahminimce ayı avlamak ve temizlemek ada eğitimine dâhil değildi. Benimkine de değil." Paulo anlayışlı bir edayla bakıyordu. "Tek başına sana bol şans Lana. İhtiyacın olacak."

Bu kez oradan ayrılınca arkasına bakmadı.

Paulo denen çocuk yürümeye devam etti.

Lana denen kız gitmesine ses çıkarmadı.

Ada ikisini de izleyip bekledi. Yavaşça nefes aldı. Sonra sadece bu saatte yapabileceği şekilde derin bir nefes aldı.

Öğle vakti.

Öğle saati beraberinde bir güç dalgası getirdi; yarık izinin iki yanından adanın içine aktı. Enerji patlaması pasparlak yanıyordu, ada bir parçacığını tutup sakladı. Bir damladan fazlası olmamakla beraber yaşam elektriği adanın rezervuarına döküldü, orada kalacaktı. Zaman içinde, saklanan her bir parçacık adaya hasretini çektiği şeyi vermek için gerekecekti: Özgürlük.

Yara izi bir nebze genişledi ve sanki gerilen bir iplik gibi, dünün acısı adayı doğrudan hatırladığı kişiye çekti. İyi tanıdığı kıza, Charley denen kişiye. Acısı azim ve iradeyle karışınca adanın sırt çeviremeyeceği güçte bir insan duygusu karışımı oluşturuyordu ve ada zamansız bir an boyunca bu hisleri emdi, derinlerini kazdı ve içindeki gücü fark etti. Evet, diye düşündü ada uzun uzun, belki de kızın erkek arkadaşıyla arasındaki güçlü bağı kullanarak geleceğin dokusunu değiştirebilirdi.

Belki de kızı kullanabilirdi.

Kız zaten ihtiyaç duyduğu bilgiye sahipti, görmeyi seçerse eğer.

Ada bekledi, bakalım kız gözlerini açacak mıydı?

"Dr. Bracken." Charley ölçülü kelimelerle yavaş yavaş konuşuyordu. "Bir şey yapmalıyız. Ne olduğunu bilmiyorum ama üç ay boyunca burada el el üstünde oturamam."

Skye'ın babası iç geçirdi. Alnındaki kırışıklar sanki bir gecede derinleşmişti.

"Sözlerini çok iyi anlıyorum Charley, gerçekten ama buradan başarabileceklerimizin bir sınırı var. En basitinden, biz buradayız, onlar *orada*. Yapabileceğimiz en iyi iş, döndükleri zaman hazır olmak."

En azından Skye'ın babası *eğer* dönerlerse dememişti.

Yoksa Charley hakikaten kafayı sıyırabilirdi çünkü Thad'in geri döneceğini *biliyordu.* Tıpkı tam şu anda Thad'in güvende olduğunu bildiği gibi. Nasıl veya neden bilmiyordu ama tam şu anda Thad'in kalp atışları sağlam

ve güçlüydü ve Thad tehlikede değildi. *Eh,* diye düzeltti, *adada olması haricinde ki orası feci tehlikeli bir yer.* Fakat Thad şu anda acil tehlike altında değildi, Charley bundan emindi. Tıpkı birkaç saniye önce Thad'i duyduğundan emin olduğu gibi.

İnancını koru, demişti Thad ona.

Charley de koruyacaktı.

Thad, diye düşündü tüm iradesiyle, *pes etmeyeceğim. Ne senden, ne Rives ve Skye'dan ümidi kesmeyeceğim. Güvende kalın. Seni seviyorum.*

Skye'ın babası onu sessizce süzdü. "Charley, annenleri aramamız lazım. Onlara olan biteni anlatmalıyız."

"Ben aradım bile," diye kestirip attı Charley. *Ve neler olduğuyla ilgili en ufak bir fikirleri yok.* "Skye, Rives ve sizinle seyahate çıktığımızı söyledim, onlara sizin cep telefonunuzu verdim. Ama..." Durakladı. "Onlar Nil hakkında bir şey bilmiyor ve öyle kalmasını istiyorum."

"Ben yalan söylemem Charley." Profesör sert bir sesle cevap verdi.

"Sizden yalan söylemenizi istemiyorum. Sadece mümkün olduğunca az bilgi verin. Ben Nil'de değilim, sizinle birlikte Mikronezya'da bir adadayım, tam da onlara gideceğimizi söylediğimiz yerdeyim. Yaz tatilini uzatıyoruz. Hatta eğitsel bir tatil yapıyoruz. Arkeolojik bir çalışma."

Skye'ın babası kollarını göğsünde kavuşturdu. "Nasıl yani?"

"Çünkü Nil'in geçmişini kazacağız. Bulabildiğimiz bütün adalılarla konuşacağız ve o aptal Ölüm İkizleri'ni tırım tırım tarayacağız ve bizim taraftan yardım etmenin bir yolunu bulmaya çalışacağız. Bir yolu mutlaka vardır. Eğer varsa, biz de bulacağız. Bir dakikamızı daha boşa harcamayacağız." Charley sırtı dimdik oturuyordu, altın rengi gözlerinden ateş fışkırıyordu. Skye'ın amcasının günlüğünü

havaya kaldırdı. "Sanırım ben nereden başlayacağımı biliyorum. Ya da kimden." Hesaplar yapan gözlerle Skye'ın babasına baktı. "Rika adında bir kadın hakkında neler biliyorsunuz?"

Profesörün gözleri yuvalarından fırlayınca Charley zafer kazanmış gibi güldü.

Thad, diye düşündü haşince, *güvende kal. Güçlü kal. Henüz bitmedi.*

Thad, Duvar'ın yanında donakaldı.

Tam arkasında okyanusun gümbürtüsü ağaçların arasından duyuluyordu. Dört bir yanında esen meltem fısıldıyor, kıkırdıyor ve genel anlamda beynini altüst ediyordu. Ancak bir şekilde, hepsinin ortasında az önce Charley'yi duymuştu.

Kafasında.

Öfkeliydi. Klasik Nil işte, oyunlar oynuyordu. Aklını şaşırtan hilelere başvuruyordu. İlk önce kayaların arasında sıkışıp kalmış cesette Rives'ın suratını göstermişti, şimdiyse Charley'nin taklidini yapıyordu. Thad elindeki bıçağı öyle bir sıktı ki, parmak boğumları bembeyaz oldu.

Beynini şimdi ve burası dışında her şeye kapattı.

Charley evde, Charley güvende, diye hatırlattı kendine. Nil böyle akıl oyunları yapmaya bayılırdı, ipleri çekmeyi severdi, bütün ipler en baştan adanın elindeydi, ö yüzden ada hep kazanırdı. Fakat Thad bunu şimdi biliyordu ve bu ona bir avantaj sağlayacaktı.

Daha önce bir kez kazandığını bilmek de öyle.

Nil dinle diyor, diye gırtlaktan bağırdı rüzgâr, tuzlu parmaklarıyla Thad'in sırtını okşayarak.

Asla. Thad'in dudaklarındaki yarım tebessüm soğudu. *Ben artık oynamıyorum.*

***

Zaman hızla aktı. Yarık daraldı, öğlen açılan kapının enerjisi geçti. Ada elinden geleni yapmıştı. Charley denen kız kimi araması gerektiğini biliyordu ama Thad denen çocuk işitmeyi reddediyordu, talihsiz bir tercihti.

Eğer beynini kapalı tutarsa, kimseye faydası olmazdı, özellikle de kendine.

BÖLÜM 37

SKYE

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 93 GÜN KALA, ÖĞLEDEN SONRA

Ateş çukurunun yakınında Hafthor'la yan yana oturuyordum. Bacaklarım da tıpkı benim gibi huzursuzdu. Gitmem lazımdı. *Araştırmam* lazımdı. Burada bu şekilde oturduğum her saniye ziyan oluyordu sanki.

Rahatla, Skye, dedim kendi kendime. *Önce düşün, sonra eyleme geç.*

En büyük ihtiyacım bir plandı.

Ve sahip olmadığım bir şeydi.

"Ye," Hafthor'ın kısa emri beni daldığım düşüncelerden uyandırdı. "Çok zayıfsın." Zorla bir ısırık aldığım balık dürümümü işaret etti.

Bir lokma ısırdım ve Hafthor dingin bir edayla başıyla onayladı. Koy'dan döndüğümden beri, çocuğun İzlanda kıyısında küçük bir köyden geldiğini öğrendim, balık tutmaya dair her konudaki hevesini gayet iyi açıklayan bir gerçekti bu. Öğle yemeğimizi yakalamış, temizlemiş, bütün avladıklarını tekli filetolara ayırmıştı ve sonra benim yardımımla –gerçi hiç yardıma ihtiyacı olduğunu sanmıyordum– tuzlayıp ateşin üstünde pişirmiştik. Tüm bu süreç boyunca Hafthor aynı sakin duruşunu korumuştu: düzenli, muntazam, hiçbir hareketi ziyan etmeden. Aynı

biçimde de yemeğini yedi. Şimdiye kadar ben birinciyi yerken o üçüncüyü bitiriyordu.

"Dövmen olağanüstü." Omzunu işaret ettim, çizgi çizgi siyah mürekkep yelkovanlar gibi uzanıyordu. Nil'in bir yerlerine kazınmış bulacağım bir şekle benziyordu. "Bir rün yazısı gibi."

"İzlanda'ya ait bir pusula," diye cevap verdi Hafthor. "Üstünde taşıyanı her zaman doğru yöne yönlendirdiği söylenir, yönler bilinmezken bile."

"Burası için biçilmiş kaftan sanki." Belki benim de bir İzlanda pusulasına ihtiyacım vardı.

"Çok manalı," dedi Zane, diğer tarafıma oturarak. Balık dürümüyle Hafthor'un dövmesini işaret etti. "Ada çok beğenir."

"Bu iyi bir şey mi yani?" Hafthor sarı kaşlarını çattı.

"Söylemesi güç." Zane omuz silkti, ardından koca bir ısırık aldı.

Paulo az önce denizden çıkmış gibi saçı başı ıslak halde uzun adımlarla kampa girdi. Ateşin çevresinde öğle yemeği yiyenleri şöyle bir tarayıp bakışlarını Hafthor'da sabitledi.

"Bir ayıyla uğraşıyorum, yardım gerek," dedi Paulo.

"Hangi tür?" Zane meraklandı. "Panda mı, kutup mu? Boz mu?"

"Ölü," diye dümdüz cevap verdi Paulo.

Zane'in balık dürümü boğazında kalacaktı. Davey, Zane'in sırtına vururken Molly ona hindistan cevizi kabuğuyla su uzattı.

Hafthor iki dev lokmada öğle yemeğini bitirip yavaşça bardağını yere koyarak ayağa kalktı. "Ne kadar uzakta?" diye sordu Paulo'ya. "Ve ne kadar büyük?"

"Koy'un üstünde, Beyaz Kumsal'da. Ve büyük. En az iki yüz yirmi kilo vardır, belki daha fazla. Tam yetişkin ayı olduğundan emin değilim."

"Bence artık olmuştur," diye ekledi Davey. "Ne?" Hafthor ona ters bir bakış atınca Davey omuz silkti. "Demek istediğim kahrolası yaratık daha fazla büyümeyecek. Ölmüş filan ya."

Rives, Hafthor'un yanında durdu. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Emin değilim," diye itiraf etti Hafthor. "Ayılar hakkında pek bilgim yok. Ama derisini kullanabiliriz, değil mi? Bir de en azından bazı kısımları yenilebilirdir. Ziyan etmek çok yazık olur sanki." Paulo duygusallaşır gibi oldu. "Yoksa bir başka sıradan ölüm olur."

"Ayılar yenilebilir, ancak ayının neler yediğine bağlı olarak tadı değişir," dedi Hafthor. "Kırmızı meyveler iyidir. Balıkla beslenmiş bir ayı pek iyi olmaz. Etinde uzun süre kalmış deniz tadı olur."

"Çok lezizmiş," diye mırıldandı Zane. "Ağzım sulandı."

Hafthor, Paulo'ya döndü. "Kutup ayısı mı? Eğer öyleyse, ciğerine dikkat etmeliyiz."

"Ay hayatta olmaz." Calvin oracıkta kusacağa benziyordu. "Mümkün değil. Kesinlikle ayı ciğerini ağzıma sürmem."

"Akıllıca seçim." Hafthor başıyla onayladı. "Eğer kutup ayısıysa, ciğeri zehirlidir. Çok fazla A vitamini bulunur."

Calvin çenesi yere düşerek Hafthor'a bakakaldı.

"Bu bir boz ayı," dedi Paulo. "Elimizi çabuk tutalım ayrıca. Güneşte kalıyor ve başka bir şeylerin gelip didiklemesini istemiyorum."

Rives eğilip alnıma hafif bir öpücük kondurdu. Sonra kısa bir fikir alışverişinin ardından Paulo, Zane, Hafthor ve Kenji ile birlikte buradan ayrıldı. Thad'i sabahtan beri görmemiştim. Amara da aynı şekilde, gerçi birlikte olduklarından şüpheliydim.

Gayrı resmi üçlü Molly, Davey ve Calvin'e döndüm, gitmek istemesem de kendimi yine de geride bırakılmış hissediyordum ve *bir şey* yapmamız –ayıyla ilgili olmayan bir şey– lazım diye çıldırmamak için kendimi zor tutuyordum. Lana yanılıyordu. Her şeyi bilmiyordum; hatta neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. *Ne* yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sorunum buydu.

Okyanus tam arkamda gürledi, sıvı fısıltıları tek bir acil yakarışa dönüştü: *Araştır.*

Nasıl? Yanağımın içini o kadar sert ısırdım ki, kanadı. Aynı zamanda Molly, Davey ve Calvin gözlerini bana dikmişti, şimdi fark ettim. Belki de üçlü benim görmediğim bir şey görmüştü.

"Dinleyin, hazır üçünüz buradayken, olağandışı bir şey gördünüz mü? Yani buraya göre olağandışı?"

Üç tane bön surat bana bakıyordu.

"Labirentler gibi mesela," diye açıkladım. "Kemerler'deki Çıkmazdaki Adam çizimi gibi."

Hâlâ boş bakışlar.

"Tamam, kim keşif gezisine çıkmak ister?"

"Sakıncası yoksa katılabilir miyim?" diye sordu Thad yanımda peydahlanıp. Tek omzuna bir heybe asmıştı.

"Tabii. Çıkmazdaki Adam'a bakmaya gidiyoruz." *Bir de ben amcamın bıraktığı ipucuna bir daha bakacağım.* Bu gezinti içime sindi. "Sen nerelerdeydin? Yoksa tek başına mı çevreyi keşfediyordun?" diye gülümsedim, Thad'in ıslak alnını süzerek. Terleyecek kadar hızlı yürümüştü.

"Mahsulleri kontrol ettim. Eskiden sahip olduğumuz tarlanın ufacık bir parçası kalmış." Thad iç geçirdi.

"O zaman sadece üç ay burada olmamız iyi bir şey," dedim.

Thad gözlerini birden bana doğru çevirdi. Şaşırtıcı derecede maviydiler. "Haklısın Skye. Sınırsız hayatta

kalacakmışız gibi düşünmeyi kesmeliyim. O zamana kadar toparlanmak için ne yapmamız gerekiyorsa, yapalım hadi."

"Uğraşıyorum, inan ki."

Berrak gözlerle, çenesini sıkarak başını salladı. O anda Thad'i gördüm, gerçekten gördüm onu: Dostumun tüm kalbiyle sevdiği çocuğu, benim aşkımın canını emanet edecek kadar güvendiği çocuğu, bir zamanlar Lider olan ve bu yükü hâlâ tümüyle hisseden çocuğu. Bunu daha önce bir kez yapmış, kaçmış ve geri dönmüş çocuğu gördüm.

Benim yüzümdendi.

"Çok üzgünüm Thad." Sözcüklerim güçlükle döküldü ağzımdan. "Bunun olmasını hiç istemezdim, yemin ederim."

"Biliyorum." Sesinde o alıştığım capcanlı sıcaklıktan hâlâ eser yoktu. Göz göze gelmedik, yürümeye başladığımızda Thad bana bakmıyordu. Yüreğime bir ağırlık çöktü.

Acaba neden bizimle gelme zahmetine girdi diye merak ettim.

Siyah Koy'a doğru yürüyen sessiz bir gruptuk. Konuşmak yerine bakınıyordum. Her ağaca, adanın her karışına bakıyor, ne aradığım hakkında en ufak bir bilgim olmaksızın ada soruşturmama kendimi adıyordum.

Gördüğüm zaman anlarım, dedim içimden.

Umarım doğruydu. Pek doğru *gelmiyordu* bana, hiçbir his uyandırmıyordu.

Kristal Mağara'nın içinde hava kayda değer derecede serinledi. Dalgınca elimi bileğime, ardından enseme götürdüm. İkisi de bana olağanüstü çıplak geliyordu. Buraya ilk geldiğimizde Rives'ın bana adada bulunduğumuz bir önceki sefer verdiği ham pırlanta kolyeyi aramıştım; hâlâ platformda duruyordur diye ummuştum, gündönümü kapısına atladığımda oraya düşmüştü çünkü. Ama şansım

yaver gitmedi. Kolyeyi bulmadaki başarısızlığım beni gereğinden fazla etkiliyordu.

Çıplak bileğimi ovalaya ovalaya mağarada yürüdüm. Üçlü hafifçe geride kalarak beni takip ediyordu; önden yol gösterişimden memnundular. Yüzleri huşu içinde duruyordu ama hiç yavaşlamadılar. Herkesin her daim rehberlik etmesi ve destek olması için ağzının içine baktığı Rives'ı bir daha takdir ettim ve garip bir biçimde Thad de burada olduğu için minnettar oldum çünkü Rives ona güveniyordu, biliyordum.

Belki de Thad o yüzden dönmüştür, diye düşündüm. Rives'a karşılık benim sağlayamayacağım bir denge.

Mağaradan sıcacık gün ışığına çıktık. Ağaçların ilerisinde Siyah Koy pırıl pırıl parlıyordu. Pütür pütür siyah kumlar boşluklarda obsidiyen parçaları gibi parladı.

Gümüşi bir ışıltı gözüme ilişti.

Kıvılcımın mağaranın içinden geldiğini farz ettim, kristale çarpıp seken güneş ışığıydı. Ardından titreşen kıvılcım patladı. Saniyeler sonra pırıl pırıl, ışıklı bir kapı beş metre ileride yükseliyordu; yerden birkaç santim yüksekteydi ve başımızın üstüne kadar genişliyordu, taş kesilmiş kalakalan beşimizi yansıtan şahane bir aynaydı.

Sanki parıldayan her bir zerrecik mat siyaha döndü.

"Kaçın!" diye bağırdım.

En yakınımdaki kişinin, tesadüfen Calvin'di, elini tuttum. Onu ormana doğru çekeyim derken çok geçmeden o beni çekmeye başladı... *Vay canına, Calvin çok hızlı koşuyormuş,* diye düşündüm. Molly, Davey ve Thad'le birlikte hepimiz Arap saçı gibi karışmış bir fundanın arkasına çömeldik: Calvin solumdaydı, Thad sağımda, Molly ve Davey arkamda. Yumuşak zemin sandaletlerimizin altında sünger hissi yaratıyordu.

"Hayvan," diye mırıldandı Thad. Sahiden de dört ayaklı, toynaklı ve bir çift boynuzu olan bir hayvan kapıdan düşüverdi. Bira rengi ve benekli kürkü olan hayvan önce bir seğirdi, sonra burun delikleri şişip inerek kafasını kaldırdı.

Topu topu bir geyik, diye gevşedim.

Kapı kendi içine çöküp göz kırpar gibi kayboldu. Ayağa kalkmaya yeltendim ama omzuma bastırılmasıyla oturdum. "Kıpırdama," diye fısıldadı Thad. "İkinci raunt tam karşımızda."

İki metre ileride ikinci bir kapının yükseldiğini tam son anda gördüm. Diğerinden daha yakındı, çok daha yakındı, kaçamayacağımız kadar yakın bu kapı hemen kapkara oldu. Fokurdayıp devinerek loş aydınlıkta oniks taşı gibi parladı. Soğuk bir güzelliğe sahipti, rüyalarımın karalığına benziyordu: Kalın dokulu, katmanlı ve cezbediciydi, sırlar ve fısıltılarla doluydu.

Dokunmak için içim sızladı.

"İnsan," dedi Thad, transımı bozarak. Elimi aniden arkaya çekmemle siyah saçlı bir çocuğun tepetaklak yere yuvarlanması bir oldu. Çocuğun biraz gerisinde geyik dört ayak üstüne kalktı.

Bir şey kulağımın yanından vız diye geçip çocukla geyiği birkaç santimle ıskaladı. Bir mızrak yere saplanıp kaldı.

"Tanrım!" diye nefes verdi Calvin. "Birisi bizi öldürmeye çalışıyor."

"Hayır." Amara ormandan dışarı çıktı. "Sizi hedef alıyor olsaydım, çoktan ölmüştünüz. Akşam yemeği avlamaya çalıştım." Seke seke uzaklaşan geyiği gösterdi. "Balıktan gına geldi."

"Ama birisini kıl payı kaçırdın." Ağzım açık kalarak, mızrağı iğne gibi fırlatışına afallamış halde Amara'ya bakıyordum.

"Hayır, kaçırmadım." Amara serinkanlıydı. "Yakında bile değildiniz."

"Ben ondan bahsediyorum!" Ormanın kenarında dikilen, uzun, siyah örgü saçlı yabancı kızı işaret ettim, üstünde Köy'e ait giysiler ve yüzünde nefret vardı. Amara'nın mızrağı ayağının dibindeydi.

Amara'nın gözleri yerinden fırladı. "Aman Tanrım! Onu görmedim bile."

Thad yerde yatan çocuğa doğru yaklaştı, gözlerini kırpıştırıyor ve kısıyordu, göğsü çok hızlı inip kalkıyordu, iyi olmayabilirdi. Thad heybesinden bir şort çıkarıp çocuğun yanına çömeldi. "Selam dostum." Thad sakin ve dingin bir sesle konuştu. "Rahat nefes alıyor musun?"

Çocuk olumsuz anlamda başını salladı. Siyah saçlarının uçlarında beyaz bir kalıntı vardı, jöle diye tahmin ettim çünkü kum, yaprak ve hatta bir kuru dal saçlarına yapışmıştı.

"Derin nefes al, ver, al, ver," dedi Thad, rahat bir ses tonuyla. "Sadece nefes al. Aferin. Yavaş yavaş."

Çocuk ıslık sesi çıkarmayı kesti.

"Tebrik ederim. Tamam, sana bir şort getirdim," diye aynı sakin tonla devam etti Thad. Çocuğun ıslık sesi öncekinden de beter, tekrar başladı.

"Evet, çıplaksın. Bizler de hep çırılçıplak geldik. Ama şu anda tam nefes alma zamanı. Al, ver," dedi Thad. "Soluk al."

Thad'le aynı anda soluk alıp verdikçe çocuk gözle görünür ölçüde sakinleşti. Şortu altına geçirdi, nefesi hâlâ telaş verici şekilde öksürüklüydü.

"Ben Thad," diye devam etti Thad, sanki her gün yaşanan olağan bir durummuş gibi ki, burada öyleydi. "Bunlar da Skye, Calvin, Davey ve Molly. Senin adın ne?"

"Chuck," diye sesi çatladı çocuğun. "Ne oldu?"

Thad hiç vakit kaybetmedi.

"Nil adlı bir adaya düştün. Buraya seni bir kapı, bir portal getirdi. Bizi de öyle. Şu anda tek bilmen gereken, iyi olacaksın."

Çocuk, Thad'e bakakaldı. "Çılgınca *hashtag*. Delirmiş *hashtag*. Şu anda beynimde işleyemiyorum *hashtag*."

"Sinir bozucu *hashtag*," diye söylendi Davey.

"Meraktan soruyorum," dedi Thad, "bugünün tarihi nedir?"

"Yirmi iki Haziran," dedi çocuk.

Thad kafa salladı. "Chuck, bak ne yapacağımızı anlatayım. Küçük bir tur atacağız, sonra Köy'e geri döneceğiz ve yolda seni aydınlatacağız. Anlaştık mı?"

Chuck başıyla onayladı.

Calvin hemen arkamda yerinden fırladı ve arkaya doğru sendelerken koluma çarptı. Tek sandaletli ayağıyla zıpladı; çıplak kalmış diğer ayağını silkeledikçe toz parçacıkları düştü. "Mezar var!" diye bağırdı. "Az önce bir mezara battım!"

Çömelmiş olduğu yeri işaret etti. Yumuşak toprak yer değiştirmiş, kemikleri ortaya çıkarmıştı. Calvin'in eli titriyordu.

"Anlaşılan Zebaniler senin tekliyi yedi," diye yorum yaptı Davey.

"*Tekli mi?*" diye sordu Calvin dehşet içinde.

"Sandaletini yani." Molly şaşkın görünüyordu. "Orada mı bırakacaksın?"

"Bir mezarı deşmemi mi istiyorsun?" Calvin birkaç metre daha geriye kaçtı. "Bir mezara elimi sürmem. Hayatta olmaz." Hâlâ itiraz ede ede bir ağaca sırtı değdi ve donakaldı.

Thad yanına yürüyüp omuzlarından tuttu.

"Bak, biliyorum, bir mezara rastlamak tüyleri diken di-

ken ediyor. Dün de bana oldu ve kustum. Ama sorun yok. Senin mezarın değil, senin cenazen değil. Kemikler bize zarar veremez, tamam mı?" Thad yüzünü buruşturdu. "Uzun lafın kısası, rahat olmaya çalış. Gözlerini dört aç."

Chuck'ın ıslıklı nefesi tekrar yoğunlaşarak tüm bakışları üstüne çekti.

"Nefes al," dedi Molly ona gülümseyerek. "Okyanusa mı odaklansan acaba?" diye önerdi. Çocuk başını sallayarak okyanusa doğru döndü.

"Skye." Calvin alçak sesle konuştu. "Şu mezarla ilgili. Thad'in sözlerinden çıkardığım kadarıyla, ada için hiç sıradışı değil?"

Başımı sağa sola salladım. "Maalesef hayır."

"Burası dev bir mezarlık, değil mi?" dedi Davey dalgın dalgın. Chuck'ın ıslıklı nefes sesi kaldığı yerden devam etti.

"Hiç yardımcı olmuyorsun." Molly gözlerini devirdi.

"Sadece neyin sıradışı olduğunu çözmeye çalışıyorum," dedi Davey. "Senin benimle gerçekten konuşuyor olman dışında." Göz kırptı.

Molly surat astı.

"Ya şuna ne demeli?" Davey plajı işaret etti. "Bu da mı sıradışı? Çünkü orada hayvan gibi büyük bir balık var."

"Dominic bu." El sallayıp gülümsedim.

Dominic ötedeki siyah kumların üstünde kocaman bir balık tutuyordu. Serbest eliyle el salladı. Hep birlikte Dominic'e doğru yola koyulurken örgü saçlı kızın, tıpkı o geyik gibi sırra kadem bastığını fark ettim. Tek farkla, geyik bizi öldürmeye hazır görünmüyordu ve Amara'nın mızrağını yürütmemişti.

BÖLÜM 38

RIVES

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 93 GÜN KALA, ÖĞLEDEN SONRA

"Becerebileceğimi sanmıyorum," dedi Paulo. Midesi bulanıyordu sanki. "Bu hayvanın iç organlarını temizleyemeyeceğim, yapamayacağım."

"Sen mi, ben mi Şef." Zane öğürerek öksürdü. "Ayı Kardeş'ten* fileto çıkarmak gibi. Çok yanlış."

Kanlı ayı ayaklarımızın dibinde uzanıyor, son kararı bekliyordu. Tahminimden daha büyüktü, tam bir canavardı. Pençeleri ön kollarım uzunluğunda birer silahtı.

"Bence ayıyı en iyisi denize atmak ya da gömmek," dedi Hafthor yavaşça. Hayvanın başında dikilmiş, kolları göğsünde bağlı her yerini inceliyordu. "Eti az pişirirseniz, insanı çok hasta edebilir. Ayrıca, bu ayıyı temizlemek başlı başına bir proje." Başını bana doğru çevirdi. "Bizlik bir proje olduğunu sanmıyorum. Bazı kültürlerde ayılara çok saygı duyulur. Bence temkinli olmalıyız. Ayıyı kesip yememeliyiz."

"Burada bıraksak olmaz mı?" diye sordu Paulo.

"Mecbur kalabiliriz," dedim. "Rahat üç yüz kilo vardır. Dördümüz bu ayıyı nasıl kaldıracağız, bilemiyorum." Hayranlıkla Paulo'ya baktım. "Ve tek başına bunu indirdin."

---

* Brother Bear, 2003 yapımı Walt Disney filmi ve kahramanı. –*çn*

Paulo omuz silkti. "Lana dikkatini dağıtmıştı. Şanslıydım galiba."

Şanslıdan çok midesi bulanıyor gibiydi.

Hafthor çıplak elleriyle kumları kazmaya başladı. "Ayının yanına bir mezar açarız, cesedini içine yuvarlarız. Bence böyle olur."

"Hafthor, kürek görevi görecek bir gereç bulalım, tamam mı?" Alet demek, hız demekti ve bu ayıyı ne kadar çabuk gömersek, o kadar çabuk Skye'ın yanına geri dönebilirdim. En azından gizli sağ kolum Thad, Skye'ın yanındaydı.

Yerleri tırım tırım aradım. Elim büyüklüğünde iki yassı taş, bir zamanlar bir ağaç gövdesini saran büyük bir ağaç kabuğu parçası, kocaman bir hindistan cevizi kabuğu. Aletlerimi teker teker dağıttım ve işe koyulduk.

Tam kazmaya başlamıştık ki, ağaçların arasından bir çocuk peydahlandı; hindistan cevizi kabuğumun diğer yarısı ideydi. Bir baktım, dönüp bir daha baktım çünkü onu mad sandım. Ancak bu çocuk daha kısa boyluydu ve mad çoktan buradan gitmişti. Çocuk yanımda dizüstü küp kazmaya başladı. "Adım James." Başıyla selam verten sonra kelimelerini özenerek seçti. "Dün ormandaki uşmalarınızı duydum. Köy'ünüze katılacağımı söylenem ama hikâyeni dinlemek istiyorum."

Hikâyemi, diye düşündüm.

"Tamamdır," dedim. "Buraya ikinci gelişim ama önce incisiyle başlayacağım."

Çukuru kazdıkça sözcükler ağzımdan dökülüyordu. gürlük Plajı'ndaki ben, Nil'de uyanan ben. İlk önce Li ile uşmam ve tanıştırma faslını ondan almam; ikinci Natale tanışmam, doğum günümüzün ve mizah anlayışımı ortaklığı. Sıkı Lider ve daha sonra en yakın arkadaşım n Thad ile tanışmam. Nil geceleri ve Nil kâbuslarından

bahsettim, bir yıllık tarihleri ve zamanı gelmeden canından olan arkadaşları anlattım. Talla ile tanışmam. Onu adaya gömmem. Buranın şifresini çözmek için kafayı yemem. Gömme törenleri, gün batımları. Gün doğuşları, ayrılanlar. Yen yüzler ve yeni günler. Thad'in gidişi, benim kalışım.

Altımızdaki çukur büyüyordu.

Maaka'dan ve sırlardan, hiçbir anlama gelmeyen ada bariyerlerinden bahsettim, sonra Skye'ı anlattım, benim her şeyim olan Skye'ı. Derken durdum, konuşmadım, sadece düşündüm. Onunla birlikte her şeyin nasıl değiştiğini, değişimin kendisinin Skye oluşunu. Bendeki, adadaki değişim. Aramızda yaşanan, sadece bizim için yaşanan anıları düşündüm. Skye ve bana ait o kadar çok şey vardı ki, hepsi de aramızda kalacaktı. Onun yerine, Skye'ın burada geçirdiği zamanın çeyreğini özetledim: Amcasının geçmişinin şimdiki Nil'i değiştirdiğini ve her şeye son vermek için nasıl kıçımızı yırttığımızı ama adaanın bize izin vermeyişini. Nil'in Skye'ı geri getirişini. Benimse sırf ona eşlik edişimi.

Sonra da onlara hazırda bekleyen kapıyı, üç ay sonra bizi eve götürmek için yükselecek kapıyı anlattım.

Topuklarımın üstüne oturdum. Tam altımda boş bir çukur, kelimelerimle dolu duruyordu. Ter içindeydim, hafiflemiştim. Sanki uzun zamandır böyle içimi boşaltmayı bekliyordum.

Hafthor sessizce konuştu. "Sanırım ayıyı artık içeri itebiliriz."

Hep birlikte ayının cesedini çukura doğru sürükledik. Aynı işi tersinden yapıp hayvanı kumla kaplamaya koyulduk. On el birden çalışıp doldurulacak alan da azalınca bu görev çabucak tamamlandı.

İşimiz bitince James'e döndüm. "Yardımın için teşekkürler."

Karanlık ve düşünceli gözlerle bir kere kafa salladı.

"Nerede uyuyordun bilmiyorum ama bizimle Köy'e gelirsen, kapımız açık. Her iki şekilde de canını sıkma." Gülümsedim.

Bir daha başını salladı. "Davetin ve dürüstlüğün için teşekkür ederim. Ve hikâyen için. Yapmam gereken bir şey var ama yakında görüşürüz."

Geldiği kadar sessiz sıvışıp gitti.

"Eh, bayağı çatlak bir olay," dedi Zane.

"Sahi mi? Hangi kısmı?" diye sordu Paulo kuru kuru.

"James'in uğraması. Öğleden sonra mezar kazmak. Şef'in hikâyesi. Tümüyle yoğun. Ama en çatlakça olan nedir, söyleyeyim mi?"

Paulo kaşlarını kaldırdı.

"Söylenmeyenler. Hikâye henüz sona ermedi dostum." Zane eliyle çevreyi gösterdi. "Buradayız ve tekrarını yaşamak istemiyoruz. Belki de Hafthor küçük halkı için evler dikmekte haklıdır..."

"Gizli halk," diye düzeltti Hafthor.

"Ve ölü ayılara saygıda, pusula dövmesinde haklıdır çünkü biliyor musunuz? Bence burada görmediğimiz çok şey gizli. *Bilmediğimiz.* Hepimiz adada Vikingleşelim demiyorum, geri çekilmeliyiz diyorum. Cidden, Nil'in bize anlatmaya çalıştıklarını dinleyelim. Belki de gözlerimizi dört açmak yeterli değildir Şef. Belki kulak kesilmemiz de lazım. Eskiden rüyamda Sy'ı görürdüm ama artık Lana'yı görüyorum, sanki kafamda ufak bir ada vudusu etkisini gösteriyor. Tanrı şahidimdir ki, Şef, bazen adanın Lana'nın sesiyle benimle konuştuğunu sanıyorum. Belki ada hepimize farklı bir şey söylüyor, her birimize yapbozun ayrı bir parçasını veriyordur. Ya da belki de ada hepimizden farklı bir şey istiyordur, ne bileyim." Nefes almak için durdu. Zane'i hiç bu kadar ciddi ya da bu kadar çok konuşurken görmemiştim.

"Sadece diyorum ki, bence her şeye farklı bir açıdan bakmamız gerek. Mesela, Nil'e ucubemsi yaratıklarla dolu tüyler ürpertici bir ada gözüyle bakmayalım, onu bir insan gibi görelim. Yaşayan bir canlı, istekleri ve ihtiyaçları olan bir canlı gibi. Ne malum, belki de çok iyi bakarsak düğmelerin önünde, gösteriyi yöneten, ufak tefek yeşil bir adam bulacağız; tut ki Orion Kuşağı'nda bir evrende esir kalmışız, olamaz mı?" Zane suratlarımızı inceleyince gözleri yuvalarından fırladı. "*Siyah Giyen Adamlar*'ı izlemediniz mi? Hayır mı? Her neyse." Elini tekrar havada salladı ama deli gibi. "Sadece konuşuyorum işte, burayı yöneten bir şey var, bizden büyük bir şey. Belki gerçek anlamda değil, belki de gerçekten Hafthor'un serçeparmağı ebadında yeşil bir adam. Ama güçlü. İçeri bakın, doğru mu? *Derine* bakın. Belki de bakarken bir yandan kulak kesilmemiz de gerekiyor. Bilmiyorum. Sadece diyorum ki, geleneklerin dışına çıkıp düşünelim." Zane manyaklığı dinerek nefes verdi. "Demek istediğim, tüm bunları çözebilmek için biraz Nil'i özümsememiz gerekiyor. Artık susuyorum."

"Duydum seni Zane," dedim sakin sakin. "Mantıklı bir noktaya parmak bastın. Her şeye açık olmalıyız. Ama..." Skye'ın mağaranın içinde çömelmiş halini, Ada tarafından kendi zihnine hapsedilmiş halini düşündüm. "Bence Nil'i özümseyip kafamıza alırken dikkatli davranmalıyız. Fazla derine sızmasına izin vermeyin. Çünkü bence ada böyle kazanıyor."

Maaka'nın sözleri gümbür gümbür yankılandı.

Adanın ateşi sana dokunmuş. İçinde yanıyor. Seni tüketmesine izin verme.

Ani bir aydınlanma ânı yaşadım, Nil seması kadar netti. *Nil'i içeri alırsak, bizi tüketiyor çünkü istediği biziz. Kuklacıya eğlencelik kuklalar.*

"Kayda geçmesi için söylüyorum," diye sessizce konuştum. "Ne istediğini biliyoruz. Bizi istiyor."

Dağa doğru baktım, Kemerler'in çevrelediği aynı doruk beynimde hâlâ taze kalmış platformu saklıyordu.

Biz de bir şey istiyoruz, diye düşündüm. *Ve senin istediğinin tam aksi.*

Eşit teraziler, nihai ada dengesi.

Bizim ölümümüz, Nil'in yaşaması. Bizim yaşamımız, Nil'in ölümü.

Terazinin dengesini bozacak, son değişken ne olabilirdi?

Ya da kim? diye mırıldandı rüzgâr.

İçimden bir ses cevabı zaten bildiğimi söylüyordu, sadece bu cevap hoşuma gitmiyordu.

Hiçbir zaman gitmemişti.

Köy'e döndüğümüzde Thad, Duvar'ın önünde dikiliyor, parmaklarıyla isimlerin üstünden geçiyordu.

"Herkes nerede?" diye sordum. Köy merkezi terk edilmiş gibiydi, görünürde kimsecikler yoktu. Korların üstünde devasa bir balık kızarıyordu, pulları hâlâ üstündeydi.

"Herkes derken Skye'ı kastediyorsan, plajda, diğerleri de öyle." Thad birden çok ciddileşti. "Bugün bir çaylak düştü. Chuck. On dört yaşında, belki on beş, bu aralar gelen en genç insan. Sanırım çocuk astım hastası. Ya da panik atağı var. Her neyse, ilk anlarından sağ çıkamayacak sanmıştım. Ama çıktı." Thad bakışlarını tekrar Duvar'a çevirdi. "Ayrıca bu sabah tanıştığın çocuk. Dominic? Koca bir balık bıraktı ama kalmadı."

"Neden?"

"Seninle sonra görüşecekmiş. Bir işi varmış."

Thad sessizliğe bürünüp Duvar'a gözlerini dikti. Kendi adına dikti. Dört harf ve bir artı. Artı şu anda hiçbir anlam ifade etmiyordu. Geri dönmüştük, saatimiz sıfırlanmıştı,

ancak bu kez bir yıllık süre o kadar zalim bir şekilde bunaltmıyordu. Şimdi bizi bekleyen halihazırda bir kapı biliyorduk, üç ay gün sayacaktık.

Thad'in bakışları Duvar'ın açık alanına doğru kaydı. Temiz bir sayfa, boş ve hazırdı.

"Adını tekrar kazıyacak mısın?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Thad hayır anlamında kafa salladı. "Sen?"

"Yok." *Asla.* Nil'e kendimden zırnık daha vermeye niyetim yoktu, adımı bile.

"Denedik gördük, ha?" Thad başını salladı. "Aynen."

Onu Duvar'ın önünde bırakıp keşke Köy'ün ağırlığını bu kadar rahat omzumdan atabilseydim, diye diledim. Tanıyacak yeni yüzler, korunacak yeni bedenler, yeni zihinler. Kendi elimle yapmadığım, acımasız bir kısırdöngüye hapsolduğumu hissettim, bir dolap içinde kalmış insan hemstırdım, daireler çiziyor, hiçbir yere varmıyordum. Adayı eğlendirmek, adayı heyecanlandırmak içindim.

"Rives." Skye'ı duyunca şaşırdım. Beni öpmesiyle sapanından sallanan taş parçası kalçama battı ama umurumda değildi. Güvende olduğu için bayram etmekle meşguldüm, iki kolumla onu sardım. Onu burada korumak imkânsızdı ama onu görmediğim zaman şansım sıfırdı.

Skye bir adım geri çekilip omuzlarını dikleştirerek hazırlandı, gözleri demir gibiydi.

"Rives, bir plan yapmamız lazım. Şu anda işe koyulmak, *bir şey* yapmak dürtüsü o kadar kuvvetli ki, karşı koyamıyorum. Her yere gitmek istiyorum, sadece bu kez ne aradığımı bilmiyorum... Bir ipucu, bir yer, hatta bir insan." Skye başını sağa sola salladı. "Delireceğim." Gülümsedi. "Gerçek anlamda değil. Yani, bu atalet beni delirtecek. Beklemek. Ama dün gece Molly bana bir fikir verdi. Burası sırf arayıştan ibaret dedi. Haklı da. O yüzden düşündüm.

Elimizdeki Arama sistemini kullansak ya, sadece bu kez kapı yerine, ipucu arama yapalım? Köy'den başlayalım ve buradan yelpaze gibi açılalım, önceki gibi her bir çeyreği ekipler halinde tarayalım ve burayı durdurmada fayda getirecek ne bulursak avlayalım." Skye ateşli bir umutla yüzünü bana doğru kaldırdı. "Ne dersin?"

Bence iğrenç. Bence beyhude. Terslik yaşanma ihtimali bir milyon, doğru düzgün sonuç ihtimali bir.

Bu ihtimalleri yenebileceğine bahse gireceğim tek kız karşımda dikiliyordu. "Bence burada oturmaktan, balık dürüm yiyip aynı kâbusu gece gündüz tekrar yaşamaktan iyidir. Belki de Nil denen şu sıçılmış yeri yenebiliriz."

Skye başıyla onayladı. "Kesinlikle. Yarın başlıyoruz."

BÖLÜM 39

NİL

AKŞAMÜSTÜ

James gerisin geri mağaranın yolunu tuttu. Tam tahmin ettiği üzere Carmen onu bekliyordu.

"Eee, ne öğrendin?" Simsiyah badem gözleri çocuğun yüzünde dolaştı, her zamanki gibi onu inceliyordu.

"Buradaki herkesin bizden daha çok bilgiye sahip olduğunu." James ses tonunu sabit tuttu. "Kuzeydeki Köy'ün bir Lideri var. Onunla konuştum. Buradan ayrılmak için bir yılımız varmış, yoksa ölüyormuşuz."

Bunu duyan Carmen kaşlarını kaldırdı. "Ya." Dudağını kıvırdı. "Bizi öldürecekler?"

"Onlar değil, ada. Eğer buradan ayrılmadıysan, ada bir yıl sonra seni alıyormuş. Kanını ve ruhunu çalıyormuş." James omuz silkti. "Ama üç ay sonra bir kapı açılacakmış ve çıkabilirmişiz."

"Nerede?" Ağzından çıkan kelime, elindeki ateşte sivriltilmiş mızrak kadar keskindi. "Nerede açılacakmış bu kapı?"

"Dağda. Tek bildiğim bu. Ama daha fazlasını öğrenmek istiyorum." Carmen'i seyretti, güvenmediği ama anladığı bu kızı alıcı gözle süzdü. "Sana bildiklerimi anlatmaya ve Köy'e gideceğimi söylemeye geldim. Orada kalmaya ka-

rar verebilirim." James, Carmen'in gözlerinin içine baktı. "Ama onlardan bir şey çalmayacağım, bir daha yapmam." Yumruğunu kalbinin üstüne koydu. "Hakikat budur." Elini indirip yürekten, hissettiğinin bilincinde bile olmadığı bir tutkuyla konuştu. "Carmen, burada yalnız değiliz ve bence yalnızmışız gibi yapmak akıllıca değil. Bir sebepten ötürü bir Köy kurulmuş ve orada enerji var. Bir telaş. Ben sözümü tutmak için geri döndüm, sana gideceğimi söylemek istedim."

Carmen tepki vermedi. Soğukkanlılıkla sordu, "Lana, Köy'de mi kaldı?"

James, Lana'yı neredeyse unutmuştu. Diğerleri gibi önemli bir tip değildi.

"Dün geceyi orada geçirdi." James, Carmen'e, Lana'nın kuzeye gittiğini söylemeyi neden reddetti emin değildi. Tek bildiği, ikisinin arasında kalmak istemiyordu. "Ama Köy'deki insanlar ondan daha bilgili, bundan eminim."

Carmen mağaranın girişine doğru ilerledi. "O halde gidelim, ne duruyoruz?"

Carmen, mağaranın karanlığından çıkınca hiç haz etmediği bir güç değişimi hissetti. *Köy'de bir Lider,* diye düşündü, kanı fokur fokur kaynarken merakı da yükselmişti. James'in onun yerine o lideri tercih etmesini sağlayacak kadar güçlü biri olmalıydı. Hoş, Carmen'in kimseye ihtiyacı yoktu ya, neyse. Yine de ikinci plana atılmaktan ya da daha kötüsü, önemsiz bulunmaktan– hoşlanmamıştı.

James ona kendini yerdeki bir çakıl taşından değersiz hissettirmişti.

Eğer değersiz biri varsa, o da Ace'ti. Nadiren orijinal bir fikri oluyordu. Belki Köy'de Ace'ten de kurtulabilirdi. Böyle düşününce yüzü güldü. Carmen en azından artık üç ay içinde hepsinden kurtulacağını biliyordu. James'in

aktardığı bilgiler hem içerik hem de kaynak açısından beklenmedikti.

Bu Lider, Carmen'in muhakkak tanışması gereken birisiydi.

Bir yanı merak doluydu, çocuğun bildiklerinin tümünü öğrenmeliydi. Bilgi ona bir avantaj sağlamıştı, Carmen bunu kabul edemezdi. Diğer yanıysa hayaletlerle dolu bir köyde, leş gibi ölüm, kayıp ve *kan* kokan bir köyde elini kolunu sallayarak gezen adamla tanışmak istiyordu. Ancak Carmen kimseye hesap vermezdi, burada asla.

Alacakaranlık çökerken başı çekip yürüdü.

Buradan nefret ediyorum, diye düşündü Ace.

Kayaların üstünde hoplaya hoplaya ilerliyor, yamaçta önden giden James ve Carmen'e yetişmek için çabalıyordu. Hangi akla hizmet Köy'e doğru yolculuğa gece vakti çıkmışlardı, anlaması mümkün değildi ama Carmen gitmeyi kafaya koymuştu, *hemen* olmalıydı. Ayrıca onunla zamanlama meselesini tartışmaya değmezdi.

Ace neredeyse gelmiyorum, burada kalacağım diyecekti ama karanlık bir mağarada tek başına olmak, gece gece yürümekten daha çok ödünü patlatıyordu.

İç geçirdi.

Üç ay, dedi kendi kendine. Mümkünse *şimdi* gemiden atlamaya hazırdı, on iki hafta daha bekleyemezdi. Ama başka seçeneği yok gibiydi.

Esinti kuru ve incecik bir sesle kulağına fısıldadı, âdeta görünmez bir iblis kulaklarının dibinde ellerini ovuşturuyordu. Sıcak havaya rağmen ürperdi. Ace mütemadiyen fısıltılar duyuyordu; suyun üstünden yükseliyorlar, çimenlerden, mağaranın duvarlarından geliyorlardı. Bazen birisinin kahkaha attığını duyuyordu, sanki birisi *ona* kahkahalarla gülüyordu. Carmen'e dönüp baktığında kızın

gözleri hep başka bir yerdeydi, onunla hiç ilgilenmiyordu.

Burası Ace'e kafayı yedirtecekti.

Carmen de öyle.

Kız o tipik yürüyüş şekliyle kırıta kırıta gidiyordu, sanki adanın ve onun sahibiydi. Tamam, mağarayı Carmen bulmuştu ama Ace de babasının mutfağında yıllarını geçirmesi sayesinde yenilebilir yeşillik ve meyveleri buluyordu. Dördüncü nesil Pericelli olmak onu burada hayatta tutmuştu, ona hem ne yiyeceğini hem de nasıl oynayacağını öğretmişti. Mesele hep oyundu ve Carmen, kendi sandığı kadar havalı bir oyuncu değildi.

Belki Ace de Köy'de kalırım, diye düşündü, özellikle de şu Lana denen fıstık oradaysa. İçinde bulunduğu duruma rağmen gülümsedi.

Ace değerliydi, bunu biliyordu.

Tekrar gülümsedi.

Carmen ve James artık kırk metre ötede yürüyordu, Carmen birkaç adım öndeydi. Engebeli yamacın tepesine ulaşmışlardı, güney köşeyi dönerken doğruca Köy'ün yolunu tutmuşlardı. İleride, hafif sağa doğru su tünelleri uzuyordu. Plaja yakın tarafta ara ara yabani çalılar öbeklenmişti, kuzeye doğru sayıları artıyordu. İleride aynı zamanda ağaçlık bölgeler de vardı. Azalan ışıkta bir şekil hareket etti.

Ace durdu.

Bir erkek geyik mi? diye merak etti. *Yoksa bir boğa mı?* Boğalar çok tehlikeliydi, gerçi İspanya'da bir şehirde boğalarla aşık atacak büyüklükte taşakları olduğunu kanıtlamaya çalışan insanlardan para kazanıyorlardı. Erkek geyik olduğundan pek emin değildi.

Gözlerini kıstı.

Kesinlikle bir boğaydı. Carmen ve James de yanlış tarafa bakıyordu.

Bir iyilik, diye düşündü ukalaca. *Bir uyarı biçiminde. Ondan sonra Carmen bana borçlu kalacak.*

Ellerini ağzının kenarına koyup seslendi, "Carmen! James! Saat iki yönünde bir boğa var!" Bir uçağı yönlendiriyormuş gibi kollarını salladı.

Carmen ve James arkasını döndü. James anında bağırmaya, aynı tavırla Ace'e el kol hareketleri yapmaya başladı. "Yabani çalılara koş!" Ace'in solundaki sık çalıyı işaret etti. "Sağına dikkat et!"

Ace sağ tarafına bakmasıyla az kalsın altına işeyecekti. Feci büyük boynuzu olan bir gergedan son süratle üstüne bodoslama koşuyordu. Ace anında koştu. Kayalıkların üstünden fırladığı gibi dehşet içinde çalılıklara ulaştı.

"İçine saklan!" diye bağırdı James.

Ace kendini çalının içine attı. Çalının içine girdikçe sert dallar ve dikenler derisini sıyırdı. Bacağı sıcak ve yumuşak bir şeye sürtündü. Bir saniye sonraysa siyah beyaz bir şey bacağına kıskaç gibi yapıştı. Ace'in uyluğundan yukarı ateşli bir acı fırladı ve hayvan onu tekrar ısırdı. Ace çığlık çığlığa geri geri kaçtı, önündeki hayvana yumruklarını savuruyordu... En az onun kadar şaşkınlığa uğramış bir pandaydı. Ace çılgınlar gibi kollarını sallayarak çalının içinden çıkarken bacağından kanlar akıyordu.

Döndüğü gibi gergedanla çarpıştı.

Hayvan ileri doğru daldı, Ace'i bir bez bebek gibi havaya fırlattı ve boynuzu Ace'in yan tarafını deşince bacağındaki ateşli acı ufak bir çizik gibi kaldı. Ace sırt üstü yere düştü, bir şeyin çıt ettiğini duydu ve arkasından, hiçbir şey hissetmedi.

Ace taşların üstünde kasılıp seğirirken James dehşet içinde izliyordu. Neden çalının içinden dışarı koşmuştu ki? Orada kalsaydı, gergedan çekip gidecek ve onu rahat bıra-

kacaktı. Rüzgâr yön değiştirmişti, insan kokusunu denize doğru savuruyordu ve gergedanın görüş yetisinin zayıflığı da göz önüne alındığında Ace çalılığın içinde kalsa güvendeydi. Bir ağaç olsa daha iyiydi ama çalı da güçlü bir alternatifti.

Gergedan uzaklaşmıştı. Suyun yanına yürüyüp içmeye başlamıştı.

James, Carmen'e döndü. "Gergedan senin üstüne koşarsa, bir ağaca tırman. Güvende olursun." Gergedanın tekrar saldıracağından şüpheliydi zaten. Ace bağırıp çağırarak ve ellerini sallayarak hayvanı ürkütmüştü ve gergedanlar otoburdu. Yine de, temkinli olmak her zaman akıllıcaydı, özellikle de burada. Boğadan eser yoktu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Carmen.

"Ace'e yardım etmeye."

"Ona yardım edemezsin." Altta yatan ton *Bırak kalsın,* diyordu.

"Olabilir." James hiç istifini bozmadı. "Ama görmem lazım."

Ace'in yanına yaklaştığında çalıların arasından bir panda ona bakış atıyordu, şaşkın ve diken üstündeydi, ağzı kanlıydı. James, Ace'i doğrudan o hayvanın kucağına atmıştı.

Neredeyse öğürmeye başlayacaktı.

Ace, James'in tahmininden beter durumdaydı. Yüzü ve kolları incecik çiziklerle doluydu, göğsü de öyle. Diş izleri bir uyluğunu deşmişti, kemiği görünüyordu; diğer bacağıysa tuhaf bir açıda sallanıyordu, yan tarafına açılmış kocaman bir delikten kapkara kan akıyordu. Kuru siyah taşlar çıt çıkarmadan kanı emiyordu.

"Ace," dedi James yavaşça.

Ace gözlerini kırpıştırarak açtı. Ağzını oynattı ama hiç ses çıkmadı. James bekledi, ne diyeceğini bilemedi. Ace'i

pek tanımıyordu, Tanrı'ya ya da tanrılara ya da herhangi bir şeye inanıyor muydu bilmiyordu. Av hayvanları tarafından öldürülen insanlar görmüştü daha önce ama bu yaşta bir çocuğu hiç. Tanrı çoğunlukla gençlerin yüzüne gülerdi ya da öyle anlatılırdı. James öyle inanırdı.

"Teşek...." Ace çatlamış bir sesle fısıldadı. Sonra gözlerinin feri söndü.

Toprak, James'in ayağının altında titredi.

James, Ace'in *Teşekkür ederim* dediğini fark etti.

Ada, elektriği, fışkıran gücü anında yudum yudum içti. Hasretini çektiği güç buydu, yaşam enerjisinin en saf haliydi, bugün erken saatlerde o tüylü yaratıktan çıkan acı, sulandırılmış sıvı değildi. Thad adanın gözünü korkutmaya, onu baştan çıkarmaya, adayı şu ana getirmeye yarıyordu sadece.

Ada şimdi derin bir nefes aldı. Erkek olan, Ace, amacına hizmet etmişti; eğer savaşçının ona artık ihtiyacı yoksa, elden çıkarılabilirdi. Hepsi elden çıkarılabilirdi ve çıkarılacaktı da, hepsi kendi vakti gelince.

Zaman.

Alıyordu ve veriyordu ve bugün şaşırtmıştı çünkü ada bu erkeğin ölümünü ya da sağlayacağı coşkuyu tahmin etmemişti. Ancak çocuğun ani korkusu, hayvanın korkusuyla birleşince tam kandırma kıvamına gelmiş bir panik yaratmıştı. Sonunda da, ölüm.

Ada yeni bulduğu bu güçle kalkındı.

Bir tane daha almak için bu kadar çok beklemeyecekti.

Fırsat doğarsa, ada hemen yakalayacaktı. Alacak, alacak ve alacaktı, ta ki geriye adadan başka bir şey kalmayana dek.

BÖLÜM 40

SKYE

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 93 GÜN KALA, GECE

Nihayet bir planımız vardı. Şafak sökerken yola çıkacaktık. Rives, Paulo, Zane ve ben ipucu aramaya gidecektik; Thad diğerleriyle birlikte burada kalacaktı. Paulo da gitmeye en az benim kadar can atıyordu. Kaderlerimiz hâlâ birbirine bağlıydı, hissediyordum.

Baraka'nın içinde ipi şöyle bir yoklayıp heybeme katsam mı, katmasam mı diye kafamda tarttım.

"Rives." Kapının girişinde tanımadığım bir siluet belirdi.

"James!" Rives gülümseyerek elini uzattı. "Seni gördüğüme çok sevindim dostum."

"Teşekkürler." James yüzünde yoğun bir ifadeyle kafa salladı. "Misafirperverliğinizi kabul ediyorum, eğer teklifiniz hâlâ geçerliyse."

"Tabii ki," dedi Rives. "Köy aynı zamanda senindir."

James'in gözleri Baraka'da fıldır fıldır gezerek heybemize takıldı. "Gezintiye mi çıkıyorsunuz?" diye bilmek istedi.

"Daha çok define avına," dedi Rives. Bana dönüp, "Skye, tanıştırayım James," dedi. "Bugün ayıyı gömmemize yardım etti, çok tuhaf bir olay. James, bu da Skye."

"Merhaba Skye." Çocuk elini kaldırıp selam verdi, sonra arkasına bakış attı.

Rives öne doğru çıktı. "Bir şey mi gördün, James?"

"Hiç." James sıkıntılı bir tonla konuştu. "Yalnızız."

Yanlış, diye düşündüm, Rives'ın dışarı çıkıp etrafa göz atışını izlerken. Burada değil.

Karanlık zihnimde daireler çiziyordu; tıpkı o yorgunluk bulutu gibi her an mevcuttu. Nil rüyalarıma musallat olmayı kesmiş olabilirdi ama benim başıma musallat olmayı bırakmamıştı. Nil temelli dinlenmek istiyordu ve yardımımıza ihtiyacı vardı.

Uğraşıyorum, diye düşündüm hemen hüsrana uğrayarak. *Bana bir şey ver, olur mu?*

Kafamın içindeki karanlık bir tsunami gibi patladı. Geri çekilip büzüştüm. Zihin duvarlarım sağlamdı ama kendime güvenim sarsıldı.

O dehşet dolu anda adanın tamamen başka bir şey istediğini hissettim: Daha karanlık, daha büyük, ben ya da yardımımdan daha fazlasına göz koyduğu bir şey istiyordu. Ada, havsalamın alamayacağı ölçüde yaşama susamıştı.

Rives, Baraka'nın dışında James'le konuşuyordu. Elimdeki ip titremeye başladı.

Çünkü birdenbire Nil'in, tam da Thad'in uyardığı varlık olduğundan korktum: Bir kukla ustası, zalim bir krupiyeydi ve ben bunu göremeyecek kadar kör ya da saftım; Nil'in korkunç son için beni kullandığından korktum. Eğer sevgilimi ve arkadaşlarımı, ölümlerine şahit olmak üzere buraya getirdiysem, kendimi asla affetmezdim.

Asla.

BÖLÜM 41

RIVES

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 83 GÜN KALA, SABAH

"Geri dönmek zorundayız," dedim Skye'a.

Laf sokmadım, iğnelemedim. Sadece doğal bir şey gibi söyledim, *Hey, rüzgâr kıyıdan esiyor ve bu arada yamacın orada bir koala var,* demek gibiydi.

Skye zaten biliyordu. Rüzgârı, koalayı, bu gezinin tam bir fiyaskoya dönüştüğünü. On günümüz çöpe gitmişti.

Zamanımız çöpe gitmişti.

İkinci Çeyrek'in her karışını arşınlamıştık, aramış, geri dönmüş, Charley'nin haritalarını kılavuz yapmıştık. Her bir milimetreyi taramıştık ve elde vardı sıfır. Kemerler, Güney Sahil'in uçurumlu yamacı, Siyah Koy'un kumları, tüneller ve alabildiğine uzanan lav arazileri. En son birinci günün yolunu tekrar adım adım gitmiştik resmen ve lafını etmeye değer tek bulgumuz, ağzımızın kuruluğunu dindiren ve midemizi dolduran mango ağaçlarıydı.

Her geçen günle birlikte Skye daha çok hüsrana uğruyordu.

Ne aradığımızı bilmiyorum, diye bağırıyordu her gün en az iki defa.

Başka kimse de bilmiyordu. Ben hariç. Ben ne aradığımı biliyordum. Hayvanlar. Yırtıcılar. Bize yemek gözüyle bakabilecek her şey. Şu âna dek şansımız yaver gitmişti.

Fazlasıyla.

Aldatıcı derecede munis bir ortamdan faydalanıyorduk, her an her şey değişebilirdi. *Değişecekti de,* ada oyun oynamaya karar verdiği zaman. Son on günü, en kötüyü bekleyerek Skye'ın ve herkesin arkasını kollayarak, geceleri de Skye'ın uyumasını seyrederek geçirdim. Burada Skye uyanmadan, korku duymadan uyuyordu. Bense bok gibi uyuyordum... Eğer uyursam yani. Huzursuzca kestiriyordum, vücudum her an tetikte, Skye kollarımda. Pek istirahat denemezdi. Ama zaten Nil hiçbir zaman bir tatil adası olmamıştı.

En azından bizim için.

Birinci gününde burada kalma şansına sahip olanlar için olabilir, mesela Paulo gibi.

Skye bana cevap vermemişti. Gözleri mağaranın içini yavaşça dolaşarak heykel gibi durdu. Seyahat ettiğimiz zamanlarda otel odasına da böyle göz gezdirir, hiçbir şey unutmadığımızdan emin olurdu. Son geceyi burada geçirmiştik, birkaç hafta öncesinde kurtları kovaladığımız bu mağarada. Anlaşılan bütün adalılar birinci günlerinde Med–Cezir Mağarası'nda kalıyordu. Bizlerse bu davetiyeyi ikinci rauntta almıştık.

"Gözden kaçırıyoruz," dedi Skye.

"Buradaki bir şeyi mi?" Kaşlarımı çattım.

"Hayır. Sanmıyorum." Derin bir nefes verdi. "Burası bir mola yeri gibi, sadece uyumak ve saklanmak için bir yer. Ama bir şey eksik." Skye derin düşüncelerle dolu bir ifadeyle yanağını ısırdı. "Burası içeride ama bakmam gereken yer değil."

"Kuzey kıyıda bir mağara var," diye lafa girdi Paulo. "Daha önce orada kaldım. Belki orada bir ipucu gizlidir?"

Skye coşkusuzca kafa salladı. "Olabilir. Ama orada kaldıysan, yeni bir şey olmadığını biliyorsundur." Tekrar iç

geçirdi. "Köy'e geri dönmeliyiz. Eğer şimdi yola çıkarsak, öğlene varmış oluruz."

"Benim oyum da hareket etmekten yana," dedi Zane. "Belki öğle vakti müjdeli haber getirir, elleri kolları hediye dolu gelen bir yardımsever misali ya da daha iyisi, Lana sinirini atmış, Köy'de yaylana yaylana geziyordur." Paulo kahkahalarla gülerken sırıttı. "Hey, umut etmek bedava. Öğle vakti adanın en güzel ânı, değil mi?"

"Öyle biliyorsun." Zane gibi sırıttım ona. "Ama bence Lana ile yardımsever ihtimallerinde, yardımseverin çıkagelmesi daha yüksek."

Zane şakacıktan kalbi kırılmış gibi göğsünü tuttu ve ardından komik bir şekilde koşmaya başladı.

Mağarayı terk ederken Skye tek kelime etmedi. Çıtımız çıkmadan yürüdük, çıtımız çıkmadan yamacı tırmandık. Skye'ın düşüncelerini okumaya çalıştığım zaman, beceremedim. Demir duvarlar zihnini erişilmez kılıyordu. Zihin duvarları Nil'i de dışarıda tuttuğu sürece umurumda bile değildi.

Skye'ın nefesi kesildi.

"Hey." Durdum, o da durdu. "Aklından neler geçiyor, *chérie?*"

"Hani, nasıl öğle vakti geldik?" Skye elimi tuttu. "Şimdi fark ettim, gece yarısı ayrılacağız. Ya da en azından bir sonraki gündönümü kapısı gece yarısı *açılacak*. O halde aydınlıkta geldiğimiz gibi, karanlıkta gideceğiz." Bu cevher niteliğindeki haberi hazmetmemi bekledi.

"Ve Rives..." Sesinden kaygılar akıyordu. "Karanlık bizi savunmasız kılıyor. Korkularımızı artırıyor, her şeyi zorlaştırıyor çünkü kendi gözümüz karanlıkta bize ihanet ediyor. Buradan ayrıldığımız gece, buradaki karanlık..." Kafasına hafifçe vurdu, "O keskin sınıra sahip olacak."

Yanağını ısırdı. "Önceden adanın ölmek istediğinden adım gibi emindim. Oysa şimdi... Şimdi bilemiyorum."

"Hâlâ aynı bitkinliği hissetmiyor musun?" diye sordum. "Adanın tükenmişliğini?"

"Evet ama aynı zamanda adanın *isteğini* de hissediyorum. Bazen ölmek istediğini hissediyorum, bazen emin olamıyorum. Bazen yaşamak istiyor, yaşamak için çıldırıyor, diye hissediyorum. Sanki ada çelişkilerle dolu."

"Bence Nil'in bir seçim şansı yok." Kuru bir sesle konuştum. "Biz buradayız. Bitirebilirsek, bitireceğiz."

"Bu demek değildir ki, Nil bize karşı savaşmayacak," dedi Skye sessizce. Bakışlarını gözlerime çevirdiğinde dipleri dehşetle doluydu. "Nil'in bizimle olduğunu sandığım dönemde şu adayı yok etme planı çok daha kolaydı benim için. Eğer Nil bize karşıysa, o zaman bu yolculuk bin kat güçleşti demektir."

"Ağır ol, uzay kovboyu." Zane başını aramıza sokup uzattı. "Bence Nil hiçbir zaman ne bizim yanımızdaydı ne bize karşıydı. Bence nasıl baktığına bağlı, Skye. Anladığım kadarıyla birinci günden bu yana daha çok tek başınayız ve sonunda da yine her şey aynı şekilde olacak."

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Grup halinde yaşıyoruz, grup halinde ayrılacağız. Bir keresinde neredeyse başardık ve artık Nil'in beynimizi bulandırmasına karşı durmayı biliyoruz. Ya da kafamızın *içinde* olmasına." Omuz silkti. "Ada bize bir yıl boyunca dokunamaz, doğru mu? Dolayısıyla biz de kedilere, köpeklere ve et seven diğer her şeye karşı dikkat edeceğiz ve grupça eylül ayında ortadan kaybolma numaramız üstünde çalışacağız."

Skye'ın yüzü bembeyaz oldu.

"Zane, işte bu," diye fısıldadı Skye. "Nil'in istediği bu."

"Cadılar Bayramı öncesi eve yetişmemiz mi?" Zane sırıttı.

"Hayır. Grupça ölmemiz." Skye küçük dilini yutarak bana baktı. "Hepimizin aynı anda ölmesi sonucu Nil'in ne kadar kuvvet kazanabileceğini hayal edebiliyor musun?"

Kanım dondu.

"Öyle bir şey olmayacak," dedim çabucak. "Zane haklı. Ada bir yıldan önce bize dokunamaz ve bu bile, herkesin geliş tarihine dayalı. Üç yüz altmış beş gün kişisel bir değişken. Sadece beşimiz yaz kapısıyla geldik."

"Tabii eğer ada başka bir biçimde peşimize düşmezse," dedi Paulo.

"Nasıl?" Zane kaşlarını çattı. "Kurtlar? Aslanlar? Uzaylı saldırısı?"

"Hayır." Paulo meşum bir sesle konuştu. "Ölü Köy. Daha önce yaşandı."

"Ölü Köy mü?" diye tekrar ettim ve aynı anda Zane, "Ne oldu? Yani kötü bir şey olduğu belli," dedi. Elini havada şöyle bir salladı. "*Ölü* kelimesi zaten kötü bir ipucu."

"Bilmiyorum. Sadece söylentileri duydum. Hatırlarsanız, buraya benim gelmemem gerekiyordu; abimin sırasıydı." Paulo savunmaya geçercesine ellerini havaya kaldırdı. "Eğitimi o almıştı, maziyi o öğrenmişti. Ben sadece parça parça biliyorum."

"Eh, ne biliyorsan sökül o zaman," dedim.

Paulo başıyla onayladı. "Bu Köy –sizin Nil Köyü adını verdiğiniz yer– bizim deyimimizle Sessiz Köy'dür çünkü evler hep boştur ve genellikle yalnız başınıza sessizlik içinde olursunuz. Asıl fikir buraya gelip bir ev inşa etmek, sizden sonra gelenlere bir miras bırakmaktır. Hem bir iş projesidir hem de semboliktir. Ancak on evden sonra inşa etmeyi durdurma kararı verilmiş. Ne de olsa burada aynı anda sadece bir ya da iki adalı bulunuyordu ve boş evler

hem geçmişi hem geleceği temsil ediyordu. Genel plan ilk olarak Dinleme Mağarası'nda kalmaktı, yani dün geceyi geçirdiğimiz yerde, vaktin geri kalanı da Sessiz Köy ya da Ayna Mağarası'nda geçirilirdi. Hepsi derin düşüncelere dalma mekânları. Ancak..." Paulo durdu. "Bir başka köy varmış diye söylentiler çıktı. Terk edilmiş." Bana baktı. "Ölü Köy."

"Neredeymiş?" diye sordu Skye.

"Bilmiyorum. Ne zaman ve niçin terk edildiğini de bilmiyorum. Ama belki Lana biliyordur."

"Öğrenmemiz lazım." Skye kafaya koymuştu. "Yoksa aynı hataları yapabilir ya da aynı akıbete uğrayabiliriz. Ve ben değer verdiğim bir başkasını daha kaybetmeyi reddediyorum." Beni haşince öperken tüm Skye ateşi onun ve benim damarlarımda gezdi. Sonra ellerini indirip yumruk yaptı ve çok hızlı bir şekilde Zane'e dönüp onu geriletti. "Umarım o uzak ihtimalin hâlâ sıcaktır. Çünkü cevaplara ihtiyacımız var, hem de hemen."

BÖLÜM 42

NİL

SABAHIN GEÇ SAATLERİ

Zane denen çocuk, Skye denen kıza uzun uzun bakıyordu. Birleştirdiği parçaları görmüyordu, tıpkı kızın da oluşturduğu resmi görmemesi gibi. Ama görecekti, diye mantık yürüttü ada.

Çünkü seçilmiş kişi oydu.

"Vay be," dedi Zane. "Skye alınma ama şu Pamela Landy havalarına girince çok yoğun bir tip oluyorsun." Skye'ın yüzünde taşlı bir sapanla bir leoparı öldürdüğü günkü ifadenin aynısı vardı ve biraz korkutucuydu.

Rives hafifçe tebessüm etti.

Skye gözlerini kısınca Zane ellerini havaya kaldırdı. "Etkili değil demiyorum. Sadece peşine düştüğün hikâye diyorum," diye ekledi aceleyle, sonra, "Korkunç Pam," diye mırıldandı.

Rives bunun üstüne kahkaha attı.

"Pamela Landy kim?" diye sordu Paulo.

"*Medusa Darbesi*?" Zane başını hızla Paulo'ya çevirdi, çocuk hâlâ aynı ilgili, hafiften boş bakışlarla duruyordu. "*Son Ultimatom?* Hiç mi? Sizin neyiniz var millet? Bunlar klasik filmler."

Paulo olumsuz anlamda kafa sallayıp dimdik durdu, nutku tutulmuştu sanki. Hayır, havada bir *ağırlık* olmuştu, bir beklenti çıkmıştı ve Paulo'ya ait değildi.

İşe yaramaz herif, diye düşündü Zane.

Rives'a baktı. "Şef," dedi, "belki de böcek ya da kurbağa olmadığındandır, burada kuş da yok denecek kadar az ama ada hep aşırı sessiz." Zane'in gözleri sahilin sonuna doğru gidip dağa odaklandı ve orada kaldı. "Sanki ada kulak kesilmiş dinliyor. Ya da bekliyor. Hem de sırf öğle vaktini değil."

"Bence öyle," dedi Skye. "Hem bekliyor hem de dinliyor."

"Bizim gibi," dedi Paulo düşünceli düşünceli.

"Yanlış," diye cevapladı Rives. "Burası *hiç* bizim gibi bir yer değil."

Dağa dimdik baktı.

Uzun bir süre kimse konuşmadı.

"Kapı!" diye bağırdı Skye. Bir parmağını adanın iç kısmına doğru uzattı.

Uzaklarda mavi Nil semasının çerçevelediği bir kapı ışıldayarak havalandı. Olduğu yere kenetlendi, sonra kuzeye doğru fırlayıp hızla uçtu.

Hep birlikte ışıklı kapının Ada toprakları üstünde süratlenişini, sonra da uzaklarda gözden yitişini seyrettiler.

"Bir tekli," diye gözlemledi Rives. "Tek çıktı gitti."

"Amma da şaka." Zane iç geçirdi. "Bir fırsatımız bile olmadı."

"Koşar mıydın ki?" diye sordu Paulo sessizce.

Sorusu havada öğle vakti gibi asılı kaldı.

Ada çoktan arkasını dönmüş, iki dünya arasındaki bariyere yönelmişti. Yarık genişlemişti. Kırışıkların arasından güç sızıyordu, oradan buraya akıyor, geri dönüyordu. Yara izi artık ka-

panmazdı ama zapt edilebilirdi. Zapt edilmek zorundaydı. Fakat önce, ada bakacaktı.

Her zamanki gibi, o kıza doğru çekildi.

Diğer kıza, diğer erken ayrılmış olan ama kalbinde aynı ateş yanan kıza.

İşte burası, diye düşündü Charley. *Rika'nın evi.*

Haftalar süren sorup soruşturma, dil dökme ve resmen ayaklara kapanma, bir de rüşvet verme sonucu bulmuşlardı; Dr Bracken, Rika adındaki bir kadınla ilgili bilgi edinmek için birçok kez kesenin ağzını açmak zorunda kalmıştı.

Ta ki bugüne dek.

Bu sabah saat onda, aşağı yukarı on bir yaşında bir oğlan çocuğu evlerine gelmişti. Kibarca kapıyı tıklatmıştı ve Charley cevap verince şöyle demişti, "Sizi Rika'ya götürmeye geldim." Sanki bu kadar basitmiş gibi, sanki Charley bir randevu almış ve belirlenen tarih gelmiş gibi, hatta sanki ondan önce günlerce sormaları ziyan olmuş gibiydi çünkü belirlenen saat henüz gelmemişti.

Çılgınca, diye düşünmüştü Charley.

Fakat çocuğun peşinden gitmek için bir an tereddüt etmemişti. Dr Bracken'a çabucak bir not karalayıp yola çıkmış, küçük çocuğun arkasından ortalama hızla, bisikletini sürmüştü. Bu eve varır varmaz çocuk el sallayıp pedallara asılmış, gözden kaybolana kadar da arkasına bakmamıştı.

Şimdi Charley tek başına, Rika'nın olmasını umduğu bir evin önünde dikiliyordu.

Mütevazı ve sessiz kulübe, ayrık otlar ve kır çiçekleriyle bezeli bahçesiyle ona bakıyordu ve verandada oturan üç beyaz kedi de öyle. Ahşap ev somon rengi boyalıydı, panjurları uçuk maviydi. Tehditkâr değildi, sadece değişikti. Burada herhangi birisi yaşıyor olabilirdi.

Charley bisikletini kenara koyup ön kapıya doğru yürüdü.

Kapıyı tıklatmadan önce kapı açıldı. Altın rengi simli far sürmüş, iri kahverengi gözlü bir kadın kocaman gülümseyip göz kamaştırıcı beyazlıktaki dişlerini sergiledi. Uzun kahverengi saçları omuzlarına iniyordu, arada tek gri tel yoktu, incecik bir örgü vardı. Kadın kıpırdadıkça koca koca boncuklu halka küpeleri ve tülümsü siyah elbisesi sallandı. Kollarındaki ikişer düzine bileklik –altın, kemik, deniz kabuğu, deri vesaire bilezikler– şıngırdayarak Charley'yi içeri buyur etti.

"Gir içeri çocuğum. Seni bekliyordum."

"Öyle mi?" diye sordu Charley. Eve adımını atıp etrafına baktı. Açık pencerelerden içeriye ışık süzülüyordu. Sol tarafta rengârenk ve aydınlık bir oturma odası yer alıyordu. Sağ taraftaysa temiz ve düzenli bir mutfak köşede bulunuyordu. "Birkaç dakika öncesine kadar sizi görmeye geleceğimi bilmiyordum."

"Ben yıllardır bekliyorum. Elbette ben başkası sanmıştım, başkasının soyundan. Ama sonra..." Elini havada şöyle bir salladı, "Değişti. Şimdi sen geldin."

Charley kıpırdamadı. "Ne değişti?"

Rika, *her şey* dercesine omuz silkti. "Gelecek. Şimdi. Sen." Kara gözlerinden güç yayarak gülümsedi. "Dur şunu yol yordamına göre yapalım Charley. Ben Rika, seni burada görmek bir zevk."

Charley bu ânın ona ait olmadığının bilincinde, başını salladı. Adını söylememişti ama Rika biliyordu, *seni tanıyorum. Senden daha fazlasını biliyorum,* demenin basit ama etkili bir yoluydu.

Mesaj alındı, diye düşündü Charley içeriye adımını atarken. Rika'nın adını bilmesinin birçok yolu olabilir, dedi

içinden. Sonuçta haftalardır Rika'yı sorup soruşturuyordu. Charley gülümsedi. Oyunu bozmayacaktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum Rika," dedi. "Benimle görüştüğün için teşekkürler." Rika'nın sözleri beyninde bir kum fırtınası gibi dönüp tahriş etti. *Yıllardır bekliyorum. Ben başkası sanmıştım.* "Skye'ı mı bekliyordun?" Charley başını yana eğdi.

"Hayır. Şimdi değil. Şimdi seni bekliyordum.

Ama önceden evet, diye düşündü Charley.

"Gel." Rika eliyle onu sol taraftaki odaya doğru yönlendirdi. "Ananaslı kek yaptım."

İçeride cart sarı bir koltuk, üç parlak turuncu sandalyeyle birlikte mekanı dolduruyordu. Yeşil bitkiler ve saksılarca pembe çiçek alakasız yerlere tıkıştırılmıştı. Küçücük bir odada gökkuşağı renkleri mevcuttu.

"Otur." Rika işaret etti. Altın sarısı kekler ve iki küçük yeşil Sprite şişesiyle dolu bir tepsi koltuğun önündeki kare şeklindeki sehpada duruyordu.

Charley'nin göğsünde rahatsızlık veren bir his filizlendi.

"Sprite sevdiğimi nereden biliyorsunuz?" diye sordu, ses tonunun yükseldiğini duyup kızarak.

Rika gülümsedi. "Birçok şey biliyorum çocuğum. Buraya o yüzden gelmedin mi?"

Charley başıyla onayladı. Ayrıca sessizce burada uzun kalmamak için dua etti. Rika her dakika daha çok huzurunu kaçırıyordu.

"Lütfen." Rika koltuğa doğru elini salladı. "Rahatla."

Sanki yapabilirmişim gibi, diye düşündü Charley. Yine de misafirdi *–davet edilmiş, ruhsal anlamda çağırılmış bir misafir,* diye düşündü ve kabalık etmekle hiçbir şey kazanamazdı.

Charley oturdu.

Fakat havadan sudan konuşarak bir dakika daha kaybetmek istemedi. Çantasına elini sokup Skye'ın amcasının

günlüğünü çıkardı ve sımsıkı tuttu. "Arkadaşım Skye'ın amcası Scott'la tanışmışsınız. Adada tanışmışsınız. Adadan geri dönünce bunu yazmış." Charley günlüğü havaya kaldırdı. "Skye okudu, sonra geçen aralık ayında Skye kış gündönümü kapısıyla birlikte adaya gitti. Mart ayında geri döndü. Ama..." Charley durdu. Rika ona sinirlerini geren bir merakla gözlerini dikmiş bakıyordu, sanki Charley'nin anlatacaklarını o sözler ağzından çıkmadan önce biliyordu. Charley bu histen silkelenip devam etti. "Birkaç hafta önce ada onu kandırıp geri aldı. Skye yaz kapısına atladı ve şimdi adada mahsur."

Rika'nın tebessümü yavaşça derinleşti. "Buna inanmıyorsun, değil mi?" diye sordu yavaşça. "Mahsur kaldığına."

"Eh, öğle vakti bir kapı çıkmadığı ya da eylül ayındaki gündönümü kapısı açılmadığı sürece esir kaldığını biliyorum. O yüzden, özünde, mahsur."

"Ama sonsuza dek değil." Rika'nın sesi, sıcak taşların altından akan serin sular gibiydi.

"Umarım," dedi Charley.

Uzun bir sessizlik oldu aralarında. Arka planda tavandaki fan uğuldadı, sessizliği doğrayıp dokunulmayacak kadar sivri parçalara ayırdı. Charley dudakları kapalı bekledi. Nil ona sabırlı olmayı, zamanın ve *zamanlamanın* kıymetini bilmeyi öğretmişti. Sıradaki sözler Rika'ya aitti.

Rika'nın yüzünden hafif bir tebessüm geçti.

"Evet," diye ağzını yaydı, "neden beni görmek istediğini söyle. Senin için neden bu kadar önemliyim, anlat."

"Çünkü Skye'ın amcasına onun kaderini söylemişsiniz, adayı baştan sona sarmaladığını söylemişsiniz. Ne demek bu? Ne *gördünüz*?"

"Bu bilgiyi niçin istiyorsun? Arkadaşına yardım edebilmek için mi?" Rika'nın siyah gözleri merakla parladı. "Yoksa âşığını kurtarmak için mi?"

"Her ikisi de," dedi Charley hiç tereddütsüz. "Birine yardım etmek, hepsine yardım etmek demek oluyor. Hepsinin eve sağ salim dönmesine ve bu berbat döngünün sonsuza dek kırılmasına yardım etmek istiyorum." Öne doğru eğildi. "Siz adanın sonuyla ilgili bir şey gördünüz. Ne olacağını biliyorsunuz, değil mi? Onlara nasıl yardım edebiliriz?"

"Elini ver," diye emretti Rika.

"Ne?" dedi Charley şaşırarak.

"Elin. Lütfen." Rika parmağını şıklatıp Charley'nin elini istedi.

Charley yavaşça sağ elini uzattı. Rika tuttu ve derin bir nefes çekerken sıktı. Hiçbir uyarı yapmadan Charley'nin elini ateşe dokunmuş gibi attı.

"Aradığın cevaplar zaten senin içinde," dedi Rika. "Buradalar," günlüğe bir fiske attı, "ve burada," sonra da Charley'nin alnına elini sürttü. "Ve kesinlikle burada." Avucunu nazikçe Charley'nin kalbine koydu, sonra çekti. "Artık nereye bakman ve arkadaşlarına nereyi aramaları gerektiğini söyleyeceğini biliyorsun. Cevaplar her zaman hoş değildir ya da hoş yerlerde değildir. Ama her zaman doğrudur." Tekrar gözlerini kapadı. "Bırak geçmiş geleceğe rehberlik etsin Charley, çalış. Geçmişten ders çıkar. Ve öyle de olacak."

Rika bakışlarını kaldırıp Charley'ye çevirdiğinde kahverengi derinliklerine hüzün, yoğun, dalgalı ve kalbini dağlayan bir hüzün oturmuştu. "Senin için ağlıyorum çocuğum. Hepsi için. Eğer geçmişi görmezden gelirlerse, tekrar edecekler, onu görüyorum. Sen, çocuğum, görmediklerini aramalısın. Onlar da öyle."

Görmediklerini ara.

Hiçbir mantık kuramadı Charley.

"Cevabım bu mu?" diye sordu Charley birden sinirlenerek. Rika onunla dalga geçiyormuş gibi hissetti. Thad burada olsaydı, Rika kesin adayla ortaklık içinde derdi. Gelgelelim, Thad burada değildi, Nil'deydi ve bu konuşma hiç komik değildi. Charley gelmeden önce sahip olduğu kadar bilgiyle birlikte oradan ayrılmak durumundaydı. "Görmediklerimi arayayım?"

Rika başıyla onayladı. "Birçok sorunun tek cevabı bu; bir sorunun her zaman birden fazla cevabı vardır ama gerçek tektir. Sadece bir cevap, aradığın bilgiyi sana açık edecek."

Cevaplar. Bilgi. İpucu.

Hepsi aynı değil, diye düşündü Charley. Ayrıca eline hiçbirisi verilmemişti.

"Kek? Sprite?" diye kibarca ikram etti Rika.

"Hayır, teşekkürler." Charley'nin ses tonu sıkkın çıkmıştı. "Kek ya da Sprite istemiyorum. Su ya da çay ya da kahve istemiyorum. Bana arkadaşlarıma tam olarak nasıl yardım edebileceğimi söylemenizi istiyorum. Belki bunu siz de biliyorsunuz ama Thad'i duyabiliyorum. Her zaman değil, ara sıra. O yüzden sanırım o da beni duyabiliyor."

Rika hiç istifini bozmadı.

Charley konuşmayı sürdürdü. "O yüzden onlara yardım etmemin bir yolu varsa lütfen söyleyin. Yalvarıyorum."

"Yalvarmak sana hiç uymaz." Rika'nın dili sivrildi, yüz ifadesi de keskinleşti. "Hiçbir zaman kolay ya da zahmetsiz olacağını söylemedim. Aradığın cevaplar zaten sende mevcut. Tembellikten armut piş ağzıma düş mü istiyorsun, çocuğum? Öyle olmaz. Son yazılmış ancak orta... Orası sana kalmış. Ve onlara."

Charley bir soru daha sormaya yeltenecekti fakat zihni daireler çizerek dönüyordu; sona atlıyor, ortaya geliyor, açılacak gündönümü kapısı ve daha fazlasını düşünüyordu; aklını oynatmamak için Thad'i kaybetme korkusunu müte-

madiyen bastırıyor, onun yerine kesinlikle kazanacaklarına deliler gibi inanıyordu. Başka türlüsünü kabul edemezdi.

"Hepsi bu, çocuğum." Rika onaylarcasına başını salladı, ellerini kucağında birleştirirken kemik bilezikleri tıkırdadı. "Savaş. Korkuya teslim olma, yoksa korku seni yener. Karanlık yerlere güç kazandırır."

Rika'nın gözleri dondu ve tek bir parlak yaş yanağından süzüldü. "Akacak kan çok fazla," diye fısıldadı. "Ada kanayacak ve sevdiğin insanlar kaybolacak. Aradığın son bu, çocuğum. Kendini hazırla."

Charley aniden ayağa fırlayarak koltuktan kaçtı. Hemen şimdi buradan çıkmalıydı. Ruhunu dibine kadar üşüten bu ruh hastası kadınla bir saniye daha duramayacaktı. "Teşekkürler," diyerek geri geri yürüdü. "Benimle konuştuğunuz için. Gitmem lazım."

"Tabii ki," diye sesi çatladı Rika'nın, parmağıyla bileziklerini okşayarak. "Söylediklerimi hatırla. Korkuyla savaş. Ve kavuşmaya can attığın sona kendini hazırla."

Charley bir hışımla açık havaya çıktı, az önce on beş kilometrelik yarışta koşmuş gibi nefes alıyordu. Kalbi göğüs kafesinden fırlayacaktı, göğsü daralıyordu.

Rika arkasından, "Çocuğum, kek almayı unuttun!" diye seslendi.

Charley bisikletine binip geldiği yoldan gerisin geri döndü. Pedallara asılırken rüzgâr saçlarını dövdü, sırtından ter damlaları süzülüyordu. Durmadı. Bacakları pedallara bastıkça bastı, zihni bir yarışta gibi çalışıyordu.

Aradığın cevaplar zaten senin içinde, demişti Rika günlüğe bir fiske atarak.

Bu nasıl olabilir? diye düşündü Charley. Günlüğü satır satır ezberlemişti, o kadar çok okumuştu ki, herhangi bir sayfadaki herhangi bir paragrafı hatasız, harfiyen tekrar edebilirdi. Ne kaçırmış olabilirdi?

Görmediklerini ara.

Rika, Charley'ye hiçbir anlam ifade etmeyen, muğlak cümleler kurmuştu. Rika âdeta bilmeceli konuşuyordu.

Bilmeceler, diye düşündü Charley, zihni incecik bir ipi takip ederek. Günlüğün bir sayfası zihninde canlandı. On üç numaralı yazı. Bir satır sanki alevlerle yazılmış gibi havaya sıçradı.

Çıkmazlar ve adamlar, mağaralar ve yaratıklar, harabeler ve bilmeceler, hepsi bir ada şişesinde iç içe sarılmış.

İşte bu, diye düşündü Charley, birden durarak. Kesinlik hissiyle paniği, bir yangının sönmesi gibi kesildi. *Thad harabeleri ve bilmeceyi bulmalı.* Belki de harabeler bilmecelerin *ta kendisiydi.* Ya da belki sadece bir parçasıydılar.

Thad bilebilir, keşke onu duyabilseydi.

Thad. Charley tüm iradesiyle adını düşündü, duyabildiği tüm yoğunluğu ve sevgiyi ve berraklığı damıttı. *Harabeleri bul, bilmeceyi çöz. Görmediklerini ara.*

Bu düşünceyi, uğraşmaktan başı ağrıyana kadar tekrar etti. Sonra tamamen durup kulak kesilmeye çalıştı. Çıt çıkmadı. Thad'den bir cevap gelmedi, tık yoktu. Yine de Charley, Thad'in onu duyduğuna olan inancını yitirmedi.

Thad, seni seviyorum. Sana inanıyorum. Görmediklerini ara.

Charley tekrar bisikletini sürmeye başladı, bu kez daha yavaştı. Rika daha fazlasını söylemezdi, Charley bundan emindi. Ancak belki Maaka adanın bilmecelerinden bahsetmeye gönüllü olurdu. Denemeye değerdi. Charley'nin kaybedeceği hiçbir şey yoktu, hele hele burada. Fakat kaybedebileceği *her şey* oradaydı ve Charley dünyasını geri alabilmek için mücadeleden vazgeçmeyecekti.

Kol saatine bakış attı. Tam öğle vaktiydi. Charley gözlerini kapatıp safir gözlü çocuğu, yürekten, gönülden sevdiği çocuğu düşündü.

Thad, seni seviyorum. Sana inanıyorum. Görmediklerini ara.

Thad.

Plajda dikilen Thad aniden nefesini tuttu. Adı kulaklarında çınladı, zalim bir tehdit gibi çınladı. Charley'nin sesine o kadar benzemişti ki, Thad arkasını dönerse altın rengi gözlerinin içine bakacağına, ona dokunacak kadar yakınında durduğuna yemin edebilirdi. Fakat Charley burada değildi. Güvendeydi.

Nil yine oyunlar oynuyordu.

Thad tekrar Charley'nin sesini duymak istemekle, bunu istediği için kendinden nefret etmek arasında gidip gelerek gözlerini kapadı.

Çık dışarı, diye kinlendi. *Git başkasının beyninde oyna.*

Aynı fısıltı tekrar zihnine süründü, Nil güneşi kadar sıcak, bir o kadar yakıcıydı.

Thad, seni seviyorum. Sana inanıyorum. Görmediklerini ara.

Thad şok geçirerek kalbi küt küt attı. Sahiden *onun* sesiydi, *onun* aksanıydı, bal gibi damlıyordu içine; bu sesin gerçek olduğunu anlatan bir sancı duydu ruhunda. Ses Charley'ydi, Nil değildi.

Öyle değilse Thad kafasını keserdi.

Dinledikçe daha fazla işitti, işittikçe daha çok bahse girebilirdi.

Etrafındaki Nil cehennemine rağmen gülümsedi Thad.

Hâlâ oyunu ada yönetiyor, kartlarını kapalı tutuyordu. Fakat bu kez Thad'in de kendi kartları vardı. Özellikle bir kalp, kupa ası ondaydı ve içinden bir ses, kupa asının kupa kızını her şekilde yeneceğini söylüyordu.

Sanırım sonuçta ben de oynuyorum, diye düşündü sahilde koşmaya, Köy'e doğru gitmeye başlayarak.

Birkaç hafta sonra kimin eli daha güçlü öğrenecekti.

BÖLÜM 43

SKYE

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 83 GÜN KALA, ÖĞLEDEN SONRA

Koşar mıydın ki? diye sormuştu Paulo o kapı gözden kaybolduktan sonra.

Hayır, diye düşündüm. Eğer bir şey yapacaksam, o da kapıdan *uzağa* koşmak olurdu. Daha işlerimi bitirememiş, dalgalanma etkilerini durdurmamıştım. Dağı tepeden tırnağa süzerek platformu zihnimde canlandırdım, bizim kapımızın seksen üç gün sonra açılacağını biliyordum.

İşte o zaman onu yok edecektik, nasıl yapılacağını bir bulabilirsem eğer.

Siyah kumlu plajda Rives yanımda dikiliyordu, güçlü eliyle beni sarmıştı ve kalplerimiz ve başlarımız tek bünye gibi birbirine sımsıkı yapışıktı. Ada bağımızı mühürlemişti, her birimizin ruhunun bir parçacığını diğerine kazımıştı ancak duyduğumuz aşk bizim, sadece bizimdi.

Rives'ı kaybedemezdim.

Fakat ada bir şey istiyordu, belki de *birisini.* Şimdiyse Zane bana *herkesi* istediğini düşündürüyordu.

Bu düşünceyle dehşete düştüm çünkü doğruya benziyordu.

Bir hayvan bağırtısı kulağıma çalındı, tüm dikkatimi çalan yırtıcı bir hayvanın çağrısıydı. Cevap veren bir başka

bağırtı, ilkinden yüksek sesle birinciye karşılık verdi. Muhtemelen daha yakınımızdaydı.

Üç çocuk gözlerini dağa dikmişti, hepsi tuhaf bir şekilde durumdan bihaber, hepsi garip bir dinginlik içindeydi. Rives elimi tutan eline rağmen, çok uzaklarda gibiydi.

"Rives," diye dişlerimin arasından fısıldadım, elini çekiştirip.

Kafasını aniden bana çevirdi, gözlerini kırpıştırıp bakışını netleştirdi. "Ne kadar zamandır dağa gözlerimi dikmiş duruyorum?"

"Bayağı oldu. Gitmemiz lazım, *hemen.* Bir şey geliyor."

Sapanımı omzumdan indirip taşımı elime aldım. Sanki işareti duymuşçasına bir geyik çalıların ortasından öne fırladı, toynakları siyah kumda derin oyuklar açarak devinim kazanmaya çalışırken kayıp yavaşladı.

"Zane. Paulo," dedi Rives sertçe. Birden kafalarını hızla bize doğru çevirdiklerinde onların da gözlerine aynı Rives gibi bir perde inmişti. "Hadi gidiyoruz. Bir geyik çıktı ve bir şey onun peşinde. Gözlerinizi dört açın, zihninizi kendinize saklayın, tamam mı?"

Rives bıçağını çekerken ağaçların başlangıç çizgisinden iki hayvan öne fırladı. İncecik ayaklarıyla ilerliyor, siyah ve karamel karışımı kürkleriyle, köpeksi hırıltılarla dişlerini gösteriyorlardı.

Sırtlanlar, diye düşündüm. İki yanımda Rives ve Paulo duruyordu; Dex ve Jillian'ın arasında kalmıştım. Hayvanlar aynı anda ve süratle kuma koşarak geyiği avladı.

"Skye!" Rives elimden çekip koşmamı istedi. Bıçağını savunma amacıyla havada tutuyordu; Paulo mızrağına yapışmıştı. Zane silahsızdı ve ben de kendi başıma pek matah değildim. Hedef almak için durmak zorundaydım.

Geyik sendeledi.

Hayvanlar üstüne çullandı. Geyik kaçmaya çalışırken defalarca ısırdılar; bacaklarını, kalçasını, yanlarını, dişlerini geçirebildikleri her noktasını dişlediler. Sırtlanların hiç bu kadar vahşice ve bu kadar acımasızca saldırıya geçtiğini görmemiştim. Sırtlanlardan *nefret* ediyordum. Kuma çakılıp kalmıştım.

"Sırtlan değiller," dedi Rives beni yanında çekiştirerek. Farkında olmadan yavaşladım. "Afrika yaban köpekleri. Genelde insanlara bulaşmazlar ama..." Cümlesini tamamlamadı.

Geyik, Amara'nm mızrağından sağ kurtulmuş olabilirdi ama bu köpeklerin elinde fazla uzun dayanamadı. Köpekler ziyafete girişirken onları arkamızda bıraktık.

Eskiden hiç korkmadığımı, en azından kendim için korkmadığımı ancak arkadaşlarım için korkumun muazzam boyutta arttığını fark ettim. Değer verdiğim başka birilerini daha kaybetmeye dayanamazdım... Özellikle de Rives'ı. Özellikle de buraya gelme sebebi *ben* olduğum için. Her ne pahasına olursa olsun, en büyük tehditten onu koruyacaktım.

O anda, *ben* seçim yaptım.

Rives yaşamalı, Nil ölmeliydi.

Bu kadar basitti.

BÖLÜM 44

RIVES

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 83 GÜN KALA, ÖĞLEDEN SONRA

Köy'e döndüğümüzde öğleden sonranın geç saatleriydi.

Belki yanlış muhakeme etmiştik, belki yorulmuştuk. Belki hepimiz kendi kafamızda tutsak kalmış ya da adayı dışarıda tutmak için fazlasıyla çalışmıştık. Skye, köpek saldırısından önce Siyah Koy'da zamanı yitirdiğimizi dışından söylemek zorunda değildi çünkü biliyordum, sanki lanet olası turistlerdik de, bütün gün aval aval dağa bakarak vaktimizi harcayabilirdik. Skye beni geri çekmeseydi, hâlâ orada olurdum. Zane ve Paulo için de aynısı geçerliydi.

O andan itibaren de anormal derecede kanım çekilmiş gibiydim. Bir dakikalığına dalıp gittiğimizde Nil zamandan fazlasını çalmıştı, sonradan kafama dank etti. Âdeta bizden bir parça çalmıştı.

Ölüyaprak bariyerini geride bıraktım, gözlerim fal taşı gibi açık, beynim sımsıkı kapalıydı.

Köy bir hayalet şehre benziyordu, ki bir bakıma öyleydi. Natalie yoktu, Jillian yoktu. Dex yoktu. Yine de beynim bana oyunlar oynuyordu. Bir an için macun gibi beyaz teniyle, uçlarında beyaz noktacıklar kalmış dik dik saçlarıyla ateşin yanında iki büklüm oturan Dex'i görür gibi oldum, sonra beynim beni dürttü... *Chuck.*

Ateş çukurunun yanına çömelmişti, elinde bir sopa tutuyor, yanmasını seyrediyordu. Ben yaklaşırken kafasını kaldırıp bakmadı, bakışları eline doğru yürüyen alevlere odaklanmıştı. Göz ucuyla da olsa etrafını görebilse iyi olurdu diye düşündüm.

Thad uzak kenarda, sırtı bana dönük ayakta duruyordu.

Ortalıkta başka kimsecikler yoktu.

Ben yaklaşırken Thad döndü. Rahat bir oh çekerek gülümsedi. "Seni gördüğüme sevindim, kardeşim."

"Aynen. Her şey yolunda mı burada?" Cevabına kendimi hazırladım.

"Hı hı. Seni görerek göz zevkim bozulduğu için memnunum." Sırıttı.

Midemdeki düğüm sıkılaştı. "Herhangi bir yenilik?"

"Bir kız. Carmen. Suskun, ağırlığı var. Köy sakindi. Arama nasıldı?"

"Yararsız." Durdum. "Eee, Carmen dışında başka haber yok mu?"

"Aslında var." Thad yavaşça bana döndü, tetikte ancak sakin bir duruşla devam etti. "Açıklayamıyorum ama Charley'yi duyabiliyorum. Buradan benimle konuştuğunu işitiyorum." Parmağıyla başına vurdu.

Kafamda alarm çanları çalmaya başladı.

"İyiye alamet değil, dostum. O konuşan Nil, Charley değil."

Thad başını sağa sola salladı. "Hiç sanmıyorum. En son burada kalışımda Nil'i duyuyordum. Çıkarcı, kurnaz, zalimdi. O sesi hatırlıyorum, hayatta unutmam. Bu daha farklı. Söylüyorum sana, Charley bu."

Hiçbir şey demedim, sessizliğimle konuştum.

"Sadece... Onu tek öğle vakti duyuyorum."

Kahretsin.

Thad'i şöyle bir süzünce bakışlarındaki yoğunluktan, birdenbire üstüne çökmüş serin duruştan çarpıldım.

"Belki de Charley'dir," dedim yavaşça. Ve söylenmemiş *Belki de değildir* oradaydı. "Bize buradan kurtulmamıza yardım edecek bir şey söylerse haber ver."

Thad bir elini saçında gezdirerek konuştu. "Bana görmediklerimi aramamı söyledi."

"Ah, çok yardımcı olmuş." Thad kinayeli ses tonuma hiç bozulmadı. "Başka bir şey?"

Thad omuz silkti. "Bana beni sevdiğini söyledi ve bir şişeyle ilgili bir şeyler dedi."

"Şişe mi?"

"Şişe." Thad çok ciddi duruyordu.

"Hani şişeye konan mesaj mı? Şişedeki cini bulun gibi mi? Şişe çevirmece oynamayın gibi mi?" Davey sahilden yanımıza yürüdü. "Sanki oynayabilirmişiz de." Burnundan homurtuyla gülüp bana sırıttı. "Tekrar hoş geldin, dostum. Seni turp gibi sapasağlam gördüğüme sevindim." Thad'e döndü. "Kenji ve Chuck'la bugünkü yürüyüşümüzü yaptık. Her yönden en az yüz metre mesafede kimseye rastlamadık, gerçi Chuck o kadar geveze ki, muhtemelen herkesi ve her şeyi sinir edip kaçırmıştır. Çalçene *hashtag*." Başını sağa sola salladı. "Hafthor, Calvin ve Molly de kuzeydeki beyaz kumsalda kimseyi görmemişler. Ayrıca bugünün tuzağında da kimse bir halta rastlamadı. Gerçi Calvin gümüşi siyah kocaman bir goril gördüğüne yemin ediyor." Omuz silkti. "Muhtemelen görmüştür."

"Peki ya Carmen ve James?" Thad kollarını göğsünde birleştirdi.

Davey yine omuz silkti. "Onları görmedim."

Thad bana döndü. "Siz dördünüz İkinci Çeyrek'e gitmişken, biz de Üçüncü Çeyrek'in büyük kısmını kolayladık. İkili üçlü halde çıkıp bir bölgeyi taradık, farklı günlerde

farklı gözlerle üstünden geçtik. Ben duvarda çizimler olan o mağara hariç yeni bir şey görmedim. Bir de hayvanlar." Derin bir nefes verdi. "Panterler, bir valabi, bir jaguar ve bir yığın su aygırı. Bataklık ovasında durduk, tepelerin arkasına gitmedik." Merakla Kristal Mağara'ya doğru baktı. "Şu şelalenin arkasındaki mağara. Özel bir şey, ha? Saatlerce orada oturabilirim."

"Hiç tavsiye etmem," dedim kuru kuru. "Lana'dan eser var mı?"

"Sıfır."

"Onu bulmamız lazım." Skye arkamdan yaklaşıp yetişti, Paulo da yanındaydı. Paulo'ya dönüp sordu. "Nereye gidebilir?"

"Ayna Mağarası'na derdim ama..." Hafifçe ellerini havaya kaldırdı. "Bilmiyorum."

Skye'ın yüzü düştü.

"Peki ya Dominic?" diye sordum.

Thad boş baktı.

"Kocaman gülen, ağır Bahama aksanlı?"

Thad başını sağa sola salladı fakat Davey parmaklarını şıklatıp güldü. "İşte bu! Su adamı. Yaklaşık bir hafta önce uğrayıp seni sordu. Ona güneye gittiğini söyledim. Hafthor'a dev bir balık daha bıraktı ve o günden beri onu görmedim. Ama garip olan neydi biliyor musun? Suyun içinden çıkıp geldi ve aynı yoldan geri döndü."

"Belki orası daha güvenlidir," diye ekledi Thad.

"Ondan şüpheliyim." *Burada hiçbir yer güvenli değil,* diye düşündüm. *Ne kara, ne su.*

Ne kendi zihnimiz.

Öğleden sonra. Gece. Şafak.

Öğlen.

Tekrar et.

Skye geçen her gün biraz daha kuruntulanıyordu. Gündüzleri yerinde oturamıyor, ha bire volta atıyordu. Yerinde *duramıyordu.*

Tek durağanlaştığı zaman uykusuydu, ölü gibi uyuyordu, düşündükçe midem bulanıyordu.

Bugün adaya geri dönüşümün on beşinci günüydü ve yine Skye'dan önce uyanmıştım.

Sahilde Calvin dura dura koşuyor, yumuşak kumlarda topuklarını batırarak fırlıyor, kol bacak kasları şişerken esmer teni terle parlıyordu. Acaba birileri ona gündönümü kapısının durağan kapı olduğunu söylemiş miydi diye merak ettim.

Thad beni gördüğü anda koşup yanıma geldi.

"Calvin gündönümü kapısının hareket etmediğini biliyor mu?" diye sordum. "Koşmasına gerek olmadığını?"

"Biliyor. Bunu her sabah yapıyor. Herif manyak hızlı." Benim arkama doğru baktı. "Skye kalktı mı?"

"Hayır. Neden?"

"Çünkü Charley gecenin ortasında beni uyandırdı. Sanırım gece yarısıydı."

"Fazla ayrıntıya girdin, dostum. Rüyalarını kendine sakla." Thad'in anlattıklarını hafifsedim, *Charley'yi–duyuyorum* temasını azdırmak istemiyordum.

Esprimi duymazdan geldi. "Aynı cümleyi tekrar edip durdu, onu duyduğumdan emin olmaya çalışıyor gibiydi. Dedi ki, 'Harabeleri bul, bilmeceyi çöz. Görmediklerini ara.'"

"*Harabeleri bul*?" Kaşlarımı çattım. "Benim bildiğim harabe yok. Ya da bilmece."

"Benim de. Haritasını çıkardığımızda bu kahrolası adayı karış karış gezmiştik ve herhangi bir yıkıntı gördüğümü hatırlamıyorum. Ama belki Skye ve Paulo bizim bilmediğimiz bir şey biliyordur."

"Ben ne biliyorumdur?" Skye esneyerek yanımıza yürüdü.

"Harabeleri," dedim yanağından öperek. "Burada öyle bir yer gördün mü? Ya da biliyor musun?"

Skye gözlerini kırpıştırdı. "Hayır. Neden?"

"Çünkü Charley, Thad'e orayı bul demiş. Thad, Charley'nin onunla konuştuğunu düşünüyor."

"Benimle *konuşuyor zaten,*" dedi Thad ikna edici bir şekilde.

Skye sanki yüzüne soğuk su çarpılmış gibi ayıldı. "Ne?"

"Çoğunlukla onu sadece tam öğle vakti duyuyorum," diye anlattı Thad, "ama dün gece gece yarısı duydum. Bana 'harabeleri bul, bilmeceyi çöz' dedi."

"*Harabeleri bul, bilmeceyi çöz,*" diye mırıldandı Skye. Ardından gözleri yuvalarından fırladı ve koluma asıldı. "Rives! Charley'nin neden bahsettiğini biliyorum! *Çıkmazlar ve adamlar, mağaralar ve yaratıklar, harabeler ve bilmeceler, hepsi aynı ada şişesinde iç içe sarılmış.* Amcam bunu günlüğünde yazmıştı!"

"Demek Charley'nin geçen gün bahsettiği şişe buydu." Thad sanki mantığını kurmuş gibi kafa salladı.

Kahkahalarla gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Başka ne dedi?" diye sordu Skye, Thad'e. Işıldayan gözlerinden havaya girdiğini anladım.

"Görmediklerimi aramamı."

Paulo kulübesinden dışarı yürüdü ve Skye resmen çocuğun üstüne saldırdı. "Harabeler hakkında ne biliyorsun?"

"Harabeler mi?" Paulo'nun yüzündeki boş ifadeden, bizim kadar olaydan bihaber olduğu anlaşıldı.

"Harabeler. *Çıkmazlar ve adamlar, mağaralar ve yaratıklar, harabeler ve bilmeceler, hepsi bir ada şişesinde iç içe sarılmış,*" diye tekrar etti Skye. "Amcamın günlüğünden. Senin teyzen Rika ile tanışan amcamdan."

"Ama bunlar sadece onun sözleri." Paulo bu kargaşanın arasından mana çıkarmaya çalışarak allak bullak olmuşa benziyordu.

Bol şans, diye düşündüm.

Skye tekrar Thad'e döndü. "Charley sana başka bir şey dedi mi?" diye umutla sordu, sanki Charley bize dışarıdan cevaplar yolluyordu.

Hiç ikna olmamıştım.

Tek bildiğim, bu bilmece Nil'in *Kafaları çorba etme* oyununun son hilesiydi. Nil demek eğlence ve oyunlar demekti ama tek eğlenen Nil'di.

"Bu kadar," dedi Thad. "Siz de ben ne biliyorsam biliyorsunuz artık."

"Sizce harabeler Ölü Köy'de mi?" diye sordu Skye.

Paulo iç çekti. "Hiçbir fikrim yok."

"Bize Lana lazım." Skye hüsran içindeydi. "Üstelik onu gören olmamış."

"Belki o görmüştür," diye önerdi Paulo ileriyi işaret ederek.

Dominic iki elle taşınacak bir balık tutarak sahilden bize doğru yürüyordu.

"Dominic!" Çocuğa el salladım. "Seni görmek ne büyük mutluluk."

"Seni de, dostum." Ağzı kulaklarına vararak güldü. "Bolca yemek getirdim. Burada karnımız doyuyor, hepimize yeter."

Skye gülümsedi. "Dominic, sen nerede kalıyorsun?"

"Orada burada." Çocuk gülümseyerek omuz silkti, balığı kuma koydu. "Adanın beni çağırdığı yerde uyuyorum."

"Bir kıza rastladın mı? Uzun siyah saçlı? Adı Lana."

"Sadece buradaki insanları gördüm. Bir de diğer tarafta bir çocuk gördüm. Ama aslan da onu gördü." Dominic eliyle gırtlağını kesme hareketi yapmadan önce iç geçirdi.

"Kaplanı mutlu etmek için ona balık bırakıyorum ama aslan..." Dominic omuz silkti. "Onu mutlu etmek imkânsız." Yine kesme hareketi yaptı.

"Lana'ya dönelim." Skye bakışlarıyla yalvarıyordu. "Onu görmediğinden emin misin? Onsuz harabeleri bulamayacağız."

"Harabeleri mi?" Dominic kaşlarını kaldırdı. "Deniz kıyısındakileri mi?"

"Hangi kıyı?" diye sordum.

"Doğuya doğru. Adanın öbür tarafında. İsterseniz size gösteririm. Ama baştan söyleyeyim, ben oraya adımımı atmam. Yaşayan bir hayalet köy." Çocuk ürperdi.

Thad kuşkulu görünüyordu. "Charley ile adanın haritasını çıkardığımız dönemde koca bir *şehri* gözden kaçırdığımıza inanamıyorum."

"Oraya köy demeye bin şahit ister dostum." Dominic sükûnetle ciddileşti. "Sanki bir mezarlık gibi."

"Ölü Köy," diye nefes verdi Skye. Bakışlarını bana çevirdi. "Cevap bu. Oraya gitmeliyiz, *hemen.*"

"Ağır ol bakalım, ada gezgini." Zane gözlerini ovuştura ovuştura yanımıza geldi. Kazık gibi olmuş, tuzlu saçları her yöne dikilmişti. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

BÖLÜM 45

NİL

GECE

Savaşçı oyunun ortasında huzursuzlanıyordu. Ada huzursuzluğunu besliyor, öfkesini körüklüyordu. Nefret, güçlü bir duyguydu ve bu kızın nefreti adanın iştahını açıyordu; adanın kendi zevki uğruna bükülecekti.

Kızı bükecekti.

Sonunda, yüreğinde cinayetle, seçilmiş kişiyi mahvedecekti. Savaşçı, adanın sonuna hizmet edecekti ve nihayet adaya zarar vermeye çalışan kişi ortadan kalkacaktı.

Ondan sonra ikisi de kanayacaktı ve ada her bir damlayı yudum yudum içecekti.

Ağaçların arasındaki seyir noktasından Carmen, ateşin çevresindeki oyuncuları inceliyordu. Amara diğerlerinden bir parça uzakta duruyor, küçük bir bıçağı parmaklarının arasında yuvarlayarak yüzünde son derece ifadesiz bir duruşla Skye'ı dinliyordu. *Yıldırıcı görünmek için çok çaba sarf ediyor,* diye düşündü Carmen, Amara'ya dimdik bakarken. Oysaki hiç göz korkutmuyordu. Geyiği vuramamıştı bile ve o cılız atışıyla mızrağı neredeyse Carmen'in ayağına saplamıştı, bu hareketi Carmen'in tepesinin tasını attırmıştı.

Carmen'i, Amara'dan daha çok sinir edense şu sarışın

Skye'dı. Herkesin ona hürmet edişine çok içerliyordu çünkü kız bu saygıyı kazanmak için hiçbir şey yapmamıştı. Aynı zamanda Lider'in, Rives'ın Skye'a sanki küçük dağları yaratmış gibi bakışına gıcık oluyordu. Şu fare suratlı kızın elini sallasa Lider'in başını döndürmesi, kıza o kadar çok değer vermekten bir yere giderken diğer çocuk Thad'den ona göz kulak olmasını istemesi, sanki kız kaybedemeyeceği kadar değerli bir mücevhermiş gibi davranması Carmen'i çok sinir ediyordu. Lider'in bir zayıflığıydı bu, Carmen'in gözünde itibarını sarsan bariz bir hassas noktaydı. Fakat her şeyden çok Carmen, Skye'dan yayılan güce kin tutuyordu, sanki Skye –Carmen de dâhil– herkesten daha önemliydi. Carmen gölgelerin arasından Skye'ı izledikçe ona karşı nefreti büyüyordu.

Carmen hiçbir zaman ikinci planda kalmaktan hoşlanmazdı.

"Carmen." James yavaşça konuşarak omzuna dokundu. Her zaman Carmen'i korkutmamaya özen gösterirdi.

Carmen dönüp baktı. "Efendim?"

James gözlerinin içinde kıvılcım gibi alazlanan öfkeyi ve kızı inceledi. "Yemek yedin mi?" diye sordu.

"Buraya karnımı doyurdum mu diye kontrol etmeye mi geldin gerçekten?" Carmen'in ses tonu, bakışlarıyla aynıydı.

"Hayır. Buraya sonradan pişman olacağın bir şey yapmamanı sağlamaya geldim."

Carmen gözünden ateş püskürttü. "Peki sen," sesi tehlikeli bir alçaklıkta çıkıyordu, "kim oluyorsun da bana ne yapmalıyım diye akıl veriyorsun?"

"Arkadaşınım. Arkadaşın olarak sana rahatla diyorum. Bu bir yarış değil."

"Değil mi?" James'in alıştığı o yırtıcı kaplan gülüşünü

çaktı. "Neden ne yapacağımıza onlar karar veriyormuş? Günümüzü nasıl geçireceğimize? Kaynakların nasıl kullanılacağına?"

"Çünkü bizden daha çok bilgiye sahipler." James dümdüz bir sesle konuştu. "Ve bir gün daha yaşamamıza yardım edecekler."

"Ben kendi kaderimin efendisiyim." Carmen başını dimdik tuttu.

"'Ele geçirilmez.'" James hiç etkilenmedi. "Hepimiz gibi. Ama onlar burada daha önce bulunmuş ve yol yordam biliyor. Bence onlara kulak verip bir şeyler öğrenmek akıllıca olur."

"Sen onların köpeği olmakta serbestsin," diye tersledi Carmen. "Ölümden başka bir şey barındırmayan birkaç yıkık dökük taş parçasına bir gezinti mi? Yoksa burada kalıp şu geri zekâlı Chuck'a bebek bakıcılığı yapmak mı? Keyfine bak. Ben başka bir yol seçiyorum. Gidip Lana'yı bulacağım, herkesten çok şey biliyor o kız. Nerede o, James?" Carmen'in sesi tehlike çanları çaldıracak kadar yumuşadı. "Bence bir bildiği var. Bu salaklardan daha akıllı. Sonuçta, burada değil."

James cevap vermedi. Carmen'in, Lana'ya olan güvenini paylaşmıyordu. Carmen, James'in gördüklerini görmemişti: Kumsalda ödü patlayıp sinmiş, ayıdan korkan Lana; Rives ve arkadaşlarının arkasına sığınan Lana. Hayır, Lana bir güç kaynağı değildi.

Fakat bu adadaki bir varlık öyleydi.

Carmen gülerek dişlerini gösterdi. "Kesinlikle. Bol şans James. Ben kendi şansımı kendim yaratmayı seçiyorum."

Carmen uzun adımlarla çekip gitti. James içinde bir huzursuzlukla arkasından baktı. Yanılıyordu; Carmen ile arkadaş değillerdi. Hatta artık düşman olmadıklarından bile emin değildi.

BÖLÜM 46

SKYE

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 76 GÜN KALA, SABAH

İki eşit gruba ayrılmıştık. Hafthor, James, Amara, Chuck, Paulo, Zane ve Kenji arkada kaldı, öte yandan Rives, Thad, Molly, Davey, Calvin ve ben, Dominic'e eşlik ediyorduk.

"Denge hükmünü sürer," demişti Rives. *Dört numaralı Nil gerçeği,* diye düşünmüştüm. Hâlâ hepsini çıkaramamıştım. Hiçbir zaman çıkaramayacağımdan korkuyordum. Nil çok sırlarla doluydu, çok gizemliydi, hâlâ. Yaklaşık bir aydır buradaydım ve ilk geldiğimden daha fazlasını bilmiyorum diyebilirdim. Ada döngüsünü sonsuza dek kırıp yok etmemizi sağlayacak veri yoktu.

Yürüdüğümüz esnada tek düşündüğüm buydu.

Zaten ada bana düşünmek için bolca vakit tanıyordu. Garip bir sükûnetle dolu bir geziydi bu. Belki de kıyı şeridinden geçen rotamız yüzündendi, solumda kalan engin okyanus ve deniz kenarında avcı hayvan olmamasındandı. Daha uzun sürmesine rağmen Dominic deniz kenarından gidelim diye tutturmuştu, burada daha rahat ediyordu. İçerlek rota kendince tehlikelerle bezeli olduğundan –özellikle bilinmeyen miktarda ve tarzda yeme içme alışkanlığına sahip vahşi yaşam biçimindeki tehlikelerle– herkes deniz kıyısı rotasını tartışmasız kabul etmişti... Carmen

hariç. İki grubu da seçmeksizin ayaklarını vura vura çekip gitmişti. Gizliden gizliye rahatladım. Kız beni rahatsız ediyordu. Bir kere bile doğru düzgün konuşmamış olmamıza rağmen, benden nefret ettiğini hissediyordum. Hatta "İyi şanslar" diyerek veda edişi bile içten değil, meşumdu, sanki şans dışında her şeyi diliyordu.

Bunlar beş şafak önceydi.

Harabeleri bul, bilmeceyi çöz. Görmediklerini ara.

Bakmaktan başım zonkluyordu. Şafaktan akşama kadar sürekli olarak çevremi kolaçan ediyor, gözüm yıldızdan başkasını seçemez oluncaya dek inceliyordum.

İlk birkaç akşam kumların üstünde, Nil semasının altında uyuduk. Kuzey kıyısı daha karanlık, daha kızgındı sanki. Dalgalar ölümcül bir güçle kayalara çarpıyordu; siyah yamacın ön cephesindeki küçük oyuklarda, mağara denemeyecek kadar küçük girintilerde kümelendik. Üçüncü gece bir mağarada uyuduk. Aklıma güney kıyısındaki, girişi kulak şeklinde olan mağarayı, Paulo'nun adalıların buraya gelince ilk kaldıkları yerlerden biri olduğunu anlattığı mağarayı getirdi, sadece kuzeydeki bu mağaranın ağzı daha çok bir göze benziyordu. Tüyler ürpertici ve soğuktu, yarattığı genel hissiyat kuzey kıyısına çok uygundu. İyi uyumadığım tek gece buydu.

Dün gece yine kumlardaydık ve bugün beşinci günümüzdü.

Şu âna dek adanın kuzey ucuna kadarki yolu kat etmiştik, tekrar güneye ve hafifçe doğuya doğru yöneliyorduk. Ada sahiden de bir elmas şeklindeydi, düzensiz bir elmas şeklindeydi, tıpkı Ana Harita Duvarı'nın tarif ettiği biçimdeydi. Biz tam yağmur ormanının altındaydık, sarp yamaçların etrafından dolanıyor, bana göre çok vakit kaybediyorduk. Ama benden başka kimsenin acelesi yoktu.

Muhtemelen Dominic bizi çok iyi doyurduğundandı.

Her gün balık tutuyordu ve bu sabah, Bahamalıların meşhur deniz salyangozu salatasından yapmıştı. Taze kabuklulardan oluşan deniz mahsullü salata şaşırtıcı derecede lezizdi –tahmin ettiğim gibi sümüksü değildi. Dominic okyanusta çok uzaklara gitmiş, gözden yitmişti ve arkasından elinde iki dev deniz salyangozuyla çıkmıştı. Bu yolculuğu iki kez tekrar etti, derinlere dalıp kolaylıkla yüzdü. Ondan sonra kabukları taşlara vura vura kırdı, elimizdeki en keskin tahta bıçağı kullandı, taze deniz salyangozundan fileto çıkarıp incecik doğradı. Taze misket limonu suyu, mango ve kaçırdığım birkaç malzeme daha ekledi, sonra karışımı işaret etti. "Hayatınızda yiyeceğiniz en iyi deniz salyangozu salatası. Bizim orada kuzenimle kâsesini on bir dolardan satıyoruz."

"İnsanlar da bu parayı ödüyor mu?" diye sordu Davey inanamayarak.

"Yemek istiyorlarsa, ödüyorlar." Dominic sırıttı.

Deniz salyangozu salatasından bize ne şimdi? diye çığlık atasım geldi.

Bunlar da iki saat önceydi. Dominic artık gülümsemiyordu, suskunlaşmıştı. Oyalandığını, kaçınılmazı ertelediğini ve rahatsızlık duyduğunu hissettim.

Sağ tarafımızdaki yeşil dağ etekleri dimdikti. Tepemizde bulutlar geziniyordu, pofuduk pofuduk ve uysaldılar. Tepeye yaklaştıkça ağaçlardan olgun meyveler sarkıyordu, yoğun ve gürdü, Nil'in yağmur ormanının başlangıcıydı. Tam ileride kocaman siyah bir uçurum duruyordu.

"Şu burnu dönünce." Dominic ileriyi işaret etti. "Harabeler orada bekliyor."

Yamacı döndük, taşlar sağa sola çekildi ve hepimiz aynı anda nefesimizi çektik.

"Ölü Köy," diye mırıldandı Paulo.

Dağın yamacındaki tarafta kulübelerin kalıntıları yerden bitiyordu, siyah kayalık temelleri parçalanıp dağılmıştı. Hepsi yarı yarıya gizli kalmıştı, kocaman kocaman parçaları geçen zaman ve tabiatın güçleri sayesinde yok olmuştu. Sazlık damlarını rahatlıkla gözümde canlandırdım ama yerlerinde yeller esiyordu.

"Benden buraya kadar," dedi Dominic. "Bütün görmek istediklerinizi görün siz, ben burada bekleyeceğim."

Geri kalanımız harabelere doğru sarp yolu tırmandık. Şehrin yerleşim biçimi Nil Köyü'nün tıpatıp aynısıydı. On kulübe vardı, yani bir zamanlar varmış, yarım daire şeklinde inşa edilmişler. Suya yakın kenarda bir ateş çukuru yapıldığına dair izler bulduk. Ada sessizliği bir bulut gibi asılıydı, tüyleri ürpertiyor, hayaletli bir his uyandırıyordu. Hatta rüzgâr bile çıt çıkarmadan esiyordu.

Burada bir şey havada kalmıştı; korkulu bir şeydi.

Ürperdim.

"Charley ve ben bunu nasıl görmedik?" Thad kollarını göğsünde kavuşturmuş, nutku tutulmuş vaziyette duruyordu.

"Tahminim? Böyle bir yeri aramıyordunuz," dedi Davey. "Hani YouTube'da bir video var ya, basketbol sahasında oynayan bir grup gencin arasındaki kırmızı topları sayman gerekiyor. Her tarafta toplar zıplıyor, beyaz, mavi, kırmızı toplar; takip etmek kâbus gibi bir şey ama doğru cevabı bulmayı kafaya takıyorsun. Kırmızı topları gözünle aramakla o kadar meşgulsün ki, goril kostümüyle milletin ortasından koşarak geçen adamı fark etmiyorsun." Omuz silkti. "Yani burası da kahrolası bir ada Stonehenge'iymiş mesela ama böyle bir yer aramıyordunuz, özellikle başka bir şeyi arıyordunuz. O yüzden de görmediniz."

Davey'nin alelade sözleri aslında inanılmaz derecede derindi, sanki bir yere dosyalayıp sonra üstünde etraflıca

düşünmeliydim. Molly onu hayatında ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu, şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

Gözlerini kırpıştırıp bana döndü.

"Neden ayrılsınlar ki buradan?" Molly terk edilmiş evleri işaret etti. "Tsunami mi geldi? Başka bir doğal afet mi?"

"Bilmiyorum." Ama bilmek için can atıyordum; aynı zamanda ben de şahsen buradan ayrılmak istiyordum. "Gayet kusursuz bir yeri neden terk etsinler ki, meyveler burunlarının dibinde büyürken? Ve durağan kapı bu kadar yakındayken?"

"Unutmayın yalnız. Çayıra da çok yakın," dedi Thad. "Belki de büyük hayvanlar yüzünden tası tarağı topladılar."

"Hepsi toplamamış." Rives en güneydeki kulübeyi işaret etti, bir iskelet el değmemiş vaziyette uzanıyordu.

Calvin geriye doğru adım atıp ellerini havaya kaldırdı. "Tamamdır, benden bu kadar. Hani korku filmlerinde hep önce siyahi çocuk ayvayı yer ya... Ben Dominic'in yanına dönüyorum."

Rives adımlarını dikkatlice seçerek iskelete yaklaştı.

"Rives?" Şimdiyse ilkinden birkaç metre ötede, ikinci bir iskelet görüyordum.

Rives içi kemiklerle dolu kulübeden yaklaşık üç metre uzaklıktaki siyah iri kaya parçasının yanına çömeldi. Taşın üstüne çiziktirilmiş bir cümle dikkat çekiyordu: *Burası güvenli değil.*

"'Burası güvenli değil' mi?" Davey dışından okudu. "Dalga mı geçiyorlar yahu? Tabii ki burası güvenli değil. Bu köyü mü kast etmişler yoksa adayı mı?"

"Ne fark eder?" diye sordu Thad. "Hepsi aynı. Ölümcül bir tuzak."

"Bence çok fark eder." Suratına baktım. "Bilmece bu mu? Charley'nin çözmemizi istediği bilmece bu mu?"

Thad omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. En azından harabeleri bulduk."

Amma da olay, diye çıkışmamak için dilimi ısırdım.

"O halde gidip kayda değer bir şeyler bulalım." Rives kararlı bir ses tonuyla konuştu. "Burada gerektiğinden daha uzun vakit geçirmeyelim bence."

Sonraki bir saat boyunca harabeleri inceledik. İki iskelet ve koca bir taş öbeği dışında hiçbir şey yoktu. Uzun zaman önce terk edilmiş, eski kulübelerin yıkık taş temelleri dışında.

Harabeleri bul, bilmeceyi çöz.

Görmediklerini ara.

Hiçbir şey görmüyordum, hiçbir şey bulamamıştım, ne bir içgörü ne de bir idrak uyanmıştı. Her adımla, boş geçen her anla birlikte hayal kırıklığım büyüyordu. Su, bir gözyaşı gibi yanağımdan aşağı süzüldü ve bir an için hüsrandan ciddi ciddi ağlamaya başladım zannettim. Sonra başımı kaldırdım. Nil semalarından yağmur damlıyordu, serin ve uysaldı, sanki *görme* yeteneksizliğimiz adayı ağlatıyordu. Adanın geçmişinin, geleceğimiz için ne anlama geldiğini anlama *yeteneksizliğim.*

Gözlerimi kapadım.

Yağmur tenimi bir ada okşayışı misali kapladı fakat kafamın içinde karanlık kıvrılarak yaklaştı. Körlüğümle alay etti, düşüncelerimin çaresizliğini ayyuka çıkardı. Acı çekmem *hoşuna gitti,* diye irkilerek kendime geldim; hüsranımdan zevk alıyordu.

Korkumdan besleniyordu.

En büyük korkumdan.

Birdenbire korkutucu bir kesinlikle karanlığın, Rives'ı kaybedersem hayatta kalamayacağımı bildiğini anladım; o kaybın bana getireceği acının derinliğini biliyordu. Zevk de alıyordu bundan. Zevk almaktan da öte hatta, *arzu ediyordu.* Acı ve ölüm. Ve benim üstümde güce sahip olmak.

Ciğerlerim çok hızlı doldu, nefesim yarıda tıkandı.

Rives'ı kaybedemem.

"Skye?" Rives'ın sıcacık nefesi kulağıma değerek beni şaşırttı. "Zamanı geldi mi?"

Gözlerimi aniden açtım. "Neyin zamanı?"

"Panik yapmanın. Son bir saattir kudurmuş bir ayı gibi etrafta rap rap yürüdün, şimdiyse yanağını ısırıyorsun. Ondan yani. Panik zamanı mı?" Yüz ifadesinde *benim* kafamı dağıtmaya, en azından moralimi düzeltmeye çalıştığını gösteren rahat bir his gizliydi. Ancak yeşil gözleri dikkatlice inceliyordu.

"Zamanı değil." Rahatlamak için kendime emrettim. "Sana haber veririm demiştim. Ayrıca rap rap yürümedim."

Rives gülümsedi, dünyayı yok edip sırf ikimizden ibaret bırakacak bir gülüş değildi. "O halde bu kadar ciddiyetle neyi düşünüyorsun?"

"Her şeyi." *Seni. Beni. Adayı. Ne yapmam gerektiğini.*

Rives elimi tutup beni kendine yaklaştırdı; kaygılarım ve korkularım o kadar hızlı girdaba kapılmıştı ki zihnimdeki bariyerler düşmüş ve hepsi Rives'ın zihnine akmıştı. Anladım çünkü hissettim, *onu* hissettim. Zihnimin onunkine dokunduğunu hissettim. Bir anlığına güvende, bütün ve *berrak* hissettim, sanki yağmur bile yok olmuştu.

Rives kaskatı kesildi.

Dünya yeniden beynime doldu, görünmez örtüler halinde üstüme çöktü. Yağmur, ağırlık, karanlık, baskı.

"Seni kaybedemem," dedim, duygusallaşan sesim kalınlaşarak.

Rives beni çılgınlar gibi, çaresiz gibi öptü, dudaklarımız, sıcaklığımız ve serin yağmur birbirine karıştı. Elleri titreyerek geri çekilip nazikçe yanaklarımı avucunun içine aldı, yeşil gözleri zümrüt yangını gibi kesintisiz bir yoğun-

lukla gözlerimin içine işledi. "Ben seninleyken beni nasıl kaybedebilirsin?" diye sordu sesi çatlayarak.

Yağmur onun da, benim de yanaklarımdan çizgiler halinde iniyordu.

Kirpiklerinden akan damlalara dokunmak için elimi kaldırdım. "Nil'e güvenmiyorum," diye fısıldadım kalbim ağrıyarak.

Rives'ın bakışları kapkara oldu. "Ben hiç güvenmedim ki."

BÖLÜM 47

RIVES

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 76 GÜN KALA, ÖĞLEDEN SONRA

Skye'ın yanaklarını bıraktım.

Gülümsedim. Nefes aldım. Elini tuttum. Ölü Köy'den ayrılırken ve dinmeye başlayan Nil yağmurunda yürürken her şey yolundaymış gibi davrandım.

Hiçbir şey yolunda değildi.

Skye'ın kafasındaki karanlık beni şoke etmişti. Uçurmuştu. Derinliği, o saf *isteği*. Skye'ın düşünceleri bana değdiği zaman hissettim: Bir an oldu –soğuk bir an– gerçeküstü bir karanlık beynime akın etti, tıpkı Skye'ın bana kâbuslarındaki karanlığı gösterdiği zamanki gibiydi ancak bu karanlık çok daha kudretliydi. Bir milyon kat daha elle tutulur, daha bağlıydı. Daha *canlıydı*. Sanki tam o an için Skye beynini temizlemişti, düşüncelerini ve karanlığı müthiş bir sel gibi dışarı akıtmış, bütün keşmekeşi bana kusmuştu.

O bir saniyecik içinde her şeyi su gibi net gördüm: Gıcır gıcır bir imge, yanlış yoruma yer bırakmayacak biçimde beynime dağlandı. Skye, siyah kayaların üstünde cansız yatıyordu. Skye, Nil tarafından çekip alınmıştı.

Karanlık onu istiyordu.

Onu *ölü* istiyordu.

Rivessss...

Suyun üzerinden, yağmur damlalarının arasından o kâğıt gibi fısıltıyı duydum.

Korkusuz ol...

Gözlerimi kapatırken yumruklarımı sıkmamaya çaba gösterdim. Nefes alma telaşı içindeydim, ki şu anda muazzam zorlukta bir göreve benziyordu. İnsanın kaybedecek bir şeyi olmayınca korkusuz olmak kolaydır.

Benimse, her şeyim vardı.

Hayatımda daha çok korktuğumu hatırlamıyorum.

BÖLÜM 48

NİL

SABAH

Rives denen çocuk zayıflamıştı.

Ada kırılma ihtimalinin çok yüksek olduğunun bilincindeydi. Daha önce buradayken neredeyse kırıldığına inanıyordu ama yanılıyordu. Bir mukayese etmek gerekirse, o zaman tırnak kadar savaşmıştı. Fakat o çatlaklar, birazdan gelecek yarığa kıyasla zerreydi. Ada onun adına, çekeceği acıyı düşündükçe üzülüyordu. Adanın kendi vermesi gereken acıyı.

Ada gelecek acıdan pişmanlık duyuyordu ama seçiminden pişman değildi.

Yalnızca başka seçenek olmamasından dolayı pişmandı.

Ve öyle olacaktı.

Rives'ın kafasındaki ağrı adayı başka tarafa bakmaya zorladı. Çok daha güçsüz olana, hâlâ kayıp olan kıza doğru döndü.

Lana ağaçların arasına sinmiş, Zane'in kulaç atışlarını izledi. Zane'in az önce içinde kaydığı dalga kadar güçlü bir arzu kabardı ruhunda. Zane o mavi dev güzelliği, hayranlık uyandıran bir beceriyle oymuştu, tahtası dalgayla tek vücut oldu, asla baskı yapmadı, duruşu gevşek ve güçlüydü, yüzünde bir huzur vardı.

Lana bunu istiyordu. Zane'i değil tabii, çok saçma olur-

du. Hayır, Lana suyun özgürlüğünü, avucunun içi gibi bildiği o diyarı istiyordu. Adada büyümüş, adada beslenmişti ve burası *onun* adası olmasa da, Lana suyu tanıyordu ve su onu çağırıyordu. Onu *buraya* çağırıyordu.

Lana ilk önce suçluluk duya duya yiyecek bulmak için depo kulübesini yağmalamıştı, tepeleme tuzlanmış balık ve guava bulmuştu; o kadar açtı ki, yavaşlamak için kendini zorlamıştı, yoksa kusabilirdi. Sonra ağaçların arasına sinmiş ve izlemeye koyulmuştu.

"Demek müthiş planın bu? Çalıların arasına gizlenmek?"

Lana dönüp baktı. Arkasında kalçasını dışa çıkarmış, gür siyah örgülü, gözleri hiddet saçan kız dikiliyordu. Vakurdu. *Carmen,* diye hatırladı Lana. *Onun* mağarasında yaşayan kız.

"Merhaba Carmen." Lana yağ gibi bir sesle konuşmuş, kontroldeyim dışında bir duygu belli etmemişti. "Ada tatilinin keyfini çıkarıyor musun?"

"Sen buradasın, çalıların arasında. *Onları* seyrediyorsun. Ve yine de aralarına katılmıyorsun. Neden?" Kızın gözlerinde, Lana'nın hiç hoşuna gitmeyen bir hırs yanıyordu.

"Neden sana söyleyeyim?" Lana hâlâ kontrollüydü.

"Çünkü sordum."

Lana, Carmen'in bakışlarındaki alevden hoşlanarak gülümsedi. Hatta daha büyük gülümsedi. "Benim farklı bir yolum var. Beni buraya getirebilir de," dalgaların kıyıya vurduğu plajı işaret etti, "getirmeyebilir de." Omuz silkti. "Ama başkasının zorlamasıyla bir seçim yapmam." Carmen'e dimdik baktı.

Uzun bir saniye geçti.

Sonra Carmen başıyla onayladı. "Demek kaçış kapısı. Üç ay sonra mı açılıyor?"

"Artık daha az kaldı," dedi Lana. *Adanın sırları yedi dövele mi yayılmış?* diye düşündü. *Anlaşılan evet.* Birdenbire tüm sırların ağırlığı onu yordu. Ne manası vardı? Kuzey kıyıdaki mağaralarda saklanıyordu, yarı açtı, sersefil sürünüyordu, en son bir grup insan gelip onu mağarasından kaçırmıştı, Paulo'nun liderliğinde Lana'nın umurunda bile olmayan bir misyon için yola dökülmüş bir gruptu. Lana nihayet dinliyordu.

Yeterince derin düşünmüştü.

Carmen'e baktı. "Üç aydan kısa süre içinde açılacak o kapı. Dağda, çayırı geçince orada, hilâl gökte yükseldiğinde. Eğer oradaysan, seni eve götürecek. Ya da..." Durdu. "İstediğin zaman başıboş, çılgın bir kapıya atlayabilirsin. Onlar da öğle vakti açılıyor. Yani," dedi Lana elini havada sallayarak, "şimdi." Güneş tepedeydi, rüzgâr hâlâ kıyıdan uzağa doğru esiyordu. Dalgalar kusursuz mavi çizgiler şeklinde devriliyor, Lana'yı üstlerine binmeye davet ediyorlardı. Adanın uzak kenarında gökyüzü grileşmişti, yağmur gölgesi yaklaşıyordu. Ancak burada gök apaçıktı.

Tıpkı su gibi.

Tıpkı Lana'nın yolu gibi.

Başlarım ya, diye düşündü Lana. Ayağa kalktı. Carmen'e çenesini kaldırarak baktı. "Bol şans Carmen. Umarım kendi yolunu bulursun. Şimdi müsaadenle, dalgalara atlamam lazım."

Lana döndü ve arkasına bile bakmadı. Saklandığı noktayı ve Carmen'i geride bırakıp depo kulübesine yürüdü, her adımla birlikte daha da hafiflediğini hissederek kulübenin yan tarafına dayanmış en küçük sörf tahtasını seçti. Pürüzsüz ahşabın üstünde ellerini gezdirince mazi parmaklarının arasında dalgalandı. Sırf kendine has bir tebessümle tahtayı beline yasladı. Atalarının elleriyle oyduğu bu sörf tahtaları, kucak açacağı bir gelenekti.

Lana suya doğru yürüyüp dalgalar uyluklarına çarpana kadar derine gitti, sonra tahtanın üstüne uzandı, güçle kulaç attıkça kendini haftalardır olmadığı kadar özgüven dolu hissetti. Ufku okuyarak oturan Zane'e yetişti. Zane önce bir baktı, sonra şaşırıp tekrar baktı. "Lana?"

Lana başını yana eğdi, suya çıkmanın neşesiyle âdeta başı dönüyordu. "Şimdi bir dalgaya binip nasıl kayılır görmek istiyor musun?"

Ada, Carmen adındaki kızı endişeyle izledi. Carmen'in bıçağının yönünü değiştirmek adanın kalan gücünün kaldıramayacağı kadar büyük kısmına mal olmuştu. Hesap edilmiş bir itme sonucu bıçak geniş açıyla süzülmüş, Lana denen kızın sırtını kıl payı kaçırmıştı. Suya girmeyi kafaya koymuş Lana denen kız bıçağı görmemişti, hissetmemişti; nefretle hareket eden bir el tarafından kaderinin değiştirildiğini ruhu bile duymamıştı.

Lana denen kız, en ufak bir sıyrık bile almadan yürüyüp gitmişti.

Carmen denen kız sinirden titriyordu.

Bıçağın hatalı sapışı öfkesini körüklemişti, adanın müdahalesiyle doğan talihsiz bir sonuçtu bu fakat Lana denen kızın diğerleriyle haşır neşir olma seçimi çoktan görülmüştü ve Carmen'in bir rolü vardı. Onun ölümü henüz yazılmamıştı.

Ancak bıçağın uçuş menzilini değiştirmek adaya birçok açıdan çok pahalıya patlamıştı; rezervlerini kabul edilemez derecede kurutmuştu. Ada bugünün öğle vaktini yönlendirecek kuvveti tüketmişti. Dolayısıyla çenesinden kanlar akan, korkutucu bir yaratık kapıdan düşüp insan Köy'üne doğru yönelirken Ada sadece seyirci kalmıştı. Ve insanların kaçmaya gücünün yetmesini umdu.

Günler geçti.

Zaman geçti.

Ada zamanın geçmesine alışkındı; zaman verirdi, zaman alırdı ama zaman hep daimdi. Ancak şimdi, zaman adanın kanayan bir yarasıydı. Skye denen kız kaybı ada kadar canlı hissetti.

Ada kızın içindeki sıkıntıya ve acıya, yükselen hüsranına ortaktı. Thad denen çocuk ona ipuçlarını vermişti ama kız görmüyordu. Bu türün abidevi körlüğü adayı afallatıyordu; bu körlük yüzünden ders almak, gelişmek ve dönüşmekten mahrum kalıyorlardı. Öngörü yeteneği bahşedildikten sonra bile idrakları açılmıyordu, o körlük âdeta tercihen devam ediyor, tam anlamıyla mantıksız bir eylem olarak kalıyordu. Fakat ada kıza fırsat tanınsa anlayacağını düşünüyordu; şimdiye ya da geleceğe kayıtsız kalmazdı.

Ancak önce kız gözlerini açmalıydı. Eğer kendi başına açamayacaksa, ada ona yardım edecekti.

Zaman kimse için beklemezdi ve ada da artık onun için bekleyemiyordu.

Kız şimdi bakmalıydı, hemen.

BÖLÜM 49

SKYE

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 42 GÜN KALA, SABAH

Skye. Gerçekte olmayan kız kulağımda fısıldadı. *Görmediklerini ara.*

Deniyorum işte, diye terslemek geldi içimden. O kadar çok çaba gösteriyordum ki, kendi içimde yükselen basınçtan içimde yangın çıkacak sanıyordum. Hâlâ Ölü Köy'de yatan insanların başına hangi felaketin geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve arkadaşlarımı nasıl kurtarıp Nil'in ölümcül döngüsünü kıracağımı hiç akıl edemiyordum. Tam şu anki hislerimi ifade etmek için hüsran kelimesi yetersizdi.

Suyun kenarında dururken köpükler ayak bileklerimi kavrayıp parmaklarımı gıdıkladı, bana oyna diye yalvardılar; güneş omuzlarımı öptü, sıcacıktı ve yatıştırıcıydı, gevşemeye davetti. Ancak içimde bir şeyler kıpır kıpırdı, etrafımda olan bitenin değemediği bir şeyler.

Bak.

Âdeta bir yabancının gözüyle bakarcasına karşımdaki manzarayı baştan sona süzdüm. Bir karede durup resmini çektim, sonra yan kareye geçtim.

Rives ve Thad sörf tahtalarını yüklenmiş güle oynaya, duymadığım bir espriye kahkahalar atarak plaja gidiyordu; hemen yakınımda Lana saçındaki suyu sıkıyordu, gözleri

kapalıydı, tatmin dolu görünüyordu. Sağ tarafımda Hafthor, Kenji'nin yanında duruyor, Kenji'nin son eseri bokken kılıcını hayranlıkla inceliyordu; Chuck ise tek başına oturmuş, tembel tembel ateşle oynuyordu. Solumda Davey elinde kamıştan bir çubukla benden uzaklaşarak kumsalı arşınlıyordu. Molly, Calvin ile konuşuyordu, Amara ise kimseyle konuşmuyordu. Carmen gözlerini güneşe dikti. Paulo ise gözlerini Carmen'e dikti.

Herkes yavaş hareket ediyordu, aceleleri yoktu, ada havasına girmişlerdi. Herhangi bir yerde, herhangi bir plajda herhangi bir gün yaşıyorduk sanki.

Ama biz herhangi bir yerde, herhangi bir plajda değildik; Nil'deydik ve tüm bu manzara bir seraptı.

İçimde bir tel koptu.

Kaybedecek zamanımız yoktu, oyun oynamaya vakit yoktu. Şu adanın sonunu getirme planını kurgulamak için altı haftamız kalmıştı. Sinirden saçımı başımı yolacaktım; hüsranım içimde birikip dipsiz bir kuyu oldu. Çığlık atmak, oraya buraya koşup herkesi sarsmak ve *Uyanın! Uyanın!* diye bağırmak istedim.

"Skye?"

"Ne?" Arkamı döndüğüm gibi Zane ile burun buruna geldim. Gözlerini kocaman açtı, sörf tahtasını daha sıkı tuttu.

"Hey, pardon. Düşünüyordum da."

"Sörf yapıyor gibiydin." Sözlerim o kadar sivriydi ki, neredeyse kendi dilimi ısırdım. Bir yanım Zane'e bu kadar kaba davrandığım için çok kötü hissediyordu ama sabrım kalmamıştı işte, patlıyordum. "Çıkıştığım için kusura bakma," diyerek tekrar çıkıştım. Sonra pes ettim. "Ne var?"

Zane başını sağa sola salladı. "Dinle, gizemli av turumuzda İkinci Çeyrek'e gittiğinde bir şey kaçırıyorum diyordun, hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum." *Hiç aklımdan çıkmıyor ki.*

"Neyi kaçırdığımızı biliyorum. Kapılar. Özellikle de dışarı açılanlar. Sen Ölü Köy'e gezinti yaptığında hiç kapı gördün mü?"

Hafızamı zorladım. Harabelere giden yolda hiç kapı görmüş müydüm? Görmemiştim ama bir yandan da, onları aramıyordum.

Davey'nin sözleri kafamda yankılandı. *Böyle bir yer aramıyordunuz, özellikle başka bir şeyi arıyordunuz. O yüzden de görmediniz.*

"Hayır," diye itiraf ettim, daha az yakıcı bir sesle. "Ama aynı zamanda özellikle bakmıyordum da." Başıboş kapıların benlik olmadığına çoktan karar vermiştim.

Zane kafa salladı. "Eh, ben arıyordum ve hiç görmedim. İşte." Durdu, Zane'e göre inanılmaz derecede ciddi bir ifadeyle bekledi. "Eğer Nil bize kapı göndermiyorsa, o halde hepimiz göndönümündeki altın bileti bekliyoruz, doğru mu? Peki ya o kapı çıkmazsa, Skye? Ya ada kapı getirme yeteneğini kaybediyorsa? Ya da bizi grupça indirmeyi bekliyorsa, Ölü Köy gibi mesela? İçimden teorin mantıklı olabilir, diye düşünmeye başladım." Zane gözlerini Nil Dağı'na çevirdi. "Hafthor mütemadiyen sarsıntı hissettiğini söylüyor, toprak huzursuzmuş. Dağın yakınlarında daha betermiş ama burada da hissediyormuş."

"Gerçekten mi?" *Eskisinden daha mı çok buhar delikleri açıldı?* diye merak ettim. *Acaba magma tabakası için için yanan bir ateş gibi birikiyor muydu ve biz de burada Pompei'deki zavallı insanlar gibi esir mi kalmıştık?* Dağı inceledim. Buradan bakınca doruk noktası bulutların arasında saklı kalıyordu; batı yamacı güneşin altında yemyeşil parlıyordu. Bulutların yakınında cart bir kırmızılık yanıp söndü, sonra yok oldu. Gözlerimi kıstım ve kırpıştırdım. Gözlerim bana oyunlar oynuyordu. "Ben hiç sarsıntı hissetmedim," dedim, sanki ilan etsem gerçek olacaktı.

Zane sözlerimi elinin tersiyle ittirdi. "Önemli olan, ya volkan patlarsa ya da bir deprem olursa ve ada hepimizi bir anda götürürse?"

"Bilmiyorum. Ama bence ya şöyle olursaları düşünüp endişelenemeyiz. Bence şimdi hakkında endişelenmeliyiz." Zane'le mi konuşuyordum yoksa kendimle mi yoksa her ikisiyle mi, kestiremedim. "Şu anda, kapılar dışında neyi gözden kaçırdığımızı çözmek zorundayız."

Plaja dönünce Lana ortadan kaybolmuştu. Davey neredeyse görünmeyecek kadar uzaktaydı. Rives şu anda bir mango yiyerek bana doğru yürüyordu; Thad, Paulo ile konuşuyordu. Sular gelgitin en yüksek olduğu seviyeye ulaşmış sayılırdı, azıcık daha vardı. Beynimin bir kısmı insanlar ve yerlerdeki hafif kıpırdanmayı kaydediyor, alışkanlık gereği her şeyi not ediyordu; diğer kısmıysa çığlık çığlığa bağırıyordu, *Hiçbirisinin önemi yok çünkü sen görebiliyorsun.*

Sudaki deli gibi çırpınışlar dikkatimi çekti. Dominic nefes nefese yüzeye çıktı. Boş mızrağını kaldırıp sırıttı.

"Çok büyük bir taneydi Skye. Beni aşıyordu."

"Seni aşan büyüklükte bir balık mıydı, Su Adamı?" Zane sırıttı. "İnanmam."

Dominic kahkaha attı. "Söylüyorum, dostum, o balık dev gibiydi. En az yedi metreydi, beni yiyecek türdendi. Su ışığının içinden fırlar fırlamaz kaçtım. Uyanmasını beklemenin anlamı yoktu."

"Su ışığı mı?" Kaşlarımı çattım.

Dominic başıyla onayladı. "Burada, suyun içinde bir sürü görüyorum." Boş ifadem karşısında anlatmaya devam etti. "Işık delikleri. Hani suyun altında ışığın belirip parladığı, köpekbalıkları ve balıkların ışığa doğru gidip gözden kaybolduğu noktalar var ya. Burada çok görüyorum. Bazen ışık kararıp dışarı bir balık tükürüyor." Sırıttı.

"Dün bir iğneli vatoz getirdiğini gördüm. Bugün bir kaplan köpekbalığı. Yarın kim bilir ne getirir?"

"Haklısın kardeşim." Zane başını salladı.

Dominic'in bu sıradan haberi kafama dank etti. "Suda açılan kapılar sahiden var," dedim yavaşça. "Sen gördün. Ve soğukkanlı hayvanları getiriyorlar. Sen çoğunlukla dışarı açılanları görüyorsun, kara kapılarının aksini." *Çünkü birbirlerine bağlılar,* diye düşündüm. Su altı kapılarının varlığından şüphelenmiştim zaten, artık kesin biliyordum. *Yin ve yang. Her şeyin dengesi.*

Denge hüküm sürer, demişti Rives bana birçok defa. *Dört numaralı Nil gerçeği.*

Tekrar *görmek* için kendimi parçalayarak gözlerimi kapadım.

Kara kapıları, su ışıkları.

Nil Köyü, insan dolu; Ölü Köy, hayalet dolu. Karşıt kıyılarda ikiz köyler.

Dört labirent, dört çeyrek, bir pusulanın noktaları gibi eşit mesafedeler.

Dört rakam, iki set halinde beşe eşit, toplamları kusursuz on.

Güney Sahili'ndeki mağara kulak şeklinde; kuzey kıyıdaki mağara göz şeklinde.

Bir dağ.

Bir Ayna Mağarası.

Eşleri yok.

Gözlerimi aniden açıp Rives'ı karşımda buldum. "Uyuşmuyorlar," diye heyecanlandım. "Dağ ve Ayna Mağarası! Dağın eşi belki de biziz ya da belki de sırf adayı temsil ediyor. İlle de bir eşe *ihtiyacı* var mı, emin değilim çünkü platform onun içinde ve platformun eşi suyun altında olacaktır, doğru mu? Ya da Ölüm İkizi'nde. Her iki şekilde

de Ayna Mağarası değil. Demek ki, adanın zıt tarafında Ayna Mağarası'nın bir eşi, bir dengesi var. İşte onu aramamız lazım." Zafer kazanmış gibi gülümsedim. "Ayna Mağarası'nın adadaki eşini bulmalıyız."

Rives kımıldamamıştı. "Niye?"

"Çünkü önemli! Denge hüküm sürer, hatırladın mı? Görmediğimiz bu ve bunu aramamız gerek!"

Rives hiç ikna olmamıştı. "Ayna Mağarası'ndan ada da boylu boyunca bir çizgi çekilse, mağarayı tamamlayıcı unsur doğu kıyısına, harabelerin hemen aşağısına düşer." Durdu. "Tam çayırın alt bölgesine." Kollarını göğsünde bağladı. "Güneye kıyı şeridinden gidemeyiz çünkü lavlar orayı engelliyor. Kuzey kıyısı rotası da yaklaşık bir hafta sürer, değil mi?"

Başımı olumsuz anlamda çevirdim. "Bence dümdüz gidelim."

"Skye..."

"Ne istediğimin farkındayım." *Çayırdan geçerek gitmek zorunda kalacağız.* Fakat bu düşünce beni Rives kadar endişelendirmiyordu çünkü ada orada olmamı istiyorsa, beni korurdu, emindim. "Bence orada bir şey var, önemli bir şey. Bu kez kimseden benimle gelmesini rica etmiyorum," diye ekledim.

Rives'ın çenesi seğirdi. "Rica etmek zorunda olmadığını biliyorsun. Tabii ki seninle geleceğim. Birkaç gün düşünelim bunu, tamam mı?"

"Birkaç günümüz yok! Saat resmen tik tak ilerliyor. Adaya geleli kırk dört gün oldu, Rives. Kırk dört gün! Sıfıra sıfır elde var sıfırız. Sıfır. Hiç."

"Nil...," diye ekledi Zane.

Ona aldırmadan gözlerimi Rives'a dikmeye devam ettim, bakışlarımla anlaması için yalvarıyordum. "Eğer el el

üstünde oturup bir şey yapmazsam," dedim sessizce, "delireceğim."

"Paulo'ya diğer kıyıda ne olduğunu biliyor mu diye sorsak ya?" dedi Rives. "Ya da Lana'ya? Ya da her ikisine de."

"Tamam." Sahilde yürümeye başladım. Ama gitmeyeceğimi söylemedim.

BÖLÜM 50

RIVES

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 42 GÜN KALA, SABAHIN GEÇ SAATLERİ

Merde.

Skye'ın önce düşün, sonra panik yap havası iyice ortaya çıkmıştı. İtiraf etmekten nefret duysam da, her ne kadar dışarıdan öyle görünse bile, aldığı kararlar hiçbir zaman aklına estiğinden değildi. Skye beynini kullanıyordu, neredeyse tümüyle. Fakat burnunun dibindeki tehlikeleri görmezden gelmeye ya da onları mantığa bürümeye meyilliydi.

Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Çayırdan geçerek bir geziye çıkmak mı?

İntihar.

Harabelerdeyken gözümde canlanan görüntü kafamda birden yanıp söndü. Skye siyah taşların üstünde uzanmış, gözleri ebediyen kapalı, karanlık tarafından alınmıştı. Ada onu *ölü* istiyordu.

Skye bunu nasıl göremiyordu?

Skye çoktan Paulo'nun Thad'le yan yana durduğu noktaya doğru yürümeye koyulmuştu. İki çocuk alçak sesle konuşuyordu ve Skye hiç giriş yapmadan lafa daldı.

"Paulo. Bir şey soracağım. Adanın uzak ucunda bir mağara ya da oyuk var mı, biliyor musun? Yani Ayna

Mağarası'ndan ada boyunca dümdüz bir çizgi çizsem, neye denk gelirdi?"

"Çayır haricinde mi?" Paulo bir an için düşündü. "Hiçbir şeye."

"Emin misin?" Skye çenesini dik tuttu ama birden hayal kırıklığına uğrayışını hissettim.

"Eminim. Bildiğim kadarıyla adanın o kısmında platform dışında bir şey yok. Bir de dağ tabii ki."

Skye sessizleşti.

Azimli bakışlarla bana döndü. O bakışı iyi tanırdım. Çantanı hazırla diyordu bana.

"Rives, gitmek zorundayım," dedi Skye kafaya takarak. "Bu ihtimali elemek için. Sırf Paulo'nun haberi yok ya da biz görmedik diye, orada bir şey olmadığı anlamını çıkaramayız." Durdu. "Ayrıca dümdüz gitmek zorunda değiliz. Dağın eteğini takip eder, kıyıda platformdan aşağı ineriz, böylece çayırın içinden geçmemiş oluruz." Başını bana doğru eğdi. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık." *Paket halinde. İkimiz birimiz için gibi. Yani eğer hayatını tehlikeye atacaksan, hemen yanında seninle olacağım.*

Skye gözlerini devirerek gülümsedi. "Bu kadar melodrama gerek yok. Sıradan bir dağ yürüyüşü işte. Abartmaya gerek yok."

"Tabii. Kurtları, kaplanları ve sırtlanları Nil'in *abartmaya gerek yok* kategorisinde sınıflandırırım." İmalı bir bakış attım.

"Ben gelip kaplanları beslerim," dedi Dominic ağırbaşlı bir edayla.

"Kaplanlara *yem* mi olmak istiyorsun?" Zane'in dudağı uçukladı.

"Yem ben değilim ama yakaladığım balıklar olabilir. Büyük kedileri mutlu etmek için çayıra balıkları atıyorum. Şimdilik işe yaradı." Dominic gülümsedi.

"Delisin," diye mırıldandı Thad.

"Haklısın kardeşim," diye onayladı Zane, yuvalarından fırlamış gözlerini Dominic'e dikerek.

Thad, Skye'a döndü. Temkinli gözlerle bakıyordu. "Eee, ne zaman çıkıyoruz?"

"Yarın." Skye son noktayı koymuştu. "Şafakla birlikte yola koyuluyoruz. Gündönümü kapısına kadar sadece altı haftamız kaldı ve kaybedecek bir dakikamız bile yok." Etrafına bakındı. "Lana'yı gören oldu mu?"

Paulo sahili, ağaçların orayı işaret etti. Skye kararlı adımlarla hızla ilerledi.

"Korkutucu Pam," diye mırıldandı Zane.

Paulo kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudakları sımsıkı kapalı, Skye'ın gidişini izledi. Normalde sakin duran Paulo endişeli görünüyordu. *Hayır*, diye düzelttim içimden. Bir sıkıntısı vardı.

"Aklından neler geçiyor Paulo?" diye sordum. "Ve Skye'la mı ilgili, Lana'yla mı?"

"İkisi de." İç geçirdi. "Bence bu gezinti Skye'ın sandığı kadar basit olmayacak. İpucu aramak için adayı tırım tırım gezmek başka şey, dağa, adanın kalbine gitmek bambaşka bir şey." Başını sağa sola çevirdi. "En son sefer grup halinde buradan ayrılmak istememizi, onun yaşam hattını koparmaya çalışmamızı Ada hiç sevmedi. Öğle vaktinin yaklaştığını bildiğim gibi, bunu da yürekten biliyorum. Ayrıca hayvanların son zamanlarda Köy'de bizi rahat bırakmalarına rağmen, Nil'in dört gözle izlediğinin farkındayım. Belki de halimizden memnun olup rahatlamamızı istiyor; bilmiyorum. Fakat bu gündönümü kapısının ya da bu gezintinin tereyağından kıl çeker gibi olacağını zannetmiyorum. Eğer bu gezinti kolay geçerse, o zaman daha da endişelenirim." Sessizleşti. "Ada zamanını bekliyor diye kaygılanırım."

Kahretsin, diye düşündüm. Paulo çok mantıklı bir noktaya parmak basmıştı. Nil'in burada yaptığı her hamle önceden hesaplanmıştı. Nokta, karşıt nokta. Piyon, şah. Köy bir süredir çok sessizdi, fazla sessizdi.

Nil neyin peşindeydi?

"Vay anasını," dedi Zane. Yanık tenine rağmen sararıp solmuştu. "Moral bozucu diye buna denir. Hiç gaza getiren bir hazırlık konuşması değildi. Bence kariyer hedefleri listesinden motivasyon konuşmacısı olmayı elemelisin. Alınma ama." diye ekledi çabucak.

"Alınmadım." Paulo sırıttı ama gözlerinin içi sıkıntılıydı. "Bravo ekip. Daha iyi mi?"

"Kesinlikle. Tam şuramda hissettim." Zane göğsünü yumrukladı.

Paulo kahkaha attı, sonra Carmen'e doğru baktı. Gülüşü buhar oldu.

Derken, rüzgâr durdu.

BÖLÜM 51

NIL

ÖĞLEN

Grup planlamak, kurgulamak ve benzeri anlamsız ayrıntılara kapılmış, kendi aralarında fikir alışverişi yapıyordu. Bulamayacakları cevapları aramayı kafalarına takmış bu insanlar, sıkıcı olmaya başlamıştı.

Evet, diye düşündü ada, biraz eğlence vaktiydi.

Sonuçta, tam öğle vaktiydi.

Kan akıtmanın tam vaktiydi.

Paulo, Carmen'e doğru bir bakış attı. Carmen yapmacık bir nezaketle gülümsedi ama kof maskesi yerine oturmadan önce Paulo kızın suratındaki kini görmüştü. Ona güvenmiyordu. Pek değer de vermiyordu. Kız ekip oyuncusu ayaklarındaydı ama aslında değildi. Paulo acaba neden numara yapma zahmetine giriyor diye merak etti.

İnsanlar ancak gizleyecek bir şeyleri varsa, numara yapardı. Paulo, Carmen'i dikkatlice izliyor, bir boşluğunu yakalamaya çalışıyordu.

Hava dinginleşti, sanki rüzgâr nefesini tutmuştu.

Rives bu durgunluğu tam Paulo ile aynı anda fark etti.

"Saat bir yönünde kapı," dedi Rives hemen. "Plajın ortasında."

Paulo dönüp baktı. Kumların üstünde kocaman bir kapı tüm yüksekliğiyle havalanıp kilitlendi, sonra, yuvarlanmaya başlamadan önce tüyler ürpertici sessizlikte bir an yaşandı. Başıboş kapılar Paulo'yu huzursuz ediyordu; gündönümü kapısından daha inceydiler, kımıldanıp ışıldayıp *hareket ediyorlardı*, âdeta canlı gibi, âdeta ısıya duyarlı füzeler gibi oradan oraya geçiyorlardı.

Paulo göz ucuyla Amara'nın kapıya doğru fırladığını, azimli bir suratla, ayakları uçarcasına koştuğunu gördü. Bir saniye sonra, Carmen de birkaç metre arkasından koşmaya başladı.

"Carmen, dur!" diye seslendi Paulo, Carmen'e doğru zıplayıp kollarını sallayarak. "Bırak o alsın!"

Kapı kumların üstünde kımıldandı ve ışıldadı.

Gel, diye fısıldadı neşeyle. *Koş.*

Tamam, diye düşündü Paulo. *Koşarım. Ama kapıya değil.*

Amara kapıya giden mesafeyi aştı; Carmen de öyle. Paulo çaprazdan koşarak Carmen'i zapt ettiği sırada Amara da kapıya doğru sıçradı. Amara suratı savaşmaktan gevşemeye doğru değişerek kapının içinde yanıp sönerek gözden kayboldu. Kapı göz kırpar gibi kapandı; Amara'nın mızrağı kumda kalakaldı. Carmen ağzı köpürerek Paulo'ya bir hışımla döndü. "Sen kim oluyorsun! O kapı benimdi!"

"Hayır, değildi," diye sesini yükseltti Paulo. "Kapı seni öldürecekti."

"Ben *önce* ulaşırdım," dedi Carmen tükürür gibi.

"Denemekte özgürsün," dedi Rives centilmence. "İkiliymiş. İkinci kapı şimdi düştü." İşaret etti. Ağaçların başladığı hizada ikinci kapı pırıldayarak havaya oturdu.

Carmen hemen tabanları yağlayıp koşmaya başladı. Ağaçların yakınında, kapıdan birkaç metre ötede Lana kucağında minik bir kedi yavrusuyla kapıdan geri geri

uzaklaşmaya başladı. Tekir kedi boğuk bir ciyaklamayla pençeleriyle Lana'dan kurtuldu. Lana ağzı açık kalarak kedinin kapıya doğru koşmasını izledi.

"Kedicik kazanacak," diye mırıldandı Zane.

Carmen de farkına vardı. Sabrı taşarak çığlık atıp kedi tam dalgalı duvarı geçerken yanardönerli kapıya bıçağını fırlattı. Kedi yanıp sönmeye başladı; Carmen doğru hedef almıştı. Bıçak hayvanın yüreğini deşecekti.

Beyaz ışık bir havai fişek gibi alevlendi.

Bıçak ölümcül bir kuvvetle geriye fırlatıldı ve Carmen'in üst kolunu keserek geride parlak yakut kırmızı bir çizgi bıraktı. Carmen çığlık attı, bıçak yere düştü. Kuma yoğun ve kızıl kan damladı.

"Üçüncü?" Thad, gergin ve uyanık bir pozda gözleriyle sahili taradı.

"Sanmam," dedi Rives. "Rüzgâr çıktı." Carmen'e doğru uzun adımlarla yürüyüp bıçağı kumlardan aldı.

"O benim!" diye yapıştırdı kız.

"Aslında değil. En azından artık." Rives ona bir kumaş parçası uzattı. "Koluna sar."

Carmen istemeye istemeye kumaşı aldı.

"Dinle, Carmen. Hepimiz buradan kurtulmak istiyoruz ama kendi canından olabilirdin ya da şu bıçak numaranla birisini öldürebilirdin." Rives bıçağı kaldırdı. "Bu bende kalacak. Yerinde olsam, gördüğüm her kapının peşinden koşmadan önce biraz düşünürdüm."

"Ben, sen değilim." Sözleri buz gibiydi.

"Belli oluyor." Rives'ın munis ifadesi, bakışlarına uymuyordu. "Bir şey daha. Ne yaptığın ya da nereye gittiğin umurumda değil. Ama birilerini öldürmezsen sevinirim. Nil fazlasıyla mutlu oluyor."

***

Lana, Carmen'in ayaklarını vura vura çekip gidişini izledi. Arkasından kan damlaları boya gibi kuma dökülüyor, tıpkı kuzeydeki o ayının kanı gibi lekeliyordu.

Lana ürperdi.

Kolları boş kalmıştı. Yavru kedisini özlüyordu. Ayı saldırısından bu yana ona bakıyordu ve tekir kedisi ne olmuştu da, kucağında güvende dururken o başıboş kapıya koşmuştu, anlamıyordu. Bir şekilde bir mesaj gibiydi. Bir uyarı, bir hatırlatıcıydı.

Uyan, diyordu. *Hiçbir şey kalıcı değil.*

Bağlanma.

Çok geç, diye düşündü Lana.

Yavru kedisini mi yoksa başka bir şeyi mi düşünüyordu, emin değildi. Başka *birisini* mi.

En azından Carmen zavallı kediciği öldürmemişti. O kız manyaktı.

Skye sahilde yürüyerek aralarındaki mesafeyi kapatıyordu ama gözleri dağdaydı. Lana, Skye'ın yorgun göründüğünü fark etti ama daha da çarpıcı olan kızın *yalnız* oluşuydu. Normalde yanında birisi olurdu. Lana, Skye'ın nasıl bir sürü insanı kendine çektiğini, nasıl bu kadar çok *arkadaşı* olduğunu çözemiyordu. Her şeye fazlasıyla burnunu sokması ve ortalığı karıştırmadan edememesi Lana'ya göre, inanılmaz itici huylardı. Skye yaklaşırken bakışlarını Lana'ya çevirdi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Ben sana sormalıyım asıl. Yüzün çok..." Lana, başını yana eğerek Skye'ı süzdü. "Stresli."

"Zaten stresliyim Lana. Sebebini biliyorsun. Buranın sırrını çözmeye çalışırken zamanımız azalıyor. Yarın tekrar dağa doğru döneceğiz, doğu kıyısını araştıracağız. Güneydoğu kıyısını." Skye ağır bir iç geçirdi. "Ayna Mağarası'nın

denge unsurunu arayacağız. Maalesef Paulo'nun bu konuda bir bilgisi yok."

"O bilmez." Lana'nın sesinden buz damlıyordu. "Elbette."

Skye afalladı.

"Çünkü o bir erkek," dedi Lana sabrı tükenerek.

"Eee?" Skye kaşlarını çattı.

Jeton paraşütle iniyor herhalde, diye düşündü Lana. Hiçbir şey bulamamasına şaşmamalıydı.

"Eee'si şu," dedi Lana, küçük bir çocuğa anlatır gibi, "ada Öngörü yeteneğini sadece kadınlara bahşeder."

"Yani Paulo oranın nerede olduğunu göremedi." Skye başını yana eğdi. "Ama sen gördün? Neredeymiş?"

Lana alnını dimdik tuttu. "Öngörü'den önce Derin Düşünce, Skye. Ada eğer hazırsan seni Öngörü Havuzu'na çağırır, öğreneceksen. Eğer ada çağırmazsa..." Lana omuz silkti.

"Kısacası buranın yerini biliyorsun ama bana söylemezsin." Skye'ın gözlerinden hiddet fışkırıyordu.

"Ben henüz çağırılmadım, belki de hiç çağrılmayacağım." Lana bıkkın ifadesini değiştirip âdeta meydan okudu. "Fakat bu gezide sen tek başınasın."

Ben de öyle, diye düşündü arkasını dönerek.

Molly, Carmen'in ön plana çıktığı sahneyi baştan sona izlemişti. Rives, Carmen'den uzaklaşırken Molly de Calvin'e döndü.

"Sen kapıya koşsan Amara'yı geçerdin," dedi. "Çok hızlısın. Neden gitmedin?"

Calvin başını ovuşturdu. "Paulo o yuvarlanan kapıların seni dünyanın herhangi bir yerine attığını söyledi. Kutuplarda uyanabilirim, anladın mı?" Omuz silkti. "Vaktinden önce sağı solu belli olmaz bir jokeri yakalamaktansa altı

hafta bekleyip kesin çıkışa gitmek daha mantıklı bence."

"Burada kesin bir şey olduğuna hiç inanmadım." Molly yavaş yavaş konuştu. Düşünceli düşünceli. "Burada yok, hiçbir yerde yoktur."

Calvin, "Yani sence koşmalı mıydım?" diye kaşlarını çatarak sordu.

"Hayır." Molly kendinden emindi. "Bence doğru hareketi yaptın. Ama eğer sana göre doğru hareket koşmak olsaydı, o zaman cevap farklı olurdu."

"Kız haklı," diye lafa girdi Hafthor. "İçindeki sesi dinlemelisin. Zaman doğru olunca gitmelisin." Yavaşça başını sağa sola salladı. "*Senin vaktin* gelince." Arkası dönük uzaklaşan Carmen'i işaret etti. "Bugün onun zamanı değildi, kıl payı kaçırdı."

Hafthor başını salladı. Başka da bir laf etmeden yürüyüp gitti.

"Kahretsin," dedi Calvin peşinden çöken sessizliği bölerek. "Çok derin mevzular."

Molly içinden onaylıyordu. Hafthor'un kumlara çömelişini seyrederken midesine huzursuz bir his oturdu.

Hafthor kaçmaktan mı söz ediyordu yoksa ölümden mi?

Kumsaldaysa Carmen'in kanı kumlara damlıyor, birkaç saniye önce yaşanan sahneyi canlandıran, Pollock–vari* korkunç desenler bırakıyordu. Hafthor kana yaklaştıkça yerin titrediğini hissetti. Derin bir farkındalıkla aklı başından giderek çömeldi.

Gizli halk mutlu değil, diye düşündü ve her saniye daha da mutsuzlaşıyorlardı.

Hafthor kendini özel mülke izinsiz giren biri gibi hissetti, oysaki hiçbir zaman buraya gelmeyi tercih etmemişti.

* Jackson Pollock, dışavurumcu sanatçı. çn

İstenmediğini hissetti. Yine de aynı zamanda müthiş bir şekilde, kanını İzlanda kışından bile soğutan bir hisle *arzu edildiğini* hissetti.

Bakışlarını dağa doğru kaldırdı. *Belki de bir adak vermeliyim,* diye düşündü. *Gizli halkı memnun edecek bir adak.*

Hafthor kafasını çevirip tekrar kumlara baktı. Carmen'in kanı yok olmuştu. Kum tarafından, ada tarafından emilmiş, kan sanki hiç dökülmemiş gibi olmuştu. Beyaz kumlar, Hafthor'un omurgasından inen yeni ürperti kadar taze parlıyordu.

Adak çoktan kabul edilmiş, diye düşündü Hafthor. *Ya da alınmış.*

Bu düşünce içine pek sinmedi. Peşinden gelen düşünceler de içine sinmedi ama o düşünceleri, o *emirleri* duymazdan gelmeyecekti.

Hafthor çağırılmıştı.

Ada her bir duyguyu mideye indirdi, iyice ağzı sulandı. Hüsran ve endişeyle, öfke ve acıyla coştukça coştu.

Fakat hepsinden öte, ada savaşçının kanıyla azdı. Erkeğin, daha önce kalanın kanını bekliyordu: Paulo'nun. Fakat Paulo adanın çağrısını yanlış anlamıştı. Ada savaşçının onu bıçağıyla bir fiskede geride bırakacağına emindi, önce kanını, sonra çocuğun yaşam enerjisini dökerdi. Fakat bu insanların sağı solu belli olmuyordu. Değişken ve kendi halleriyle eşsizdiler.

Yine de, hepsinin kanı akıyordu.

Yakında zaten, hepsininki akacaktı.

BÖLÜM 52

SKYE

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 41 GÜN KALA, ŞAFAK SÖKERKEN

Zane, Köy'de volta atıyordu. Benim şafaktan çok önce uyanıp o andan beri gitmeye can attığım göz önüne alınırsa, benden daha huzursuzdu. Yola çıkan Zane değildi, bendim.

Üçüncü turunda beni durdurdu. "Skye, Lana'yı gördün mü? Onu bulamıyorum da."

"Görmedim. Ama gelmeyi planlamıyordu diye biliyorum, değil mi?"

"Hayır. Ama hemen hemen üç haftadır her gün onunla sörf yapıyorduk, sırf ben ve o. Sadece sanmıştım ki..." Durdu. "Bilmiyorum işte. En azından bir veda filan ederdi dedim."

Kaşlarımı çattım. "Niye? Nereye gidiyorsun?"

"Kendimden bahsetmiyorum. Lana'yı kastettim. Gitmiş."

"*Gitmiş* mi?"

Zane başıyla onayladı. Ellerini rengi açılmış, dağınık ve deniz tuzundan her daim kazık gibi duran saçlarında gezdirdi. Gözleri kapalı kahkaha atar gibi oldu. "Çılgınca bir şey duymak ister misin? Ondan *kendim* hoşlandığım için mi hoşlanıyorum yoksa Nil kafamla oynuyor diye mi hoşlanıyorum, bilmiyorum. Cidden, beynimin *içinde.* Yani

acaba kız hayatımda sörf yaptığım en sıkı hatun olduğu için ve birlikte bizim oradaki dalgaların, yanında çocuk havuzu gibi kalacağı dalgalarda kaydığımız için mi ondan hoşlanıyorum? Adanın başka bir esrarlı Maaka'sı olmaya çalışmadığı zaman çok akıllı ve komik olduğu için mi? Yoksa onu rüyamda gördüğüm için mi, bu mekân onu düşünmeyi kesmeme izin vermediği için mi ondan hoşlanıyorum?" Bir cevaba ihtiyacı varmış ve o cevabı heybemde bir yere koymuşum gibi baktı bana. "Bilmiyorum Skye. Çok karışık. Tanıdığım Lana, hangi Lana?"

"Belki ikisi birden." Teskin edici olduğumu umarak gülümsedim. "Belki de ikisi pek farklı değil. Beynine güven ama en çok, kalbine güven." *Çünkü adanın kalbi yok,* diye düşündüm.

Yoksa var mı?

İlk ışıkla yola koyulduğumuzda Zane'in söylemediklerinin tümünü düşündüm. Lana ile kendisini arkadaştan *öte* zannettiği ve bir şekilde kızın yokluğunun onun için *daha fazlası* olduğunu düşündüğünü.

Lana gitmiş, diye düşündüm.

Gerçeği hissettim, kız Köy'ü terk etmişti. Belki de geri dönmemecesine.

İçimden beklediği çağrıyı mı aldı acaba diye merak etmeden duramadım. Bense davetsizce bağ bostan benimmişçesine dolaşıyordum, üstelik Nil partisini tek başıma da bozmayacaktım. Yanımda Rives, Thad, Davey, Hafthor, Molly, Paulo ve Kenji vardı. Hafthor son anda Calvin'le yer değiştirmiş, en ciddi sorumlulukla Paulo'nun dibinden ayrılmamıştı. Bu kez çift sayımız yoktu ama zaten, insanları geri çevirmek tercihim değildi. Ayrıca bir yanım, ne kadar çok göz olursa, o kadar iyi olur diyordu. Belki birileri benim göremediklerimi görürdü.

Dominic dün gelmeye gönüllü olmuştu, oysaki karanın içlerine doğru yürümeye dair ciddi çekinceleri olduğunu biliyordum. Neticede bize katılma konusunda fikir mi değiştirdi diye şüphelendim çünkü gitme vakti geldiğinde o da Lana gibi sırra kadem basmıştı.

Bak, Skye.

Görmediklerini ara.

Her adım, her dakika duyuyordum bu fısıltıyı, bir ip çekiyordu sanki. Yürüdüğümüz sırada *bakıp aramayı* hiç kesmedim.

Renklerin rüzgârla oynadığı Çiçek Tarlası'ndan çabucak geçtik, güneydeki kadim lavlı araziye ulaştık, yerdeki çatlaklar gri zemini ölümcül bir ağ gibi delik delik etmişti. Kuzeye doğru kırmızılık parladı, başka bir lav akıyordu, bundan daha yeniydi ama muhtemelen tahmin ettiğimden de eskiydi, gökyüzünü kızıla boyuyordu. Güney kıyının yamaçları sağ tarafımızı koruyan, Nil göğünde sona eren tozsu bir siyahlıktı; aşağılarındaysa okyanus içimizi rahatlatan bir sabitlikle gürlüyordu.

Bak, diye bir mırıltı çıkardı rüzgâr.

Görmediklerini ara.

"Hiç hayvan görmüyorum Rives," dedim yavaşça. Öğleden sonrasının erken saatleriydi. "Küçükler bile yok. Bir fare bile geçmiyor."

"İnsan da yok," diye gözlemledi Rives.

"Sanki ada bize yardım ediyor," dedim.

"Ya da koyun sürüsü gibi bizi güdüyor." Şom ağzını açtı.

"İlk ihtimali seçiyorum," dedim gülerek.

"Öyle yaptığını biliyorum." Rives çenesini sıkmaya devam etti. Tıpkı benim gibi çevremizi kolaçan ederken gözleri hiç dinlenmedi. Ama aynı şeyleri aradığımızdan ya da gördüğümüzden emin değildim.

Bir adım daha, bir saat daha, bir sonrakine doğru devindi. Güneş ısındı, güçlendi. Ciddi bir güneş yanığı olmamak için teker teker hepimiz başımızı ve omzumuzu kumaşla sardık. Hafif esinti değişmedi, güneyden esti; manzara dışında her şey aynıydı. İri kayalar şekil ve yer değiştirdi, biçimleri ve boyutları her kilometrede farklılaşıyordu; çalı kümecikleri kıpırtısız oraya buraya çöreklenmişti. Hayvan yoktu, kapı ya da insan yoktu. Yaşam olmayışı tüyler ürperticiydi, adaya göre bile korkunçtu.

Solumuzdaki pas kırmızılığı soluklaştı, etrafımızdaki siyah lav arazisi yerini Arap saçı gibi dolaşık fundalara ve yüksek çimenlere bıraktı. Çayır yeşil filizlerle doluydu, küllerden umut yükseliyordu.

"Kaplan," dedi Kenji aniden, samuray kılıcıyla işaret ederek. Çayırın uzak ucunda o devasa çizgili kaplan, ölüm kadar dingin durmuş, bize bakıyordu.

Davey küfür etti. Benimle Rives'a doğru döndü. "Şimdi ne yapacağız? Geri mi döneceğiz?"

"Bence iyiyiz," dedim.

"Sence mi?" Davey kaşlarını kaldırdı. "İçine doğmasına dayanarak alınacak bir risk değil mi, Skye."

"Kadınsal içgüdü," diye lafa girdi Molly göz kırparak. "Ve tecrübe." Bana döndü. Şakacılığı kayboldu. "En son sefer sizi rahat bırakan kaplan bu, değil mi?"

Tekrar dönüp kaplana baktım. *Aynı* kaplan mıydı?

Uzun bir an, yemin ederim bana baktı. *Sadece bana* bakan altın rengi gözleri ağırbaşlı ve hevesliydi, sanki bilinecek tüm sırlara vâkıftı, sanki benim de görmemi diliyordu.

Sonra o an geçti.

Kaplan başını deniz kıyısına doğru çevirip bir şeyi havada kaptı.

"Vay *anasını satayım*. Şunu gördünüz mü?" Davey kü-

çük dilini yutacaktı. "Büyük kedicik havada uçan bir balığı kapıverdi."

Hafthor gözlerini kıstı. "Bir orfoz." Havada uçan çerez balık hiç şaşırtıcı değilmişçesine başını salladı. "Dominic burada."

Kaplan yakaladığı etle yere uzandı, tam anlamıyla.

"Hadi gidelim." Özgüvenle konuştum. "Dağa yakın durun, iyi olacağız."

"Bana öyle geliyor," dedi Hafthor sessizce. "Gizli halk burada mutsuz değil."

"Bu da beni endişelendiriyor," dedi Rives, etrafı kolaçan ede ede.

Tek sıra halinde, yamacı sağ tarafımıza alıp dağın etrafını dolaştık. Kaplan öğle yemeğini yerken bizi seyrediyordu.

Badem gözü çiziminin bulunduğu taşın yanından geçip yürümeye devam ettik, dağın dibindeydik ve platforma çıkan basamakları tırmanmaya koyulduk. Basamaklar dağdan yukarı yükselirken yana meyil veriyor, *geriye* doğru açıyla uzuyor ve platform görünmeyecek şekilde iniyordu.

Basamakların yanından geçip deniz kıyısına geldim ve aşağı doğru şöyle bir baktım. Basamakların en dibinden dümdüz bir çizgide, başka bir merdiven aşağı doğru kıvrılıyordu. Siyah taşların arasında kamufle olmuş bu belli belirsiz patikayı gözden kaçırmak kolaydı, özellikle bakmıyorsanız yani.

Fakat ben arıyordum, şimdi.

İçimdeki tüm içgüdüler bana bu basamakların bir başka Nil plajından fazlasına açıldığını söylüyordu. Damarlarım heyecanla canlanırken arkamı dönüp Rives'a baktım, çılgın bir kız gibi gülüyordum.

"Çok şahane değil mi? Bu basamaklar önemli bir yere iniyor kesin. Sonuçta onların diğer eşi platforma çıkıyor, değil mi?"

Aşağı inmeye koyuldum fakat Rives beni geri çekti. "Bir saniye dur," dedi. Yamacın kenarından şöyle bir aşağı doğru baktı, yüzünde kaygılar ve dehşet gidip geldi.

"Çok fazla kaygılanıyorsun," diye dalga geçtim. Rives'ın elini sıktım, şu anın doğruluğunu hissetmesini istedim, *bir kaygılanmayı kesse* hissedeceğini biliyordum. "Güven bana, tam da olmamız gereken yerdeyiz; *içime doğuyor*." Parmak ucuma kalkıp ateşli bir şekilde onu öptüm. Sonra geri çekildim.

"Seni seviyorum," dedim, sakin bir nabız atımı süresince elimi kalbinin üstüne koydum. "Hadi gidelim!"

Basamaklardan ilk inen bendim, Rives ve Molly arkamdaydı.

"Ah," diye nefes verdi Molly. "Muhteşem bir yer."

Öyleydi. Yamacın en altına inince hayretler içinde bakakaldım. Koca koca taşlar suyun hemen üstünde siyah elmaslar gibi parlıyordu, üstlerine çarpan dalgalardan nemliydiler. Sol tarafta uzun oval bir biçimde toplanmış taşlar tamamen çevrelenmiş bir açık hava havuzu oluşturuyordu. Rüzgâr esince hafif bir sülfür kokusu yayıldı.

"Ben burayı biliyorum!" Paulo parmak şıklattı. "Sıcak su pınarları. Abim bahsetmişti. Volkan, havuzu ısıtıyor, o yüzden ılık."

"Ilık mı, sıcak mı?" Hafthor kaşlarını çattı.

"Ilık."

Havuzun arkasında, yamacın dibinde uzun bir düzlük yer alıyordu, diz boyu bir duvar gibiydi ve koyun köşesinde gözden kaybolup geriye doğru kıvrılıyordu. En uzaktaki ucuna doğru bir delik açıktı, sanki bir şeyin girişine benziyordu.

Bak.

Düzlük boyunca yürümeye başladım. Rives arkadan kolumu tuttu. "Skye, *dur*. Girişe baksana." İleriyi işaret

etti. "Ölü hayvanlar. Ve kemikler. Bir şey önceden oraya girmiş, hâlâ aç olabilir. Belki küçük hayvanların gittiği son yerdi." Bana manalı bir bakış fırlattı.

Açıklığa gözlerimi kısarak baktım ve evet, Rives haklıydı. Girişin etrafında kupkuru beyaz kemikler, yeni öldürülmüş bir rakunla birlikteydi. *Öğrenmek* için çatlayacaktım ama vahşi bir etobura rastlamak da istemiyordum.

Görünürde başka mağara yoktu.

"Bir başka mağara olmalı," dedim inatla. "Olmak zorunda."

"Belki var. Belki yok." Rives kuzeye doğru baktı. "Ben şu köşeden ilerisini keşfe gideceğim." Thad'e bir bakış attı, Thad başıyla onayladı ve Rives hemen arkasından bana tek kaşını kaldırdı. "O mağaradan uzak dur, tamam mı?" Söylemediği cümle: *Aptalca bir hareket yapma.*

"Bana ne yapacağımı söyleyip durma," dedim sinir olarak. "Ayrıca haberin olsun, ben ölmek istemiyorum." Rives'a aksi aksi baktım.

Gülümsedi. "Biliyorum." Gözleri çakmak çakmak oldu. "Ama Nil istiyor."

"İyi bir şey. Nil'in ölmesini istiyoruz ya zaten, unuttun mu?" Elimi salladım. "Hadi gidin. Dikkatli olun."

Rives bana uzun bir bakış attıktan sonra Thad ve Paulo'yu yanına alıp gitti. Hafthor, Molly ve Davey yürüyerek havuza girdi.

Tek başıma kaldığım şu anı düşünmek için kullanarak suya doğru süzüldüm. Ilık sular rahatlıkla etrafımı sardı, ayaklarım yere basmıyordu, derindi. Kenara tutunup gevşedim, Molly'nin kahkahalarla gülmesini, Davey'nin espriler patlatmasını dinledim, Dominic nerede acaba ve Hafthor neden bu kadar sessiz diye merak ettim.

Görmediklerini ara.

Suyun altında, diye düşündüm birdenbire. *Tıpkı Ayna Mağarası'nda olduğu gibi.*

Suyun yüzeyinden hafifçe aşağı daldım.

İleri doğru yüzdüm, berrak suyun içinde Hafthor, Molly ve Davey'nin bacaklarının yanından geçtim, kenardan kenardan güneye doğru yüzüyor, girişinde kurumuş kemikler olan mağarayı geride bırakıyordum. Bir araba büyüklüğünde bir boşluk, ileride taşların arasından beni çağırıyordu.

Gel.

Çağrılıyordum.

Derin bir nefes alıp deliğin içine doğru yüzdüm, ellerimle yolumu yoklayıp ileri doğru kulaç attım. Küçük bir jakuzi büyüklüğünde bir havuzun ortasındaki küçücük bir mağaracıkta yüzeye çıktım. Molly hemen yanımda kafasını çıkarıp omzuma dokundu.

"Sen kafayı yemişsin, biliyorsun değil mi?" Sırıtıyordu.

Kahkaha attım. "Hiç de değil."

Gözlerim yavaş yavaş ışığa alıştı.

"Şuradaki, diğer mağaranın içindeki çizimin aynısından değil mi?" dedi Molly. "Ayna Mağarası dediğiniz?" Tek bir çizimin bizi izlediği duvarı işaret etti: Kocaman bir gözdü, en az bir buçuk metre büyüklüğünde bir elmas şeklinin içine kazınmıştı. Etrafta başka çizim yoktu. Bu mağara, adanın diğer yanındaki Ayna Havuzu'nun içindeki mağaradan çok daha küçüktü, yine de çarpıcı bir benzerliğe sahipti: İçerlere, dağa doğru sokulan bir geçit... Hemen göz çiziminin ilerisindeydi. Işığın kaynağı orasıydı.

"Ben içeri giriyorum," dedim Molly'ye, sudan çıkıp geçidin içine göz atarak. En sonunda bir ışık bana el sallıyordu.

Molly beni takip etti.

"Bu arada, bu kötü bir fikir olabilir," dedi.

"Bu arada, duydum." Gülmeden duramıyordum. Bana

hiç kötü bir fikir gibi gelmiyordu, sanki dünyanın en iyi fikriydi, en doğal hareketti. Yapılacak *doğru* hareketti.

Bu ânın doğruluğunu özümde hissettim.

Geçitten çabucak geçtik. Şimdiyse bir başka mağaranın içinde dikiliyorduk, bu seferkinde birikmiş havuz az öncekinden daha büyüktü; Ayna Mağarası'nın içinde havuzla tıpatıp aynı büyüklükte ve şekildeydi. Bunun da aynı Ayna Mağarası'nınki gibi tepede penceresi vardı fakat delikten mağaraya su akmıyor, yalnızca ışık giriyordu.

Bu mağara ışığı *yayıyordu.*

"İşte bu," diye fısıldadım hürmetle.

Suyun yüzeyi âdeta cıvadan bir cam gibi parlıyordu, ışığa gark olmuştu, açılan kapılar gibi ışıklıydı ama daha yoğundu. Daha koyuydu. Sanki bir kapı açabilirdi, içinde *yaşam* gizliydi.

Suyun yüzeyinde yanardönerli renkler dalgalanıyor, gümüşe dönüşüp tamamen yok oluyordu. Sular saf ve berrak oluyordu, ardından yeni bir renk kıvılcımı beliriyordu. Gümüş göz kamaştırıyordu. Renkler, ışık ve metal dönüp dönüp kayboluyordu; su âdeta bir pırlanta gibi ışıldıyordu.

Tam anlamıyla büyülenmiştim.

"Burası nedir?" diye sordu Molly. Havuzu çevreleyen duvarlara bakıyordu. El değmemişti, bir çizik bile atılmamıştı. İnsan eli dokunmuşsa da, en ufak bir iz kalmamıştı.

"Bilmiyorum." Sıvı ışıktan büyülenerek çömeldim. İçimden fena halde havuza dokunmak geliyordu, âdeta Siyah Koy'un orada içeri açılan kapının albenili oniksini yakalamak isteyişim gibi. Sular pırlantadan bir nabız misali, elimden birkaç santim ötede dalgalanıyordu.

Skye. Kafamın içindeki fısıltılar ılık ipek gibi uzadı, yalvarıyor, istiyordu.

Bak.

Gör.

Elimi suyun üstünde tuttum. Suyun yüzeyi bana cevaben parladı, altındaki renkler dalgalanıp yanıp söndü ve daha hızlı hareket etti. Biraz daha gümüş ışıldadı, biraz daha ışık çıktı.

Evetttt, der gibiydi sular. *Dokun.*

"Skye, bence dokunmamalısın." Molly'nin sesi endişeliydi.

"Sorun yok." Molly anlamıyordu, benim gibi anlamıyordu. Dokunmak *zorundaydım. Görmek* zorundaydım.

Tek parmağımla suya nazikçe dokundum. Islaktan daha yoğundu. Göz açıp kapayıncaya dek elim tamamen yüzeyin altına çekildi.

Zihnim renk, ışık ve sesten oluşan bir ateş topu gibi infilak etti.

Görmek için yanıp tutuşarak havuzun yanına çömelmiş ben; gözleri korkuyla yuvalarından fırlamış, bana uzanan Molly. Beti benzi atarak aniden arkasını dönen Rives.

Daha.

Rives'ın sendeleyişini izleyen Thad, dehşetten ciğerleri sıkışan Thad; adımı çağıran Paulo, sözcüklerini çalan deniz. Sudan çıkan, emin adımlarla yürüyen Hafthor; yüreğinde korkuyla Molly'yi arayan Davey. Suratında şok ifadesiyle dağa dönük duran Lana; kalbinde kin ve nefretle dik dik çayıra bakan Carmen. Kumlara kıvrılmış, hastalıktan kusan Dai adında bir çocuk.

Daha.

Elinde Scott Amcam'ın günlüğüyle Rika'ya yalvaran Charley. Gözlerini kapamış, elleri göğe açık dua eden babam.

Daha.

Molly'ye uzun uzun bakan, içi giden Davey. Thad'in yarasına dokunan, içi giden Charley. Bana gülümseyen, ikimizi özleyip içi giden Rives.

Lana'nın yanında sörf yapan, umutlarıyla süzülen Zane.

Gözlerinde yaşlarla Rives'a tutunan Jillian.

Alev gibi saçlarıyla kumların üstünde kanları akan bir çocuk.

Siyah saçlarıyla, taşların üstüne cansızca düşen bir kız.

Dudaklarında bir haykırışla kapının içine düşen Charley.

Gövdesi kapkara kan olmuş, omuzlarının üstünde bir çita olan Thad.

Bir çocuğun kırık kolunu sargıyla saran, çilek saçlı bir kız.

Yansımasına bakan, siyah saçlı bir çocuk.

Deniz kabuğu kolyeli, ebediyen uyuyan bir çocuk.

Görüntüler dans etti, zaman silikleşti, geri sardı, ileri sardı, bazen yatay gitti.

Derken her şey durdu.

En baştaydık.

Seçim, seçilmiş. Ada açıldı, yeni bir filizin ilk tohumuydu. İlk kapı yükseldi, baharın ilk günü bir çiçek gibi açtı.

Prens oradaydı, asil ve cesur bir yürüyüşle, yüreğinde merak ve umutla ilk kapıya adımını attı, bir kalp atımı sonra kar beyazı bir kedi onu takip etti. Kapı kapandı; zaman aralığı seçilmişti. Prens oradaydı, dimdik durmuş, adanın güzelliği ve huzuru karşısında hayrete uğruyordu, gücü ve toprağa olan saygısı içinden adaya akıyor, adada bir iz bırakıyordu. Prenses oradaydı, dışarıda bekliyordu, kalbindeki korkulara rağmen başını dimdik tutuyor, bambaşka bir güç sergiliyordu.

Yeni bir dönem, yeni bir kapı. Prens ve prenses yeniden birlikteydi, bir çiftin kırılmaz gücünü ortaya seriyorlardı.

Hepsini gördüm ve aynılarını hissettim. Adanın anıları teker teker benim anılarım oldu, görmem ve anlamam ve *duymam* için kafama hapsoldular. Konuşulan her bir sözcük, akıldan geçen her bir fikir, yapılan her bir seçim. Her zafer, her yenilgi.

Her hayat.

Her ölüm.

Daha, diye fısıldadı ada.

BÖLÜM 53

RIVES

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 41 GÜN KALA, AKŞAMÜSTÜ

Keskin ve içimden gelen bir acı tüm vücudumu sarstı; öylesine derinlemesine doğradı ki, nefesim kesildi ve sendeledim. Sadece bu zalim acı bana ait değildi... Skye'ındı.

Berbat bir şey oluyordu.

Skye hiç umut vermedi.

"Skye!" diye haykırdım.

Ve koşmaya başladım.

BÖLÜM 54

NİL

AKŞAMÜSTÜ

Skye denen kız kırılma noktasının önünde oyalanıyordu.

Ada kısacık bir an için tereddüde düştü, kızın ne kadarını kaldırabileceğinden emin değildi. Beynini un ufak etmek çok ezici, çok savurganca olurdu, yine de en zalim anı olmadan geri kalanlar beş para etmezdi. Skye anlamazdı, görmezdi.

Her şekilde bir bedel ödenecekti. Ada bunu anlıyordu ve eğer Skye sağ çıkarsa, o da idrak edecekti.

Adaya başka seçenek kalmamıştı.

İnsanlardan ödünç alacaktı, umut denen duyguyu ödünç alacaktı. Skye denen kızın, adanın inandığı kadar güçlü olmasını, zihninin kırılıp dağılmamasını umut edecekti.

Ada ilk kez, bir insana kendini tamamıyla açtı: Skye denen kızın görmesine izin verdi.

Her şeyi.

BÖLÜM 55

SKYE

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 41 GÜN KALA, AKŞAMÜSTÜ

Zihnimdeki bariyerler çatlamaya başladı. Kristal duvarlar patladı, sonuçta kırılgandılar; soğuk ve keskin kıymıklar buz parçacıkları olup her bir hücreme yağmur gibi yağdı. Karanlık ipini koparmışçasına içime doldu.

Dizginlenmeden.

Acı eziciydi, beklendiği üzere. Öyleydi. Öyle.

Ve tam o anda, anladım.

Her şeyi anladım.

Çok fazlaydı.

BÖLÜM 56

RIVES

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 41 GÜN KALA, AKŞAM

Skye!

Çıt yoktu.

Cevap yoktu, bir fısıltı bile gelmedi. Skye'ı duyamadım. Onu hissedemedim. Beynim, zıvanadan çıkıp en kötü durum senaryolarıyla doldu. Sadece bacaklarım doğru düzgün çalışıyordu. Pompalıyor, debeleniyor, koşuyor, Skye'ın yanına geri dönmek için ne gerekiyorsa yapıyordu.

Yamacın köşesini bir süratle döndüm ve neredeyse Davey'yi yere devirecektim.

"Neredeler?" Omuzlarını tuttum. "Skye nerede?"

"Ben de seni çağırmaya geliyordum. Beni takip et."

Diz yüksekliğindeki duvardan aşağı atlayıp serbest stil yüzmeye başladı, hızlıydı. Peşinden yüzdüm. Suyun altında kayaların arasındaki bir boşluğu işaret etti, Ayna Mağarası'nın okyanus çıkışındakine benziyordu.

Suyun altındaki geçitte ayaklarımı çırptım. Temiz havaya çıkınca adımı duydum.

"Rives!" Molly'nin bağırışı bir ekoydu. Duvarlara çarpıyor, taşlardan sekiyordu. "Buradayız!"

Buradayız. Buradayız. Buradayız.

"Rives!" diye tekrar seslendi. Bağırışı korkuyla kaplıydı,

daha önce duyduğum bir bağırışı hatırlattı: Miya'nınkini. Bir ömür önceydi, başka bir Rives tarafından yaşanmıştı.

Molly'nin bağırışı cılızlaştı. Sudan düşe kalka çıkıp nemli açıklığa girdim, sesin yankısını ve ışığı takip ettim. Genişleyen alana –daha büyük, ışık dolu bir başka oyuğa– bir hışımla daldığımda Molly gözyaşlarıyla lekeli yüzünü kaldırıp bana baktı. Skye, Molly'nin kollarında gözleri kapalı, kafası ve vücudu hareketsiz yatıyordu.

Hemen Skye'in yanına çömeldim. Suratı ateşi çıkmış gibi alev alev yanıyordu.

Yavaşça başparmağımla Skye'ın yanağını okşadım. "Skye?" diye fısıldadım göğsüm daralarak.

Tık yoktu.

Kafamı kaldırıp Molly'ye baktım. "Ne oldu?"

"Skye burayı buldu, ben de peşinden geldim. Önce göz resmi olan mağarayı, sonra burayı buldu. Su vardı. Skye suya dokundu ve su, kolunu dirseğe kadar içine çekti. Su, sıvı güneş ışığı gibi parlayıp aydınlandı, mutluydu sanki. Mutluluğunu, hatta coşkusunu *hissettim.* Ama Skye'ın yüzü kireç gibi oldu. Elimden geldiğince çabuk onu dışarı çektim. Rives..." Yutkundu. "Skye elini havuza bir an değdirdi, inan bana. Taş çatlasın beş saniye. Ama o zamandan beri kıpırdamadı." Molly sağa sola baktı. "Ve havuz gözden kayboldu."

"Kayboldu," diye tekrar ettim.

Molly başını salladı. "Yere sızdı, sanki burada hiç yokmuş gibi sıvıştı." Oyuğun içini işaret etti. Yerler kupkuruydu.

Nil'in zehrinden geriye kanıt kalmamıştı, sadece kurban buradaydı.

Skye.

Nil arazisinde tutsaktık.

Skye'ı Molly'nin kollarından kendi kucağıma aldım. "Uyanana kadar onunla burada kalacağım." *Uyanırsa eğer,* dedi zalim bir fısıltı.

Molly hâlâ bana bakıyordu. Dedim ki, "Bilinci kapalıyken yüzerek çıkamaz. Thad'e söyle, tamam mı?"

Molly başıyla onaylayıp gitti.

Skye nefes almak dışında hareket etmiyordu.

Benim, benim, benim, diye fısıldıyordu rüzgâr.

Hayır, dedim celallenerek. Skye *benim* kollarımdaydı, *benim* ruhumdaydı. Oysaki Skye kimseye ait değildi: ne bana ne de katiyen Nil'e. İradesi ve ruhu yalnız onundu.

Thad nefes nefese yanımda bitti. Gözleri doğruca Skye'a kaydı. "Durumu nasıl?"

"İyi değil. Ateşi çıkmış olabilir."

Kendimi çaresiz hissediyordum. Ne halt olduğunu bilmiyordum, nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum.

Thad oturup sırtını duvara dayadı, uzun süre kalmayı planlıyormuş gibi kuruluyordu.

"Yanımda durmak zorunda değilsin," dedim.

"Biliyorum." Gözlerini kapadı.

Uzun bir dakika geçti.

"Sağ ol," dedim.

"Hiç gerek yok, kardeşim," dedi Thad. "Buradan birlikte çıkacağız. Hepimiz."

Mağaranın içine gece çöktü. Zaman geçti. Skye kılını kıpırdatmıyordu. Işık tamamen yok oldu ve kafamdaki gürültü arttı.

Rivessss...

O benim, diye tısladı karanlık. *Ona dokundum. Onu hissettim. Hakkımı istedim.*

Hayır, diye çıldırdım. Çılgınlar gibi cevabı yapıştırdım. *O senin değil, hiçbir zaman da olmayacak.*

Çok geç.

daha önce duyduğum bir bağırışı hatırlattı: Miya'nınkini. Bir ömür önceydi, başka bir Rives tarafından yaşanmıştı.

Molly'nin bağırışı cılızlaştı. Sudan düşe kalka çıkıp nemli açıklığa girdim, sesin yankısını ve ışığı takip ettim. Genişleyen alana –daha büyük, ışık dolu bir başka oyuğa– bir hışımla daldığımda Molly gözyaşlarıyla lekeli yüzünü kaldırıp bana baktı. Skye, Molly'nin kollarında gözleri kapalı, kafası ve vücudu hareketsiz yatıyordu.

Hemen Skye'in yanına çömeldim. Suratı ateşi çıkmış gibi alev alev yanıyordu.

Yavaşça başparmağımla Skye'ın yanağını okşadım. "Skye?" diye fısıldadım göğsüm daralarak.

Tık yoktu.

Kafamı kaldırıp Molly'ye baktım. "Ne oldu?"

"Skye burayı buldu, ben de peşinden geldim. Önce göz resmi olan mağarayı, sonra burayı buldu. Su vardı. Skye suya dokundu ve su, kolunu dirseğe kadar içine çekti. Su, sıvı güneş ışığı gibi parlayıp aydınlandı, mutluydu sanki. Mutluluğunu, hatta coşkusunu *hissettim.* Ama Skye'ın yüzü kireç gibi oldu. Elimden geldiğince çabuk onu dışarı çektim. Rives..." Yutkundu. "Skye elini havuza bir an değdirdi, inan bana. Taş çatlasın beş saniye. Ama o zamandan beri kıpırdamadı." Molly sağa sola baktı. "Ve havuz gözden kayboldu."

"Kayboldu," diye tekrar ettim.

Molly başını salladı. "Yere sızdı, sanki burada hiç yokmuş gibi sıvıştı." Oyuğun içini işaret etti. Yerler kupkuruydu.

Nil'in zehrinden geriye kanıt kalmamıştı, sadece kurban buradaydı.

Skye.

Nil arazisinde tutsaktık.

Skye'ı Molly'nin kollarından kendi kucağıma aldım. "Uyanana kadar onunla burada kalacağım." *Uyanırsa eğer,* dedi zalim bir fısıltı.

Molly hâlâ bana bakıyordu. Dedim ki, "Bilinci kapalıyken yüzerek çıkamaz. Thad'e söyle, tamam mı?"

Molly başıyla onaylayıp gitti.

Skye nefes almak dışında hareket etmiyordu.

Benim, benim, benim, diye fısıldıyordu rüzgâr.

Hayır, dedim celallenerek. Skye *benim* kollarımdaydı, *benim* ruhumdaydı. Oysaki Skye kimseye ait değildi: ne bana ne de katiyen Nil'e. İradesi ve ruhu yalnız onundu.

Thad nefes nefese yanımda bitti. Gözleri doğruca Skye'a kaydı. "Durumu nasıl?"

"İyi değil. Ateşi çıkmış olabilir."

Kendimi çaresiz hissediyordum. Ne halt olduğunu bilmiyordum, nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum.

Thad oturup sırtını duvara dayadı, uzun süre kalmayı planlıyormuş gibi kuruluyordu.

"Yanımda durmak zorunda değilsin," dedim.

"Biliyorum." Gözlerini kapadı.

Uzun bir dakika geçti.

"Sağ ol," dedim.

"Hiç gerek yok, kardeşim," dedi Thad. "Buradan birlikte çıkacağız. Hepimiz."

Mağaranın içine gece çöktü. Zaman geçti. Skye kılını kıpırdatmıyordu. Işık tamamen yok oldu ve kafamdaki gürültü arttı.

Rivessss...

O benim, diye tısladı karanlık. *Ona dokundum. Onu hissettim. Hakkımı istedim.*

Hayır, diye çıldırdım. Çılgınlar gibi cevabı yapıştırdım. *O senin değil, hiçbir zaman da olmayacak.*

Çok geç.

Bu iki kelime beynimde yankılandı. Arkasından ukala ve tatmin dolu bir kahkaha geldi; beynimin duvarlarında sekti, derinlere gömüldü.

Saat üstüne saat, tehdit üstüne tehdit.

Skye uyanmadı.

Şafak söktü, mağaraya ışık sızdı. Skye ölü gibi yatıyordu, teni hâlâ sıcaktı. Thad de aynı benim gibi bütün gece gözünü kırpmamış gibi görünüyordu. Ağzım kurumuştu. Kafam, bulanmıştı.

"Thad, onu buradan çıkarmamız lazım. Şimdi."

"Orası su götürmez bir gerçek, kardeşim. Sadece nasıl yapacağımızı söyle."

BÖLÜM 57

NİL

AKŞAM

Rives denen erkekle kedi fare oynamak özellikle çok eğlenceliydi. O kadar kırılgan, o kadar duygularına kapılmıştı ki, en büyük zayıflığı kolaylıkla okunup oyuncak edilebiliyordu. Ada cevap vermeyi kesene kadar ona yem atıp durmuştu, sonunda cevap gelmeyince ada eğlencesini başka yerde aramak zorunda kaldı.

Diğer erkeğin, Thad'in gözünü korkutma çabaları o kadar ödüllendirici değildi. Eşiyle arasındaki bağ zihni için tampondu; çok az çatlak vardı, yarık yoktu. Korkunun sızabileceği en ufak bir açıklık yoktu.

Ve Skye denen kız, oyun oynamayı tamamen reddediyordu. Eşiyle arasındaki bağ çatladı, zihni kapanmıştı, bomboştu.

Ada, hiç tatmin edici değil, diye düşündü. Ve verimsiz.

Belki de bu yüzden Hafthor denen erkek taşların arasından üçlüye seslendiğinde ada duyup duymamalarını ya da cevap verip vermemelerini umursamadı. Ada eğlenceye olan ilgisini yitirmişti; onun yerine güç arıyordu. Birinciye sahip olabilmek için ikinciye ihtiyacı vardı.

Önce güç, diye karar verdi.

Ada erkeğe doğru döndü, Dai denen çocuk hayata pamuk ipliğiyle tutunuyordu. Ada sarsıldı, son damlayı, çocuğu sonsuza dek adaya ait kılacak son darbeyi bekledi.

BÖLÜM 58

SKYE

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 40 GÜN KALA, ŞAFAK

Her şey hamdı: Kafam, uzuvlarım, kalbim. Vücudumdaki bütün hücreler *ağrıyordu.*

Gözlerimi açmak devasa bir çaba gerektirdi. Etrafımda hayaletler kıpırdanıp dönüyordu, hikâyeleri artık benimdi, sonsuza dek beynime kazınmıştı. Rives o hayaletler kadar gerçek, bana gözlerini dikmiş bakıyordu, sanki onu da hayal gücümle peyda etmiştim.

"Skye." Gözleri alev alevdi. "Bir yerin incindi mi?"

İncinmek, diye düşündüm. Ne kadar kifayetsiz bir kelime. *İncinmek* bana olanları anlatmanın kıyısından geçemezdi; yakınında bile değildi. Beynimin içi dışına çıkmış, alev almıştı; bedenimin de öyle.

"Çok yorgunum." Sesim farklı çıkıyordu. İncecik ve uzaktı.

Koftu.

"Merhaba?" Tepemizde Hafthor'un sesi çınladı.

"Burada, aşağıdayız!" diye seslendi Rives.

Hafthor'un sesi gökyüzünden sızan ışığı doldurdu, ışığı tamamen bloke etti. "Açıklığı buldum. Sanırım genişletebilirim ve Skye'ı kaldırıp delikten bana uzatabilirsiniz. Geri çekilin."

Rives bedenini bana siper etti, göğsünün sıcaklığı yakınımdaydı. Dokunuşuyla birlikte beni kavuran bir korku ve istekle yandım.

Çok fazlaydı.

Gözlerimi kapattım. Çakıl taşları dört koldan yağmur gibi yağdı; Hafthor yukarıdaki kayayı yumrukladıkça dökülen toz ve taşı hissettim. *Dur,* demek istedim. Burası kutsaldı, rahatsız edilmemesi gereken bir mekândı. Yine de, bana çok doğru geliyordu. Daha önce hissettiğim ışık saçma duygusu yok olmuş, bir şeyler erozyona uğramıştı.

Uyanık olmak canımı *acıtıyordu.*

Saatler sonra Hafthor'un kucağında uyandım. Yakıcı Nil güneşi altında, gri lav arazisinde ilerliyorduk. Işık gözlerimi kamaştırdı, açtığım gibi kapattım.

Etrafımdaki herkes *benden* bahsediyordu.

Yanıyor.

Komada mı?

Su ona ne yaptı?

Su değildi, başka bir şeydi.

Gözlerimi kapalı tutup tüm bu konuşmaların bitmesine izin verdim. Şimdi uyanma ya da konuşma zamanı değildi. Kendi kafamda çözüp idrak edene kadar neler olduğunu tartışmaya başlayamazdım. Kendi içime kapandım, sırayla her bir anıyı taradım, bir anda hazmedemeyeceğim kadar çok olduklarının farkındaydım. Her şey hâlâ çok fazlaydı. Dakikalar ve anlar oynayıp yer değiştirdi, geçmişin parçaları şimdinin menziline girmeye çalıştı.

Zaman geçti, beynim allak bullaktı, zihin duvarlarım haraptı, yeniden inşa etmem olanaksızdı. Önemli değildi, o bariyerler artık gereksizdi. İçime çoktan akan şeyi dışarıda tutmaya çalışmaya lüzum yoktu.

Daha da derine çekildim, geçmişten kaçtım, şimdiden kaçtım. *Kendimden* kaçtım. Derinde bir yerimde Nil'in temas etmediği bir alan buldum. Renk yoktu, ses yoktu, safi beyaz duvarlar vardı. Aşılamazdı.

Benimdi.

İşte o sessiz anda, ben hariç hiçbir şey bulunmayan o bembeyaz duvarlı odada nefes aldım. Dinlendim. Derken taşlar yerine oturdu.

Geçmiş ve şimdi tek vücut olarak birbirine karıştı; kafamdaki netliğin derinliği ve genişliği akıl almazdı. Bu an, bu *şimdi*, dünün geleceğiydi.

Benimse yarını görmem gerekliydi.

Kapıyı ardına kadar açıp özel odamdan dışarı çıktım. Beyazlık yıkılıp kaybolurken o hatıralar gümbür gümbür geri döndü. Etrafımdaki kırık dökük parçalar birleşti, geçmiş yavaşça geleceğin bir portresini oluşturdu. Çizgiler silindi, parçalar bir oldu.

Bir gelecek. İki yol.

Daha az seçilmiş yolu gördüm.

Tam o berrak anda, ne yapmam gerektiğini, ne yapılması gerektiğini biliyordum.

BÖLÜM 59

RIVES

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 40 GÜN KALA, ÖĞLEDEN SONRA

Hafthor tüm dönüş yolu boyunca Skye'ı taşıdı.

İtiraz etmeme rağmen Hafthor razı gelmedi. "Bunu yapmam gerekiyor," dedi sakin ama sarsılmaz bir tonla. "Ada söyledi bana. Skye öyle istiyor."

Daha çok ada böyle istiyor, diye acı acı düşündüm. *Bizi ayrı tutmak, aramıza mesafe koymak için.*

Nil planlar kuruyor, dümenler çeviriyor ve hepimizi kullanıyordu.

Yumruklarım, sıkılmaktan acıyordu. Şöyle bir silkeleyip ellerimi açarak Skye'ın başının hissizce Hafthor'un göğsüne yaslanışını izledim. En azından adam canavar gibiydi, Kaptan Amerika'nın İzlandalı versiyonuydu. Skye'ı düşürmeyeceğini biliyordum, sadece onu tutan kişi ben olmak istiyordum.

Geri dönüş yolculuğumuz, gidiş yolculuğumuz kadar olaysız geçti. Bir at, bir bufalo, bir lemur ve bir zürafayı listeye yazdım. Skye olsa durumun ironisini çakardı ama gözleri kapalıydı.

Köy'e dönünce Hafthor, Skye'ı yatağa yatırdı. Elini tutarak yanında oturdum. Çarşafın altında örtünmüş haliyle nedense daha ufak görünüyordu.

Lütfen uyan.

Rengi oldukça sağlamdı ama cildi hâlâ çok sıcaktı. Ayrıca zihnine erişilemiyordu. Karanlık duvar artık yoktu, sadece... Hiçbir şey yoktu.

Bağımız kopmuştu.

Thad ve Molly bütün gece gelip bizi kontrol etmişti. Arada bir kafam düşüp kestirmiştim, sırf bir gece önce de sabaha kadar uyumadığım için uyuyordum. En azından burada, Köy'de, Ada uyumama izin veriyordu. Fısıltı yoktu, tehdit yoktu.

Umarım Skye'ın kafasıyla oyun oynamıyordu. Skye'ın kafasının *içinde* değildi.

Çoktan girmiş olduğundan korkuyordum.

Nil zaman çalıyordu, Nil yaşamları çalıyordu.

Nil zalim bir hırsızdı, vicdansızca alıyordu. Başkalarını düşünmeden ya da saygı duymadan, sırf kendi zevki için alıyordu.

Nil bencil, diye aniden kafama dank etti.

Bilgi güçtü. Asıl soru şimdi, ben bu keşfi kullanarak onu nasıl yenebilirdim?

Ertesi sabah Zane ve Molly, ellerinde suyla geldi.

"Şef, biraz sıvı alman lazım. Ve yiyecek. Ve kuşkusuz bir banyo molası vermelisin."

"Sen bir parça kaç, ben Skye'ın yanında kalırım," diye ekledi Molly.

On dakika geçmeden geri dönmüştüm.

"Kahvaltı etmeyecek misin?" diye sordu Zane, boş ellerimi süzerek.

"Aç değilim," dedim. Skye'ın yanına yere oturdum. Gözleri hâlâ kapalıydı, nefesi düzenli, teni sıcaktı. Parmaklarımı nazikçe onun parmaklarına geçirdim. Skye kımıldamadı.

"Gerçekdışı," dedi Zane, Skye'a uzun uzun bakarak. "Thad bana olanları anlattı. Skye ve Molly çok özel bir gizli mağara bulmuşlar dedi. Sonra Skye sıvı RoboCop'a dokunmuş, sıvı onu kapmış ve o saatten beri bu halde."

"RoboCop kısmından emin değilim ama geri kalanı doğru." Molly başıyla onayladı.

"Lana'yı hiç gördünüz mü?" Zane umut dolu gözlerle sordu.

"Lana'yı görmedik, Carmen'i görmedik. Başka kimseyi görmedik. Ve kesinlikle hiçbir şey öğrenmedik."

"Yanılıyorsun." Skye'ın alçak sesiyle bütün gözler aniden ona çevrildi. Skye yavaşça doğrulurken elimi bıraktı, sarı saçları Skye çılgınlığındaydı, çenesi Skye inadıyla dimdikti. Fakat gözlerindeki bir şey huzurumu kaçırdı. Yabancı bir şey. Onu kollarımla sarmamak için kendimi tuttum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum, onu kendime çekme dürtüme karşı savaşarak. Cevabı almak için suratını ve vücut hareketlerini yakından inceledim.

"İyiyim." Gülümsedi. Gözlerinin altındaki halkalar geri dönmüştü, belli belirsizdi ama gerçektiler. "Fakat herkese aynı anda söylemek istediğim bir şey var."

Skye bacaklarını yatağın kenarından aşağı sallandırıp ayağa kalktı, sonra da arkasına bile bakmadan kulübeden dışarı yürüdü. Zane ve Molly endişeli bir biçimde bakıştılar. Skye ateş çukurunun yanında, üç büyük kayadan en irisinin üstünde yerini aldı ve herkes etrafına toplandı. Ben Skye'ın yanına oturdum ama ada, ortamızda oturuyordu.

Skye alnını dik tuttu. "Birkaç dakika önce Rives'a yanıldığını, elimizde bir hiçle geri dönmediğimizi söyledim. Ben *her şeyi* öğrendim." Durdu, gözlerinde, hiç Skye'ın huyu olmayan, tüyleri diken diken eden bir bakışla sırayla hepimizi taradı. "Havuza dokunduğum zaman ada bana tarihini, bizden önce gelen bütün insanların hikâyelerini gösterdi."

Skye sanki hatıralara bir set çeker gibi gözlerini yavaşça kırpıştırdı fakat sakin ifadesi hiç değişmedi. "Ada iyiymiş. En azından ilk başta iyi kalpliymiş. Hayır..." Hafifçe başını salladı, "Doğru değil. İlk başta sadece varmış. Süzülüyormuş. Bir yer bulmuş, bir uzam *katmanı*, bizim dünyamızın bir yansımasını bulmuş ve durmuş. Beklemiş. İyi ya da kötü değilmiş, sadece *varmış*. İlk kapı prens tarafından çekilerek açılmış. Prens adaya güç ve nezaketi öğretmiş, arkasından prenses gelmiş –kapı prensi beklerken içinden ikinci geçen oymuş– adaya umut ve farklı bir güç biçimi öğretmiş. Ada, bu çift aracılığıyla sevginin derinliğini ve sevginin inanılmaz gücünü keşfetmiş, ikilinin dengesinde içsel olarak bulunan gücü keşfetmiş. Bilgi, iki tarafa da akıyormuş."

Skye nefes verip kucağında duran ellerini burdu.

"Hâlâ öyle." Sessizleşti. "Biz adaya bir şeyler öğrettik. İyi şeyler ve berbat şeyler. Adaya güç, nezaket ve sevgiyi öğrettik ve aynı zamanda adaya zulüm ve kaba kuvvet ve acıyı öğrettik. Sonra o malum gündönümünde atom bombalarını attığımızda adaya akıl almaz derecede ve boyutta büyük bir acı verdik. Dayanılmaz bir acıydı, ada âdeta diri diri yanıyordu. İşte tam o anda, acı tahammül edilemez sınıra dayandığında bir şey tuzla buz oldu." Skye suratını ekşitti. "Belki kendini korumak içindi, belki de öylesine oluvermişti. Fakat ondan sonra Nil'in karanlık tarafı büyüdü. O gün bugündür de büyümeye devam ediyor."

Zane dişlerinin arasından ıslık çaldı. "Yani ada deli? Gerçek anlamda? Sybil'da* kısılıp kaldık yani?"

Skye, Zane'in sorusunu ciddiye aldı çünkü Zane de aslında dalga geçmiyordu.

"Olabilir. Bombalara *–acıya–* tepki olarak mı ayrı bir kişilik gelişti yoksa acı mı Nil'in karanlık yanını körükleyip

* Sybil adlı kitap, yazarı Flora Rheta Schreiber, kitapta 16 tane kişiliği olan Sybil Isabel Dorsett'in psikanalizi anlatılır. çn

büyüttü, onu bilmiyorum. Ama..." Skye kendisi gibi görünecek kadar düşünceli durdu ve biraz içim rahatladı. "Bence iki taraf da başından beri oradaydı. İyi ve kötü, aydınlık ve karanlık. Fakat artık karanlık taraf o kadar güçlenmiş ki, aydınlığı boğuyor. Adaya bir mikrop bulaştırmışız sanki. Bombalar, tedavi edilemez bir hastalığa yol açmış... Ve o musibet günden güne kötüleşiyor."

"Her iki şekilde de," diye devam etti Skye, "ister içten içe büyüyen bir kanser olsun, ister hüküm süren karanlık kişilik olsun, netice değişmiyor: Karanlık her gün güçleniyor. Bizden besleniyor ve hepinizden daha karanlık." Ürperdi. "Ama en kötü kısım bu değil."

"Gerçekten mi? Bundan daha kötü ne olabilir?" Kelimelerim korkuyla sivrildi. Çünkü *Skye* yine hasta görünüyordu. Daha... Boştu.

"İyi taraf ölüyor," dedi Skye sessizce. Ses tonu korkunç derecede sakin, neredeyse duygusuzdu. "O yüzden beni geri istemiş. Bana geçmişi göstermek için, anlayabilmem için. İyi taraf, karanlık tarafı dizginlemek için uzun zamandır savaşıyormuş ve artık mücadeleyi kaybediyor. Çok zayıflamış. Eskiden buraya gelen insanlara yardım eder, onları yönlendirirmiş, kendi kuvvetlerini geliştirirken onları güvende tutarmış. Fakat artık bir yardımı dokunamıyor. Ve aydınlık taraf zayıfladıkça, karanlık tarafın dünyamız üzerindeki etkisi artıyor. Yakında aydınlık taraf sonsuza dek kaybolacak. Eğer karanlık taraf kazanırsa. Hiçbir kısıtlama olmadan dünyamıza erişecek. Hiçbir bariyer olmadan, hiçbir sonuç doğmadan. İki dünya arasındaki yarık da zayıflamış; iyi taraf bunu koruyormuş. Eğer yarık çöküp açılırsa, felaket sonuçlar doğar."

Herkes suskundu.

Ateşin ışığı Skye'ın gözlerinden yansıyordu fakat çelik rengi benekler alazlanmıyor, pırıldıyordu, sanki

soğumuşlardı. Skye'ın teninde hüküm süren ısıya rağmen, içindeki ateşin bir kısmı sönmüştü.

Nil ona ne yapmıştı?

Nil'in aydınlık tarafı Skye'a geçmişi göstermişti, oysaki karanlık taraf da içeri sızmıştı. Belki de Truva atı stili yapmıştı, belki doğrudan dalmıştı. Her iki şekilde de, ayrıklığa rağmen, ikisi de Nil'di. *Her iki* taraf da farklı sebeplerle Skye'ı istiyordu. Ve karanlık tarafın onu tutmak istediğinden adım gibi emindim.

O-benim, diye hırlamıştı. *Çoktan üstünde hak iddia ettim.*

Hayır, diye haşinleştim. *Ben hayatta olduğum sürece asla.*

Skye'ın eline uzandım ve neyse ki, tutmama izin verdi.

"Felaket derken, kastettiğin..." Davey cümlesini tamamlamadı.

"Ben geçmişi gördüm, geleceği değil," dedi Skye sessizce. "Geçmiş yalnızca geleceği tahmin ediyor. O yüzden *kesinkes* ne olacağını söyleyemem ama beter olacağını biliyorum. Eğer o dikiş izi şeklindeki küçük yarık yırtılırsa, Nil bizim dünyamıza sızacak ve dünyamızı etkileyecek. Kalıcı olarak. Bizim dünyamız, Nil'in olacak; bence hatta yeni Nil olacak. Yani Nil'in karanlık yanı. Üstelik onu dengede tutacak aydınlık taraf olmayacak."

"Kaçacak bir yer de olmayacak," dedim.

"Aynen öyle." Skye başıyla onayladı.

Bir başka düşünce yüklü sessizlik yaşadık. Ateşin çıtırtıları bu dinginlikte âdeta uyarı sesleri gibiydi.

"Adayı durdurmak zorundayız." Paulo azimkâr konuşmuştu.

Skye tekrar başıyla onayladı.

"Ama nasıl?"

"Anahtar Ölü Köy'deydi." Skye başını ormana doğru çevirdi, sanki kulak veriyordu, sonra dümdüz bana baktı. "Adayı havaya uçurmak zorundayız."

BÖLÜM 60

NIL

SABAH

Rives denen çocuk adayı diğer herkesten daha iyi anlıyordu.

Adanın sahiden de iki yüzü olduğunu, ikisinin de farklı emelleriyle savaşıp diğerine üstün çıkmaya çalıştığını anlıyordu. Eşi bu sözleri dile getirmeden de, derinde bir yerde sonun yazılı olduğunu ve sonu biliyordu.

Yalnızca görmeyi reddediyordu.

Belki de insanlara has bir özellikti ya da belki bu kusur, Rives denen çocuğa hastı.

Belki de sonu değiştirebileceğini zannediyordu.

Belki de değiştiremeyeceğini anlıyordu. Her iki şekilde de zihni kapalıydı, talihsiz bir gelişmeydi bu. Eğer Rives denen çocuk görmeyi reddederse, belki de Skye'ın Öngörü yetisinden Lana denen kız faydalanırdı ya da en azından ondan bilgi alırdı.

Lana denen kız zaten kulak misafiri olmayı çok iyi biliyordu.

Lana, bir grup ağacın arkasından kulak kesilmiş dinliyordu. Bir taro yaprağından kendi yaptığı hoparlörü kulağına sıkıca bastırmıştı.

Öngörü Havuzu'nun bulunduğu yamaca giderken gruba fark atmıştı fakat içeri girmeden önce beklemişti; Lana, Skye'ın orayı bulabileceğine inanmamıştı. Adanın Skye'ı,

böylesine dediğim dedik ve her şeye burnunu sokan birisini Havuz'a çağıracağına ihtimal vermemişti ve ada Skye'a Öngörü yeteneğini bahşedince Lana şoka uğramıştı. Daha da şok edici olansa Skye'ın Havuz'a *dokunabilmesiydi.* Skye, Havuz'a *dokunamamalıydı* aslında; Lana'nın büyükannesi Havuz'a *dokunulamayacağını* iddia etmişti.

Elini suyun üstüne doğru uzat, diye tavsiye etmişti büyükannesi, *avucun aşağı dönük dursun. Su onaylayınca sana cevap verecek ve Öngörü'nün sıvı hava gibi yükselişini hissedeceksin; senin üstünden akacak, zihninin üstüne akacak. Suya dokunmayacaksın. Hatta dokunamazsın zaten; su buna izin vermez ama merak etme çocuğum, temas şart değildir. Eğer Havuz seni buna değer bulursa, sana Öngörü'yü, geleceğe dair bilgiyi bahşedecek. Seçilmiş birkaç kişiye verilen gerçek bir hediyedir.*

Bana değil, diye düşündü sıkıntıyla. *Şimdi değil.*

Lana mağaraya girdiğinde Havuz yok olmuştu. Yerinde kuru bir mağara yatağı kalmıştı. Çakıl taşları ve iri taşlar saçılmış göçüğe bakarken Lana acaba kutsal Havuz hiç var olmuş muydu diye merak etti ancak zihninden capcanlı bir görüntü geçti: Skye, Havuz'un yanında diz çökmüştü, kolu dirseğe kadar suya batmıştı.

Skye, tıpkı diğerlerine anlattığı üzere Havuz'a *dokunmuştu.* Lana doğru olduğunu biliyordu, sanki orada bulunmuş gibi net bir şekilde beyninde görmüştü. Ve Skye onu mahvetmişti, tıpkı Skye'ın arkadaşlarının tepedeki ışık penceresini mahvettikleri gibi. Mağaranın tavanı bozulmuştu, yerler taşlar ve toprak parçalarıyla doluydu.

Şu haole'ler *yıkıcı yöntemlerinden bir gün vazgeçecek miydi? Ayrıca niçin Skye'ın Öngörü'sü tersinden akmıştı?*

Lana düşüncelerini tekrar gruba çevirdi. Skye durmuş, sanki Lana'nın orada olduğunu bilir gibi başını Lana'nın saklandığı noktaya doğru eğmişti. Uzun bir süre geçti,

Lana, Skye'ın ona seslenip foyasını meydana çıkaracağından emin oldu.

Ama Skye öyle yapmadı.

Skye, Rives ile konuşmaya devam etti, âdeta Lana'nın varlığı şaşırtıcı değildi ya da bir ehemmiyeti yoktu.

"Adayı havaya uçurmak zorundayız," dedi Skye sakin sakin.

Lana'nın ağzı açık kaldı. Çıldırmış bir hayvan gibi çalıların arasından sert adımlarla fırladı. "Siz bir şeyleri imha etmeyi ne zaman keseceksiniz?" diye heyecanlandı. Elini havada salladı. "Önce bombalar, sonra mağara. Şimdi de bütün adayı mı havaya uçurmak istiyorsunuz? Sizin *derdiniz* ne, ha?"

"Yine siz biz meselesine döndük, öyle mi?" Rives soğuk konuşmuştu.

Skye'ın yüz ifadesi değişmedi.

"Lana." Skye sakin bir eminlikle konuştu. "Ada kendi ölümünü arzu ediyor. Grupla paylaştıklarımı duymadın mı? Aydınlık taraf *ölüyor* Lana. Ama karanlık ölmüyor dedim ya."

"Duydum," diye itiraf etti Lana. "Ama hiç ikna olmadım."

Skye kızı dikkatlice süzdü, sonra da başını salladı. "Anlıyorum." Skye, Rives'a döndü. "Bir saniye izin ver, tamam mı?" Rives'ın kolunu hafifçe sıktı, sonra başka tarafa baktı ama Lana, Skye'ın bakışlarında aniden parlayan acıyı kaçırmadı, o kadar şaşırtıcıydı ki, Lana neredeyse kendisi duydu.

O neydi öyle? diye merak etti. Lana o kadar şaşırmıştı ki, Skye yaklaşırken heykel gibi durdu; kıpırdamayı unutmuştu.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?" diye sordu Skye yavaşça. "Yalnız? Belki senin gizli yerinde?" Skye manalı, buruk bir tebessüm etti.

"Tabii."

İkili yürüyerek gruptan uzaklaştı, geri kalanlar hemen kendi aralarında mırıl mırıl konuşmaya başladılar ve sözleri arka planda okyanusun uğultusuyla karıştı.

"Lana." Skye şakaklarını ovuşturdu. "Genelde adalı olmayanları ve özellikle beni hiç umursamadığını biliyorum. Ama dinle. Ben her şeyi..." Bir an için durdu. "Gördüm. Teyzenden haberim var Lana."

Lana şaşırarak irkildi. Skye hiçbir şey olmamış gibi konuşmayı sürdürdü.

"Adanın çağrısını duymazdan geldiğini, Öngörü yeteneğini hiçbir zaman edinmediğini biliyorum. Bir Türk'e âşık olduğunu ve onu bırakıp Öngörü Havuzu'na gitmek istemediğini, bulunduğu yerden çok uzun bir yolculuk yapması gerektiğini ve korktuğunu biliyorum. Kimseyi yargılamıyorum, Lana, sana sadece bildiklerimi anlatıyorum. Ama aynı zamanda teyzen eğer Öngörü yeteneğini kazansaydı, o zaman kuzey kıyısındaki erozyonu önceden görebilecekti ve iki kişi, ki içlerinden biri sevdiği çocuktu, kurtulacaktı. Ayrıca o başıboş kapıya atlamayacak kadar akıllı olacaktı. Çünkü o kapı diğer tarafta kocaman bir otoyolun ortasında açıldı. Teyzen eğer Öngörü yeteneğini kabul etseydi, hayatta kalacaktı." Skye fısıldıyordu âdeta. "Ama kalamadı." Skye gözlerini kapatırken sesi boğuk bir fısıltı oldu. "Ada duymazdan gelinmekten hoşlanmıyor."

Gözlerini tekrar açtı. "Geçen gece ada seni çağırmıştı ama sen vaktinde gitmedin. Biz ne yapacağız diye görmek için bekledin. Şimdiyse yetenek sende yok." Skye hüsrana uğramış gibiydi. "Bana yardım etmen gerekiyordu. Ben geçmişi görecektim; sen geleceği. Adanın Öngörü'yü tek seferde bahşetmeye gücü kalmıştı artık." Skye iç geçirdi ve yorgun bakışlarını Lana'ya çevirdi.

"Haftalar önce söyledim sana, tek başına yapmak zo-

runda değilsin diye. Ama artık ben tek başıma yapmak zorundayım. Herkesi, geçmişin gerçek olduğuna ve tekrar edilmemesi gerektiğine ikna etmek zorundayım. Zaman azalıyor. Eğer konuşmamı dinlediysen, sadece teyzenin tarihini görmediğimi, *bütün* geçmişi gördüğümü anlarsın. Adanın geçmişini, kapıdan çıkıp gelen her bir insanın geçmişini gördüm ve çekilen acıları duydum. Kendi acım gibi." Yutkundu. "Ayrıca bunlar sırf adanın meydana getirebileceği acı ve keder potansiyelinin bir kısmı. Eğer bizim dünyamıza sızarsa, önlenemez bir biçimde büyüyecek ve yıkım afet boyutlarına varacak. Buna izin veremeyiz. Önüne geçmek zorundayız." Skye'ın ses tonu öylesine sakin, öylesine kopuktu ki, Lana onu tutup silkelemek istedi. "Hiç şüphen olmasın Lana, bizim tanıdığımız bu dünya," eliyle etrafı gösterdi, "gündönümü gecesi öyle ya da böyle sona erecek. Nil'in bu defteri kapanıyor. Ya biz sona erdiririz ya da o bizi sona erdirir, sadece bizi de değil, geride bıraktığımız dünyamızı. Burası yaşayan bir tehdit Lana ama durdurma becerisine sahibiz. Şu anda. O yüzden ben birinciyi seçiyorum. Adayı havaya uçurup tek vücut halinde geri dönmeyi." Skye dimdik bakışlarıyla Lana'yı olduğu yere mıhlamıştı. "Tek istediğim, bize katılmayacaksan eğer, lütfen önümüze taş koyma."

Lana hâlâ Skye'ın sözlerini beyninde işlemden geçirdiğinden ağzını bile açmadı.

"Tercih senin." Şimdiyse Skye'ın çehresinde hafif bir tebessüm gölgesi belirdi. "Bunu Paulo'ya bir kere söyledim." Bakışlarını tamamen Lana'ya kenetledi, sesi de tebessümü gibi incelip kayboluyordu. "Lana, beni sevmek ya da benimle konuşmak zorunda değilsin. Ama Paulo ya da Zane'le konuşabildiğini biliyorum. Birisiyle konuş, istersen kendi kendine konuş. Hangi seçimi yaparsan yap, güç orada, bunu bil."

Skye yavaşça yürüyüp gitti.

"Skye." Lana yavaşça seslenmişti.

Skye arkasını döndü.

"Neden sen?" diye sordu Lana.

"Neden ben *değilim?*" Skye kaşlarını kaldırdı. "Ama altını çiziyorum, sen de olabilirdin. Sanırım ben şanslıydım. Ya da belki ada, kendi içimizde görmediğimiz bir şeyi gördü." Skye omuz silkti. "Yakında öğreneceğiz bence." Gözlerinin içinde dönen keder öylesine derin ve dokunaklıydı ki, Lana'nın ciğerleri daraldı. "Teyzene üzüldüm." Skye'ın fısıldayışı acı yayarak dalgalandı. "Ona çok benziyorsun, biliyorsun."

Skye tekrar arkasını döndü ve Lana sağa sola yaprak saçılmış yere kök salmış gibi kaldı.

Kendi yolunu çiz, demişti büyükannesi. *Geçmişi tekrar etme.*

Belki de, diye düşündü Lana, Skye yürüyüp giderken, belki de büyükannesinin sözlerini tamamen yanlış anlamıştı.

Lana arkasından bakarken Skye ateş çukurunun çevresine dizilmiş grubun arasında yerini aldı. Bir anda herkes sus pus oldu. Rives, her an cam misali kırılacakmış gibi bakıyordu Skye'a; Thad kara kara düşünüyordu. Sabah güneşi ağaçların arasından süzülmeye, bazı yüzleri altın rengine boyamaya, diğerlerini gölgede bırakmaya başladı. Tüm gözler, Lana da dâhil tüm gözler, Skye'a odaklanmıştı.

Sanki tüm dünya nefesini tutmuştu.

Bir şey tam gözünün önünde yaşanıyordu. Tam şu anda, tam burada bir değişim söz konusuydu. Lana nasıl ki haziran ayında açılan kapıdan geçip bilinmeyen adaya gelmesi gerektiğini biliyorsa, şu anın çok önemli olduğunu da biliyordu... Ya değişimi kucaklayacaktı ya da ebediyen kıyıda köşede kalacaktı.

Lana, diye fısıldadı rüzgâr. *Seçim yap.*

Lana hiç ikilemde kalmadan ileri doğru yürüyüp boşta kalan tek yere oturdu: Zane'in yanına.

Davey, Lana'nın kampa gerisin geri dönüp sanki hiç gitmemiş gibi Zane'in yanına pıt diye oturuşunu izledi. Zane'in gözleri yuvalarından fırladı, hatta Davey, çocuğun omuzlarını dikleştirişini bile gözden kaçırmadı. Kız bilinen her şekilde Zane'i dağıtıyordu.

Zane başını ona doğru eğdi. "Tanışıyor muyuz? Çünkü tanıdığım bir kıza çok benziyorsun da, adı Lana? Siyah saçlı, şampiyonlar gibi sörf yapar? Bir veda etmeden sırra kadem basar?"

Lana gözlerini devirdi.

"Bir de çok ciddi takılır." Zane sırıttı.

"Çok hoş," dedi Davey, Zane ile Lana atışmasını kırarak. "Cidden çok dokunaklı. Ama lütfen adayı havaya uçurma planına geri dönebilir miyiz? Ha bu arada plan derken, aşırı tehlikeli ve pek muhtemel görünmeyen fikri kastediyorum. Kaçırdıysam söyleyin ama Baraka'da zulalanmış patlayıcılardan haberim yok."

"*Hepimiz* bir şey kaçırdık," dedi Skye sessizce. "Görünmeyen bir şey, hayat dolu bir şey. Ada bana *içeri bak* dedi. Eh, adanın iç kısmı kokusuz gazlar. Göremiyorsunuz, kokusunu alamıyorsunuz. O mağaranın yanındaki hayvanları ve Ölü Köy'deki insanları uyurlarken öldürdü. Nasıl olduğunu gördüm." Skye hatırasıyla şöyle bir titredi.

"Çok mantıklı," diye dalgınca lafa girdi Thad. "'Görmediklerini ara.'"

Paulo başıyla onaylıyordu. Rives sessiz kaldı, kollarını gövdesinde kavuşturmuş, gözlerini Skye'a kenetlemişti. Davey, Rives'ın yeşil gözlerinin ardında, boş ifadesinin ele verdiğinden çok daha fazlasının döndüğü kanaatindeydi.

Kıvrılmış bir yay gibi kıpırtısızdı. Skye o çukurdan çıkarıldığından beri Rives, Davey'ye kafese kapatılmış bir kaplanı anımsatıyordu, volta atıyordu ve her an diken üstündeydi.

"Herhangi bir saldırıya dair bir delil görmedik, sanki sihirli bir şekilde ölmüşlerdi," diye devam etti Skye aynı kopuk sesle. "Oysaki sihir değildi. Toprakta bir delik açılmıştı ve Ölü Köy'e gaz sızdı; sonunda bir deprem taşları yerinden oynatıp bu sızıntıyı derine mühürledi. Gaz oyuğu dağ boyunca yerin altında devam ediyor. O yüzden eğer gazı ateşe verebilirsek, volkan patlayabilir. En azından dağ ve platform imha edilir. Gündönümü kapısının açıldığı gece yakmamız lazım."

"Ve yakan kişi sen olmak istiyorsun." Rives'ın sözleri sıcak bir bıçak gibi havayı kesti. "Skye, *öleceksin.*"

Skye hayır anlamında başını salladı. "Hayır. Bence eğer bir fitil yapmayı becerebilirsek, uzun mesafeden tutuşturabiliriz. Kimsenin geride kalıp ateşi yakması gerekmez. En kötü durum senaryosu o."

Rives hiç ikna olmuşa benzemiyordu.

"*Hashtag* fitil. *Hashtag* yanıcı madde. *Hashtag* uzaktan yakma. *Hashtag* ip," diye kendi kendine mırıldandı Chuck. Konuşurken öne arkaya sallanıyordu.

"Bu fikir çok esaslı," dedi Zane.

"*Hashtag* katılıyorum," diye mırıldandı Davey.

"Kes şunu," diye dişlerini sıktı Molly, Davey'nin kulağına. Davey neredeyse sırf Molly tekrar ona eğilsin diye bir *hashtag* daha sıkacaktı ama yapmadı. Chuck aslında kötü bir çocuk değildi, sadece tuhaftı.

"Bence yapabiliriz." Skye'ın sesinden özgüven yayılıyordu.

"Sahi mi?" diye sordu Rives. "Nasıl?"

"Çıra," dedi Chuck aniden. "Çıra lazım. Çalı çırpıyı kurutacağız, çam reçinesiyle ovacağız. Yapış yapış bir fitil ya-

pacağız. Bir tarafını ateşe verdik mi, *bom.*" Elini kocaman açıp havaya kaldırdı.

Davey'nin ağzı açık kaldı. Chuck kendinden emindi, hatta gayet ikna ediciydi.

"*Hashtag* nerede?" diye fısıldadı Davey, Molly'nin kulağına. Molly onu dürtükledi. Davey kızın elini tuttu. Aralarında kıvılcımlar çaktı. Davey ateşli ateşli gözlerinin içine baktı; Molly ise yanmış gibi elini kaçırdı.

Kimse onlara bakmıyordu.

"Burada çam ağaçları var mı?" diye sordu Thad, Chuck'a.

"Evet," dedi Chuck ve Skye aynı anda.

Skye evet anlamında başını indirdi. "Tam da ihtiyacımız olan bu sanırım. İkinci şeyse –ya da kişi– hızlı hareket edebilen birisi. Çünkü fitili yaktıktan sonra kapıya koşması gerekecek. Gönüllü olan var mı?"

"Sanırım ben," dedi Calvin.

"Yapmak zorunda değilsin, büyük Cal," dedi Davey çabucak, başı hâlâ Molly'ye dokunmanın etkisiyle zonkluyordu. "Kura çekebiliriz."

"Hayır, ben yaparım." Calvin başıyla onayladı. Ardından, hiç beklenmedik bir şekilde sırıttı. "Kimse benden daha hızlı değil. Hey yavrum hey, ateşle bile yarışırım."

Ya da ölümle, diye düşündü Davey kaygılanarak.

Molly gülümseyerek Calvin'in elini sıktı, sonra sararıp soldu.

"Molly, ne oldu?" diye sordu Davey.

"Hiç." Molly ellerini kucağına soktu. "Sadece planı düşünüyordum." Bakışlarını Calvin'e çevirdi. "Hızlısın, Calvin," dedi ağırbaşlı bir edayla. "Kimse senden daha hızlı değil."

"O halde bir plan oluşturduk sanki, millet." Zane'in ağzı kulaklarına vardı. "İnfilak Operasyonu hazır."

BÖLÜM 61

SKYE

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 37 GÜN KALA, SABAH

"Skye." Rives yavaşça bir elimi avuçlarının içine aldı. "Lütfen bana bak."

Baktım.

"Sorun nedir ya da nasıl yardım edebilirim, bilmiyorum. Gözümün önünde yitip gidiyorsun, tıpkı evdeki halin gibi ama burada çok daha beter. Skye..." Sesi çatladı. "Beni içeri al, izin ver *yardım* edeyim. Konuş benimle Skye. Lütfen beni dışlama."

Ama çoktan dışlamıştım. Mecburdum çünkü Rives beni tamamen kırabilecek tek insandı.

"Ben de seni seviyorum. Tahmininden çok daha fazla." Gözlerimi kapadım ve bembeyaz duvarlı, minicik odamın içine girdim. Kapıyı kapatınca yapayalnız durdum. Daha az incinmiş, daha az duygular içindeydim. Daha az *bendim.* Ama en azından burada nefes alabiliyordum. Yavaşça nefesimi vererek gözlerimi açtım ve karşımda Rives'ın ızdırap dolu gözlerini buldum, boş baktığımın bilincindeydim. "Fakat şu anda durum sen ve beni aşıyor. Yapılacak doğru hareketi tespit edeceğime inan, tamam mı? Doğru hareketi yapacağıma inan."

"İkimiz için mi?" Rives nefesini tutmuştu.

"Herkes için."

"İşte beni korkutan da bu." Rives'ın gözünün feri kaçtı.

Bir an için, zaman durdu. Saniyeler düşüp aramızda büyüyen uçurumun içinde gözden kayboldu.

"Rives!" Paulo'nun seslenişiyle saat yeniden başladı. "Bir dakikan var mı?"

Rives elimi bıraktı, alnımı öpüp bir kalabalığın ortasında tek başıma oturmak üzere beni yalnız bıraktı. Okyanusa doğru yürüyüp dik dik duran siyah taşların olduğu kuzeye doğru süzüldüm. En büyük taşa tırmanıp oturdum.

Çok fazla şey görmüştüm.

Çok fazla umut ve hayal, çok fazla kayıp aşk, kırılan çok kalp ve ufalanan çok zihin. Muazzam boyutta güzellikler ve mikroskobik boyutta çirkinlikler gördüm; zulüm ve iyilik, cesaret ve ödlekliği gözlemledim. Nil'e gelen her ziyaretçiyi Nil'in gözlerinden gördüm; her misafirin yolculuğuna tanıklık ettim. Nil'in bizi izleyerek neler hissettiğini hissettim.

Adanın büyüyüşünü, değişimini, dehşetini ve daha fazlasını hissettim.

Geçirdiği evrimi kavradım.

Hepsi. Çok. Fazlaydı.

Fakat geri dönemezdim ya da *bildiğimi* geri alamazdım. Yeni patikalar kazınmıştı, yeni hatıralar kalıcı olarak işlenmişti. Ben en istenmedik dikizcîydim ve buna zor dayanıyordum. Hayatımda hiç beynimin içini bu kadar önemsiz... Ya da bu kadar aşırı yüklü hissetmemiştim.

Başımı ellerimin arasına düşürdüm.

"Skye?" Thad rüzgâr gibi omzuma dokundu. "İyi misin?"

Alakam bile yok.

"Hayır," dedim yavaşça. "İyi değilim. Düzelecek zannetmiştim. Anılar silikleşecek. *Acı* silikleşecek." Thad'e

baktım. "Ama öyle olmadı. Bence hiçbir zaman da olmayacak."

Thad ilk başta sessiz durdu.

"Rives senin için endişeleniyor," dedi sonunda.

Endişelenmeli, diye düşündüm.

"Ne düşündüğünü bilmiyorum," diye devam etti Thad, "ama eğer birisine ihtiyacın varsa, benimle konuşabilirsin. Biliyorum, Charley daha iyi bir dinleyici ama ben de fena değilimdir." Yamuk bir gülüş çaktı.

"Teşekkürler." Her şeyi çok berrak görerek ona baktım. "Biliyorum, buraya geldiğin için beni hâlâ affetmedin. Sebebini anlıyorum. Ama ciddi ciddi senin ya da Charley'nin ya da Rives'ın geri dönmesini istememiştim, hatta kendimin de. Yine de bu demek değildir ki, kaderimizde yokmuş."

Thad beni sessizce süzdü.

"Nil'i kafandan çıkarman lazım Skye. Onu dinleme. Sen adadan daha güçlüsün. Bloke et."

"Keşke edebilsem," diye fısıldadım. Thad anlayamazdı çünkü o *görmemişti;* hissetmemişti. Benim gibi değil. Fakat ona kafamın içinde yüzen engin anılar okyanusundan bir damlayı gösterebilirdim.

Yavaşça ve özene bezene, her bir hece ve satıra dikkat ederek bana ait olmayan sözleri ezberden okudum, her biri, arkasındaki doygun hatıranın çaresizliği ve umudu ve acısıyla kaplıydı:

zalim bir şaka
bir kader oyunu
tam çok geç olmuşken seni tanımak
saatim tik tak
kırılmış umutlarım yaladığım yaralarım
insan bir kere yaşar
şimdi anlarım

kalbimi kaybettim nasıl olduğunu anlamadan
al hadi kır gitsin
istemiyorum geri verilsin
ihtimaller üst üste kanatıyor beni
senin için koşarım
senin için ölürüm
hadi ama Nil
son bir sefer
Sessizleştim.

Thad'in nutku tutulmuştu. "Bunu nereden biliyorsun? Bu şarkı sözlerini buradaki son gecemde Charley ile yan yana uyurken yazmıştım. Ona hiç söylemedim, hiçbir yere not etmedim. *Bunu nereden bildin?"*

"Dediğim gibi, her şeyi biliyorum. Her şeyi gördüm." Ses tonum mesafeliydi artık. Birisinin anıları ortaya saçıldığında bana çok az yer kalıyordu. "Hepsi burada." Başıma hafifçe vurdum. "Fakat anılar artık benim değil Thad. Üstelik sadece anılarla da kalmıyor, beraberindeki hisler de geliyor. Kapatamıyorum. Dışarı *atamıyorum." Kendimi kapatmadan.*

Thad hâlâ nutku tutulmuş vaziyette, hafif kuşkucu bakıyordu.

"Bir tane daha ister misin?" diye sordum. Hiç beklemeksizin Thad'in sözlerini ezberden okudum, bir an önce beynimden atmak istiyordum.

namlunun ucu
dayalı kafama
diyor öğlen bana
ölümümü istiyorsun
hadi yap sıkıysa
çek tetiği
fısıltılar
kahkahalar

büyüdükçe büyüyorlar
indir silahı
at yere
nefret ediyorum senden
sahibim sana
palyaçonum senin
kaldır yukarı
at geri
hadi koş
zamanlama
bahse girerim–

"Sus." Thad çatlak bir sesle lafımı kesti. "Anladım." Yüz ifadesinden anladığı belli oluyordu artık, hatta yanılmıyorsam korkuyordu da. "Çok fazla bilgi."

"Tahmin bile edemezsin." Gayet gerçekçi bir biçimde söyledim. *Nasıl hem içim bomboş hem de aynı zamanda patlama noktasına kadar şişmiş hissedebilirdim?* Kendi kafamda olmaya dayanamıyordum.

Bir süre sadece kıyıya vuran dalgaları dinledik.

"Gitar çaldığını bile bilmiyordum," dedim sessizce. Sanki şimdi önemli görünüyordu.

"Çalarım," dedi Thad dalgın daldın. Yüzünde bana kırgınlıktan eser kalmamıştı.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Thad.

"Aslında evet. Hatırlıyor musun, sen geçen sefer Üç Yüz Altmış Dördüncü gününde Rives'dan, Charley'nin arkasını kollamasını istemiştin, hani adadaki son günün umduğun gibi gitmezse diye?"

Thad buruklaştı. "Evet?"

"Ben de senden Rives'ın arkasını kollamanı istiyorum. Eğer son gün tahminimdeki gibi yaşanırsa, sana ihtiyacı olacak. Ve Rives'ın gündönümü kapısını, benden önce almasını sağlamak zorundasın."

"Skye, hayır." Thad şok geçirerek sözlerimi kavrayınca gözleri yuvalarından fırladı. "Yapma."

"Başka seçeneğim yok. Yapılması gerekeni yapacak tek kişi benim. Söz ver, Thad. Bana Rives'ın arkasını kollayacağına söz ver. Gitmeme izin vermesini sağlayacağına söz ver."

Thad kapıdan fazlasından bahsettiğimi anlamıştı. Başını defalarca olumsuz anlamda salladı. "Lütfen Skye. Lütfen yapma, yalvarırım. Rives dayanamaz, ölür."

"Hayır, ölmez. Kurtulur. Söz ver, Thad."

"Söz." Thad kupkuru konuştu.

"Bir şey daha." Dai'nin titreyen bedeninin görüntüsü beynimde belirip kayboldu ve onu daha önce öncelik sıralamasına sokmadığım için kendimi çok kötü hissettim. "Güney Sahili'nde kumlarda yatan bir çocuk var, yüksek ateşle kıvranıyor. İş işten geçmeden birilerini ona yardıma yollamalıyız."

Thad ayağa kalktı. "Onun için ne yapabiliriz, bilmiyorum."

"Yanında sadece Nil refakat ederken ölmemesini sağlayabiliriz," diye fısıldadım. "O kadar da beceremeyeceksek, yuh olsun bize."

"Tamam, Nil canisi." Thad ağır bir sesle ekledi. "Olmuş bil."

BÖLÜM 62

RIVES

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 37 GÜN KALA, SABAH

Bir terslik vardı.

Hem de devasa boyutta bir terslik vardı.

Bu dünyada istilacı ve görünmez bir şey yer değiştirmişti ve *benim* dünyamı sonlandırmakla tehdit ediyordu. Ama henüz bitmemişti. Başka bir değişim yaklaşıyordu, sadece zamanını bilmiyordum. Tek bildiğim Nil'le alakalıydı ve Skye merkezliydi.

Paulo, Chuck'm fitil hazırlaması için çam dalı ve ip toplamaya gidecek bir ekip kurarken Skye ortadan kaybolmuştu. Thad de ortalıkta görünmüyordu. Bir şekilde ikisini sahilde, kayalıkların orada otururken bulunca hiç şaşırmadım. Bir anı gözümde canlandı: Skye'a aynı siyah kayalıkların üstünde bilekliğini veriyor, kumlara doğum gününü kutlama mesajı yazıyordum.

Şimdiyse ciltlerce söz söyleyen bir işaret misali, sırtı bana dönüktü.

Ben yaklaşırken Thad ayağa kalktı.

"Katılmamın sakıncası var mı?" diye sordum.

Thad arkasını dönüp Skye'ın yanında boşalan yeri işaret etti. Yutkundu. "Senindir, kardeşim. Ben Güney Sahili'ne gidiyorum. Sonra görüşürüz, ha?"

Gözlerimi Skye'a kilitleyerek başımı salladım. Skye hâlâ hoşuma gitmeyen bir hareketsizlik içinde suya bakarak oturuyordu. "Neler oluyor?" dedim otururken. "Lütfen sakın yok bir şey deme. Aptal değilim Skye. Kör hiç değilim. Endişelenmekten kafayı sıyırmak üzereyim."

"Biliyorum." Skye yumuşacık konuştu. Ellerini dizlerine koyup bana doğru döndü. "Maaka'nın sana platformda söylediklerini hatırlıyor musun?" Skye'ın gözleri kapkaraydı. Duygu yoğunluğuyla doluydu, yine de sinir bozucu derecede uzaktı.

"Bana bir sürü şey söyledi. Hangisini soruyorsun?" dedim.

"Ateşle ilgili olanı. Sana üstüne basa basa açılan kapıya ateş getirme dedi."

Sana söylediklerimi hatırla, diye uyarmıştı Maaka beni, bu yolculuğa çıkmadan bir gün önce. Acaba tam burada, tam şu anda, bu konuşmayı yapacağımı tahmin mi etmişti?

Daldığım düşüncelerden kopup şimdiye döndüm.

"Eee?" Tek kaşımı kaldırdım.

"Gündönümü kapısına ateş getirmemiz lazım," dedi Skye hiç istifini bozmadan. "Gündönümü dengesinin ikinci kısmı bu. Adayı gazla dolu mağarayı yakarak içten patlatacağız, sonra da ateşi kapıya getireceğiz."

"Biz," diye tekrar ettim. İçimde soğuk ve gerçek bir taş yerine oturdu. "Sen ve ben."

Skye olumsuz anlamda başını salladı. Gözlerindeki çeliği bileyen kederi gördüm. "Sen değil," dedi sessizce. "Ben. Bu sefer en sona ben kalıyorum."

"Hayatta olmaz." Ayağa fırladım. "Ne olacağını kim bilir! Kapı içeri göçebilir. Seni *öldürebilir,* Skye. Maaka özellikle yapmayın dedi."

Skye müthiş sakin bir ifadeyle kafa salladı. "Biliyorum. Çünkü seni kurtarmak istedi."

Skye'ın, Nil taşlarında ölü yattığı görüntüsü kafamın içinde canlandı. Şimdiyse Skye boş gözlerle, bomboş bir sesle tam karşımdaydı. Titremeye başladım. "Ne diyorsun sen, Skye? Ölmek mi *istiyorsun?* Ölürsen *umurunda* bile değil mi?"

Skye yavaşça gözlerini kapatıp açtı. "Ne yaptığımı biliyorum, diyorum. Yapılması gereken hareketi yaptığımı söylüyorum. En son sefer, en son geçen ben olmalıydım. Bu kez, ben olmak *zorundayım.* Başka seçenek yok."

"Tabii ki var!" diye çıkıştım. "Her zaman seçenekler vardır. Tercihler." *Beni seç,* diye yalvardı kalbim.

Skye'ın ifadesi hiç değişmedi.

"Bana ölmeye gönüllü olduğunu söylüyorsun. Nil uğruna."

"Nil uğruna değil, hepimizin uğruna." Skye alçak sesle konuşuyordu.

"Benim için değil." Sesim çatladı. "Ben yaşamanı istiyorum."

Skye cevap vermedi.

"Bu konuşan sen değilsin," dedim aniden. "Nil bu. Ada o suya dokunduğun zaman sana bir şey yaptı ve artık doğru düşünemiyorsun. Senin seçimin değil bu!"

Skye'ın gözlerinde öfke ve kırgınlık alevlendi, kısacık bir saniye yangın çıktı ve o saniyede *benim* Skye'ımı tanıdım. "Tabii ki o suya dokunduğum zaman ada bana bir şey yaptı!" diye yapıştırdı. "Her şeyi gördüm! Her kaçışı, her ölümü. Her düşünceyi, her umudu, her korkuyu. *Acı çekerek geçen her ânı.* Eğer tekrar etmesini önleme şansım varsa, yapmak zorundayım. Anlamıyor musun?"

Skye'ı birden kollarımla sardım ve onu sımsıkı tuttum. "Evet ve hayır. Adayı imha etme hırsının her zamankinden fazla olduğunu görüyorum ama neden kapıdan geçmek için sona kalan kişi sen oluyorsun, anlamıyorum. Seni kaybetmeyeceğim Skye."

Çok geç, diye güldü rüzgâr.

Skye sarılmama karşılık vermedi. Tepki vermedi. Onu bir kol mesafesi uzakta tuttum, birkaç saniye önce gördüğüm o yangını aradım gözlerinde. Sönmüştü. Ama benim Skye'ım hâlâ oradaydı, tutsaktı.

"Başka bir yol bulacağım," diye ant içtim. "Seni buraya feda etmeyi reddediyorum. Seni kaybetmeyi reddediyorum. Sen benim en yakın dostumsun. Planlarımızı hatırlasana? Geleceğimizi? Sen gezi yazarı olacaksın, ben de fotoğrafçın? Biz buyuz. Sen ve ben. Bütün dünyayı birlikte göreceğiz, sadece bu cehennem çukurunu değil." Gözlerimle yüzünü, gözlerini, dik omuzlarını süzdüm, Skye'dan bir iz aradım.

Sıfır.

"Başka bir yol bulacağız," dedim, tekrar kabuğunu kırıp ona ulaşmak için çırpınarak. "Sensiz bir hayat düşünemiyorum ve düşünmek istemiyorum. Nil'in kazanmasına izin vermeyeceğim."

Pırıltılı bir damla yaş, Skye'ın yanaklarından süzüldü.

"Kazandı bile," diye fısıldadı sonunda.

BÖLÜM 63

NIL

SABAHIN ORTALARI

O kız, Skye denen kız, ölmeli. Çoktan belini bükmüş olmalıydı, hem de defalarca kez. Dayanıklılığı çok sinir bozmaya başlamıştı.

Yeter, *diye karar verdi ada.*

Savaşçı hazırlanmıştı, yüreği değişmişti. Doğru zaman geldiğinde Skye'ı ortadan kaldıracak kusursuz kişiydi. Gecenin karanlığı tam hedef alıp atılmış bir bıçağı örten mükemmel örtü olacaktı. Ya da belki de savaşçı Skye'ı cayır cayır yakardı, çok uygun bir son olurdu. Hangi yolun izleneceği önemli değildi, sadece son önemliydi ve savaşçı, Skye'ı gecikmiş sonuna erdirmek her ne gerekiyorsa yapardı.

Ada düşündükçe bir güç ve kudret sarsıntısı duydu. Ada güce hasretti, yanıp tutuşuyordu ve onlar güç getirecekti. Kanlarından akacaktı güçleri, hepsinin.

Hepsi yanacaktı, hepsi can verecekti. Her biri. O büyük planları suya düşecekti.

Ve şahane olacaktı.

Carmen, Köy'deki salakların Skye'm yıkım planını yutuşlarını izleyip dinledi. Carmen'in tek kabul ettiği kısım, gece yarısı adadan ayrılmaktı; gerisi onun için hikâyeydi. *Fakat,* diye düşündü dinlerken, *Skye resmen deli.* Akli dengesi ye-

rinde olmayan, sağı solu belli olmayan ve ciddi ciddi adayı imha etmek için oraya çağırıldığına inanan biriydi.

Evet, diye derin düşündü Carmen, *Skye durdurulmalıydı.*

Planını yürürlüğe koymasına göz yumulmamalıydı. Hatta adadan ayrılamamalı ve yaşayamamalıydı çünkü bakarsın üçüncü kez geri dönerdi. Kız o kadar kaçıktı çünkü.

İşte ben bu yüzden buradayım, diye aniden irkilerek fark etti. O, Carmen Medina, burayı kurtarmak için adaya getirilmişti.

Öyle de yapacaktı.

Doğru zaman gelip çattığında eyleme geçecekti. Bir emele sahip olma hissi içini öyle büyük bir zevkle doldurdu ki, Carmen korkunç bir şekilde dişlerini göstererek sırıttı.

Köy planlarını kurarken, Carmen de kendi planına hazırlanacaktı.

Duvar'ın yakınında bir yerde Molly oturmuş, sanki bir başkasına aitmiş gibi ellerini inceliyordu. Aynı kırık tırnaklar, aynı yıpranmış tırnak dipleri ve bir çatapatla oynarken elini yaktığı yerde, sol başparmağındaki aynı yıldız şeklindeki yara izi önündeydi.

Onun elleriydi yani.

Fakat nedense, açıklanamaz bir biçimde, tamamen farklıydılar. Bu eller bir güce sahipti ya da bir şeydengüç alıyordu, Molly hangisinin doğru olduğunu kestiremiyordu. Fakat o gün o mağarada ona bir şey olmuştu, tuhaf bir şey. Skye'ı o havuzdan dışarı çektiğinde elinden ayaklarının ucuna kadar üstünden bir ılıklık aktığını duyumsamıştı, sanki birisi başından aşağı görünmez bir yumurta kırıp vücuduna akıtmış, her yerini kaplayıp sonra da tamamen ortadan kaybolmuştu. Molly o sırada hiç üstünde durmamıştı, belki de Skye'ı o fena sudan çekip çıkaracak gücü

kendinde bulması için ani bir panik ya da adrenalin ya da bir o kadar gerekli bir hisle dolup taşmıştı. Oysaki şimdi bundan emin değildi. O günden beri, birtakım şeyler görmüştü. Görmek istemediği şeyler.

Ne zaman birisine dokunsa o kişiye dair bir resim canlanıyordu. *Gelecekten* bir resim. Tüm resim de değil ama, bir köşesi: Alınan kararlara, hayata geçirilen eylemlere, ifade edilen hislere dair enstantaneler, gelecek ânın bütün parçaları, ayrıntıları tamamlamayı Molly'ye bırakıyordu.

Ayrıca geçen sabah Davey'den aldığı o resmi düşününce yanakları al al oldu.

Âdeta düşüncesiyle onu çağırmışçasına Davey o sırada gelip yanına oturdu. "Ellerin iyi mi?" diye sordu. "Neredeyse bir saattir ellerine bakıyorsun."

"İyiler." Molly bakışlarını Davey'ye çevirdi. İstemediği halde her gece nasıl ona bir bardak su getirip başucuna bırakışını düşündü. Bir elini omzuna koyup gözleri yaşararak Rives'ı teselli edişini ve Molly'nin hiç görmediği bir çocuğu gömüşünü, hiç soru sormadan, hiç ara vermeden James ve Thad'le birlikte çalışmasını, kumları kazarken ağır duygularla yüzünün buruşmasını ve kalbinin burulmasını, siyah saçlarının ter içinde kalışını düşündü. Sonraki görüntüler gelecektendi, daha sonra meydana gelecek olaylara dair tüyler ürpertici kısa resimlerdi.

Davey sanki kendisi teftiş etmek istermiş gibi gözlerini Molly'nin ellerinden ayıramıyordu.

"Lauren'ı aldattın mı?" diye birdenbire soruverdi Molly. *Bu nereden çıktı şimdi?* diye merak etti içinden.

"Hayır, aldatmadım. Yemin ederim." Davey hâlâ Molly'nin ellerine bakıyordu. "Lauren'dan ayrılmıştım, ya da belki o benden ayrılmıştı, tam buraya gelmemizden bir gece önce. Yürümediğini ikimiz de biliyorduk. Benim kalbim soğumuştu."

"Eee, peki Emma? Ayrılık acını geçiştirdiğin bir kız mıydı?" Molly istediğinden daha soğuk bir sesle sormuştu.

Davey burnundan güldü. "Pek sayılmaz. Emma bir şey kanıtlama derdindeydi."

Molly kaşlarını kaldırdı. "Dudaklarıyla mı?"

Davey dönüp denize bakarken siyah saçları gözlerine düştü. *Saçını kestirmesi lazım,* diye düşündü Molly. Sanki çok önemliymiş gibi.

İç geçirdi. Aklı dört bir yana dağılıyordu.

Davey'nin aklı bir yerdeydi ama. Belli ki o geceye odaklanmıştı.

"Beni başkasına âşık olmakla suçladı," dedi Davey sessizce. "Sırf yanıldığını kanıtlamak için bana meydan okurcasına beni öptü. Ben onu öpmedim." Omuz silkti. "Yani gördüğün şeyi görmedin aslında."

Senin hayal edebileceğinden fazlasını gördüm aslında, diye düşündü Molly.

"Öyle misin?" dedi, dünyasının döndüğünü hissederek. "Yani başkasına mı âşıksın?"

"Kesinlikle." Davey bakışlarını tekrar Molly'nin ellerine çevirdi. Aralarındaki havada bir şeyler çıtırdıyordu. Heceler aralarında, havada kaldı, her şeyi değiştirebilecek sözcükleri oluşturmayı beklediler. Ya da hiçbir şeyi değiştirmeyecek sözcükleri.

Molly hecelerin süzülerek uzaklaşmasına izin verdi. Ağırlık çok fazlaydı, değişim çok hızlı oluyordu.

Molly aniden konuyu değiştirdi. "Davey." Mavi meçini parmağına dolayıp döndürdü. "Skye'ın yanındayken mağarada bana bir şey oldu. Suya değmedim, en azından değmediğimi sanıyordum. Ama bir şey oldu. O günden beri ne zaman birisine dokunsam, o kişinin geleceğini görüyorum. Tümünü değil, sadece burada, adadaki bazı resimler çıkıyor. Sanki bir araya getirmem gereken yapbozun parçaları gibi."

"Skye'ın tersi gibi," diye kaşlarını çattı Davey.

Molly başıyla onayladı.

Davey kızı incelerken mavi–gri gözleri endişeyle doldu. "İyisin, değil mi?"

"Evet. Belki. Bilmiyorum." Molly ara vermeden saçını kıvırıyordu. "Ne yapacağımı ya da bu durumun Skye'a ve bize nasıl yardım edeceğini kestiremiyorum."

Davey gözlerinin içine baktı. "Sana sarılırdım ama dokunmaya korkuyorum." Hafifçe sırıtmasıyla bile gözlerindeki kaygı aralanmadı.

"Korkmalısın da," diye takıldı.

"Şimdi tam abin gibi konuştun işte." Davey buruk bir tebessümle dudaklarını büktü. Bakışlarını suya doğru çevirdi.

Profili nefes kesiciydi; Lauren'ın ona neden âşık olduğu belliydi. Dağınık siyah saçlar, çıkık elmacık kemikleri, dolgun dudaklar. Uzun kirpikleri uçlarından hafifçe kıvrılıyordu, Molly daha önce hiç dikkat etmemişti. İkisi hiçbir zaman yanlarında Molly'nin abileri ya da bir arkadaş ya da herhangi biri olmadan baş başa oturmamıştı, adaya gelene kadar.

Molly bunun ne kadar tuhaf olduğunu şu âna dek hiç düşünmemişti.

"Geçen sabah elini tuttuğum zaman." Davey ağır ağır konuştu, sanki her kelimeyi onaylamadan önce etraflıca düşünüp taşınıyordu. "Bir şey hissettim. Sen de hissettin, değil mi?"

Molly başıyla onayladı.

"Yani sen... Bir şey gördün?"

Molly tekrar başıyla onayladı.

"Neydi?" Gri gözleri Molly'nin yüzünde delice dolaştı. "Ne gördün?"

"Bir sürü şey. Sen Rives'ı teselli ederken, sen Thad ve James'le birlikte sahildeyken." *Sen beni deliler gibi öperken*

ve ben de seni öperek karşılık verirken. Davey göremesin diye arkasını dönüp yüzünü kaçırdı Molly, yine al basmıştı.

Davey bakışını tekrar Molly'nin ellerine çevirdi. "Şu yaranın olduğu zamanı hatırlıyorum," dedi sessizce. Sol başparmağına dokunmak için uzandı fakat tam son anda elini hızla geri çekti. "JT elinde bir çatapatla seni kovalıyordu, ben de bir yerine bir şey olacak diye o kadar korkmuştum ki, onunla boğuşmaya başladım. JT yere düşerken sen koşarak gelmiştin ve onun elindeki çatapat yine de senin eline çarpmıştı. Seni incittiğim için kendime çok kızmıştım."

Davey ıstıraplı gözlerle ona baktı. "Sensin Molly. Her zaman sendin."

Bütün dünya arka planda tuzla buz olup yeniden bir araya gelirken Molly'nin ağzı açık kaldı.

"Peki neden bana hep kendini pisliğin teki gibi göstermeye çalıştın?" diye sordu Molly, küçük dilini yutmuş halde.

Davey hafifçe gülümsedi. "Sen neden hiç gerçek beni görmedin?"

"Davey!" Thad plajın başından seslendi. "Bir saniye gelebilir misin? Güney Sahili'ne gezintiye çıkmamız lazım."

Molly arkasını bile dönmemesine rağmen, James'in sessizce Thad'in yanında durduğunu bildi. Ayrıca ne bulacaklarını da biliyordu. Neredeyse kusacaktı, neredeyse Davey'ye gitme kal diye ısrar edecekti. Söylenmemiş çok söz kalmıştı. Davey'nin sözcükleri cevap bekleyen bir soru gibi havada asılı kaldı.

Molly, onun yerine Thad'e baktı.

"Yanınızda bir kürek götürün," dedi, empati dolu bir sesle. "İhtiyacınız olacak."

BÖLÜM 64

SKYE

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 23 GÜN KALA, SABAH

Rives'ı deli gibi özlüyordum. Bir yanım eksikti. İkimizi de korumak için o yanımı kendi elimle koparıp atmıştım. Ada anılarını kafamın içine boşalttığından beri Rives'dan bariz kaçıyordum; her şey bana çok fazla geliyordu.

Rives'ın bensiz yaşamaya şimdiden alışması daha iyi, diye bir mantığa bürüdüm. Çünkü sonum yazılmıştı, başka seçenek yoktu. Bunu bilmek için Öngörü lazım değildi. Onunla sahip olmaya can attığım gelecek, hiç yaşanmayabilirdi. Ve bu yüzden de, Rives'ın yanında olmak, taşıyamayacağım kadar ağır acı veriyordu. Rives'ın o güçlü varlığı, tanıdık dokunuşu, içimi bilen bakışı beni yakıyordu... Hepsi bana çoktan yitirdiklerimi hatırlatıyordu..

Şu anda Beyaz Kumsal'ın kenarında tek başıma oturuyor, düşünmemeye çalışıyordum. Ağaçların yakınında bir zürafa bir ağaç yaprağını çiğniyordu. Halinden hoşnuttu, sanki kendi evindeydi, muhtemelen buradan hiç ayrılmayacağı içindi.

Aynı benim gibi.

Zürafadan birkaç metre ileride yapraklar hışırdadı. Zürafa çiğnemeyi kesip kulaklarını dikti.

Siyah tüyler güneşin altında parladı. Yeşiller aralandı ve ortaya patiler, bıyıklar ve çizgi gözleri çıktı. Güçlü ve yırtıcı bir panterdi.

Taş çatlasın on metre ileride pusu kurmuştu.

Kılımı kıpırdatmadan oturdum, zürafanın bir tekme atmasını ya da herhangi bir hamle yapmasını bekledim.

Panter gözleri parlayarak öne doğru yürüdü; zürafa da kediye doğru döndü. Panter yağ gibi bir hareketle küçük zürafayı hemen indirdi, gayet temiz öldürmüştü. Sanki bir film izler gibi izledim bu olanları. Adanın beni koruyacağını biliyordum çünkü bana ihtiyacı vardı.

Top gibi kıvrılıp zürafa sessizleşene kadar ellerimle kulaklarımı kapattım, ölürkenki bağırışları kafamın içindeki çığlıklara karıştı.

"Skye." Molly'nin omzuma yavaşça dokunmasıyla kendime geldim. "İyi misin?"

Gözlerimi açtım. Molly yanıma çömeldi. "Skye?" diye tekrar etti. Yanaklarımdan akan yaşları sessizce sildi.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Efendim?"

"Seni arıyoruz. Rives kendini kaybetti. Orada olabilirsin belki diye Kemerler'e gitti. Biliyorum, bilginin ağırlığıyla," durdu, sesi yumuşadı, "mücadele ediyorsun," diye bitirdi. "Senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemem. Ama kaçmak bir çözüm değil."

"Kaçmıyordum ki." *Değil mi?*

Panter gitmişti. Zürafanın gövdesi kumlarda uzanıyordu, ağaçların gölgesi altında kalmıştı.

"Tamam," dedi Molly sakince, "kaçmıyordun. Ama kimseye haber vermeden ortadan kaybolmak iyi bir şey değil. Geri dönmeliyiz. Bu bölgede bir panter ve vahşi köpekler var. Köy daha güvenli. Burada tek başına olman hoşuma gitmiyor."

Sahilde tek başına yatan Dai birden zihnimde canlandı. Bir şekilde içime doğan hissin gerçek olduğunu hissettim.

"Dai'yi gömdüler, değil mi?" Suratına baktım. "Davey ve Thad. Ve James. Güney Sahili'nde onu gömdüler."

Molly evet anlamında başını salladı.

"Neden ateşi çıkmıştı biliyor musun?" Cevap vermesini beklemedim. "Kapıdan aşağı düşünce kayalıklar bacaklarını çizdi ve çizik mikrop kaptı. Yani hiç şansı olmadı."

Tekrar okyanusa doğru baktım. "Kimse buraya hasta gelmiyor. Biliyor muydun? Ada bakteri ya da virüs transfer etmiyor, sadece DNA'nın en saf haliyle geçiyoruz. Ve ada, Amerikalıları tercih ediyor çünkü bombaları biz attık. Acıya acı. Başıboş kapılar bize doğru çekiliyor." Gözlerimi kapadım. *Çok fazla. Çok fazla şey biliyorum.* Ayaklı Nil ansiklopedisiydim.

"Tamam," dedi Molly tekrar. "Öğrendiğimiz iyi oldu."

"Öyle mi?" diye sordum. Emin değildim.

Sahile dönerken yolda kuzeye doğru ilerleyen Chuck ve Davey'ye rastladık.

"Günaydın hanımlar." Davey sırıttı. "Chuckster ve ben guava avına çıkıyoruz."

"Orada bir panter var," dedim, Molly'ye söylemeyi unuttuğumu fark edip. "Az önce bir zürafayı mideye indirdi, o yüzden aç olduğunu sanmıyorum ama haberiniz olsun."

Davey hemen 180 derece döndü. Tam arkasını döndüğü anda rüzgâr dindi. Yirmi metre ileride, bir kapı havaya yükselerek öğle güneşinde pırıl pırıl parladı.

Saniyeler içinde kuzeye doğru yuvarlanacaktı.

"Chuck, git," dedi Molly, sessizce buyurur gibi. "Buraya yapmaya geldiğin işi yaptın." Sonra benimle Davey'nin elini tuttu. "Koşun!"

Koştuk da. Kapının önünden çekildik ve Chuck dümdüz topukladı.

Ve gitti.

Yirmi üç günümüz kalmıştı.

BÖLÜM 65

RIVES

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 22 GÜN KALA, ŞAFAK

Skye beni dışarı atmıştı.

Beni görmezden gelmiyordu ya da benimle kavga etmiyordu. Sapıkça da olsa, böyle yapmasını yeğlerdim. En azından bana değer verdiğini anlardım. Bu aralar bana âşık olduğu insan gibi değil, yoldan geçen herhangi bir tanıdığı gibi davranıyordu. Onun için cehenneme kadar gidebilecek, hatta gitmiş olan biri gibi davranmıyordu.

Sörfü tutan elime güç verdim. Suya inmek için yanıp tutuşuyordum, bugünlerde öfkemi kabartmayan tek yer denizdi. Ada zeminine temas etmekten nefret ediyordum. Bir yanım kapı yakalayan Chuck'a imreniyordu, çıkış biletini almıştı çünkü. Geri kalan yanımsa burada kal, Nil'in ağzını burnunu dağıt, cayır cayır yandığını gör diyordu.

Buradan nefret ediyordum.

Thad bu sabah benden hızlıydı. Suyun kenarına ulaşmış, sırtı bana dönük, sörf tahtası kolunun altında, dalga boyunu ölçüyordu. Ya da belki de kendini suyun soğukluğuna hazırlıyordu, alıştırıyordu. Burada sörf mayosu yoktu ve suda bir süre kaldıktan sonra soğuk iliklerinize kadar işliyordu.

Klasik Nil işte.

"Thad," diye seslendim.

Adını duyar duymaz dönüp bana rahatça kafa salladı. "Hayırdır, kardeşim?"

"Hâlâ Charley ile konuşuyor musun?"

"Kesinlikle." Gülümsedi. Şanslı piç, nasıl da tuzu kuru gülüyordu.

"Eh, bir sonraki sefer onunla konuştuğunda Skye'ı kurtarmak için ne bok yemem gerektiğini de sor." Dalga geçmiyordum. Pamuk ipliğine sarılıyordum ama elimde başka bir şey kalmamıştı. "Kabul edemem Thad. Skye adadan son ayrılacak kişi olmayı kafasına koymuş, durağan kapıya meşaleyi sokacak. Nil kafasına girmiş bir kere. Skye'ın seçimi değil, adanın seçimi."

"Charley'ye sorarım. Ama bir şey değişmez." Thad omzumu tuttu. "Rives, Skye ne istediğini biliyor." Thad ağır bir sesle konuştu. "Onu serbest bırakmanı istiyor."

Thad'in elini üstümden ittim. "Bana bunu söyleme hakkın yok," diye tersledim. "Senin Charley'in evde güvende duruyor, seni bekliyor. Ben Skye'ı kaybediyorum Thad, onu *kaybediyorum.* Sonsuza dek. Sen de bana bırak gitsin diyorsun. Söylemesi kolay tabii. Yapamam ama. *Yapmayacağım.*"

"Skye öyle istiyor." Thad sessizleşti.

"Yanlış. Nil öyle istiyor," dedim acı acı.

Artık uçurumun kenarında duran Skye'dı, düşmeye hazır olan Skye'dı. Thad ise tutmuş, benden geri çekilip hiçbir şey yapmamamı istiyordu. Bırak düşsün, bırak gitsin.

Bırak *ölsün.*

"Skye'ın ne istediğini sen bilmezsin." Ses tonum çok soğuktu. *Onu tanımıyorsun.*

Thad tepki göstermedi. "Biliyorum. Onunla her gün konuştum Rives. Senin işitmek istemediklerini dinledim. Skye kaldıramıyor." Kafasını işaret etti. "Çok fazla. Ada

onu değiştirdi ve Skye artık geri dönemiyor. Zamanı geri alamıyor. Tüm bildiklerini –ve hissettiklerini– içinden çıkaramıyor." Thad yutkundu. "Molly gördü. Tek yolu bu."

"Başlarım tek yoluna." Hırlıyordum artık. "Ben buraya onu kaybetmek için geri dönmedim. Onu kurtarmak için döndüm. Bir dakika..." Durdum. "Ne demek Molly gördü?"

"Hani Skye geçmişi gördü ya? Tümünü?"

Kafa salladım.

"Eh, Molly de geleceği görüyor. Çok çatlakça ama Skye'la birlikte o mağaraya girdiğinden beri ne zaman insanlara dokunsa gelecekten parçalar görüyor. Ramia gibi. Molly, Skye'ın elinde bir meşaleyle kapıya doğru yürüdüğünü gördü. Gördü, Rives. Keşke farklı olsaydı." Thad'in gözlerini acı kaplamıştı.

"Eee, Molly anlık bir resim gördüyse ne olmuş? Adanın kafasına dayattığı bir görüntü o. Ada oyunlar oynuyor Thad. Biliyorsun nasıl olduğunu. Üstelik Molly bir şekilde gelecekten bir anı gördüyse bile, bütün resmi bilmiyor. Henüz bitmedi. Hem de hiç."

Arkamı döndüm, Thad'le işim kalmamıştı. Şu ada kaçıklığıyla işim kalmamıştı. Tam o anda Nil'in ikiz sütunları birleşip tek oldu: Zalim.

Thad, ada hakkında haklı çıkmıştı.

Ama Skye hakkında yanılıyordu.

Şafak planlarım lime lime dağılarak soluğu Baraka'da aldım. Tek yapmak istediğim, Skye'la konuşmaktı. Gerekirse ona yalvaracak, kendini kurban etmesinin lüzumlu olmadığını ona gösterecektim. Onu ikna etmek zorundaydım, mantığına hitap etmeli, doğru düzgün düşünemediğine, Nil'in beyninde kamp kurduğuna onu inandırmalıydım. Bir şekilde, başka bir yolu olmalıydı.

Köy'e dönünce doğruca bizim kulübeye yollandım. Kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, birisinin daha

içeride olduğunu ancak yaklaşınca anladım. Skye'm sesiyle birden durdum.

"Yani gelecekten parçalar," diyordu Skye.

"Evet, her seferinde, her dokunduğumda farklı görüntüler. Ama..." Molly durdu. "Seninleyken değil. Çok tuhaf. Sana dokunduğum zaman her seferinde bir resim görüyorum. Hep aynı resim, gün gibi aşikâr. Elinde yanan bir meşaleyle kapıya doğru yürüyorsun, karanlıkta bir alev topu patlıyor ve sonra hiçlik. Sadece siyahlık. Ama o siyahlık..." Molly ürperdi. "Çok yoğun."

Girişte dikildim. İki kız da beni fark etmemişti. Karşılıklı yataklara oturmuş, birbirlerine odaklanmışlardı.

"Siyahın ardından herhangi bir şey görüyor musun?" diye sordu Skye. Sesindeki umutla renklendim, haftalardır rastladığım ilk pozitif işaretti.

"Hayır." Molly hayır anlamında başını çevirdi. "Görüntü sona eriyor."

Skye beni şoke eden tatminkâr bir gülüşle tebessüm etti.

"Hiçbir anlama gelmez." Sıcak ve çaresiz sesim kulübeyi yırttı, iki kız da kafasını kaldırıp baktı. "Skye." Sadece ona baktım. "Adanın istediği bu. Adanın *her zaman* istediği buydu. Sen. Ölü." Sesim dümdüzdü. "Lütfen bunu yapma. Nil konuşuyor şu anda, bu sen değilsin."

Skye iç geçirdi. Gözlerinin içindeki merhameti görünce afalladım. "Rives, ben Nil'in ne istediğini, neye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Evet, Nil kafamda, benim *içimde*. İnkâr etmeyeceğim. Ama ben buradayım aynı zamanda." Gözlerinin içi parladı. "Adadan en son çıkmak ve bu olayı sonsuza dek sona erdirmek *benim* tercihim. Buraya bu sebeple getirildim." Sesinde haftalar önce Ölüm İkizleri'ne gitmeyi kafaya koyduğu zamanki azim gizliydi; içim kalktı. Skye birkaç metreden çok daha uzak bir yerlerden beni süzdü.

"Bu benim seçimim Rives," dedi sessizce, bakışları üstümdeydi, sesi Skye ateşine sahipti ve son derece kederliydi. "Eğer ben yaşarsam Nil ölemez. Ben sonuncu *olacağım*. Beni bırakmak zorundasın. Beni seviyorsan, bırakacaksın. Bu yüzden buradayım," diye fısıldadı. Sonra gözlerini kapadı. "Üzgünüm."

Üzgünüm.

Bir şekilde mazeretleri geçmiş, özür dileme faslına gelmiştik, ben hâlâ bir şans için çırpınırken sanki tartışma sona ermişti.

Öyle, olduğunu fark ettim.

Skye seçimini yapmıştı ve içinde ben yoktum.

Kalbim dondu. Tuzla buz oldu, sonra yerde kaldı.

İlk ben arkamı döndüm.

BÖLÜM 66

NIL

NEREDEYSE ÖĞLEN

Ada insanları kendi haline bıraktı.

Acıları çok fazlaydı; dinmiyordu.

Ada onun yerine dikkatini dört bacaklı hayvanlara yöneltti; azalan gücünü minik patlamalar şeklinde, tam vakti gelince kullanıyor, adadaki hayvanları, özellikle et yiyenleri ayıklıyordu. Eğer insanlar başarısız olursa, eğer o kız –Skye denen kız– başarısız olursa, o zaman ada önümüzdeki asırlar boyunca insan yaşamını yönetmek ya da devam ettirmek konusunda faydasız olurdu. Buradaki hayvanlar en küçük dertleri olurdu ancak şimdilik, tam da son yaklaşırken ada mümkün olduğunca çok insan hayatını korumaya almak istiyordu.

Üç hafta sonra gökte yeni ay yükselecekti.

Son yazılmıştı.

Öğle vakti geldi, güçlü ve cazibeliydi ve adanın yardımıyla vahşi kedilerden biri ayrıldı. Burada kısa süre kalmıştı, sorun değildi. Yine de ona benzer üç kedi daha duruyordu, altın rengi kürkleri parlıyordu, birisinin yelesi kocamandı. Onlar sorun çıkarabilirdi.

Topraktaki dikiş izi her iki taraftan akan güçle dalgalandı.

Genişledi, artık ada bakma çağrısına direnemeyecekti. Yarığın ötesindeki dünyayı görmek zorundaydı, o dünya ki büyüleyici ve bakir, zonklayan ve akan yaşam elektrikleriyle doluydu.

Ancak her zamanki gibi, adanın bakışları yarığın öbür yakasındaki o kıza, diğer güçlü kıza çevrildi. Erkek arkadaşıyla arasındaki bağ adayı en parlak ışık gibi çekiyordu ve bir an için ada, gözleri kamaşıp durmuştu. Evet, diye düşündü ada. O kıza bilgi fırsatını tanıyacaktı, ancak bilgiyi aktarmak kıza kalacaktı.

Charley tekrar Rika'nın evine çıkan basamakları hızlı hızlı tırmandı ve kapıya sertçe vurdu.

Maaka sırra kadem basmıştı. Eğer hâlâ adadaysa bile, kimse ona söylemiyordu. Hiç kimse ona *hiçbir şey* anlatmıyordu zaten. Hatta Charley son zamanlarda insanların ondan bilerek kaçtığından şüpheleniyordu.

Oysa Rika bir şeyler biliyordu. Rika'nın ayrılırken sarf ettiği sözler Charley'nin içini kemiriyordu.

Ada kanayacak ve sevdiğin insanlar kaybolacak. Aradığın son bu, çocuğum. Kendini hazırla.

Kendimi nasıl hazırlayabilirim? Bilinmeyene nasıl hazırlayabilirim? diye merak etti Charley. Öğrenmek zorundaydı.

Bir daha kapıya vurmak için elini kaldırdı.

Kapı ardına kadar açıldı. Rika girişte, yüzünde hafif bir tebessümle dikiliyordu. "Ananaslı kek yemek için döndün, değil mi Charley?"

Charley düşünmeden kafa salladı. "Evet." *Diğer şeylerin yanı sıra.*

"O halde, buyur gir."

Charley içeri yürüdü, evin içindeki rengârenk nesneleri, aynı zamanda tüyleri diken diken eden bilme ve hakikat hissini içine çekti. Bu kez Charley hazırlıklıydı. Sehpada duran kek tepsisi ve Sprite şişesini görünce gözü bile seğirmedi.

"Lütfen. Otur." Rika eliyle işaret etti.

Charley oturdu. Gazozu yavaşça açtı, bir yudum alıp gülümsedi.

"Rika, beni evine kabul ettiğin için teşekkürler, habersiz geldiğim halde."

Rika başını yavaşça öne eğdi.

Bu bir oyun, diye düşündü Charley. İkisi de onun geleceğini biliyordu zaten. Charley sadece geldi; oyun oynamaya vakti yoktu.

"Sevdiğim insanların kaybolacağını söyledin. Bunu önlemek için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey. Onlar *orada,* sen *buradasın.* Eğer kaybolurlarsa, kendi yollarını bulmak zorundalar. Kendilerini bulmak zorundalar."

Kayıp, ölü değil, diye düşündü Charley.

"Yani bulunabilirler, öyle mi?" Charley dönüp dolaşıp aynı noktaya geldiklerini seziyordu.

"Bazıları," dedi Rika. "Hepsi değil. Üçü sonsuza dek kaybolacak."

"Thad değil," dedi Charley. "Lütfen bana Thad'in o üçlüden biri olduğunu söyleme."

Rika sessizce durdu.

Charley'nin tepesi attı. "Söyleyemez misin yoksa *söylemiyor* musun?"

Rika kızı inceledi. "İkisinden de biraz. Son yazılmış ama orta kısım ona şekil veriyor."

"Yani kısacası hiçbir şey bilmiyorsun," diye yapıştırdı Charley.

Rika'nın bakışları acıma doluydu. "Çok gençsin, hepsi öyle. Adanın üçünü tutacağını biliyorum. Hangi üçü olduğuysa, eh, orası değişebilir."

Charley gözlerini kapadı. "Anlamadığım çok şey var." Hüsranla dolmuş, çıldırıyordu. "Onlar *oradayken buradan* yardım etmek için bir şey bulmak istiyorum."

"Arkadaşın Skye'a bakmasını söyle, çocuğum. O zaman

aradığı şeyi bulacak, doğru mu çocuğum?" Rika keskin bir tebessüm etti.

Charley'nin ağzı açık kaldı. Bu sözler onun sözleriydi, aylar önce söylemişti. *Ninem aradığın şeyi bulacağını söylüyor,* demişti Natalie'ye. Ve Rika bir şekilde *bilmişti.*

Rika onaylayarak başını salladı. "Arkadaşın çoktan aradığı cevapları bulmuş, bilmecenin cevabı içinde yatıyor. Son yazıldı ama gelecek yazılmadı. Daha fazla yorum yapamam. Ne zaman istersen kek yemeye ya da takılmaya gelebilirsin. Ama sana sunacak başka bilgim, başka öngörüm yok. Aradığın cevaplar zaten sende mevcut çocuğum, hem de hepsi. Biliyorsun bunu."

Charley'ye bakarak başını yana eğdi. "Cesur ol, çocuğum. Henüz her şey kaybedilmiş değil." Elini şöyle bir salladı. "Hadi git. Bir yerde olman gerekiyor."

"Öyle mi?"

"Öğle vakti oldu, çocuğum. Her öğle vakti olunması gereken bir yer vardır. Ya da olunmaması gereken," diye ekledi.

Çok doğru, diye düşündü Charley. Thad'i düşünerek, onu duyması için dualar ederek oradan ayrıldı.

Her şey kaybedilmiş değil, diye düşündü hiddetlenerek. *Skye'a söyle cevaplar onda. Ona söyle içine baksın, bilmecenin cevabı içinde. Ve söyle ona, son yazılmış ama gelecek yazılmamış. Seni seviyorum.*

Charley basamaklardan aşağı koşarken oraya bir daha dönmeyeceğini biliyordu.

Yarık daraldı, ada geri çekildi.

Üç hafta sonra her şey yitirilecekti. Zaman birini muzaffer kılacaktı, her zaman öyle olurdu.

Tek hayatta kalan bu olacaktı.

BÖLÜM 67

SKYE

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 7 GÜN KALA, GECE

Rives benimle konuşmuyor, suratıma bile bakmıyordu. Nil'i ona tercih ettiğime inanıyordu. *İyi de başka seçeneğim olmadığını nasıl anlamıyordu?*

Keşke kendi sözlerini anımsayabilseydi. *Nil belki de senin kaderindi, peki o zaman kaderini kabul etmenin nesi bencillik?* diye sormuştu bana burada bulunduğumuz son sefer. Farklı bir saat, farklı bir Nil'di ama sözleri çok doğru yankılandı.

Nasıl unutabilirdi? Artık gözden ırak olduğum için?

Bütün hayatım ada etrafında dönüyordu, daha adanın varlığından bile haberim yokken. Benim kaderim burayı sonlandırmak, burayla *birlikte* sona ermek.

Ölmek. Burada.

Benim bir seçeneğim yok.

Nil'in bir kalbi var, artık biliyorum. Kara. Hastalıklı. Benim gördüğüm karanlık, Nil'in özüymüş, soğuk, karanlık, zalim ve ölü. Artık eskisinden de iyi görüyorum. Onu yenebilecek tek kişi benim çünkü o karanlığı gerçekten anlayabilen tek kişi benim. Nil'in kalbi çalıntı hayatlarla atıyor, güçlü ve mide bulandırıcı. Durdurulmak zorunda.

Ve bir şekilde, birbirimize bağlıyız.

Birlikte yaşıyoruz, birlikte öleceğiz.

Nil'in planı başından beri buydu.

Eğer günlüğüm yanımda olsaydı, bunu yazardım. Onun yerine, kafama yazıyorum, sözcükler özel odama akıyor, bütün beyaz duvarlara Nil'in kalbi karalığında mürekkep döküyorum, her gün satırları silip tekrar başlıyorum. Hepsini döküp boşaltıyorum, kafama boşaltıyorum.

Yedi günüm kaldı.

Başaracağım.

Nil'in sonunu yazacağım.

Benim adım Skye Bracken ve bu benim kaderim.

BÖLÜM 68

RIVES

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 4 GÜN KALA, ÖĞLEDEN SONRA

Otomatik pilota bağlamıştım.

Son üç haftadır, hareketlerimi ezberden yapıyordum. Thad'le ava çıkmış ve elimizde tavşanlarla küçük bir yaban domuzuyla dönmüştüm. James'le birlikte bir gergedanın izini sürmüştüm, o ustaydı ben öğrenci, sırf hayvan hangi deliğe yerleşmiş diye anlamak istiyorduk. Cevap: bize yakın bir yerde değildi. Paulo'yla adada işe yarayacak şeyler toplamaya çıkmış, çalı çırpı yapmak için bitkileri koparmıştım. Kenji ve Hafthor'la birlikte çalışıp ada fitilimizin yakıcılığını artırmak için sicimleri odunlara sarmıştık, aceleye gelmeyecek sıkıcı bir işti. Yağlı meyveler toplamış ve bunlarla meşaleler yapmıştım, son gecemizde önümüzü aydınlatmak için lazım olacağını biliyordum, her hareketimle birlikte yaptığım meşale acaba Skye'ı öldürecek meşale mi diye merak ediyordum.

Planımız işe yararsa, ada ölecekti.

Skye da.

"Rives." Kara kara düşünürken Thad'in sesini duydum.

Kumlarda, sıcak taşlarla çevrelenmiş plajdaki ateş çukurunun yakınında, gece inerken domuzun pişirileceği yerin orada oturuyordum. Dünya umurumda değildi.

İştahım yoktu, geleceğimin olmaması gibi.

Thad'in beklediğini sezip arkamı döndüm.

"Molly, az önce Siyah Koy'a bir çocuğun düştüğünü söyledi," dedi. "Talihsiz çocuk son kapıyı yakalamış herhalde. Benimle gelip onu karşılamak ister misin?"

"Pek sayılmaz."

"Evet mi, hayır mı?" Thad sabırla bekledi.

"Evet herhalde."

Sessiz sedasız yürüdük. Thad'e hâlâ kızgındım. Skye'ın tarafını tutuyordu. Mütemadiyen konuşuyorlardı, saatlerce.

Skye ve bense neredeyse hiç konuşmuyorduk.

"Skye senden biraz destek bekliyor, biliyorsun." Thad alçak sesle yorum yaptı.

"İntiharını desteklememi mi? Delirdin mi?" Thad'in Charley'si vardı, evde onu bekliyor, zihninden aşk mesajları yolluyordu. Bense sevdiğim kızı eceline yollamak için meşaleler hazırlıyordum.

Suratına yumruk atmamak için kendimi zor tuttum. O kadar pis bir bakış attım ki, Thad geri çekilip ellerini havaya kaldırdı.

"Ona destek ol diyorum. Şimdi, burada. Fırsatın varken. Onu dışladın Rives, hem de sana en çok ihtiyaç duyduğu anda."

"Tabii." Sözlerimden asit gibi burukluk akıyordu. "*Skye beni* dışladı asıl, Thad. Bu onun seçimi. Onun kararı. Çoğu zaman plajda uyuyor."

"Sen onunla konuşmadığın için."

Sessizlik çöktü. Kristal Mağara, Nil buzuyla dolu halde pırıl pırıl parladı.

Tekrar açık havaya çıkınca Thad'e döndüm. "Neler hissettiğim hakkında hiçbir fikrin yok," dedim, öfkemi kısıtlamadan. "Hiç. O yüzden lütfen," yumruklarımı sıkıyordum, "bana akıl verme, tamam mı?"

Thad iç çekerek elini saçında gezdirdi. "Haklısın. Nasıl hissettiğini bilmiyorum ama Skye'ın neler hissettiğine dair bir fikrim var ve kendisi sana söylemese de, şu anda sana ihtiyaç duyuyor. Ya da *söyleyemese* de. Ben senin sağ kolunum ama sen de onun."

Artık değil, diye düşündüm.

"Bir düşün, olur mu?" dedi.

"İnan bana, başka şey düşündüğüm yok," diye tersledim.

Thad plaja doğru baktı. "İki şey daha. Birincisi, bu gece Nil Gecesi. Skye ısrar etti. Yarınki yolculuğumuz öncesi moral ve şans getirmesi için. Bunlar onun sözleri."

Bol şans. Aynen. Neredeyse güldüm.

"İkincisi ne?"

"Charley bana aradığımızı bulacağımızı söyledi."

"Bu ne demek şimdi?" diye sordum.

"Bence –bunu söylediğime inanamıyorum ama öyle– aydınlık ve karanlıkla ilgili bir şey. Hani karanlığı ararsak, onu buluruz. Ya da ışığı ararsak, onu buluruz, ha?"

"Yanılıyor." Dümdüz bir sesle son noktayı koydum. "Hepsi aynı. Aydınlık, karanlık, hepsi Nil. Benim tek aradığım başka bir yol bulmaktı. Başka bir plan, başka bir çözüm... Skye'ın meşaleyle Nil'i ateşe vermesi ve bu arada kendini de feda etmesi olmayan bir çözüm. Bulmak için üç günüm kaldı Thad. Yetmiş iki saat. Bitti. Ondan sonra Skye'ı B Planını uygulamaya ikna etmek zorundayım ve B Planım yok. *Benim* aradığım işte bu. O zaman neden bulamıyorum?"

Thad kollarını göğsünde kavuşturdu. "Charley dedi ki, Skye içine baksın. Skye bilmecenin cevabını zaten biliyor, cevap içeride."

"Ne bilmecesi? Bu mekân tümden bilmece." Ellerimi silkeledim çünkü hissizleşmişlerdi. Thad sus pus durdu.

"Charley başka bir ipucu verdi mi? Yardım edebilecek herhangi bir şey? Elle tutulur bir şey?"

"Şey..." Thad rahatsız göründü. "Ayrıca 'Her şey kaybedilmiş değil, henüz,' dedi."

"Tabii ki. Çünkü Skye hâlâ hayatta." Arkamı döndüm, Nil Dağı kadar gerilmiştim ve patlamaya hazırdım. "Hadi gidip şu çaylağı bulalım ve şu işi halledelim." Bunu derken, Nil'i kastetmiştim. Uyanamadığım bir kâbustu resmen.

Çaylak siyah kumlarda oturmuş, gözlerini kırpıştırıyordu. Kumdaki izlerden çıkardığım kadarıyla çocuk indiği noktadan başka yere kımıldamamıştı.

Yanına çömeldim. "Selam dostum, ben Rives. Senin adın ne?"

Çocuk irkilip bana baktı. "Garrett." Siyah gözleri korkudan fıldır fıldırdı.

"Eh, Garrett, bugün senin şanslı günün. Nil'e düştün, var olmaması gereken bir adaya yani. Ama müjdeli haber, dört gün içinde buradan ayrılacaksın, kısa bir ziyaret olacak. En önemli nokta hayatta kalmak." Gülümsedim, hissettiğimden daha sıcak davranıyordum umarım. "Kıyafet ister misin?"

Hafthor, Paulo ve Zane ananas yerken, Thad ve ben, Garrett'ı onlarla tanıştırmak için yanlarına yürüdük.

Garrett kafasını kaldırıp Hafthor'a baktı. "Thor?" diye sordu suratında şaşkın bir ifadeyle.

Hafthor iki elini kaldırıp başıyla onayladı. "Çekicim yok ama."

"Aman Tanrım, sen az önce espri mi yaptın?" Zane koptu. Ellerini ağzının kenarına koyup güldü. "Artık resmileşti millet. Son yakın. Hafthor espriler yapıyor." Hafthor'la beşlik çaktı ve içimde bir şey koptu.

Bir hışımla Zane'e döndüm ama Thad önüme çıktı. "Sen bir yürüyüş yap Rives," dedi sessizce. "Biraz yatış."

Uzun adımlarla yürüdüm, derken koşmaya başladım.

Rivessss, diye tısladı deniz. *Ben kazandım. O benim. Sana da sahibim.*

Bok sahipsin, diye düşündüm.

Hâlâ B Planı bulmak için yanıp tutuşuyordum. Çünkü eğer cevaplar Skye'daysa benimle kesinlikle paylaşmıyordu.

Belki de B Planı yoktu.

Kafamda zalim bir kahkaha çınladı, ardından soğuk bir düşünce geldi: *Nihayet öğreniyorsun Rives.*

BÖLÜM 69

NIL

GECEYARISINDAN HEMEN SONRA

Bırak kursunlar, bırak plan yapsınlar, *diye düşündü ada zevklenerek. Ada bu grubun ölçüsünü almıştı. Birkaç istisna dışında hepsi adanın parmağının ucundaydı. Adanın kusursuz resmini meydana getirecekti. Önümüzdeki üç gün boyunca, başka insan çağırılmayacaktı ve başka kimse ayrılmayacaktı.*

Ve üç gün sonra katliam çok görkemli olacaktı.

Üç gün sonra yeni ay doğacaktı. Üç gün sonra insanlar ölecekti. Çünkü adanın kendine has planları vardı ve bu insanların eşi benzeri bulunmazdı.

Ancak şimdilik ada dinleniyordu. Bekliyordu. Hazırlanıyordu.

Derin bir nefes çekti, korkunun ve gelecek yaşam elektriğinin önlenemez akışının kokusuyla kendinden geçti.

Molly gerildi.

"Şunu hissettin mi?" diye fısıldadı Davey'ye.

"Neyi?" Davey gözlerini ovuşturdu.

"Bir gurultu. Bir kahkaha gibiydi. Bilmiyorum." Molly yatakta bağdaş kurup dimdik oturdu. "Çok garipti." Kısaca kahkaha attı. "Burası zaten tümden garip. Hayatım garipleşti."

Davey doğrulup Molly'nin yanına oturdu. Molly gölgeler içindeydi, çıplak bacaklıydı, saçları artık ada kadar karmaşıktı, gecenin karanlığı mavi meçini yutuyordu.

"Tümden garip," diye ona katıldı Davey. "Fakat senden daha güçlü kimse yok Molly. Hiç kimse. Bu yerin sana çıkaracağı her güçlüğü yenebilirsin, bebek işi gelir. Tamam mı?"

Molly yüzünü Davey'ye doğru çevirdi. Bakışları gözlerinden aşağı, elmacık kemiklerine, dudaklarına kaydı ve o kadar yavaş, akışkan bir biçimde hareket etmişti ki, Davey'nin kanı alevlendi. "Madem baştan beri bendim," diye fısıldadı Molly, "neden hiçbir şey söylemedin?"

"Çünkü JT sana dokunursam beni öldüreceğini söyledi. Kanka kuralı zırvaları işte. Bir de sen Lauren'a beni abin gibi gördüğünü söylemişsin."

"Yalan söyledim," dedi Molly, çatlak bir sesle. "Ve JT burada yok."

Davey one doğru eğildi ama Molly'nin dudaklarının tam dibinde durdu. Bu an, her şeydi. "Burada olsaydı bile umurumda olmazdı," diye fısıldadı. Başparmağıyla Molly'nin çenesini okşadı. "Burada olsaydı, ona gerçeği ilan ederdim. Sana çok âşık olduğumu, bunun atacağı bütün yumruklara değeceğini ve sana daha önce söylemediğim için salaklık ettiğimi anlatırdım"

Bu laf üstüne Molly onu öptü. Kendini tutmadan, deli gibi, yoğun, ateşli, sanki bu öpüşme yıllardır beklemenin acısını çıkaracakmış gibi öptü.

Gerçekten de her şey, diye fark etti Davey. Molly ile birlikte olma fırsatı, buradan uzakta, Avustralya'da olma fırsatı.

Bu uğurda her ne pahasına olursa olsun savaşacaktı.

BÖLÜM 70

SKYE

GÜZ GÜNDÖNÜMÜNE 3 GÜN KALA, ŞAFAK

Şafak, bir milyon diğer Nil şafağı gibi söküyordu. Yalnızca bu şafak, son geri sayımı beraberinde getiriyordu.

Adanın saati tik tak ilerliyordu... Benim saatim de.

Kendimi hiç bu kadar yorgun hissetmemiştim. Nil'in bitkinliği ve benim bitkinliğim o kadar iç içe geçmişti ki, benimki nerede bitiyor, Nil'inki nerede başlıyor bilemiyordum. Sonunda yapılması gerekeni yapacak gücü kendimde bulabilmeyi ve Nil'in bana Paulo'ya yaptığı gibi ya da Ayna Mağarası'ndaki gibi son dakikada bir kazık atmamasını deli gibi umut ediyordum.

Sadece oturmak inanılmaz derecede güzel bir histi. Gözlerimi kapatmamak için zor duruyordum.

Hemen yanımda, ateşin ısıttığı başka bir taşın üstünde Thad kollarını göğsünde bağlamış, ateşin etrafına toplanmış grubu süzerek oturuyordu. Paulo'nun yüzünde de Thad ile aynı ifade mevcuttu: Yoğun ve odaklanmış. Lana ile konuşan Zane gülümsüyordu; ama Lana derin düşünceliydi. Diğer tarafımda Molly oturuyor, ananas yiyordu ve bacakları neredeyse Calvin'inkilere dokunuyordu. Calvin alçak sesle bir şeyler anlatırken Molly dinleyip kafa sallıyordu. Davey, Hafthor ve Kenji, soğukkanlıdan çok

uykulu bir üçlü olarak konuşmadan ayakta duruyordu. Garrett, Thad'in diğer yanında oturmasına rağmen yalnız görünüyordu. Dominic üç çatallı mızrağı elinde, bir ağaca yaslanmıştı. Onu kestiğimi yakalayınca bana göz kırptı.

Ben de ona gülümsedim. Tüm bunları izledim, sonra gözlerim Rives'ı buldu ve orada kaldı. Güzel Rives'ım. Kara kara düşünerek Duvar'ın yanında dikilmiş, belindeki bıçağa elini atmıştı. Eğer Nil birisinin kafasına girmişse, o da Rives'dı. Onu silkelemek, bas bas bağırmak, geri çağırmak istiyordum.

Fakat Rives da seçimini yapmıştı. Benim seçimimdeki ve bendeki en kötüyü görmeyi tercih etmişti.

Geriye yalnızca anılar kalmıştı.

Rives uzun adımlarla Thad'e yürüdü. Benden tarafa hiç bakmadı. "Hadi son kez planın üstünden geçelim."

Thad başıyla onayladı.

Rives gruba dönük durdu. "Tamam, millet, iyi dinleyin. Yola çıkmadan önce kısaca bir özet geçelim. Molly, Garrett haricinde yeni birisini görmedi ve bugünden itibaren, önümüzdeki üç gün boyunca yeni başıboş kapı açılmayacak. O yüzden bizce Garrett sonuncu çaylağımız ve umarız, ebediyen de öyle kalacak."

Garrett çekimserce el salladı, hâlâ neye uğradığını şaşırmış haldeydi.

"Ama emin olmak zorundayız. Yeni gelenlerin hepsini bulduğumuzdan emin olmak için adayı ekipler halinde tarayacağız ve üç gün sonra dağda buluşacağız. Yola çıkış zamanı gece yarısı ama her ihtimale karşı tam öğle vakti platformda olmalıyız. Aynı zamanda Carmen'i bulup becerebilirsek onu da uyarmalıyız. Skye, Zane ve Paulo en son sefer bunu yaptı, o yüzden biliyorlar. Ben de öyle. Grubunuzdan ayrılmayın. Herkesin bir düdüğü var, olur da koparsanız ya da yardıma ihtiyacınız olursa diye. İki kere

hızlı öttürürseniz, *Ben buradayım* demek, iki kısa öttürüş ona cevaptır. Üç kısa öttürüş tehlike demektir ve yardım çağırmak için SOS'e geçebilirsiniz. Üç kısa, üç uzun, üç kısa. Herkes anladı mı?"

Rives durup onaylayan kafalara baktı.

"Paulo, James ve Kenji kuzeydoğuya gidecek, içerlek kısımları tarayacak. Çamur ovalarından uzak durun. Molly, Davey ve Dominic kuzeye doğru ilerleyip kıyıları ve kuzeybatı köşesini geçecek. Lana, Zane, Garrett ve Thad kıyıdan güneye ve en güneydoğu uca gidecekler. Skye, Hafthor, Calvin ve ben dağın yolunu tutacağız, böylece güneybatı iç kısımları geçeceğiz. Herkesin bir çeyreği var, başka taraflara sapmayın. İnsan var mı diye iyice arayın. Kimseyi arkada bırakmak istemiyoruz." Çene kaslarını sıktı. "Fünyeyi Hafthor taşıyacak. Bizlerse meşaleler, yedek ip ve yiyecek taşıyacağız. Hedefimiz üç gün sonra öğlen vakti platformda buluşmak. Oraya ilk varan bizim ekip olacak ve Calvin'in görmesine yardım etmek için meşalelerle yolunu aydınlatmaya başlayacak. Biliyorum, tek başına olacak ama ne kadar çok ışık olursa, o kadar iyi. Tam gece yarısında hepimiz meşalelerimiz yanarak yerimizi almış olacağız. Kapı yükselmeye başladığında hepimiz düdüğümüzü çalacağız ve Calvin'e fitilin ucunu yakıp koşmasını işaret edeceğiz. Bir dakika içinde iki yüz metrenin altında koşması gerekecek, o yüzden kapıya tam vaktinde varır, sorun olmaz."

Calvin'e baktı, çocuk başıyla onayladı.

"Kapı yerine kilitlendiğinde Calvin platformun üçte birlik mesafesini kapatmış olacak. Kapıdan teker teker geçeceğiz. Skye en son geçmeyi seçti." Bana bakmıyordu. Molly bana kibarca gülümsedi.

Rives boğazını temizledi. "Pekâlâ, çantaları toplayıp yollara düşelim."

Yola çıkmaya hazırken Paulo yanıma geldi. Kara gözleri duygusallıkla yanıyordu. "Skye, bence sonuncu geçen sen olmamalısın." Yumuşak ses tonu kararlıydı. "Bence ben olmalıyım. Bir önceki hatamı telafi etmeliyim."

Ona sarıldım. "Paulo, çok tatlısın. Ama ben olmam gerektiğini biliyorum."

Hayır anlamında başını salladı. "Ben adayı duydum Skye. Senin *görmen,* bize öncülük etmen, sonu çözmen gerekiyordu. Ama ölmen gerekmiyor. Sen bilmeceyi çözecektin, unuttun mu? Bence çözmedin."

Sinirim tepeme çıkıp dilimi sivriltti.

"Evet, *çözdüm. Burası güvenli değil. İçeri bak.* Eh, adanın içi gaz. Ölümcül gaz. Lav da öyle ve bunları ateşle birleştirebiliriz. Bilmece olsun olmasın, ben sona kalmalıyım, bunu biliyorum."

Paulo kaşlarını çattı. "Bana yanlış geliyor. Bu şansa ihtiyacım var Skye." Durdu. "İkinci bir şansa. Lütfen."

"Mesele ikinci şans değil Paulo," dedim sabrım taşarak. "Son bir seçim yapmak."

"Biliyorum. Ve ben o seçimi yapmaya gönüllüyüm."

"Ben de." Alnım dimdikti.

Paulo neredeyse gülümsedi. "Üç gün boyunca benimle tartışabilirsin." Paulo bir adım attı, sonra arkasını dönüp gözlerimin içine baktı. "Ben olmalıyım," dedi sessizce. "Molly'ye sor." Hüzünlü bir gülüşle yürüyüp gitti, adımları sabitti ve hatta yanılmıyorsam, kararlıydı.

Rives kollarını bağlamış, bizi seyrediyordu.

"Bu ne demek?" diye sordum, bakışlarım bir Paulo'ya, bir Rives'a kayarak. "*Molly'ye sor* mu?"

"Kendin sor." Rives, Molly'yi gösterdi. Kız Davey'nin yanında durmuş, çocuğun sırtına planör çantasını takıyordu. İşe yarayan sonuncu planör çantasıydı. Davey'nin planör uçurmayı bildiğinden bile haberim yoktu.

"Molly!" Kendimi bile hayrete uğratacak bir hızla kızın yanına koştum. "Paulo bana demin kapıdan sonuncu geçenin kendisi olması gerektiğini söyledi. Ve sana sormamı istedi. Ne değişti? Ne gördün?"

Molly arada kalmış gibiydi. "Skye." Yavaşça konuştu ya da belki de ben hızlı konuşmayı abartmıştım. "Durum şu ki, görüntüler net değil. Zamanlamaları, taşların yerine oturuşu. Bir de sürekli değişiyorlar. O yüzden onları yorumluyorum, gerçekte ne gördüğümü kim bilir?"

"Ne görüyorsun?" Rives'ın sesini arkamdan duydum. "Paulo neden sonuncu olması gerektiğini düşünüyor?"

"Çünkü bazen o sonuncu," diye cevap verdi Molly. "Bazense değil. Bilmiyorum." Sanki bütün görüntülerin düşüp kaybolmasını ister gibi gözlerini kapadı. Ne hissettiğini çok iyi biliyordum.

"Sorun değil," dedim. Ona sarılmak için uzandım, sonra tam dokunacakken kendimi tuttum; benden aldığı görüntüler diğerlerinden çok daha kötüydü ve her seferinde daha karanlık oluyorlardı. "Ama bilmem gereken bir şey görürsen, bana söyleyeceğine söz veriyor musun?"

Molly evet anlamında başını salladı.

Davey ve Dominic'e baktım. "Lütfen ona iyi bakın ve kendinize de iyi bakın."

"Öyle yapacağız." Dominic gülümsedi. "Sen de." Yumuşadı. "Kendine çok iyi bak Skye. Bu ada.., Sakın gücü ona verme. Üç gün sonra görüşeceğiz."

"Üç gün," diye söz verdim.

Arkamı döndüğümde Rives bana dimdik bakıyordu, gözlerinde bir çaresizlik berildi ve birden ortadan kayboldu.

"Lütfen Paulo'nun kazanmasına izin verir misin?" Yüz ifadesi bomboştu. "Bırak sonuncu o geçsin?"

Rives kollarını önünde kavuşturdu, duygu yoğunluğunu zor dizginliyordu, tüm vücut dili son yakarışı olduğunu

bağırıyordu. Rives çok fazla şey istiyordu, benden fikrimi değiştirmemi istiyordu.

Düşüncelerimi okuyabilseydi, doğruları duyardı.

O riski göze alamayız.

Paulo en son sefer başarısız oldu.

Bu kez ben kalmalıyım.

"Hayır," diye kestirip attım. En son sefer Paulo zamanı *yitirmişti*; aynısının bir daha olma riskini göze alamazdım. *Başka seçeneğim yoktu.*

Rives bunu neden anlamıyordu?

Rives arkasını döndü fakat son anda yüzündeki acıyı ya da gözlerinin ferini kaçıran sızıyı gördüm.

Derin bir iç geçirdim. Çok uzun bir üç gün geçirecektik.

BÖLÜM 71

RIVES

GÜZ GÜNDÖNÜMÜ, ÖĞLE ÜZERİ

Skye ağır ağır yürüyordu.

Karıncadan daha yavaştı. Sanki ayakları kurşuna dönmüştü ya da belki de yolculuğu uzatmaya çalışıyordu; şu salyangoz yavaşlığı kasten miydi, değil miydi, kestiremiyordum.

Sonuçta, bugün ölmeyi seçen *oydu*.

"Skye," dedim, sabahtan beri yirminci kez, "daha hızlı ilerlemeliyiz. Daha çayırı bile göremedik."

"Biliyorum. Uğraşıyorum." Sesi zayıf çıkmıştı.

"Seni kucağıma alabilirim," diye teklif etti Hafthor.

Skye olumsuz anlamda başını salladı. "Sen fitili taşıyorsun. Ben *iyiyim*." Birkaç dakikalığına adımları hızlandı, sonra Skye boşluğa dalmış bir suratla tekrar ayak sürümeye başladı. Skye zamanı kaybediyor muydu bilemiyordum ama biz kesinlikle kaybediyorduk.

Öğle vakti platforma ulaşamayacaktık. Hatta bu gidişle gece yarısına bile yetişmemiz zordu.

"Yeter." Yanmamış meşalelerimi Hafthor'un eline tutuşturup Skye'ı kucağıma aldım. "Eğer hızlanmazsak, veda partine asla yetişemeyeceğiz, bu yüzden seni kaldırıyorum." Nefesim kesik kesik çıkıyordu.

"Beni yere indir," diye aksilendi Skye.

"Oraya varınca," diye cevap verdim. "Neyse, içinde hâlâ biraz ateş kaldığını görmek güzel ama."

Skye burnundan soluyordu, kendimi daha iyi hissettim. Ve her nedense, tarif edilemeyecek derecede daha kötü. Çünkü bu karşımdaki *benim* Skye'ımdı ölümü seçmişti. Nil tarafından öldürülmeyi, Nil *için* ölmeyi ve bensiz ölmeyi seçmişti.

Nefes alışımı yürümeye sakladım. Onu taşıdığım sürece daha çabuk yol aldık. Kafamda yer, kollarımdaki kız ve *şimdi* dışında her şeyi bir kenara attım.

Adım at. Sola kay. Deliğe dikkat et. Önüne bak.

En azından Hafthor ve Calvin arkamızı kolluyordu.

Etrafına bak.

Dikkatini ver.

Güney lav arazisi hemen önümüzde, yalnız bir yaban geyiği dışında siyah ve bomboş uzuyordu. O bilmiyordu ama onun saati de tik tak geri sayıyordu. Arazinin sonunda Nil Dağı, hâlâ hoşuma gitmeyecek kadar uzakta, başı dumanlı yükseliyordu. Çoktan oraya varmış, fitili hazırlamış, çizgiyi çekiyor ve Skye'la tartışıyor olmak istedim.

Fikrini değiştirmek.

Derinde bir yerde hâlâ fikrini değiştireceğine inanıyordum.

Yalancı, diye fısıldadı rüzgâr. *Onu tanıyorsun. Ve onu kaybettiğini biliyorsun.*

Çık kafamdan, diye dişlerimi sıktım.

Odaklanmak için kendimi zorladım.

Etrafına bak.

Dikkatini ver.

Tepemizde berrak ve nefes kesici, masmavi bir gökyüzü vardı. Ufuk çizgisinde yaşam gibi, umut gibi ara sıra

yeşillikler görünüyordu. Burası bir cennet adasıydı, güzel bir yalandı.

Kollarımdaki kız, yani Skye, her açıdan yürüyen bir ölüydü.

"Duydunuz mu?" diye sordu Calvin, sağa sola bakınıp. "Bir ses?"

Olumsuz anlamda başımı salladım.

"Boş verin. Yok bir şey." Bir eliyle başını ovuşturdu. "Kahretsin ya. Burası bazen sinirimi bozuyor. Ayrılmaya can atıyorum. Kendi kendime keçileri kaçıracağım."

Görünürde hiç insan yoktu, ne şimdi ne de dün. Bu gezide beklediğimiz üzere yeni insanlarla karşılaşmamıştık. Ve rahatsız edici bir biçimde, yeşil çayıra yaklaştıkça diğer ekiplerden eser göremiyorduk. Bizim bu salyangozluğumuz göz önüne alındığında çoğunun bizi geçmiş olması lazımdı.

Fakat çayır boş değildi.

Ağaçların yakınında bir gergedan nöbet tutuyordu. Yeni uzayan çimlerin dibinde bir zebra kuyruğunu salladı.

İnsanlar neredeydi?

İçimden çılgınca gündönümü kapısını kaçırdığımızı geçirdim... Tarihi yanlış hesaplayarak her şeyi berbat ettiğimi. Bir şekilde adanın zaman çaldığını –koca bir günü çaldığını.

Körüklenmiş endişelerim volkan gibi patlayarak altıncı hissimi tutuşturdu.

Açılan kapıyı kaçırmış mıydık?

Hayır, diye mantık yürüttüm, koskoca bir günü yitirmiş olamazdık. Birimiz yitirirdi belki ama dördümüz birden değil. Calvin'in duyduğu seslerden bir başkası yüzünden lav arazisinden geçerken boş yere arandıktan sonra hele.

Hayır, hâlâ vaktimiz vardı.

Tertemiz havada bir ağırlık saklıydı. İhtimallere gebeydi hava. Âdeta ada nefesini tutuyor, neler olacak diye bekliyordu. Dinginlik içime işledi; resmen bir kapı yükselmeden önceki durgunluğa, tam öğle vakti öncesi sessizliğe benziyordu. Fakat bugün gece yarısına kadar dışarı açılan kapı yükselmeyecekti.

Tabii eğer bir gün şaşırmamışsam.

"Beni yere indir," dedi Skye aniden. "Hemen!"

Onu yavaşça yere koydum. Tabanları taşa değerken birinci sarsıntı oldu. Bir an buz kestim, yerler ve hava bulanıklaştı, sanki bir boyutu kaybetmiştim, sanki kapıların anası yükselmek üzereydi. Dördümüz birden bir anda dizüstü çöktük. Altımızda yer inledi ve sarsıldı. Dört metre ötede kocaman bir yarık açıldı, sinirli bir yarık gibi aşağıya siyah taşlar fışkırttı, ismimizi çağırarak cadı gibi gülen, korkunç bir erozyon oldu. Arkaya doğru kaçıştık, Skye'ı tutup yılan gibi sinsice ona doğru sokulan çatlaktan uzaklaştırdım. Hafthor'un ayağı kaydı, dik durmak için kollarını iki yana açmasıyla dört yanmayan meşale havaya uçtu. Calvin düşe kalka tutmaya çalıştı, kayalara tırnaklarını geçirip meşaleleri yakalamak için deli gibi debelendi. Kıl payı kaçırdığı meşaleler yeni açılan bir çatlağın arasına düşüp gözden kayboldular. Gittiler.

Metrelerce ötede, çayır kaos içindeydi, uzun süre çalkalanmış bir gazoz şişesine benziyordu.

İki aslan, yeleleri güneşte altın rengi parlayarak dağa doğru koşuya çıkmıştı; uzak uçtaki gergedanın önünden geçtiler. Uzaklarda bir ıslık çaldı, keskin ve net bir SOS sesiydi. Kurtlar uludu. Kısa çimlerin arasından bir porsuk fırlayıp çatlağın arasına düştü; zebra çaprazlama bize doğru dört nala koşuyordu ki, aniden delirip yön değiştirdi. Arkamızda bir korku trampeti misali bir fil duyduk.

Deprem başladığı kadar çabuk durdu.

"Hadi yürüyelim." Hafthor, Calvin'i ayağa kaldırdı. Calvin'in bir kolundan kan sızıyor, teriyle karışıyordu. "Bence o deprem bir şeyin başlangıcıydı." Hafthor dağa kısa bir bakış fırlatıp yeri işaret etti. "Eğer bu yarık genişlerse, bu tarafta kalmak istemeyiz."

On metre ileride, koskocaman açılmış bir yarık çayıra her iki taraftan da girişimizi en az otuz metre boyunca engelliyordu.

Çatlağa paralel giderek kuzeye doğru yollandık, dördümüz birden yürüyerek bir giriş noktası aradık. Gözlerim bir Skye'a, bir yerde açılan yeni yarığa, bir tekrar etrafa dönüyordu. Diğer ekiplerden hâlâ eser yoktu. Çatlak diğer tarafa geçebileceğimiz kadar daraldığında çayırın ta diğer ucuna varmıştık.

Büyük bölümü kel kalmış yağmur ormanında çaprazlama koştuk, ağaçlarda yeni çıkmaya başlamış yapraklarla yangından sağ kurtulanları ayırt edecek kadar yakındaydık. Dağdaki platform buradan rahat bir saat uzaklıktaydı. Üstüne üstlük, daha o fitili yerleştirecek, meşaleleri dizip yakacak ve herkesi sıraya koyacaktık.

Ada saati kafamda iyice hızlı ilerliyordu.

Hafthor'a heybemi işaret ettim, ateş yayıma ihtiyacım vardı. "Büyük kedileri uzak tutmak için yanan bir meşale lazım."

"Yok ki," dedi Hafthor. "Hepsi elimizden gitti."

"Ciddi misin?"

Hafthor başıyla onayladı. Tabii ki ciddiydi.

"Rives, dağdan hep böyle duman çıkar mıydı?" diye sordu Calvin işaret ederek.

Zirveye yakın bir noktadan havaya buhar yükseliyordu. Her zamankinden daha fazlaydı ama henüz telaşa mahal verecek kadar değildi.

"Hem evet hem hayır," dedim, dağı inceleyerek. "Bu seferki biraz sıcak görünüyor."

Skye gibi, diye düşündüm. Teni hâlâ alev alev yanıyormuş gibi sıcaktı. Onu kucağımda taşıdığım zaman fiziksel zorlanmadan çok, vücut sıcaklığı yüzünden terlemeye başlamıştım.

Şu anda Skye'ın cildi ölü gibi soluktu, gözlerinin altındaki yarım halkalar donuk bir Nil siyahıydı.

Su kabağı testimi ona uzattım, içinde çok az kalmıştı. "İç. İhtiyacın var."

Skye hayır anlamında kafa salladı.

"Kurban rolüne bürünme," dedim. Bir saniye sonra da, ağzımdan çıkanı ve ağzımdan nasıl çıktığını fark ettim. "Suyu al." Sesim çatlıyordu. "Lütfen."

Skye tam su kabağı testisini kaldırırken bir bıçak ortasına saplanıp testiyi elinden düşürttü.

Bir kolumla onu arkama aldığım sırada Carmen yakındaki bir ölüyaprak çalısının yanından çıkıverdi, gözlerinin içi ada çılgınlığıyla çakmak çakmaktı. "Bunu yapamazsın!" diye bağırdı, suçlarcasına Skye'a parmağını doğrultarak. "Buranın güzelliğini idrak edemiyorsun. Gücünü, geleceğini. Burası zaman kadar eski, hayat kadar eski," dedi sesi çatlayarak. "İdrak edemiyorsun işte, benim gibi anlayamıyorsun." İpeksi ses tonuyla her bir kelimeyi okşadı, âdeta bir sevgiliye hitap eder gibiydi. Skye arkama saklanırken eline başka bir bıçak aldı. "Ve burayı öldüremezsin, Skye. Canını acıtamazsm. Sana izin vermeyeceğim."

"Ben de senin Skye'ı incitmene izin vermem." Sert bir sesle çıkıştım.

Carmen gözlerini bana doğru sinir olarak kıstı. "Çekil," diye buyurdu. Bıçağını bana çevirdi. "Seninle alakası yok."

"Yanılıyorsun," dedim. "Asıl *seninle* alakası yok."

"Carmen." Skye fazlasıyla sakin ve yumuşak konuştu.

"Burayı anlamayan asıl *sensin*... Buranın tarihini ve acısını. Canı acıyor ve başkalarının canını acıtıyor." Skye yumuşakken birden sertleşti. "Gece yarısı olduğunda yapılması gerekeni yapacağım."

Carmen ağzını yamulttu. "Aynı benim gibi." Silahını kaldırdı ve aynı anda bıçak elinden uçarken çığlık attı. Bıçak siyah kayalara iki kere çarpıp çatlağın arasına kaydı ve aşağıdaki karanlık tarafından yutuldu. Carmen bir hışımla arkasını döndü. James oradaydı.

"Seni aptal! Ne yaptığından haberin yok!" diye bağırıp James'e saldırdı Carmen. James kızın yumruğunu havada yakalayıp sımsıkı tuttu.

"Var," dedi sakin sakin. "Burada kimseye zarar vermeyeceksin." Bana baktı. "İp?"

"Calvin'de var."

Birkaç dakika sonra yanımızdaki yedek sicimle Carmen'in bileklerini bağlamıştık.

"Paulo nerede?" diye sordu Skye.

"Kenji ile birlikte. Ben Carmen'i gördüm ve onu takip etmeye başladım. Üçümüz çok gürültü yapardık, o yüzden onlara arkada bekleyin dedim."

Üçlü bir tehlike alarmı çalıp hızlıca SOS'e dönüştü. Hatta iki SOS ötmüştü. Birisi çayırın ilerisinden, deniz kıyısından gelmişti, diğeri de güneydeydi, bela korosu gibiydiler.

Etrafına bak, dikkatini ver.

Uzaklarda birtakım havlamalar ve hırlamalar yankılandı, Nil kâbusu sahne almıştı.

"James, meşalen var mı?" diye sordum.

"Bir tane."

"Tamam, iş görür. Şimdi yak. Calvin, senden fitili yere koymak için gitmeni istiyorum. Doğudan dolan, mümkün olduğunca çayırdan uzak dur. Hafiften kuzeye doğru kayman ve harabelerin yakınına inmen gerekebilir. Mağaraya

ilk girerken dikkat et, önünde uzun mesafe bırak, tamam mı? Eğer herhangi bir sorun yaşarsan, düdüğünü iki kere uzun uzun çal. Sen olduğunu öyle anlarız. Elimden geldiğince çabuk dönmeye çalışacağım. James, sen Carmen'le kal. Platforma doğru ilerleyin. Hafthor, sen Skye'ın yanında dur. Siz ikiniz Calvin'i takip edin, ne var ne yok diye bakın. Kıyı şeridinden ayrılmayın, meşaleniz olana kadar aslanlardan uzak duracağınız patikaları seçin. Ama Skye'ı sakın yalnız bırakma." Son cümlem bir emirdi. Hafthor başını salladı.

Ardından, geçmişi tekrar ederek koşmaya başladım. Dağa doğru, Skye'dan uzağa doğru, hafifçe güneye kayıp dur durak bilmeyen SOS düdüğünü takip ettim, arkama bakmadım. Beynim öne doğru fırladı, Thad ve ekibini buldu. Ekibin olması gerektiği tarafa doğru koşuyordum.

Hayır, diye düşündüm, *çoktan dağa varmış olmalıydılar.* SOS düdüğü zaten anladığım olayı noktalıyordu.

Thad'in ekibi ciddi sıkıntıdaydı.

BÖLÜM 72

SKYE

GÜZ GÜNDÖNÜMÜ, ÖĞLEDEN SONRA

Rives, çatlağın daraldığı noktaya doğru fırladı, boylu boyunca koşup güneye, geldiğimiz yöne, o yönden öten SOS çağrısına koştu.

Rives'a hangi düdük sesini takip edeceksin diye sormadım. Thad'e yardıma gideceğini biliyordum.

Biz sahile, diğer düdük sesine doğru ilerliyorduk, o yüzden planı anlamak için uzay bilimci olmaya lüzum yoktu. Şimdiyse üstüme çöken ağır bitkinlikle birlikte nasıl işe yarayacağımı anlamam, Hafthor'a yetişmem, Carmen'e karşı tetikte olmam lazımdı. Gözlerinden zehir püskürerek bana pis pis bakıyordu.

Bildiğin, beni öldürmeye çalıştı, diye düşündüm inanamayarak.

Ve tekrar deneyecek, dedi küçük bir ses.

"Bu sen değilsin." Carmen'le aramda güvenli bir mesafe bırakıp ona sessizce hitap ettim. "İçindeki kin. Bu ada, seni besliyor." *Senden besleniyor,* diye geçirdim içimden.

Carmen soğuk ve zalim bir kahkaha attı. "Sanki beni çok tanıyormuşsun gibi. Tanımıyorsun."

"Sen de beni tanımıyorsun. Ama ben adayı tanıyorum, insanlara ne yaptığını biliyorum. Seni, öz ailenin tanıyamayacağı birisine dönüştürüyor."

"Sen ne cüretle benim ailemden bahsedersin?" diye dişlerini gösterdi. "Kapa şu pis çeneni."

İyi, diye düşündüm. Ama Carmen'in iyiliği için değil, kendi iyiliğim için konuşmayı kestim.

Hayatımda hiç bu kadar yorgun hissetmemiştim. Tek istediğim yatıp uyumaktı.

Yakında... diye fısıldadı rüzgâr.

Fazla yol kat etmemiştik ki, James hafifçe buyurdu. "Sol tarafta bir tehlike var. Dikkatli kulak verin yoksa hepimiz ölürüz."

Gözlerim sola kaydı. Üç aslan ve üç sırtlan bize doğru, gözlerini üstümüze dikmiş, ağır ağır yürüyorlardı. Aslanlar her hareketleri bilinçli bir edayla aheste aheste önden gidiyor, bir dişi aslan başı çekiyordu; sırtlanlar daha geriden geliyordu. Sayıca üstünlüğümüz yoktu, beşe altıydık ve yalnızca bir meşalemiz vardı.

"Calvin, meşaleyi al." James sessizce konuştu. O konuşurken sapanımı hazırladım, yerde taş aradım. Çantamda bir avuç taş vardı ve hemen biterdi.

"Mızrağım var," diye devam etti James. "Büyük görünün, gürültü çıkarın. Taş atın, özellikle aslanların suratını hedef alın. Her ne yaparsanız yapın, *sakın* koşmayın."

James horoz gibi kabarıp kollarını salladı ve bağırdı. Neredeyse hiç hareket etmeden sola doğru yanaştı, deniz kıyısına doğru geriledi.

Hepimiz onu takip ettik, kollarımızı başımızın üstünde sallayarak deli insanlar gibi bağırıyorduk. Aslanlar yavaşladı, muhtemelen şaşırdılar. Hafthor şaşırtıcı derecede çok iyi hedef alıp attığı taşla iki aslanı tam burnundan vurdu.

İşe yarıyor, diye düşündüm. İçimde bir umut filizlendi.

Hiç durmadan bas bas bağırdık, sola doğru seğirttik, taşlar attık ve yaygara kopardık. Uçurumun kenarına yirmi metre kalmıştı, ağaçlara on metreden de yakındık. James'in

bizi nereye götürdüğünü anladım: Uçurumdan aşağı inen bir patikadan sıcak pınara ve Öngörü Havuzu'nun bulunduğu mağaraya ulaşacaktık. Gür ağaçlar arkamızdaydı, en fazla on beş metre uzaktaydı.

Ansızın yer sarsıldı. Dalgalanıp yer değiştirdi, âdeta bir canlı gibi kıpırdadı. Tam yanımda Carmen tökezleyip elleri bağlı halde taşa çarptı.

Aslanlar bir hırlamayla son sürat koşmaya başladı, zaman yavaşladı ve hızlandı. Yerin hareketi dindi.

Kedilerden biri ağzı açık, dişlerini çıkararak James'in üstüne atladı. James dondu, sakin bir yüzle dişi aslanın havadan ona doğru uçuşunu seyredip bekledi. Tam en son saniyede mızrağını hayvanın açık ağzından içeri soktu. Bir diğer kedi Hafthor'un üstüne abandı. Hafthor hayvanı iki eliyle kavrayıp tam suratına kafa attı; tek vücut halinde yere yuvarlandılar. Üçüncü kedi meşaleye doğru kıhlayıp tıslayarak Calvin'e saldırdı. Kediye bir taş atıp ıskaladım.

"Hafthor'a yardım et!" diye bağırdım Calvin'e, sapanımı tekrar hazırladım çünkü Hafthor silahsız, sadece elleriyle aslanla boğuşuyor diye çok korkmuştum. "Sana ihtiyacı var!"

"Arkama geç!" diye bağırdı Calvin.

James mızrağını ölü aslanın gırtlağından dışarı çıkardı. Yüzünden kendinden iğrendiğini gösteren bir ifade geçti, hemen sonra kanlı mızrağını tutarak Hafthor'a döndü.

Calvin'den bir adım uzaklaşıp hâlâ meşalenin ulaşamayacağı mesafede volta atan aslanı hedef aldım.

Sapanımı çektim. Bir şey omzuma sürtündü ve yine ıskaladım. Gözümün önünde iki el belirmesiyle bir tel boğazıma sarıldı.

"Son duanı ettin mi?" Carmen'in çatlak sesini duydum.

Dalga mı geçiyorsun? diye düşündüm. Sonra kaburgalarına bir dirsek atıp bildiğim en iyi Krav Maga hamlesini

sergiledim. Carmen çığlık atıp elini gevşetti ve sıvışmama yetecek boşluğu buldum. Carmen suratı acıyla buruşmuş ve garip bir şekilde şaşkınlık içinde yan tarafını tutuyordu.

Ben Hafthor'a doğru dönerken o da sendeleyerek uzaklaştı.

Hafthor hâlâ yerde aslanla debeleniyordu, kollarını uzatmış, elleriyle aslanın yelesine yapışmıştı, tam bir azim ve güç savaşı veriyordu. Hafthor'un kollarından ve gövdesinden kırmızı boya gibi kan akıyordu. Hafthor sırtüstü yatıyordu ve aslanın çenesi, açıkta duran boğazından birkaç santim uzaktaydı.

Sapanımı ve taşımı tuttum, kararsız kaldım. Hafthor'u vurmamayı becerme konusunda kendime güvenmiyordum. Bugün hep hedefim şaşıyordu. James de tam yanımda hayvanı şişlemek için hazırlanıyordu; elinde mızrağıyla etraflarında dönüyor, bir kedi misali sinsice hareket ediyordu. Calvin ise naralar atarak, zılgıt çekerek elindeki meşaleyi çılgınlar gibi diğer kediye sallıyordu.

Carmen tabanları yağlayıp yağmur ormanına doğru koştu.

Dikkati dağılan kedi, Calvin'den Carmen'e doğru yöneldi. Bu kez hiç tereddüt etmedim, hedefim açıktı. Omzumu ayarladım, taşı sapanda gerdim ve kediyi kafatasından vurdum. James gözlerini kapatıp mızrağını hayvanın kalbine sokarak işini bitirdi. Öfkeli bir haykırışla mızrağını hayvanın içinden çıkardığı gibi Carmen'in peşine düştü.

Hemen Hafthor'a dönüp aslanın yelesini tutan elinin zayıfladığını fark ettim. Aslan omzunu ısırmış, hatta çenesini geçirmişti.

Hafthor neredeyse hayvan kadar yüksek sesle böğürdü.

"Calvin!" diye çığlık attım. "Çabuk ol!"

Calvin son sürat koştuğu gibi yanan meşaleyi kedinin yan tarafına bastırdı. Aslan anında geriye kaçıp Hafthor'u

serbest bıraktı ve başını meşaleye doğru salladı. Hafthor pusula dövmesi mahvolmuş halde ayağa fırladı, omzu kanla kaplıydı ve etleri kopmuştu. Aslan tüylerinden duman tüterek gırtlaktan inim inim inledi.

Kısacık bir saniye için, bu görüntü çok berraklaştı.

Hafthor kollarından kalın oluklar halinde koyu kırmızı kanlar akarak ayakta sallanıyordu; aslan Hafthor'a dönüktü, altın rengi kürkünden duman çıkıyordu, kanlı dişlerini gösteriyordu.

Yerden bir gümbürtü koptu, öncekinden farklı bir ritimde, büyüyen bir titreşim her saniye artarak yayıldı.

Tüylerinden dumanlar çıkan aslan Hafthor'un üstüne zıpladı, Calvin meşaleyle öne fırladı, aslanın tütsülenmiş tüylerini bu kez gerçekten tutuşturacak kadar yakınından geçti. Sırtlanlar sağa sola kaçıştı. Arkama baktım ve zaman çok hızlandı: Koskocaman bir fil dümdüz üstümüze geliyordu.

"Koşun!" diye bağırdım.

Calvin dondu. Hafthor, Calvin'i kolundan çekip güvenli bir yere iterken yerin devinimiyle bana doğru yalpaladı. Ateşten ve korkudan gözü kör olmuş aslan, file doğru fırladı. Fil anında irkilip yolunu değiştirdi, dümdüz Hafthor'a döndü ve sıcaklığı tenimi yalayacak kadar yakınımdan geçti.

Kendini şaşırmış fil, Hafthor'u çiğneyip koşmaya devam etti.

Alevler içindeki aslan ağaçların arasında gözden kayboldu, diğer ikisi yerde ölü yatıyordu.

Hemen Hafthor'un yanına çömeldim. Sırtüstü uzanmıştı, kanlı ve mağluptu, göğsünün bir tarafı bariz şekilde yassılaşmıştı. "Hafthor?" Elini tuttum. Sesim titriyordu. "Benim, Skye."

Göz kapakları titreşerek gözlerini açtı. "Skye," diye fısıldadı. Dudaklarında huzurlu bir tebessüm oldu. "Ben...

Kaybolmadım." Dudaklarından köpüklü kanlar çıkarken boğulur gibi oldu. Omzuna, eskiden dövmesinin olduğu noktaya doğru uzandı, bu hareketi yapışını defalarca görmüştüm, âdeta kendi içini rahatlatmaya çalışıyordu; ancak bu kez parmakları havaya temas edince şaşırdı ve tekrar yere düştü. Gözünün ışığı söndü. Elimi tutan baskı gevşedi.

"Hafthor?" Gözyaşlarım yanağımdan aşağı süzülüyordu. Yer çok hafifçe sallandı ve zincirlerini kırmış incecik bir enerji dalgası görünmez bir kapı gibi üstümden geçti, elle tutulur bir zevk ve güç hissini sezdim.

Hafthor hareketsiz yatıyordu. Kıpırdayamadım, nefes alamadım, matem ve ölüm ve *kayıp* duygularının kurşuni ağırlığından ciğerlerimi açamadım. Acının ağırlığı beni boğacaktı. Kırılacaktım.

Yakında... diye fısıldadı rüzgâr.

"Skye, gitmemiz lazım," dedi Calvin sessizce. Beni yavaşça ayağa kaldırdı. Kafamı çevirip bakınca koyu kahve gözlerinin içindeki şoku algıladım, yanağına ve göğsüne kanlar saçılmıştı, sönmeye yakın meşale hâlâ elindeydi. Artık iki heybe taşıyordu: kendisininki ve Hafthor'unki.

"Skye." Ses tonu kaygılıydı. "Şu köpeklerden uzaklaşmamız lazım."

Üç sırtlan James'in öldürdüğü aslana yumulmuştu; cansız bedenini dur durak bilmeden koparıyorlardı. "Sırtlanlar," dedim, fısıltıdan ibaret bir sesle. "Onlar sırtlan." Aşağı, Hafthor'a baktım. Boş gözlerine baktım. Upuzun bir an için Dex'i gördüm. Sonra Hafthor'u ve yüzlerce başka suratı. Hepsi ölmüştü. Hepsi, sonsuza dek yitip gitmişti.

Eğilip gözlerini kapattım.

"Huzur içinde yat," diye fısıldadım. Gözyaşlarımdan bulanık görüyordum.

Hafthor, gitmişti. Dex, gitmişti.

Rives, kayıptı.

Rives.

Ortalıkta yoktu. Başka kimse yoktu zaten, bir tek yanımda durmuş izleyen, gergince bekleyen Calvin vardı. Korkum ayyuka çıkarak görünmez bir dalga gibi beni geriye, istemediğim bir bölgeye çekti. Uzun bir saniye boyunca, nefes alamadım.

Yapabilirsin, Skye. Önce düşün, sonra panikle.

Düşün.

Nefes aldım, başımı dik tuttum. Doğruldum. Aşağı bakmadım. "Deniz kıyısına varmamız lazım," dedim Calvin'e, tuhaf derecede sakin bir sesle. "Başka kim düdük çalmış anlayalım, yardıma ihtiyaçları var mı bulalım. Sonra da fitili yakmalıyız."

Hafthor'u geride bıraktık. Calvin'in uzun adımlarına eşlik edemesem de yamacın kenarına varana kadar dişimi sıktım. Sonra yorgunluktan yere yığıldım.

"Dinlenmek zorundayım," dedim. "Sadece bir dakika." Calvin'den otuz santim uzakta başımı ellerimin arasına alıp yere oturdum; tek başına kaldıramayacağım kadar ağırdı.

Tam altımızda sıcak pınarlar kaynıyordu. İhtiyacımız olan mağara girişi solumuzda kara bir delikti. Nerede olduğunu göremiyordum ama kafamda canlandırabiliyordum.

"Kimseyi görmüyorum." Calvin kaşlarını çattı: "Burada olmaları lazımdı." Düdüğünü çıkarıp iki kere kısaca çaldı. Hemen cevap geldi, uzak ama netti: İki kısa çalış. Calvin bir daha düdük çalıp anlamını bilmediğim beş nota sıraladı. Aynı sıralama yanıt verdi.

Calvin omuzlarını gevşeterek başını salladı. "Davey iyiymiş. Molly de."

Calvin'in meşalesi ip gibi bir duman üfleyerek söndü. Dumanlar denize doğru uçuştu.

Bak, diye fısıldadı deniz.

Bir saniye geçti, iki.

BAK.

Arkama bakınca nefesim kesildi.

Çayırın yanındaki ağaçlardan alevler fışkırıyordu; aç ve sıcak sıcak havayı yalıyorlardı. Fundaların üstünden koca koca duman bulutları çıkıyordu.

"Calvin," diye fısıldadım. "Ada yanıyor."

BÖLÜM 73

RIVES

GÜZ GÜNDÖNÜMÜ, AKŞAMA DOĞRU

Arkama bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

Geriye *dönmemek* için.

Rivessss... diye fısıldadı rüzgâr.

Benim... Bak...

Oltaya gelmedim, cevap vermedim. Sadece koştum.

Defol. Git.

O iki kelime benimdi. Benim cevabım, benim düşüncem. Benim kafam.

Benim.

Nil Dağı'nın tabanını takip edip güney kıyısının kenarına yaklaşırken SOS düdüğü yine çaldı. Hemen işaretle cevap verdim: *İşitildi ve anlaşıldı.*

Birisi aşağılardan işaretimi tekrar etti. Dalga seslerine karışan bir bağırıştı, sular gümbür gümbürdü ve iç organlarım büzüştü. Hiç kimsenin aşağılarda olmaması gerekiyordu, Nil Dağı'nın bu tarafında özellikle. Burada, lavlar deriyi yakacak kadar yakına damlardı; sular asitten farksızdı.

Kenardan yavaşça aşağı doğru baktım ve bir küfür savurdum.

Tam kuzeye doğru lavlar damlıyordu, buharlar çıkaran kırmızı çatlaklarla dolu simsiyah yapışkan bir nehir güneye

doğru ilerliyordu, sanki cehennem yarılıp açılmış da dışarı saçılmıştı. Lana, Zane ve Thad tıslayan sularla çevrili bir kayanın ortasında birbirlerine sokulmuştu. Zane'in şakağında kanlı bir kesik vardı, ta buradan görebiliyordum.

"Rives!" diye el salladı Thad. Onun da kolu kanlıydı. "Buradayız!"

Etrafına bak, dikkatini ver.

Onları oradan çıkarmam ve *yukarı götürmem* lazımdı. Az kalsın *sıkı durun* diye seslenecektim ama zaten başka seçenekleri yoktu.

Güneye doğru yürüyüp uçurumun kenarında, daha az ölümcül görünen bir yamaç buldum. Kaya kaya tek parça halinde aşağı ulaşmayı başardım.

Sırtımı yamaca verip suyun kenarından yavaş yavaş ilerledim ve üçlünün yanına gittim. Yükselen sular tarafından hapsolmuş, kayanın üstünde oturuyorlardı ama suyun üstünden atlayabilecek kadar yakındılar. Belki iki metre mesafedeydiler.

"Atlamak zorundasınız!" dedim. "Başka çare yok."

"Yapamayız." Thad suratını buruşturdu. "Zane bileğini burktu. Artı, sanırım beyin sarsıntısı geçiriyor."

"Ben iyiyim." Zane elini kaldırıp kanlı başına hafifçe vurdu. "Sadece bir yara."

"Tabii." Lana gözlerini devirerek ayak bileğini gösterdi. "Çünkü kemiğinin derinin altından çıktığını görmemiz lazım." Lana her zamanki iğneli ses tonuna rağmen resmen kaygılıydı.

"Onu sana doğru sallayabilirim ama tutman lazım."

Zane'i karşıya geçirmek çok yaman bir işti. Ayak bileğini sudan uzak tutmak, onu dik tutmaya çalışmak. Fakat üst üste çabaladıktan ve birkaç kez düşürmemize ramak kaldıktan sonra Thad, Lana ve ben onu suyun üstünden atlatmayı becerdik. Zane bayılmadı bile, ki çok etkileyiciydi çünkü

ayak bileği iki kocaman kayanın arasında ezilmişe benziyordu, aslında Thad aynen böyle olduğunu anlatmıştı.

Üçümüz yarı sürükleyerek, yarı iterek Zane'i tekrar yamacın tepesine çıkarmayı başardık. Onu yere bıraktığımız gibi nefes nefese çömeldik. Etrafta hiç kimse ve hiçbir şey yoktu. Sadece biz vardık, soluk soluğa ve bizi dinleyen ada.

Ağzım kurumuştu. Susuzluktan, dehşetten.

"Ne oldu?" diye sordum Thad'e sessizce. Lana ve Zane sol tarafımızda yatıyordu. "Neden bu kadar güneydeydiniz?"

"Zane birisini duyduğunu sandı. İlk günümüzde Güney Sahili'nde başladı ve sesi takip ede ede Köy'e geri döndük. Kimsecikler yoktu. Sonra geri döndük ve bir gün kaybetmiştik. Bu sabah, Zane yine bir ses duymaya başladı. Farklı bir ses ama neyse. Onu sesin gerçek olmadığına ikna edemedim."

"Çok tanıdık geliyor. Calvin de sesler duyuyordu. Ama hiç kimseyi bulamadık."

Thad duraksadı. "Biz de öyle. İlk başta emin olamadım çünkü ben de işitiyorum sandım. Ama sonra..." Zane'e şöyle bir baktı. "Lafımı dinlemiyordu. Çıldırmıştı. Ona yetişemiyorduk. Tam şu yamacın dibindeyken deprem oldu ve mahsur kaldık. Burada daha önce bu kadar çok lav olduğunu hatırlamıyorum, lav nehri olmuş artık. Taşlar hızlı hızlı oynadı, bazıları aşağı yuvarlandı. Zane kayıp havada uçtu. Düşünce ayak bileğini zedeledi ve şuurunu kaybetti." Thad başını iki yana salladı. "Tek artı yanı, artık sesleri duymuyor." Omuz silkti. "Belki de kafayı vurunca Nil içinden çıkmıştır, ha?"

"Olabilir." *Beyin sarsıntısı Nil'in panzehiri mi? Daha çok bir yan etki diyebiliriz,* diye düşündüm.

Zane'in yanına çömeldim. "Dayanacak mısın, Zen?"

"Biliyorsun ki evet, Şef." Gülümsedi, sonra suratını buruşturdu. "Kusura bakma, çuvalladım. Ama gerçekten onu duyduğumu sandım." Yüzünde acılar bir gölge gibi dalgalandı. "Eğer oysa, onu orada bir başına bırakamazdım."

"Kimi?"

"Sy." Zane ıstırapla gülümsedi. "Ama o değildi. Ayrıca Sy'ı gördüğümü zannederek neredeyse lavların içine girecektim. Beni çağırıyor, yardımımı istiyor sandım. Cidden, canlı canlı barbekü olacaktım. Deprem aslında beni kurtardı. Ne boktan işler." İç geçirdikten sonra gözlerini kocaman açtı. "Şimdi Garrett o kadar da deli gelmiyor bana."

"Aaa, Garrett nerede?" Sağa sola baktım. Çaylağı unutmuştum.

"Öldü," diye fısıldadı Lana. "Çok feciydi."

"Ne?" Bakakaldım.

"Rives." Thad inanılmaz derecede rahatsız görünüyordu. "İyi değildi. Uçurumun kenarına doğru yürüdü. Birisiyle konuşuyordu ve uçurum bitse de, yürüdü, boşluğa düştü."

"Nil yaptırdı bunu," dedi Lana emin olarak. "Tek mantıklı açıklama bu. Bence bir şey gördüğünü zannetti ama her ne gördüyse, gerçek değildi."

Tıpkı kapının içindeki Talla gibi, bizi buraya getirişi gibi.

Nil'in akıl oyunları iyice ölümcül bir hal almıştı.

Lana kollarını ovuşturunca titrediğini fark ettim. Rüzgâr kollarımıza serin serin esiyordu. Gün ışığı hızla azalıyordu.

Bu dünya bayatladı artık, dilime değen hava acı.

Skye.

Azalan zamanın baskısını hissederek ayağa fırladım, sanki bir kum saatinin dibinde hapis kalmıştım ve kum tanecikleri üstüme üstüme düşerek ağırlıklarıyla beni boğuyordu.

"Gitmemiz gerek." Çabucak bir kolumu Zane'in omzunun altına sokup konuştum. "Zane, Thad ve ben sana destek oluruz ama acele etmemiz gerek. Çok az günışığı zamanımız var. Ne olur ne olmaz diye, yine de bir meşale yakmalıyız. Hemen karanlık çöker."

"Bence meşaleye ihtiyaç yok," dedi Lana. Doğuyu işaret etti. "Ada zaten yanıyor."

BÖLÜM 74

NİL

AKŞAMÜSTÜ

Ada çeşitli insanların sağa sola kaçışmasını izledi, komik planları sökmeyecekti.

Koşun, *diye düşündü ada.* Ateşinizi yakın. Direnin!

Ada, insanların yanışını izlemekten zevk duyacaktı.

Yanmak en beter acıları getiriyordu. Ada hatırlayınca içi bir tuhaf oldu, ardından o hatırasındaki acıyla kükredi, nefretle köpürdü, gözünü kan bürüdü ve asla dinmeyecek bir intikam hırsıyla tutuştu.

Ama bu gece başlangıç olacaktı.

Bu gece insanlar tek vücut halinde yanacaktı, grupça ölümleri inanılmaz işe yarayacak, içlerinden çıkan yaşam enerjileri uzun zamandır beklenen gücü sağlayıp ada yüzeyindeki yarığı sonsuza dek açacaktı. Ada artık bu kabuktan ibaret kalmayacaktı. Özgür olacaktı.

Ondan sonra yepyeni bir seviyede doludizgin uçacaktı, yeni bir dünyaya, onların dünyalarına.

Evet, *diye düşündü ada, insanlar kendi odun yığınlarını körüklerken.* Ateşi besleyin. Birlikte yanacağız. Ama ölen, siz olacaksınız.

BÖLÜM 75

SKYE

GÜZ GÜNDÖNÜMÜ, AKŞAMIN SON IŞIKLARI

Ada ayaklarımın altında beşik gibi sallandı. Sarsılmıştım, nevrim dönmüştü. Calvin hemen yanımda yangına bakakalmıştı.

Korku bedenimden soğuk bir rüzgâr gibi geçti. Yanağıma inen bir tokat misali beni uyandırdı.

Ne kadar zamandır burada böyle dikiliyorduk?

Güneş, suyu öpen kan kırmızısı bir toptu ve hâlâ meşaleleri yerine dizmemiş, fitili yakmamıştık. *Fazla zaman geçmiş olamaz,* dedim içimden.

Ama kaybedecek hiç vaktimiz yoktu. *Bu nasıl olabilirdi?*

Titremeye başlayıp Calvin'in koluna yapışarak onu da silkeledim. "Calvin! Gitmemiz lazım!"

Gözlerini kırpıştırdı, batan güneşle birlikte kafasına dank etti. Birlikte apar topar yamaçtan aşağı indik ve ayaklarımız kumlu taşlara değer değmez köşeden Molly karşımıza çıktı.

"Skye!" Molly rahatlayarak çığlık attı.

"Davey nerede?" diye sordum.

"Dominic'le birlikte. Geliyorlar, Paulo ve Kenji yanlarında."

"Başka?"

Molly başını iki yana salladı.

"SOS'i duyduk. Kimin başı dertteydi?" Korkular yüreğimi daralttı; Molly'ye bakarken, sözlerini dehşetle beklerken direndim.

"Sizin." Molly hüzünlendi. "Ve Hafthor. Gitti, değil mi?"

Başımı salladım.

Molly gözlerini kapatıp kısa kısa nefes aldı. "Sizi uyarmaya çalıştım ama..." Kafasını sağa sola sallayıp sustu. "Denedim." Gözlerinden yaşlar ip gibi aktı. İçini rahatlatmak istedim ama rahatlatamadım. Ona sarılamadım, ya da onu teselli edemedim, geçti diyemedim çünkü şu anda, burası kesinlikle iyi değildi, kalbimde atan acılar ona gelecekten iğrenç bir resim –ya da en azından son derece acı dolu bir resim– gösterebilirdi.

Benim resmimi.

Elimde meşalemle ölümün kollarına yürüyüşümü, Nil'i beraberimde indirişimi gözümde canlandırdım. Molly'nin de görmesine gerek yoktu. En azından kazandığımı görüyordum. O görüntü bana kuvvet veriyordu. Bana hayatımda en çok istediğim şeyden vazgeçme cesareti tanıyordu: Rives ile bir gelecek kurmak.

Ama hayat her zaman adil ya da kolay değildir.

Ya da uzun, diye düşündüm.

Derinde bir yerde, bu dünyanın acısından kurtulmaya can atıyordum. Çok ağırdı.

Molly öksürdü ve havayı koklayınca gözleri yuvalarından fırladı. "Duman mı bu?"

"Evet." Odaklandım çünkü odaklanmak zorundaydım; acı ve bitkinliği bir kenara bırakıp düşünmeye çabaladım. "Fitili koyup elimizde kalan meşaleleri dizmeliyiz. Beklememeliyiz."

"Meşale demişken." Molly kızarıp bozardı. "Yer sarsılınca çoğunu kaybettik."

"Kaç tanesini?" diye sordu Calvin.

"İkisi hariç hepsini," dedi Molly ezilip büzülerek. "Paulo ve Kenji'de on tane var ama." Döndü. "İşte geliyorlar."

Birkaç saniye sonra çocuklar ortaya çıktı ve güneşin son ışıkları kaybolurken işe koyulduk. Karanlık çökerken rüzgâr hızlandı, yüzüme kum çarptı, saçımı tutup görünmez bir kaba kuvvetle suratıma savurdu.

Calvin ve Paulo fitil için zemini hazırladılar, Paulo fitili yavaşça mağaranın içine soktu. Geri geri yürüdük, doladığımız halatı açtık ve daha sonra Calvin'e yol gösterecek meşaleleri aralıklı sıraladık ama yakmadık, henüz. Hızlı hareket ediyorduk fakat tekrar yukarı tırmandığımızda yangının ne kadar büyüyüp yayıldığını görünce şoka girdim.

Ucu kırmızı sarı, turuncu alevler Nil semalarına doğru uzuyordu, yılan gibi ve sıcaktılar. Görünmez ısı dalgaları yumruk gibi yüzümüze vuruyordu; çayır çıtırdıyor, yanıyor, genişliyor, rüzgârla körükleniyordu. Kuru otlar, taze otlar... Ne varsa hırsla yanıyordu.

Rives ve Thad'in ekipleri hâlâ kayıptı, karanlıkta yok olmuşlardı. *Karanlığa* karışmışlardı.

Hızla Molly'ye döndüm. "Rives ve Thad'i görebiliyor musun? Baksana?" Sesim de, tıpkı yüreğim gibi yalvarıyordu. "Lütfen bana yangının ortasında mahsur kalmadıklarını söyle."

Molly kaşlarını çattı. "Onları göremiyorum, tek görebildiğim karanlık. Bunun da bir anlamı yok. Bu yetenek bir işe yaramıyor!" diye inleyerek başını tuttu.

Rüzgâr hızlanmıştı. Bir çığlık gibi kulaklarımızdan geçerek uluyordu. Arkamızda sular korkutucu bir yoğunlukla gümbürdüyor, kıyıya çarpıyordu, dalgalar rüzgâr tarafından çırpılıyor, yeni aydan güç alıyordu.

"Yine duydum onu!" diye bağırdı Kenji. "Ben geri dönüyorum."

"Geri mi?" Kafamı hızla ona çevirdim.

"Seninle gelirim!" diye seslendi Paulo.

"Hayır!" diye haykırdı Molly. "Kimse yok!"

"Emin olmak zorundayız!" Paulo harekete geçmişti bile. "Minicik bir şans bile olsa, onu kurtarmak zorundayız! Birazdan dönerim!"

Kenji ve Paulo kayalık sahile doğru topuklayınca, "Kimden bahsediyorlar?" diye sordum Molly'ye. Çocukların ne tarafa gittiğini görebilmek için hafifçe kuzeye doğru kaydım.

"Kızın teki. Kenji sabahtan beri sesini duyuyor." Molly yanımda yürüyerek Kenji ve Paulo'nun gözden kaybolduğu karanlığı seyretti. "O yüzden bu kadar geciktik. Kız arkamızda. Kenji korku içinde olduğunu söylüyor. Ama ne zaman gerisin geri gitsek, kızı bulamıyoruz ve ben onu bir kere bile görmedim." Molly tekrar denize, engin karanlık sulara döndü. "Bence gerçek değil. Bence Hafthor o gizli halk meselesinde haklıydı, en azından buradaki göremediğimiz, *benim* göremediğim şey, oyunlar oynamayı seven şey hakkında." Kıpırdamadı. "Ada bu, değil mi?" dedi sessizce. "Hepimizi oyuncak etti."

Adanın ağına takılmış avlar gibi. İlk geldiğimiz günü anımsadım, Nil o durağan kapının içinde hepimize başka bir çehre göstermişti. Tam o anda, Nil'i hafife aldığımızı anladım. Ada her birimizle oyuncak gibi oynuyordu, geleceğimizi çalmak için geçmişi kullanıyor, akıl edemediğimiz bir güçle beynimizi karman çorman ediyordu.

"Evet," dedim. "Ama uzun sürmeyecek."

Bu gece bitecek, diye düşündüm, azmim öfkemle karışarak. *Benim elimden.*

Molly beni başıyla onayladı, gözleri yaşlarla parlayarak üzgün üzgün güldü. Sonra öksürdü. Çayırdaki ısı kalın

bir tabaka halinde yüzümüze değiyordu, duman gibiydi. Molly yamaçtan aşağı şöyle bir bakış attı.

"Çocukların dönmesi çok uzun sürdü," diye mırıldandı endişelenerek.

Her şey çok uzun sürüyordu; zaman elimizden kayıyor ve dikkatlice kurduğumuz planlarımızı da götürüyordu. Gürültü, ısı, karanlık ve alevler –platform sanki çok uzaklardaydı, planımız karanlıkta küle dönüyordu.

Bütün ekipler nerede?

Rives nerede? diye haykırdı kalbim.

Rüzgâra karışıp ölen bir çığlık adımı haykırdı.

"Duydun mu?" diye sordum Molly'ye, umudum kabararak. Isıya doğru yaklaştım. "Biri beni çağırdı." *Belki de artık gaipten sesler duyuyorum,* diye bilgi verdi mantıklı yanım.

Derken tekrar duydum.

"İşte orada!" Molly'ye döndüm. "Duydun mu?"

Üzgünce hayır anlamında başını çevirdi.

Dominic hemen yanıma adımını attı. "Ben duydum. Senin adındı." Gülümsedi. "Bence ikimiz birden aynı sesi hayal etmiyoruz."

"Burada kalın," dedim. "Ben platforma gidip orada birisi var mı diye bakacağım."

Molly kolumdan yakaladı ve gözleri yuvalarından fırlayarak geri kaçtı. "Hayır!"

"Niye?"

"Olamaz," diye fısıldadı. Kollarını göğsüne sardı, ellerini yumruk yapıp hızlı hızlı nefes aldı, dağ ile çayırın arasında bir yere, göremediğim bir noktaya bakıyordu.

"Vay anasını," dedi Davey tam arkamdan. Bir eli Molly'nin sırtındaydı, ikisini de dik tutuyordu. "Şunu gördün mü?" Tarlanın tam ortasını işaret etti, alevler sürreal bir daire şeklinde döneniyordu.

"Bir girdap. Manyak bir yangın hortumu çıkmak üzere!"

"Koşun," diye fısıldadı Molly.

Yamacın kenarından ayrılıp çayırın güney sınırına doğru fırladık. Rüzgâr acımasızca vücudumuzu kamçılıyor, çığlıklar atıyor, ortalığı çalkalıyordu; gecenin içine boru şeklinde bir ateş bulutu yükseldi, cehennemden çıkmışçasına dönüyor, oraya buraya uzanıyordu. Ateş köpürdü; bir gergedan yolumuzu kesti. Dominic yavaşça hayvanın önünden kenara çekildi ve bir saniye sonra rüzgâr Dominic'in ayaklarını yerden kesti. Gökyüzüne uçtu ve gözden kayboldu.

"Dominic!" diye bağırdım.

Rüzgâr kuduruyor, hava yanıyordu. Derim eriyor gibiydi.

"Platforma ulaşın!" diye haykırdı Molly. "Gidin!"

Basamaklardan yukarı var gücümüzle koştuk, dağın etrafından dolanıp siyah taşların üstüne üşüştük. Daha serin bir hava, siyah taşlar. Gökyüzünün netliğini dumanlar boğuyordu. Yeni ayın bana göz kırptığını hâlâ görebiliyordum.

Hızlı değişim gerçeküstüydü.

Dinginlik ve huzurla sarmalanmış platform aşağıdaki tahribatın tam tersiydi.

Hafthor, gitmişti. Dominic, gitmişti.

Rives, kayıptı. Thad ve Paulo da.

Kafam ve kalbim, Nil karanlığında meydana gelen feci gerçeği kabullenemiyordu.

Molly tek başına şoke olmuş vaziyette dikiliyordu, Davey kolunu kızın omzuna sarmıştı. Molly'nin yüzü kurumla kaplıydı, gözleri parlaktı, duman ya da imgelere karşı gözlerini kırpıştırıyordu. Hangisi olduğunu bilmiyordum. Sormadım da.

Tam bir kâbustu.

Tek başıma yürüyerek platformdaki çizime doğru gittim ve yere eğildim. Göz şeklindeki elmas parıldadı, halkalar onlara dokunmam için bana yalvarıyordu. Hemen orada küçük bir bileklik pırıldıyordu, basit ip, işlenmemiş bir pırlantayı tutuyordu, geçmişimden bir hediyeydi. *Mutlu yıllar,* demişti Rives bilekliği bileğime geçirirken, yüzünden aşk yayılarak.

Seni seviyorum, diye düşündüm, çoktan yitirdiğim şeyin, feragat etmek zorunda olduğum şeyin yasını tutarak. *Seni her şeyimle, her biçimde seviyorum.*

Bilekliği tutup bileğime geçirdim. Nil'in anıları bana tamı tamına nerede bulacağımı göstermişti; sanki burada dikiliyormuşum gibi görmüştüm nereye düştüğünü.

Orada tek başıma dikildim, ta ki ayak sesleri ve bağırış çağrışla arkamı dönene dek.

Kenji nefes nefese, yaka paça platforma girdi. "Kızı bulamadık, sonra bir kaplan karşımıza çıkınca mecburen geri döndük. Paulo, Calvin'in yanında kalıp koşusuna yön verecek son meşaleyi yakıyor. Paulo fazla vaktimiz kalmadığını söylüyor. Ayrıca çayırda bir ateşten hortum bulutu vardı, manyaktı. Rives ve Thad de çıkıyor. Zane ve Lana da."

Rives.

Öyle rahatladım ki, bacaklarım jöleye döndü. Rives iyiydi. Şu anda, bu bana yeterdi.

Uzaktaki duvara yaslandım, omuzlarımı Paulo'nun buraya geldiğimiz gün bizi beklediği noktaya dayadım. Bu gece son çıkan olmak istemişti ama o iş benimdi. *Bizim kaderimiz,* demişti teyzesi amcama, *adayı baştan sona sarıyor; hissediyorum.* O daha önce sona kalmıştı. Şimdi sıra bendeydi. Paulo'nun ataları başından beri Nil'leydi ve sonunda da ben Nil'le olacaktım. Bu gece, Nil'in sonunun gelmesini sağlayacaktım.

Ve senin, diye fısıldadı rüzgâr.

Evet, diye düşündüm. *Birlikte çökeceğiz.* Adayı kafamdan atamayacağımın bilinciyle derin bir nefes aldım. Ama kendimi *içeride* el değmeden, sapasağlam tutabilirdim, son ana dek: Nil'in ve benim sonumuza dek.

Rives, yanında Thad ve Zane'le platformda belirdi, kolları ve göğsü savaş boyası gibi kırmızı siyahtı. Ansızın tıkandım ama kanın ona ait olmadığını, Zane'e ait olduğunu anlayıp gevşedim. Zane'in şakağı kanıyordu, acıdan dişlerini sıkıyordu, sol dizi burkulmuştu, ayağı ters açıyla duruyordu ve Rives'a yaslanan bileği kanlıydı.

Acısı bir ısı duvarı gibi çarptı bana. Yakıcı, kavurucu. Boğucu.

Gerçek.

Bu ezici, derin acı belimi büktü, yüreğimde kalan son bencil şüpheyi de sildi. Zane'in acısı, Nil bu gece hayatta kalırsa, tüm dünyamızın çekeceği azabın yanında bir kum taneciğiydi. Çünkü yalnızca birimiz kazanabilirdik: Ben ya da Nil. Ve ben kaybetmeyi reddediyordum, bana her şeye mal olsa bile.

Sonuncu ben olacaktım. Tek çare buydu.

Rives'la göz göze geldik, kurum ve ter ve arkadaşımızın kanıyla kaplı çocuk, kendi canımdan daha çok sevdiğim çocukla bakıştım ve değişmez seçimimi yaptım: Kazanacaktım.

Rives için ve doğacak çocukları için.

BÖLÜM 76

RIVES

GÜZ GÜNDÖNÜMÜ, GECEYARISINDAN ÖNCE

Hiç gruplara ayrılmamalıydık.

Nil bizi bölmüş ve kahrolasıca neredeyse ele geçirmişti. Kafamızın içine girmiş, beynimizin ayarıyla oynamıştı. Çayır katliamında neredeyse hepimiz gidiyorduk. Yangın hortumu fazla uzun sürmedi ama yetti.

Eğer açıklıkta yakalansaydık, diri diri rosto olurduk.

Zane yüzünden yavaştık, hayatta kalmamız için gereken o kıymetli zamanı kazandık. Gerçi Zane, adanın kafasına girmesine izin vermeseydi aslında daha baştan orada olmayacaktık.

Öyle olsaydı, böyle olsaydıları geç, dedim içimden. Eğer bu düşünceye kapılır gidersem, Skye'ın Ölüm İkizleri'ne gitmesine göz yummamalıydım, onu oraya yaklaştırmamalıydım diyecektim. *Sanki Skye'a laf geçirebilirmişim gibi.* Derken bu düşünceyle de şu korkunç âna dönerek çemberi tamamladım.

Şimdiye döndüm.

Skye kendini Nil uğruna kurban etmeye hazırlanıyordu ve hiç kimse onu aksine ikna edemezdi.

Skye birkaç metre ötede, bileğindeki bir şeyi döndürüyordu, meşalede parlayan, tıpkı gözlerinin içindeki çelik

benekler gibi parlayan bir nesneydi. İrkilerek buradaki son seferimizde ona doğum günü hediyesi olarak, *daha fazlasının* sembolü olarak verdiğim bilekliği tanıdım.

Kafama dank etti.

Ada bizi koparmıştı, aramıza bir boşluk gibi oturmuştu. Ve ben buna izin vermiştim. Tam da Nil'in istediği şekilde oynamıştım.

Merde.

Salağın tekiydim.

Uzun adımlarla Skye'a yürüdüm, istesem kulağına fısıldayacak kadar yakınındaydım.

"Skye," dedim sessizce. Çılgın kıvırcık tutamlarından biri yüzüne uçtu. Tutup kulak arkasına sokmamak için kendimi çok zor tuttum, ona dokunma hakkımı kaybettiğimin bilincindeydim.

Skye gözlerini bana çevirdi. "Korkuyorum," diye itiraf etti. Meşalenin ışığı gözlerine koyu ve aç gölgeler düşürüyordu.

"Korkusuz olursan, cesur olamazsın," dedim yüreğim sızlayarak. "Ve sen tanıdığım en cesur insansın. Korkmasaydın, endişelenirdim."

Skye öylece durup başını salladı, bilekliğini döndürdü ve yanağını ısırdı.

Mücadelesini izlerken kalbimin parçaları tekrar birleşip bir daha tuzla buz oldu. Benim Skye'ım burada duruyordu: Birlikte dünyayı gezmek istediğim, ikimiz de yaşlanıp saçımız beyazlayana kadar filme çekmek istediğim, rüyalarımın ve geleceğimin kızı buradaydı. Tek başına Nil'i indirmeyi seçen, *bizim için* kendini feda eden, hem de bedelini canıyla ödeyecek kız. İşte âşık olduğum sert, özverili, başına buyruk kız buydu. Ondan daha farklı olmasını nasıl isteyebilirdim?

Öne eğilip dudaklarımı dudaklarına sürtecek kadar yakınlaştım. Ama yapmadım. Hareket etmeden durdum, bakışlarına odaklandım. Çelik beneklerle dolu gözlerinin içi sorularla kaplıydı.

"Ben salağım, Skye." Sesim çatlıyordu. "Bildiğin geri zekâlıyım, Dex'in dediği gibi. Seni seviyorum, Skye. O kadar çok seviyorum ki, içim acıyor. Neler çektiğini tahayyül edemem ve sana destek olmadım, yanında olmadım. Elimizde kalan o kıymetli zamanı ziyan ettiğim için geri zekâlının daniskasıyım. Sen tanıdığım en cabbar, en cesur, en kendini düşünmeyen insansın. Tek yol olduğuna inanmasan bunu yapmazdın, biliyorum. Keşke tek yol olmasaydı."

Skye'ın yanağından bir damla yaş aktı, kir ve kurumun üstüne temiz bir yol çizdi. "Biliyorum."

"Lütfen beni affet." Sesim çatladı.

"Affedecek bir şey yok. Son yazılmış." Skye buruk güldü.

"Belki yazıldı, belki yazılmadı. Ben hep geleceğimiz bizim, diye düşünürdüm. Bunu feda etmeye hazır değilim. *Seni* feda etmeye."

"Ama mecbursun." Skye yanağını sildi, duygularına yenilmemek için metin oldu; her şeyi dizginleyişini izledim. "Başka çıkış yok, benim için yok. Nil bana her ne yaptıysa, artık birbirimizle bağlantılıyız. Beni serbest bırakmak zorundasın," diye fısıldadı.

Asla, diye düşündüm. Ağzımdan çıkabilecek tek sözleri tıkanarak söyledim. "Seni seviyorum, Skye. Her zaman da seveceğim."

Kollarıma atladı. Teni yanıyordu, vücudu titriyordu.

"Çok fazla," diye fısıldadı.

Her şey çok fazla, diye düşündüm. *Onun için. Benim için. Bizim için.*

Skye kollarımdayken bu ânın sona ermesini istemedim. Dünya tam şu anda, burada dursun istedim; bu an sonsu-

za dek sürmeliydi; *daha fazlasını* istedim, hepsini istedim: Skye, geleceğimiz, mutlu sonumuz. Bu anlarla dolu bir ömür istedim.

Fakat geceyarısı olmak üzereydi. Vaktimiz dolmuştu.

Thad düdüğünü çaldı, zaman vites arttırıp hızlandı. Sıra boyunca domino etkisi gibi başka düdükler çalındı; birkaç saniye sonra Calvin koşup fitili yakacaktı.

Yerdeki siyah elmas şeklindeki göz parladı.

Molly aniden nefesini tuttu.

"Ne oldu?" Konuşurken Skye'ı bırakmadım.

"Rüzgâr!" dedi Molly. "Fitil yanık kalmayacak. Ayrıca yanması gerektiği gibi yanmıyor." Gözlerini yavaşça kırptı. "Söndü."

"*Söndü* mü?" Kaşlarımı çattım. Skye kasıldı.

Bir saniye sonra ışıl ışıl bir zemin havaya yükseldi. Platformun tam ortasında kımıl kımıl bir hava gökyüzüne yükseldi, siyah siyaha vuruyordu, devasa ve güçlüydü. Hepimiz için bir özgürlük resmiydi ve Skye için ölümdü. Tek kapı, kazanan hepsini alırdı.

Sadece kazanmak, kaybetmek demekti.

Skye pişmanlık dolu bir bakışla elimi bıraktı, başı dimdik kalkmıştı.

Nefes alamadım.

"Calvin koşuyor," dedi Molly. Gözleri boşluğa bakıyordu, sonra şaşırdı. "Ah, yo!" Eliyle ağzını kapattı. "Hazır olun."

Bir patlamayla yer sarsıldı. Dizlerimizin üstüne düştük, Zane hariç çünkü zaten yerdeydi. Kapıysa bu muhteşem sarsıntıdan etkilenmemiş halde olduğu yere kilitlenmiş duruyordu. Siyahlık eridi, arkasında sıvı bir duvar kaldı: Pırıldayan bir duvar, yıldızlar kadar parlak bir milyon kum taneciği ışıldadı.

Şimdi, diye fısıldadı kapı.

"Git!" diye bağırdı Thad, Kenji'ye işaret edip. Kenji tek kelime etmeden kapıya atladı.

Molly, Skye'a döndü. Gözlerinden yaşlar akıyordu ama sesi sakindi. "Paulo seçti. Ne yaptığını biliyordu."

"Seçti derken?" Skye afalladı.

Molly kafa salladı. "Bilerek mağaranın içine yürüdü. Fitil sönmüştü, o yüzden Paulo elindeki son meşaleyle gazı yaktı."

Ne olduğunu anlayınca Skye dehşete kapıldı. "Paulo elinde yanan bir meşaleyle mağaranın içine mi yürüdü? Patlama *bu* muydu?"

Molly tekrar başıyla onayladı. Gözyaşları dur durak bilmiyordu.

Thad, Molly'nin omzuna dokundu. "Molly, gitmen lazım. Şimdi!" Kızı kapıya doğru itti. Molly kapının içine doğru adımını attı, ardından gözleri yuvalarından fırlayarak bize doğru döndü, suratı ışıl ışıldı. "Dominic'e yardım edin!" diye bağırdı. Ve yok oldu.

İyi insan lafın üstüne gelir gibi Dominic öksüre öksüre platforma girdi. Sol tarafı baldırından kalçasına kadar yanmıştı; derisi ıslak kanla parlıyordu. "Yangın amma esaslıydı be." Ön dişleri kırıktı. Gülüşü gözlerinden okunmuyordu.

Thad, Davey'yi kapıya itti. "Sen git! Ben Dominic'e yardım ederim!"

Dominic'in ardından Calvin dört nala platforma girdi, gözlerini kırpıştırıyor, öksürüyordu.

Dağ sarsılınca bütün platform sallandı.

Gözümün bir ucundan bir metal parıltısı gördüm. Lana bir saniyeyle beni geçerek Skye'ın önüne atladı. Aynı anda da Carmen'in bıçağı Skye'ın kalbine saplanmak yerine, Lana'nın omzuna geçti.

"Hayır!" diye çığlık attı Carmen, bıçağı zar zor alıp

Skye'a saldırarak. Carmen'i kollarından yakalayıp sımsıkı tuttum.

Lana yaralı omzuna eliyle bastırdı. Parmaklarının arasından kan sızıyordu. "Senin başa bela olduğunu anlamak için Öngörü yeteneğine ihtiyacım yoktu," dedi Lana yorgun bir sesle. "Ya da buranın sona ermesi gerektiğini anlamak için. Buranın neler yapabileceğini birinci elden gördüm Carmen. Kötü kalpli bir yer. Sen de onun piyonusun."

"Şah mat," dedim dişimi sıkarak.

Carmen'i kollarından yakaladığım gibi kapının içine fırlattım.

"Lana!" dedi Zane. Karanlıkta bize doğru emeklemişti. "İyi misin?"

"Küçük bir yara." Lana canı acıyarak güldü.

"Kimin yarası daha kötü?" Sırayla ikisine baktım. "Kim daha güçlü?"

"Cidden sorman gerekiyor mu?" Zane, Lana'yı işaret etti. "Kesinlikle o daha güçlü."

Lana'ya döndüm. "Önce sen git. Sonra onu çek. Anladın mı? Bir de diğer tarafta Carmen'e dikkat et!"

Lana başıyla onaylayarak kapıya doğru yürüdü. İşe yaramaz sol kolundan kan akıyordu. Kapıya adımını attı. Yüzüne ışık düşüp tepedeki yeni ayı yansıttı. Sonra, gözden kayboldu.

Bir saniye. İki.

Thad, Zane'in kapıya yaklaşmasına yardım ederken kendini de mesafede tuttu. "Seni fırlatmak istemiyorum," dedi. "Kendin başarabilir misin?"

Zane evet dercesine başını salladı. Sağlam ayağının üstünde zıplayarak kapıya girdi ve iki başparmağını havaya kaldırıp portalın içine düştü.

Sırada Dominic gitti, arkasından Calvin.

Tik, tak.

"Rives!" diye bağırdı Thad.

Arkamı dönmemle James ve yanında kocaman bir Bengal kaplanıyla burun buruna geldim.

"Sırada o var," dedi James, elini kaplanın sırtına koymuş halde. "Doğrusu bu."

Tartışmaya vaktim yoktu, hoş, bir faydası da olmazdı. Bengal kaplanıydı işte. Yanımdan yürüdü ve burası kendi malıymış gibi kapıya doğru gitti.

Aman dikkat, Calvin, diye düşündüm kedi gözden kaybolurken.

James, iki saniye sonra kediyi takip etti.

Geride ben, Thad ve Skye kalmıştık.

Skye'ın elindeki meşaleyi ya da gözlerindeki yaşları kaçırmam mümkün değildi. İşte beklenen an gelip çatmıştı. Dehşet duyduğum an, her şeyimi kaybettiğim an.

Skye.

Thad omzumu sıktı, sonra da kapının içine zıpladı. Yer kudretli ve öfkeli bir biçimde sarsıldı.

Skye bana dümdüz bakıyordu. Elindeki meşale altın rengi bir ışıkla parlıyor, gözlerini ateşe veriyordu.

Onu bırakamazdım. Burada asla, hiçbir zaman asla.

"Hayır." Kızgın inadım platformu bastı. "Ben de seninle yürüyeceğim. Birlikte yapacağız. Burayı *birlikte* bitireceğiz."

"Evet," dedi Skye yavaşça. "Ama biliyorsun ki, iki kişi kapıdan aynı anda geçemez. Ben olmak zorundayım."

"Hayır, değilsin." Ateş kükredi, hava dumana boğuldu. Çaresizliğim beni boğdu. "Ben yapacağım."

"Bir defasında bana benim için her şeyi yapacağını söylemiştin." Skye'ın sesi titrese de, bakışları hiç değişmedi. "Ben de şimdi senden yaşamanı istiyorum. Bu kez seni

tehlikeye atmayacağım. Senin tercihin olması lazım. Benim için bunu yapmanı istiyorum."

Kıpırdamadım.

"Lütfen," diye fısıldadı Skye. "Git. Önceden konuştuğumuz her şeyi yap. Seine nehrinin bir resmini çek, annenle babanın öpüştüğü, sana ismini veren yerin resmini çek. Planladığın gibi üniversiteye gir. Dünyayı gör. Âşık ol. Yaşa." Kapıyı gösterdi parmağıyla. Gözlerinden yaşlar, kayan yıldızlar gibi akıyordu. "Git. Lütfen."

Lütfen.

Kırıldım, koptum. *Onun için* inadımı kırdım.

Çünkü Skye bu şekilde sonlandırmak istiyordu.

Geri geri yürüdüm. "Seni seviyorum." Yetmezdi, hatta yakınından geçmezdi. Sesim çatlıyordu. "Yalnız olmayacaksın. Seninle olacağım, tamam mı? Sonuna dek."

Gözlerimi gözlerinden hiç ayırmadım, hatta taşlar oynarken tökezlediğimde, sıcaklığı hissettiğimde ve etrafımı sardığında, nefesimi çaldığında bile. En son kafamda kalan görüntü, Skye'ın elinde yanan bir meşaleyle, rüzgâr altın rengi alevler gibi saçlarını etrafa savururken, gözünü bile kırpmadan bakışlarını bana dikmiş, Nil toprağında tek başına dikilen haliydi. Bir elini ağzına götürdü, gözyaşlarıyla ıslanmış dudaklarını parmaklarına bastırdı, sonra elini öne uzatıp bana son bir öpücük yolladı.

Ona uzandım ama çoktan gitmişti.

Karanlık bir hışımla abandı ve beni Skye'dan sonsuza dek kopardı. Açılan kesik, en derin hücreme zalim ve kalıcı bir izle dağlandı.

Çok şükür, şuurumu yitirdim.

BÖLÜM 77

NIL

GÜZ GÜNDÖNÜMÜ, GECEYARISI

Acı.

İmkansız acı.

Yakıcı, tüketici ve tam anlamıyla dayanılmaz acı; ada bükülüyordu, kıvrılıyordu, içten dışa ve dıştan içe yanarken esir olmuştu. Farklı bir dünyanın, farklı bir çağın yoğunluğuyla savaşıyordu; içinde dönen yaşam elektriğinin tüm gücünü serbest bıraktı, enerjinin coşkulu akışını kullanarak alevlerle dövüştü. Acıyla kükredi, gözünü döndüren öfkesi infilak etti. Acı güçle karıştı; iki dünya arasındaki, iki taraf arasındaki görünmez savaş kudurdu. Kendi içindeki savaş.

Geçmiş, şimdiye karışıp eridi.

Skye denen kız iki dünya arasında tutundu, tam yarığın ortasında hapsolmuştu; acıyı getirmiş, gücü serbest bırakmıştı. Kilit nokta olmuştu... Onun yaşam elektriği yarığın çöküşünü, genişlemesini engelliyordu çünkü güç, kızın içindeydi.

Skye geçmişle gelecek arasındaki kanaldı.

Seçilmiş insandı.

Ada sabırlı bir ihtiyatla ve korkutucu bir öfkeyle yüzlerini ona çevirdi.

İşte an bu andı.

Gelecek, şimdiydi.

BÖLÜM 78

SKYE

GÜZ GÜNDÖNÜMÜ, GECEYARISI

Yanma, bir kibritin çakması gibi başladı, hızlı ama dayanılırdı, daha önce geçtiğim kapıları, sıcaktan buza dönüşen, sonra da özgürlüğün tatlı rahatlığını getiren kapıları anımsattı bana.

Bu kapı değil ama.

Tenimi yalayan sade alev bir güneş patlamasına dönüştü, yakıcı, kavurucuydu, sanki kibrit bir gaz yağı okyanusuna atılmıştı. Güneş kadar sıcak ateş topu beni sardı.

Ikarus'tum, yanıyordum.

Eriyordum.

Düşüyordum.

Acı, dayanılmazdı.

Yapabildiğim tek şeyi yaptım: İçime çekildim.

Kendi içime.

Beyaz duvarlı o kapalı odaya.

Kapıyı güm diye kapatıp sımsıkı kilitledim, gözlerimi yumdum, her şeyi dışarıda bıraktım. Bu oda –içimdeki bu sessiz sığınak– sona süratle varacağım mekândı. Nil'i de beraberimde götürerek *burada* sona erecektim.

Duvarların ötesinde karanlık gümbür gümbürdü. İçeriden dışarıya ve dıştan içe doğru ateş patlaması yaşandı,

kapının içine taşıdığım meşalenin tutuşturduğu yangının baskısıyla kapı titredi. Burada bile seziyordum: Nil'in öfkesinin ve korkusunun korkutucu derinliği... Umudu ve nefreti... Ve hepsinin de ötesinde, acısı; tümünün yankısı çevremdeki duvarları yumrukladı. Olağandışıydı ve olağandışı bir berbatlıktaydı.

Nil diri diri yanıyordu.

Odamın içinde, *kendi* içimde, anılar bir girdap gibi dönerek beni içine içine çekiyordu.

İncecik bir çocuk İçeri Bak *sözlerini kazıyordu.*

Thad, yüzünde zafer kazanmış bir ifadeyle Charley'yi kapıya itiyordu.

Lana, kabaca 3–2–1–4 dizisinin üstünden geçiyor, parmağı 4 rakamında takılıyordu.

Macy denen bir kız, ruhu huzur dolu fısıldıyordu, Kalbin dört odacığı.

Prenses, inanıyordu.

Prens, geri dönüyordu.

Talla yakarıyordu, Beni seç.

Ben, Paulo'ya Her zaman bir seçim vardır *diyordum.*

Paulo, seçiyordu.

Babam ısrar ediyordu, Düşün.

Rives konuşuyordu, Denge hüküm sürer.

Rives yemin ediyordu, Seni seviyorum.

Rives, kalbi kırılarak beni bırakıyordu.

Yüreğim hop etti.

Benim kalbim, Nil'in değil. Burayı *ben* yaratmıştım, içimde, Nil'in kıramadığı bir yerdi, burada kalbim ve ruhum ve zihnim yalnız bana aitti. Çevremde bir ışık yandı, yakıcı değil, dinlendiriciydi, bir yeni ayın, yeni doğan bir günün ışığıydı.

Beyazlık *–aydınlık–* benimdi.

Birdenbire netleştim, kafamdaki tüm düşünceler silinip biri kaldı: Seçme gücü bendeydi.

Güce sahiptim.

Sevgi, nefretten daha güçlüydü, korkudan daha güçlüydü; sevgi, acıyı metanete, kullanabileceğim bir güce çeviriyordu. Yalnız değildim, yalnız ölmek zorunda değildim, hatta belki de hiç ölmek zorunda değildim. Nil'in acısı benim değildi. Onu kenara itebilir, kovabilirdim. Hatta tam şu anda, tam şurada dışlamıştım bile.

Ben aydınlığa saklanmaktansa, adayı karanlığa hapsedecektim.

Yaşamayı seçiyorum.

Kapıyı ardına kadar açıp yangının keşmekeşine çıktım. Beni koruyan duvarlar kayboldu, ipeksi karanlık boğucu bir güç misali etrafımda dört döndü: Hırlıyordu, açtı ve zalim bir coşku içindeydi, capcanlı yanıyordu, yanmak için yaşıyordu. Gözlerimin arkasında dünya kırmızı ve siyah karışımı, lav gibi, eriyik çelik gibi yanıyordu. Sıcaklık tenimi mühürledi, karanlık zihnime değdi.

Ve *anladım.*

Karanlık çoktan zaferini ilan etmişti, dövüşten zevk alıyordu. Oynamak ve acı vermek istiyordu, bana diz çöktürmek ve irademi kırmak istiyordu, acımın gücüyle coşmak için yanıp tutuşuyordu. Paulo ve Hafthor, Dai ve Dex ve Talla ve yüzlerce başka insanın görüntüsü kafamdan geçti, beni paramparça etmek için soğukkanlılıkla tasarlanmış acı dolu duygularla yüklü bir sessiz filmdi; bana sahip olma mücadelesi veren karanlığın kin ve güçle kaynayan zalim kahkahası kafamda yankılandı.

Hayır.

Düşüncelerim sakindi çünkü seçimimi yapmıştım. Ben ölmeyi seçmiştim, sonra da yaşamayı seçmiştim. Geleceğim *şimdiye* bağlanmıştı. Şimdi savaş benim savaşımdı.

Ateşi ateşle yenecektim.

Karanlığın arasından elimi uzatıp en derine eriştim, Nil Adası'nın dokunamadığı, *çünkü anlamadığı* o en derindeki noktaya eriştim ve kalbimin içinde taşıdığım tüm sevgiyi, ışığı ve güzelliği yakaladım... Ve insan ruhumun tüm kuvvetiyle, gücümü siyah boşluğa fırlattım.

Rives.

Yüreği sızlayarak arkamdan bakan yüzünü hayalimde canlandırdım; inanılmaz derinlikteki şefkatini ve iyiliğini, son vaadini ve deli divane aşk ilânını hatırladım; geleceğimizi, *ondan istediğim için vazgeçtiği* geleceğimizi hayal ettim. Çünkü Nil'in ölmesi için, Nil ile birlikte ölmem gerektiğini zannettiğim için.

Fakat benim kalbim adanın kalbiyle sarmaşık gibi dolanmış değildi, kaderim de öyle.

Benim karşıt dengem ada değildi.

Rives'dı.

Rives! Karanlığın içinde adını çağırdım.

YAŞAMAYI SEÇİYORUM!

Ömrüm boyunca duyduğum tüm sevgiyi etrafımdaki ateşli siyahlığa akıttım. Sevgi en büyük acıyı ve en tatlı neşeyi getirdi; hayatımda hissettiğim en arı güç kaynağıydı, kılıç ve kalkan gibi kullandım sevgimi. Sevgi, umut ve ışık ve koruma ve bağışlama verdi, işte ben de son nefesime kadar içimdeki tüm sevgiyi o zalim karanlığa döktüm.

Rives'a olan sevgim.

Annem babama olan sevgim. Arkadaşlarıma olan sevgim.

Jillian ve Dex, Charley ve Thad'e olan sevgim. Hafthor ve Paulo'ya olan sevgim.

Rives ile beni birleştiren sevgi, Charley ile Thad'i bağlayan, Molly ve Davey arasında fışkıran sevgi. Hiç tanışmadığım diğerlerinin, adanın tanıdığı diğerlerinin duyduğu

sevgi, insanları eve götürmüş ve onları *geriye* çekmiş sevgi. Sevgi kalkan gibi sardı beni, ateşi ve acıyı emdi, etrafımda benim yarattığım duvarlar yükseldi.

Işık ve hayat ve aşkla bağlanmıştım. Alevler içinde yanıyordum ve içimden alevler çıkıyordu.

Sevgi karanlığı araladı, ufacık bir ışık ortaya çıkardı, silikti ama yine de oradaydı. Karanlıkta bir kız durmuş gülümsüyordu.

Talla.

Bana bir kez kafa salladı ve alevler titreşti.

En derindeki noktamda, bir dinginlik hissettim. Hızlı ve beklenmedikti, zamanın en çıplak hali. Şimdinin en küçük parçası.

Bir tereddüt.

Ve yetti.

Serinlik, acımasızca yanan yangının ortasında yatıştırıcı bir sıvı, kürek kemiklerime bastırdı.

Yaşa.

Arkamdaki el beni *itti.*

Ateş buza dönerken öne doğru son sürat gittim. Kalın bir parçam soyulup kalktı, boğucu bir ağırlığı da beraberinde götürdü, bütün vücuduma battı ve *serbest* bıraktı... Sonra bir hiçlik.

Acı yok, karanlık yoktu.

Sadece ben, kendi ışığımın kozası içinde taklalar atarak dönüyordum.

Hava yoktu. Yön yoktu.

Rives.

Mutlak bir hiçliğe düşmeden önceki en son düşüncem Rives'dı.

BÖLÜM 79

RIVES

GÜZ GÜNDÖNÜMÜ, GECEYARISI

Bir başka pırıldayan yeni ayın ışığında kendime geldim.

Siyah gece, siyah yerler, kafamın içi simsiyah.

Havada hâlâ ayna gibi parlayıp kımıldayan kapıya doğru döndüm.

Lütfen siyaha dönüş, diye yalvardım. *Lütfen onu da yolla. Onu eve yolla, bana yolla.*

Lütfen.

Kapı fokurduyordu, yuvarlanıp dalgalanıyor, kudretli bir biçimde titriyordu, sanki içinde bir savaş yaşanıyordu. Ancak rengi değişmedi. Ben çaresizce yalvarırken siyaha dönüşmedi.

Yer sarsıldı. Bir uyarı.

Thad kolumu tuttu. Beni kapıdan uzağa çekip elime bir koşucu şortu tutuşturdu.

"Rives! Bu kaya sallanıyor. Hadi gidelim!"

Elini üstümden silkeleyip şortu altıma geçirdim. Profesör Bracken kollarını önünde kavuşturmuş, acılı bir ifadeyle kapıya uzun uzun bakıyordu. Adamla göz göze gelemiyordum.

Ona verdiğim sözü tutmamıştım.

Başımı son hızla tekrar kapıya doğru çevirdim. Skye'a da bir söz vermiştim ve onu da bozmayacaktım.

SKYE!

"Rives!" diye seslendi Charley. "Buraya gelmelisin!"

"Hayır." Gözlerimi kapıya diktim. "Skye'a söz verdim. Onu bırakmayacağım," dedim. *Ona yalnız ölmeyeceğine söz verdim.* Adayı ona eşlik eden birisinden saymıyordum.

Zihnimin içinde, adayı hiç saymıyordum zaten.

Dizüstü çöktüm. Son âna dek Skye'ın yanında kalacaktım.

Skye!

Kapı kımıl kımıldı, hâlâ açıktı. Hâlâ umutla yüreğimi hoplatıyordu.

"Rives!" diye bağırdı Thad. "Gitmemiz lazım, kardeşim!"

Kılımı bile kıpırdatmadım. Skye ruhumdaydı, birkaç metre ötede asılı duran kapıya baka baka göremediğim her şeyi düşündüm; gerçek ve zalim ve onu elinde tutmayı kafaya koymuş karanlığı düşündüm; Skye'ın aylardır yaptığı gibi savaştım o karanlıkla, şimdi yalnızca onun uğruna savaşıyordum.

Skye!

O siyahlığın arasından zar zor geçerek zihnimle Skye'a uzandım, beni duyması için çırpındım. Beni *hissetmesi* için, ona güç vermek için, yalnız olmadığını göstermek için.

Bir duvara tosladım. Görünmez ve aşılmaz bir duvar beni geriye savurdu. Şoke edici bir kuvvetle beni fırlattı.

SKYE!

Seni her şeyimle seviyorum. Daima seninim.

Skye.

Nefesimle adını soludum, ruhumu ona verdim, işte buydu, sona gelmiştik. Son şansımdı. Skye'ın beni duyması, Skye'ın Nil'i yenmesi için son şanstı.

Geri dönüş yolunu bulması için.

Çünkü eğer bir çıkış yolu bulabilecek birisi varsa, o da benim Skye'ımdı.

Tik.

Tak.

Kapı hâlâ ışıldıyordu. Parlak ışığa karşı elimi siper ettim. Yılankavi kıvrımlarla çalkalanan kapı gecenin ortasında sıcaktan beyaza dönmüş bir kordan farksızdı, hiç görmediğim bir parlaklıkla yanıyordu. Tepemizdeki yeniayı yansıtmıyordu, için için yanıyordu... Tıpkı güneş yüzeyinin bir parçası gibiydi.

Berbat bir şey meydana gelmek üzereydi. Keskin bir düşünce beynimi keserken bir adım geri attım:

KOŞ.

Koştum.

Havanın ortasında kıpırdanan kapının her bir zerresi yavaş yavaş parlak turuncuya döndü. Ateş kızılına döndü.

Ve ardından kapı patladı.

Patlamanın etkisiyle arkaya doğru savruldum. Kapıdan alevler fışkırırken yere yapıştım, hayatımda hiç duymadığım bir güçle ve akıntıyla üstümden geçerek uçtular. Bir korku treni gibi gümbürtüler içinde yer sarsıldı, kulaklarım çınladı, derken ortaya çıkan güçle eşit kuvvette bir hava akımı gerisin geri gürledi ve kapının içine doğru çekildi. Dallar, taşlar ve bir kedi havaya uçtu, kapıya doğru savrulurlarken bir ağaca tutundum, hava girdabına kapılmamak için durdum. Lana yanımdan kayarak geçti, kaymamak için tırnaklarını yere geçirmeye çalışıyordu. Ayak bileğinden yakalayıp sımsıkı çektim.

Birdenbire rüzgâr kesildi. Dağın yarısı tahrip olmuştu, zirvesi gitmişti. Platform ikiye ayrılmıştı, yerin ortasında tırtıklı bir yarık açılmıştı ve iç içe geçmiş halkalar mahvolmuştu.

Kapı yok olmuştu.

Skye!

Zar zor dizlerimin üstüne kalkıp Skye'ı aradım, önce platformu çepeçevre taradım, ardından gözlerimi kapatıp zihnimle erişmeye çalıştım.

Hiçlik. Kafamın içinde yalnızca ben vardım. Ne karanlık, ne Skye'dan bir iz.

Etrafımdaki ağaçlar çıtır çıtırdı, tepeleri tutuşmuştu.

"Skye!" diye çığlık attım. Boğuk bir ses çıkmıştı.

"Rives!" diye bağırdı profesör. Sesi uzaktan geliyordu. "Gitmemiz lazım!"

"Hayır!" Kolunu üstümden attım. "Skye hâlâ oradayken olmaz!"

"Bir sonraki kapıyla gelir," dedi adam, demir kuvvetiyle tutuşunu bozmadan. "Zamanı var!"

Küçük dilimi yutarak adama bakakaldım. *Bilmiyor. Skye'ın kapıya ateş soktuğunu bilmiyor. Skye'ın, insanlığın geleceği için kendini kurban ettiğini bilmiyor.*

Skye'ın artık olmadığını.

"Bu ada dengesini kaybetti ve yanıyor." Sesi yumuşadı. "Gitme vakti geldi, oğlum."

"Doğru söylüyor." Thad hemen yanımda konuştu. İki yanında Lana ve Charley ile dikildiğini gördüm. İkisinin de yüzünden eşit derecede şok ve yas ifadesi okunuyordu. "Skye gitmeni isterdi. Yaşamanı isterdi."

Senden yaşamanı istiyorum, demişti Skye bana gözleri yaşlı, yüreği kararlı. *O kapıya yürümeni ve beni serbest bırakmanı.*

Onu geride bırakmıştım. Benden rica etmişti ama seçim bana aitti.

Skye'ın seçimi tamamen başkalarını düşündüğü içindi. Benimkiyse zorakiydi. Yine de bununla yaşamak zorundaydım, Skye'ın ölümünde payım vardı.

Sıcaklık arttı. Çevremizdeki ağaçlar alevler püskürtmeye başladı.

Thad beni oradan koparana kadar platforma dümdüz baktım.

Ve sonra koştum. Ağaçların arasından, platformdan uzağa, suya ve bekleyen bota doğru koştum.

Skye'dan uzağa koştum.

Dağ gümbürdedi. Tam arkamızda yükselen dumanlar gökyüzünü doldurup yıldızları görünmez kıldı. Ölüm İkizleri yanıyordu.

Ben *kaybetmiştim.*

Skye gitmişti, sonsuza dek.

Yaşa, demişti.

Peki onsuz nasıl yaşayabilirdim?

BÖLÜM 79

SKYE

GÜZ GÜNDÖNÜMÜ GECEYARISI

Suya düşmeden bir saniye önce tuzlu gece havası tenime değdi. Siyah gece ve pırıl pırıl yıldızlar fos diye çıkan dumanla ve püsküren alevlerle savaşıyordu; hemen altımda mürekkep koyuluğunda bir su, bir kapının en derin noktası gibi ışıldıyordu, sizi sonsuza dek emip içinde tutma potansiyeline sahip bir karanlığa benziyordu... Yitip gidebileceğiniz bir karanlığa. Suya çarptım ve aşağı düştüm.

Kristal Havuz kadar soğuk sular ağzıma doldu, karanlıktı, aranıyorlardı, daha fazlasını istiyorlardı; beni buzla kapladı, bir kapı kadar kısıtlayıcı, bir kapı kadar ölümcüldü. Ne aşağısı ne yukarısı ne sağ ne sol vardı; her yön eşit derecede soğuk, eşit derecede siyahtı.

Hepsi ölümcüldü.

Kapının içinde yana yana kıvrandım.

Kapının içinde donarak büküldüm.

Nil'deydim.

Nil'in bir parçasıydım.

Nil'le bir olmuştum.

Doğum, yaşam, ölüm.

Zaman yavaşladı, zaman durdu. Geri sardı, hızlandı, ileri sardı ve durdu; yaşadığım her saniye şimdiye odaklandı.

Şimdi, ben bendim.

Şimdi, ben *özgürdüm.*

Düşün.

Suyla savaşmayı kestim. Kendimi gevşettim, ağırlığımı suya bıraktım, bedenim bana hangi yöne gitmem gerektiğini söyler diye içimi rahatlattım. Sonra var gücümle ayak çırptım. Yüzeye çıktığımda ateşler saçarak düşen bir kaya parçasının menzilinden zor kurtuldum, son anda suyun altına daldım yine. Her tarafa kıvılcımlar, toz toprak ve kül yağıyordu, gökyüzünde havaifişek yağmuru vardı sanki. Tekneye dair bir işaret aramak için gözlerimi kıstım. Elbette babam bir tekne getirmiş olmalıydı. Ay ve kıvılcımlar suyun yüzeyinde parlıyor, yönümü belirlememe imkân sağlıyordu, ortalık sığ sahilin adanın karşı kıyısında olduğunu anlamama yarayacak kadar aydınlıktı.

Yüzmeye başla Skye, dedim kendi kendime. *Başarabilirsin.*

Adanın kayalık kıyısına doğru yöneldim fakat akıntı beni hep geri itiyordu.

Ölüm İkizleri, demişti kaptanımız. Şimdiyse iki ada arasındaki ölümcül akıntı beni okyanusa doğru çekiyordu.

Çırpındım, kulaç attım ve gücüm tükendiğinde kendimi bırakıp sırtüstü durdum. Gözlerimi kapatıp bu yeni sıkıntıdan kurtulmanın bir yolunu aradım. Eğer Nil'den kurtulup denizde can vereceksem, çok saçma bir ironi olurdu.

Scott Amcam gibi, diye düşündüm.

Ama ben Scott Amcam değilim.

Tekrar yüzmeye başladım, tüm kuvvetimle yan yan yüzdüm, iki adanın ortasındaki çılgın akıntıdan kurtuldum, sağ salim dönmeyi kafaya koymuştum.

Birisi adımı çağırdı. Yüzmeyi kestim.

"Bin hadi," dedi tanıdığım bir ses. Görmek istediğim son insana aitti.

Kafamı çevirmemle birlikte mürekkep koyuluğunda suyun üstünde bir kanoyla giden Carmen'i buldum. Üstünde gri bir tişört ve siyah şort vardı ve kıyafet seçimi bana babamın yakınlarda olduğunu anlattı.

Bir saat önce ecelimi isteyen bir kızla neden aynı kanoya binecektim ki?

Elini uzatarak, "Sana zarar vermeyeceğim," dedi sessizce. "Sözüm söz."

Deniz kıyısı hâlâ en az otuz metre uzaktaydı ve kayalıkların gerisindeki ada yanıyordu. Alevler yıldızlara ulaşıyordu. Adaya ulaşmayı başarsam bile, orada kimse olmayacaktı. Kimse adanın büyük kapanışını görmek için orada kalmayacaktı, ne de olsa dumanlar tüten bir volkanla son bulması muhtemeldi.

Artı, yorgundum. Deli gibi yorgundum.

Carmen'in uzattığı eline baktım. Babamın sözleri kulağımda çınladı.

Bazen... Bir fırsatı yakalamalısın.

Zaten en başından bu şekilde Nil'de son bulmuştum ve bu şekilde hayatta kalmıştım.

Carmen'in elini tuttum.

Carmen beni kanoya çekti, elime benzer bir şort ve benim askılı bluzlarımdan birini verdi. *Teşekkürler baba,* diye düşündüm.

Fakat gözlerimi Carmen'den ayırmıyordum.

"Neden?" diye sordum, yedek küreği alırken. "Neden bana şimdi yardım ediyorsun?"

"Çünkü bütün açılardan benden güçlüydün. Haklıydın," diye itiraf etti duraksayarak. "Ada hakkında. Kafama girmişti. Adadaki insan, o ben değildim."

Carmen önüne döndü. Sırtına bakakaldım ve kendi çapında özür dilediğini fark ettim. Kendisini, *kendi* vicdanı için bu şekilde rahatlatıyordu.

Carmen kendine ikinci bir şans tanımıştı ve bana denk gelmişti. Beni öldürmeye çalıştıktan sonra kurtarmak.

Tuhaflıkların yaşandığı tek yer Nil değildi.

Yine de, ona teşekkür etmeye dilim varmıyordu. Netice-de beni öldürmeye *çalışmıştı*, hem de iki defa.

"Herkes orada," dedi Carmen, güçlü hamlelerle küreği sessizce suyu delerek. Kollarım o kadar çok titriyordu ki, küreği yerinden bile kaldıramıyordum fakat bu yorgunluk *benimdi*, *benim* deneyimlerimden çıkmıştı, *benim* hayatta kalma savaşımdan, *benim* zincirlerimi kırma zaferimden doğmuştu. Bu bitkinliği kazanmıştım ve sevdim. Çünkü yorgunluktan gebersem de, buradaydım.

Adanın sonu, benim sonum olmamıştı.

Burnu dönüp sığ plaja doğru kıvrıldık. Bir tekne derin sulara demir atmıştı. Sahilde birkaç kişi ayakta dikilip dolanıyordu. Diğerleri kanolardaydı, büyük tekneye doğru gidiyorlardı. Molly, Davey ve Calvin çoktan büyük tekneye geçmişti; Dominic, Zane ve Lana da öyle. Thad ve Charley suyun kenarında dikiliyordu, el ele tutuşmuşlardı, başları öne eğikti. Kaplandan eser yoktu.

Rives sahilde tek başına otururken adadaki yangın onu arkadan aydınlatıyordu. Üstünde sadece bir koşucu şortu vardı, vücudu dağa dönüktü, yüzü ağlamaktan ıslaktı.

Rives.

Karanlıkta bizi göremediğini fark ettim, kimse bizden tarafa bakmıyordu. Bütün gözler Ölüm İkizleri'ndeki dumanlar tüten dağa ya da babamın açık deniz teknesine çevrilmişti. Sessizce kürek çekip suyun üstünde süzüldük. Kanonun başı kıyıya oturana kadar kimsenin dikkatini çekmemişti.

"Skye!" diye bağırdı Charley. Deli gibi el sallıyordu.

Rives aniden kafasını ona doğru çevirdi. Charley beni işaret edince de bakışları takip etti. Göz göze geldik. Rives

çenesi yerlere düşerek ayağa kalktı. Ona doğru yürüyüşümü seyretti. Kıpırdamadı.

"Sen gerçek misin?" diye fısıldadı. Sesi netti. "Bana bunun gerçek olduğunu söyle. Nil beynimle oynamıyor de. Skye?"

"Gerçeğim." Elimi uzatıp sıktığı yumruğunun üstüne sardım. "İşte bu gerçek. *Biz* gerçeğiz. Ve Nil artık tarih oldu." Öne eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Önce yavaşça, sonra deliler gibi. Ellerimi beline dolayarak güldüm, dudaklarım Rives'e değmekten karıncalanıyordu. "Bu nasıldı? Yeterince gerçek miydi?"

"Nasıl?" Rives hâlâ şok içindeydi. "Kapı kapanmıştı. *Patladı.* Sen içinden geçmedin."

"Suya indim. Pek ayrıntı hatırlamıyorum ama havada uçtuğumu ve tam suya dalmadan önce uyandığımı hatırlıyorum."

Rives inleyerek beni kendine çekip sımsıkı tuttu. "Beni çıldırtıyorsun, biliyor musun?"

"Biliyorum." Göğsüne yaslanıp güldüm. "Bana has bir özellik."

"Manyak yeteneklerin var," diye fısıldadı. Şakağımdan öptü, sonra yanağımdan, boynumdan, köprücük kemiğimden, sanki ne kadar öpse yetmiyor gibiydi, hiç yetmeyecek gibiydi. Aniden durdu.

"Skye," dedi yavaşça, beni dikkatlice bir kol mesafesinde tutarken ölçülü bir sesle konuştu. "Ne oldu?" Bakışlarıyla çıplak omuzlarımı taradı, sonra gözlerime odaklandı. "Meşaleyi kapıya soktuktan sonra ne oldu?"

"Sevgi beni kurtardı," dedim kısaca. "Senin sevgin, benim sevgim. Bizim sevgimiz. Başkalarının sevgisi. Nil yaşamama izin verdi."

"Peki şeyden eminsin, Nil'in..." Durdu, uyngun kelimeyi aradı. "Gittiğinden?"

Başımla onayladım. "Beni bıraktığını hissettim. Karanlık taraf duraksadı ya da zayıfladı ve iyi taraf kazandı. Ya da belki aydınlık karanlığı bastırdı, bir saniye için. Her iki şekilde de, o açılan yarığın arkamdan kapandığını hissettim. Nil iki dünya arasında mahsur kaldı, ihtiyaç duyduğu güce erişimi yok. Bitti."

Rives parmaklarıyla omuz yuvarımı okşadı.

"Ama bir iz bıraktı."

"Herkesin üstünde," diye onayladım.

"Ben *seni* kastediyorum. Omzunu."

"Ne?" Hızla arkamı döndüm ama bir şey göremedim. Sonra beni arkamdan iten o serin eli hatırladım. Ada bende iz mi bırakmıştı? Omurgamdan aşağı soğuk su döküldü sanki. "Neye benziyor?"

"Buza," dedi Thad.

"Hayır, bence bir kapının içine benziyor," dedi Charley. Elindeki fenerle kürek kemiğimi inceledi. "Işıkta parıldıyor ama görülmesi için üstüne ışık vurması lazım. Elmasımsı şekilli, gümüşi ışıklardan çizgiler gibi. Aslında bayağı havalı bir şey."

Thad homurdandı. Rives'ın hiç komiğine gitmedi.

"Adayı hâlâ hissediyor musun?" diye sordu Rives. "Kafanın içinde? Kalbinde? Herhangi bir yerde?"

Havada uçmadan önce üstümden kalkan o boğucu katmanı hatırladım; buz hissinin çarpmasından, gözlerim kararmadan, yarık sımsıkı kapanmadan önce kaybolan aynı ağır tabakaydı. Uyandığımda kendimi hafiflemiş hissediyordum. Aylardır olmadığım kadar hafiftim.

Kendim gibi hissetmiştim.

İyice derine indim, araştırdım. Adanın anıları hayaletler gibi kalmıştı: Bölük pörçük parçacıklar, hafızamın kasasındaki kalıntılara ulaşabilme yeteneğimin matlaştırdığı resimlerdi. Ağırlıkları ve somutlukları yok olmuştu. Anılarım gerçekten benimdi, kalbim de, zihnim de, ruhum da.

"Skye?" Rives'ın endişeli sesiyle kendime geldim. "Beni korkutuyorsun. Lütfen konuş."

Gözlerinin içine baktım, benim uğruma bir kapıya yürüyen, benim uğruma, *sırf ben istediğim için* her şeyini feda eden bu çocuğa baktım. Yine de oradaydı, sonuna dek benimleydi. *Nil'in* sonuna dek. Ve bir şekilde boyutları aşarak bana erişmişti, tıpkı benim ona uzandığım gibi. Onu hissetmiştim, ada da hissetmişti.

Birlikte *daha fazlası* olmuştuk.

Hâlâ da öyleydik.

"Korkacak hiçbir şey yok." Elimi elinin üstüne koydum, doğruluğunu biliyordum. "Nil'in sonu yazıldı; bitti, sonsuza dek. Ebediyen. Geleceğimiz bize ait."

Rives dudaklarını gevşetti, öyle bir güldü ki dünyanın geri kalanı yok oldu. "Şimdinin şerefine," diye fısıldadı, yeşil gözleri sıcacık ve umut dolu.

Onu kendime çektim, beni bu ana getiren aşkın tadını çıkardım. "Şimdinin şerefine," diye onaylayarak dudaklarına yapıştım.

Şimdi, sadece başlangıçtı.

Benim adım Skye Bracken ve bunların hepsi gerçek.

TEŞEKKÜRLER

Bir serinin son kitabının sonuna bir Teşekkür notu düşmek insana müthiş bir *amanın herkese teşekkür etmem lazım* hissiyle karışık, büyük bir *lütfen kimseyi unutmayayım* hissini de beraberinde getiriyor. ☺ Ama en azından nereden başlayacağımı biliyorum.

Tanrı'ya çok teşekkürler, O'nunla olunca her şey mümkün... Son beş yıldır içinde yaşama şansına nail olduğum kurmaca Nil dünyasını yaratmak gibi.

Bu üçleme –ve tabii ki bu son kitap, nefes kesici kapağı ve şahane görselleriyle– aşağıdaki insanların inanılmaz desteği, çalışması ve bitmek bilmez coşkuları olmasaydı asla var olamazdı:

Jennifer Unter, her gün varlığına şükrettiğim yazar temsilcim. Sen BİR NUMARASIN! Yayımlanma hayallerimi gerçekleştirdiğin için, Charley, Thad, Rives ve Skye'ı her yerdeki okurlarla buluşturmak için çok çalıştığın ve yıkılmaz desteğin için sana çok teşekkürler. Bu kitabı ve bu yolculuğu mümkün kıldığın için sağ ol. ☺

Bu üçlemeyi hayata geçiren, olağanüstü editörüm Kate Farrell. Dört sene önce ilk romanını yazmış bir yazara bir

şans tanıdın, bu yüzden inanılmaz derecede müteşekkirim. ☺ Coşkun, sabrın, bilgin ve vizyonun için çok teşekkürler; bu seride çalışacak daha mükemmel bir editör hayal edemiyorum. Gönderebileceğim tüm teşekkür ve Nil sevgisi senindir! MUHTEŞEMSİN!

Macmillan ve Henry Holt'taki inanılmaz tatlılar, mesela Rachel Murray, Brittany Pearlman, Molly Brouillette, Allison Verost, Caitlin Sweeney, Mary Van Akin, Ksenia Winnicki, April Ward, Elizabeth Dresner, Liz Fithian ve bu kitabı ve bu *seriyi* dünyaya taşıyan diğer tüm yayıncı ekip. Ada ateşini siz yaktınız! Macmillan #NILtribe kesinlikle BİR NUMARA. ☺

Genç Yetişkin türü sevdalıları (Sara Raasch, Bethany Hagen, Lindsay Cummings, Bethany Crandell, Phil Siegel, Sara B. Larson, Amy Rolland, Anne Blankman, Paula Stokes, Kristi Helcig, Jen McConnel, Jaye Robin Brown, Kristen Lippert-Martin), nam-ı diğer GELMİŞ GEÇMİŞ EN İYİ YAZAR DESTEK GRUBU. Sizler olmasanız bu yolculuk aynı olmazdı -ya da bu kadar eğlenceli olmazdı. ☺

Becky, Tonya Kuper, Lindsay Currie, Trisha Leaver ve Nicole Castroman: Beyinlerinizi ve kibarlığınızı, cömertliğinizi ve dostluğunuzu çok seviyorum. ☺ Nasıl bu kadar şanslı oldum?

Vivi Barnes, Christy Farley, Amy Parker: Her an misafiriniz olabilirim. Seyahatler ve elmalar ve sahile kaçışlar benden... Üstelik daha yeni başlıyoruz. ☺

Jay C. Spencer: Scott'la birlikte 80'lerdeki Nil'e geri döndüğün ve yeteneğini benimle paylaştığın için teşekkürler. ☺

Natalie Whipple, Charles Martin, Laura Stanford, Eliza Tilton ve Jessie Harrell: Nil dünyasına ve bana daha en baştan inandığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır. En çok ihtiyacım olduğu zamanda beni çok iyi teşvik ettiniz. ☺

Fierce Reads'ten suç ortaklarım Marie Rutkowski, Morgan Matson ve Lindsay Smith: Size bayılıyorum. ☺

Sanatçılar Maggie Eckford, Gaslight Anthem, The Broods, Snakadaktal, Rise Against ve Silvers Pickups: İlham verme manasında, bu kitabı ateşlediğiniz için size özel teşekkürler.

Tüm kitapçılara, kütüphanecilere ve inanılmaz kitap blogcularına (Eli, Nikki, Hafsah, Denny, Ivey, Stephanie, Celeste, Jack, Kristen, Jessica ve niceleri!) daha ilk kelimesinden itibaren ADA dünyasına destek verenler: SİZE HAYRANIM. Siz #NILtribe'ın kalbisiniz ve yaptığınız her şeyi gönülden takdir ediyorum! Benden size bir ada dolusu teşekkür! ☺

Kalpten söz etmişken... Arkadaşlarım ve ailem, bana ve Nil dünyasına gözlerimi yaşartacak kadar sevgiyle destek vermiş yakın uzak herkes. Ben ÇOK şanslıyım.

Sims, Gina, Christy, Mary Caroline, Kelly, Phaedra, Amy, Mary Claire, Leigh, Kelly, Natalie, Kat, Allison, Meg, Avery, Lindsey, Julie, Erin, Heather, Margaret, Isabelle, Susanna, Mary, Susannah, Stephanie, Nina, Lauren, Nicole, Annie, Darden, Porter, Kasie, Laddy, Virginia, Debbie, Rebecca, Michele, Stacy, Lani, Shannon, Angela, Devon, Susan, Rhonda, Sharlon, Jennifer, Pat ve Missy (ve yazarlık, beynimi tükettiğinden adını anmayı unuttuğum diğer tüm arkadaşlarım), hepinizi seviyorum ve hayatımda olduğunuz için şükrediyorum.

Ailem ya da bir diğer deyişle benim şahsi #NILtribe'ım: Ki (dünyanın en iyi ablası), annem, Ryan, Baz, Max, Mark, Jill, Blake, Kerri, büyükanne, Bev, Jim, Johnny ve Aymi. Sizi çok ama çok seviyorum!

Özlediğim koruyucu meleklerim: Bana ilk fantastik kitabımı veren babam... Bu seri senin için. Daha fazla öpüşme

olmalı diyen Beepsy Amcam... Keşke son kopyayı okuyabilseydin. Ve Penny, bizim gurur dolu kayınvalidemizdin... İçimdeki *en iyiyi* bulmam için bana ilham verdin.

Oğullarım Caden, Christian, Davis ve Cooper: SİZİ SÖZCÜKLERİN TARİF EDEMEYECEĞİ KADAR ÇOK SEVİYORUM! Beni adayla paylaştığınız, sarılmalarınız, ilhamlarınız ve gelmiş geçmiş en harika oğlanlar olduğunuz için teşekkürler. Sayenizde hayatım, en güzel yolculuk oldu. Her zaman en büyük hayranınızım. ☺

En yakın arkadaşım ve ruh ikizim Stephen, hayatımı *daha fazlası* yaptığın için teşekkürler. birinci günden itibaren bana ve ada dünyasına inandın ve bu kitap –bu seri– senin desteğin olmasaydı, asla hayata geçmezdi. Teşekkür ederim, aşkım! Sıradaki maceramızı iple çekiyorum! Her neyse, şahane olacağını biliyorum çünkü seninle olacak.

Ve son olarak, sevgili okurum, benimle bu yolculuğa çıktığın için sana teşekkür ederim! #NILtribe'ın tutkusuna ne kadar minnettar olduğumu aktarmaya kalksam, yer yetmez. Sizin heyecanınız, çizimleriniz, e-postalarınız ve cömert Nil sevginiz benim için dünyalara bedel. Son birkaç yıl içinde sizlerle şahsen tanışmak ya da internet üzerinden iletişime geçmek inanılmazdı. Ada artık size ait, bu kitap da öyle.

Dolayısıyla, her yerdeki #NILtribe üyelerine: Adaya dair her şeye en baştan kucak açtığınız ve sonuna kadar kaldığınız için çok teşekkürler. ☺ Bu kitap sizin için.